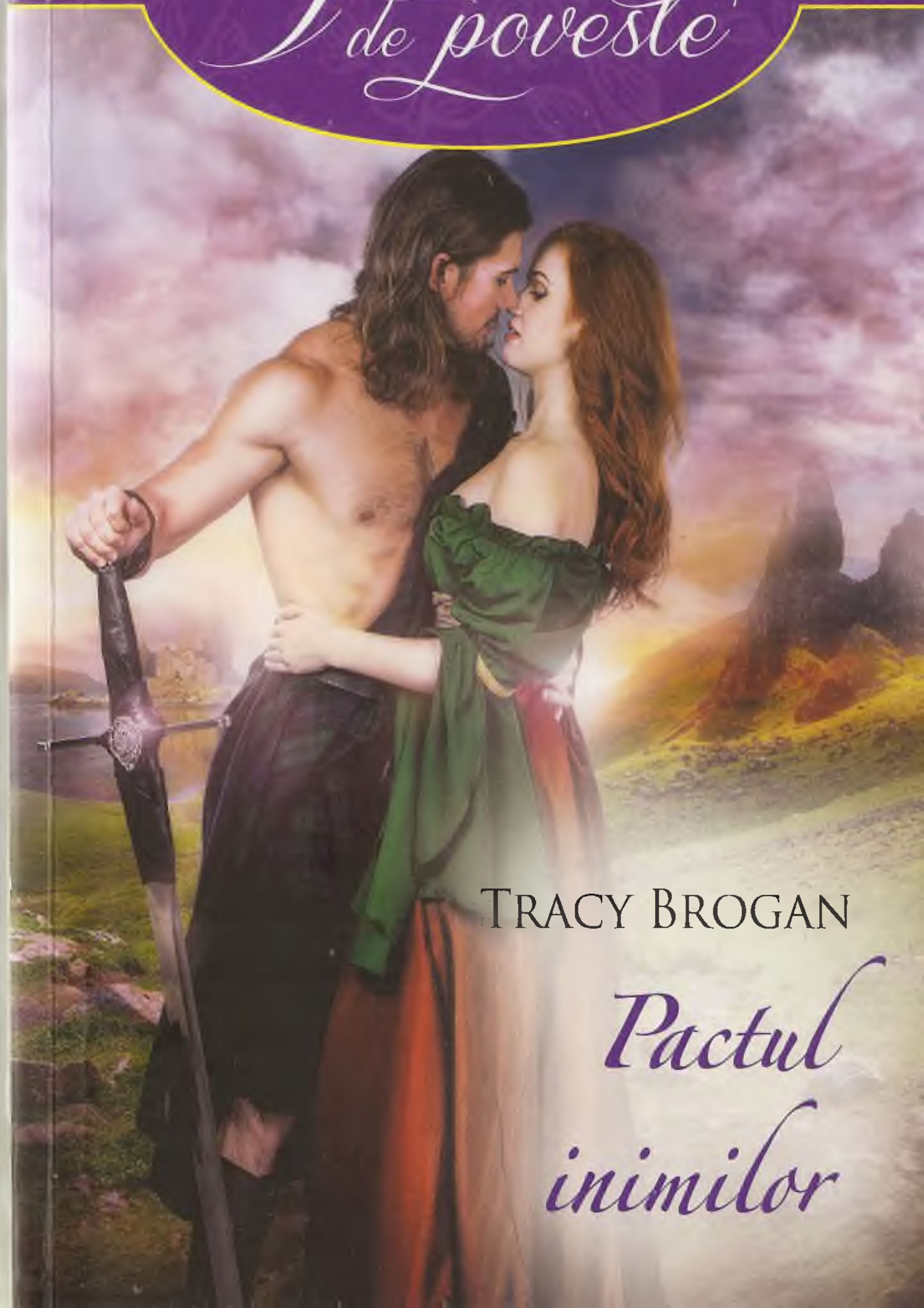
Colecția

Iubiri de poveste

Tracy Brogan

Pactul inimilor

Pentru a-și asigura un armistițiu fragil, cei doi frați ai Fionei Sinclair îi aranjează căsătoria cu un reprezentant al clanului dușman. Deși se simte deznădăjduită și nefericită din cauza trădării lor, ea nu prea are de ales, fiindcă, dacă se opune acestei căsătorii, sora ei mai mică ar putea fi nevoită să-i ia locul. Deși încăpățânata Fiona acceptă să-și sacrifice libertatea pentru a-și proteja neamul, ea jură să nu lase niciodată ca inima să-i fie cucerită.

Fiind fiul cel mare al unui șef de clan, Myles Campbell este obișnuit ca lucrurile să se întâmple după voia lui. Dar, când regele Scoției îi cere să o ia de soție pe o tânără scoțiancă năbădăioasă în locul unei franțuzoaice suave care i-a furat inima, Myles se vede nevoit să facă întocmai. Ajuns în ținuturile din nord pentru a-și cunoaște viitoarea soție și totodată pentru a încheia armistițiul adus de căsătoria lor, Myles descoperă cu încântare că Fiona este o adevărată frumusețe, dar totodată învață, pe propria piele, că proaspăta lui soție ar prefera să-l omoare decât să-i ofere un sărut.

Când două spirite atât de înflăcărate se ciocnesc, încep să sară scântei, stârnind flăcările unei pasiuni ce trece dincolo de onoarea familiilor și de loialitatea față de propriul clan, o pasiune care le va arăta că nu doar cetățile pot fi cucerite, ci și propriile inimi...

Tracy Brogan a fost nominalizată pentru prestigiosul premiu RITA încă de la romanul de debut, în 2013, și cărțile ei au fost traduse deja în 10 limbi. *Pactul inimilor*, primul ei roman din genul *historical romance*, a câștigat premiul Golden Quill și Book Sellers Best Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2040-8
9 786063 320408

Alma

Highland Surrender
Tracy Brogan

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia Ltd.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pactul inimilor
Tracy Brogan

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROGAN, TRACY
Pactul inimilor / Tracy Brogan
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2040-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

A M

TRACY BROGAN

Pactul inimilor

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Ținuturile Înalte din Scoția, 1537

Fiona Sinclair nu se putea împăca cu ironia și straniul umor al naturii. Căci astăzi, din toate zilele nefericite, cerul trebuia să fie acoperit cu nori la fel de întunecați și de mohorâți ca dispoziția ei. Dar dimineața fu caldă și însorită, blândă ca un vițeluș de pe dealuri, și știu că Dumnezeu însuși o lua peste picior. Dintr-o clipă în alta, Myles Campbell și tatăl său, contele de Argyll, aveau să pătrundă pe porțile de la reședința Sinclair, nechemați, însă fără a întâmpina vreo piedică din partea clanului ei. La scurt timp după aceasta, va trebui să urce treptele capelei pentru a se căsători cu un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată, dar pe care, cu toate acestea, îl urâse întreaga viață.

Prin fereastra îngustă a dormitorului ei se strecurau sunete din curtea interioară. Ciocanul fierarului se auzea bătând agale în cadență, de parcă ar fi fost o zi ca oricare alta. Poate că făcea o potcoavă sau o suliță curbată. Zâmbi la acest gând, închipuindu-și greutatea suliței în mână. O, de-ar avea curajul să o înfigă adânc în inima contelui, dacă avea, într-adevăr, una!

Se ridică de pe perna tocită de pe bancă și înaintă fără țintă spre șemineul de piatră. Focul ardea molcom, înmuind răcoarea dimineții de primăvară. Din obișnuință, Fiona își strecură mâna în punga de piele prinsă de mijloc. Strânse tare broșa de argint dinăuntru, detaliile și inscripția acesteia, fiindu-i la fel de bine întipărite în minte ca pe bijuterie. Un cap de mistreț, simbolul clanului Campbell, cu cuvintele alese de regele însuși.

Lui Cedric Campbell, un prieten adevărat merită răsplata unui rege.

James V.

Broșa îi fusese dăruită șefului clanului Campbell, omul care urma să devină socrul ei. Dar cu aproape șapte ani în urmă o lăsase înfiptă în carnea mamei Fionei, astfel încât să știe toată lumea că o dezonorase. Preotul găsise trupul neînsuflețit al lui Aislinn Sinclair într-o vâlcea ascunsă, cu veșmintele smulse și frântă, purtând urmele desfrâului și ale urii lui Cedric. Astfel izbucnise o vrajbă care clocotea de vreme îndelungată. Dar astăzi regele se gândea să-i pună capăt, cu mascarada de căsătorie dintre o fată din neamul Sinclair și un fiu al clanului Campbell. Nu avea să funcționeze.

Fiona se îndreptă spre fereastră, neliniștită și melancolică. Se aplecă să respire aerul proaspăt al primăverii, sperând că asta ar putea să-i însenineze starea de spirit. Mirosul prea dulce de zambilă plutea în vânt, laolaltă cu aerul sărat omniprezent din Moray Firth.

De-a lungul zidului de apărare dinspre apus, se auzeau alte ciocănituri, căci zidarii munceau la consolidarea treptelor care duceau spre turnul central. Ca și când niște trepte amărâte i-ar fi putut împiedica pe bărbații din neamul Campbell să pătrundă. Nimic nu o putea face. Soarta ei de a deveni mireasa unui Campbell fusese declarată încă de la prima suflare, fiind pecetluită când tatăl ei își dăduse sufletul. Mânerul zdrăngăni, iar ușa încăperii se deschise. Frații ei veniseră din nou să se asigure că se supunea. Simon, cu părul și înfățișarea la fel de întunecate ca Marea Irlandei, intră primul, căci mereu era grăbit. Acum, că tatăl lor era în pământ de două luni, era totodată mai-marele lor. John îi călca pe urme.

– Ești gata, Fiona? Nu accept nici o prostie din partea ta astăzi.

Simon se îndreptă spre fereastră și privi afară, dar se întoarse la fel de repede spre ea.

Ea își mușcă falca. Nu avea să tremure sub privirea lui învolburată și nici nu avea să se supună poruncilor lui de bunăvoie. Că era sub oblăduirea lui sau nu, era totuși fratele ei și avea să se apere.

– Nu voi fi un pion în jocurile voastre politice, spuse ea, făcând eforturi să nu-i tremure vocea. Ți-am spus. Ani în șir am trăit în exil, abandonați de regele James, pentru că tata a îndrăznit să îl sfideze. Cu toate acestea, ne iartă brusc și vrea să ne atragă de partea lui? Nu are nici un sens. Simțea furnicături de stânjeneală, însă continuă: Contele de Argyll este mâna lui dreaptă, așa că de ce impune James o căsătorie care nu este de folos nici neamului Campbell, nici Coroanei? Și de ce a fost de acord Cedric cu asta? Suntem săraci și nu le aducem nimic.

Simon pufni disprețuitor.

– Mai-marele clanului Campbell a fost de acord pentru că nu este nimic altceva decât târfa regelui. S-ar apleca, dezgolindu-și nobilul dos, dacă regele ar dori-o.

Pulsul Fionei o luă razna la auzul cuvintelor lui aspre. De-abia respira din pricina micilor înțepături ascuțite.

John îi puse mâna cu blândețe pe umăr.

– E cât se poate de limpede, Fiona, dacă vrei să înțelegi. Cu doi ani mai mic, dar cu un cap mai înalt decât Simon, John avea pielea mamei lor, cu părul nisipiu și aceiași ochi albaștri strălucitori ca ai Fionei. Regele s-a declarat Lord al Insulelor, dar știe că noi, cei de pe dealuri, nu ne supunem Coroanei. Intenționează să ne câștige supunerea căsătorindu-și nobilii cu fiicele și surorile noastre. Este mai lesne decât să pornească un război, căci ce înseamnă sângele câtorva mirese virgine în comparație cu sângele fiilor Scoției? Simon își strânse degetele aspre în pumn, dar John continuă: Regele cunoaște prea bine urâta noastră istorie cu clanul Campbell și astfel se dovedește a fi stăpânul nostru. Dacă suntem de acord cu căsătoria, va putea să ne pretindă să-i fim loiali. Dacă refuzăm, ne va zdrobi, și nu ne va sări nimeni în ajutor.

Fionei i se umplu pieptul de disperare.

– Dacă ar trăi tata, nu ar îngădui-o nici în ruptul capului. Nu m-ar da celor din clanul Campbell, ca să mă abuzeze așa cum au abuzat-o pe mama.

John strânse din fălci. Blândețea din vocea lui se evaporă.

– Simon este capul familiei acum, și trebuie să îl urmăm, Fiona. Căsătoria ta cu Myles Campbell va pecetlui armistițiul și le va aduce siguranță oamenilor noștri. Nu stărui cu acest egoism.

Ea întinse mâna și îl prinse pe John de braț, de parcă ar fi ținut-o atârnată deasupra unui puț, căci asta făcea. Unde era fratele care fusese susținătorul ei? El era cel care intervenea mereu când Simon devenea prea dur sau prea aspru, dar acum părea că o abandonase. Se uită de la unul la altul.

– Atunci asta este? Nici unul din voi nu ar ridica sabia să mă protejeze de acești ucigași sau să apere onoarea mamei noastre? Cedric Campbell a sugrumat-o și i-a lăsat trupul să putrezească într-un pârâu. Dacă au același gând și cu mine? Dacă nu este decât un truc menit să mă întindă la orizontală, și pe voi, nesăbuiților, să vă îngenuncheze?

– Dacă neamul Campbell ar fi vrut să ne îngenuncheze, ar fi făcut-o. Vocea lui John era aspră ca iasca. Ani în șir am luptat să o răzbunăm pe mama. Știi asta. Eu și Simon am luptat amândoi împotriva lor pe câmp. Acum bătălia îți revine ție. Fă-ți datoria de războinic Sinclair. Mărită-te cu fiul contelui și oferă-ne un răgaz de pace.

Cuvintele lui căzură ca niște blocuri de granit, strivind-o sub greutatea lor. Panica îi ascuți vocea.

– Pace? Lașule! Îmi vinzi viitorul pentru a-l cumpăra pe al tău, fiindcă nu ești îndeajuns de bărbat pentru a-i înfrânge în bătălie!

John ridică mâna, iute ca un arcaș, și-o năpusti asupra ei. Palma o plesni peste obraz, iar sunetul îi explodă în ureche.

Simon era genul care lovea, dar John, nu. Niciodată. Șocul o duru la fel de tare ca lovitura. Își acoperi fața cu mâna și se îndreptă.

Simon se apropie de ei.

– Suntem fiecare războinic în felul său, Fiona. John are dreptate. Este datoria ta față de clanul nostru. Dacă dai înapoi, nu vom avea de ales și va trebui să o oferim pe Margaret în locul tău.

Fiona rămase fără aer. Se prăbuși pe o bancă lângă zid.

– Le-ați da-o pe sora noastră? Dar nu este decât o copilă!

Simon ridică din umerii lați.

– Are aproape treisprezece ani, îndeajuns cât să se vadă măritată. Și sunt sigur că Myles Campbell nu-și bate capul când vine vorba despre teaca în care își va vârî sabia.

Palma lui John fusese blândă în comparație cu vorbele crude ale lui Simon. Era zguduită de o furie neputincioasă.

– Nu ai face-o.

– Este alegerea ta, spuse el. Fă-ți datoria, altfel Margaret îți va lua locul. Oricum ar fi, cei din neamul Campbell vor pleca de aici cu o mireasă din familia Sinclair.

– E timpul, Fiona. Ajunge cu șovăielile. Sunt la poartă. Bess, bătrâna doică, intră în camera Fionei, luând cu mâinile ei noduroase o rochie albastră de pe pat și scuturând-o. Era de un albastru intens, tivită cu hermină și fir de aur, dar era tocită de vreme și de purtat. Cândva, fusese a mamei ei, de pe vremea când trăise la curtea Scoției, dar acum îi aparținea Fionei.

– Au ajuns? Micuța Margaret i se alăturase surorii ei după plecarea lui John și a lui Simon. Cu bucle blonde dese, lungi până la mijloc, și cu nasul presărat cu pistrui nostimi, Margaret era un boboc

pe cale să se deschidă spre frumusețe deplină. Cum arată, Bess? Sunt groaznici? Și așa mari cum se spune?

Fionei i se întoarse stomacul, ca și când ar fi mâncat carne de oaie stricată. Dădu fuga la toaletă și vărsă puțina mâncare pe care o înghițise la micul dejun. Bess veni repede lângă ea, ștergându-i fruntea cu o cârpă umedă.

– Încetișor, domniță. Nu va fi atât de rău. Vei vedea. Sunt toți o apă și-un pământ după ce se domolesc.

Fiona privi țintă spre buna slujitoare pentru o clipă, întrebându-se ce își mai amintea biata bătrână despre bărbați, și mai vărsă o dată.

– O, Fiona, vino să vezi, spuse Margaret cu vocea întretăiată. Sunt atât de mulți.

Fiona se adună și strânse brațul slujitoarei preț de un moment.

Bess o mângâie și înclină din cap încurajator. Răsuflând sacadat, Fiona păși înainte și își trase sora deoparte.

– Pleacă de la fereastră, Marg. E mai bine să nu te vadă.

– De ce?

– Pentru că vor râvni să te aibă, negreșit, și nu pot risca așa ceva. Trebuie să stai aici, în grija lui Bess, la reședința Sinclair.

„Până când frații noștri te vor trăda și pe tine."

Margaret o cuprinse în brațe.

– Dar, dacă mă iau și pe mine, atunci aș putea locui cu tine mereu.

– Nu, scumpo, nu poți. Eu mă voi descurca după cum voi putea acolo printre dușmani, dar voi sta mai liniștită știind că tu nu ești în pericol.

Pentru Margaret, făcuse pe curajoasa. Pentru Margaret, avea să se ofere celor din clanul Campbell, să facă ce voiau cu ea. Dar nici unul nu avea să o vadă tremurând de frică sau plângând ca o copilă. Hugh Sinclair zămislise odrasle mai dârze de-atât.

O sărută pe Marg pe obraz și o dădu deoparte, îndreptându-se spre pat.

– Bess, ajută-mă, te rog, să îmbrac rochia aceea. Ai dreptate. A venit timpul.

Fiona apăru în capătul scării care ducea spre sala cea mare. Încăperea era ticsită de oameni, dușmani și rude, toți nerăbdători să vadă dacă avea să plângă și să dea semne de slăbiciune, dacă urma

să fie sfidătoare sau supusă. Cum ar fi putut să nu vină toți grămadă? Ziua în care un Sinclair lepăda armele și îmbrățișa un Campbell era un moment istoric.

Ei bine, atunci n-aveau decât să se holbeze, mânați de curiozitatea lor morbidă. N-aveau decât să privească la sacrificarea fecioarei pe care frații ei o așezaseră pe altarul regelui. Își ridică tivul fustelor cu o mână, strângând broșa cu cealaltă, și coborî. Un înger condamnat la hăul iadului.

Simon întinse mâna să o conducă. Ea îl ignoră. În câteva momente, nu avea să îi mai dea socoteală, ceea ce era singura binecuvântare a acestei nenorociri blestemate.

Încăperea reverbera de șoapte.

Scrută mulțimea, căutându-l pe cel care avea să-i fie soț. Dar cum să-l afle printre atâția străini? Văzu un gigant roșcovan cu o barbă atât de deasă, că de-abia i se vedea gura. „Dumnezeule, te rog, nu acela." Lângă el stătea un alt bărbat, înalt, lat în umeri, dar cu părul pe jumătate cărunt. „Nu este el. E prea bătrân." Și încă unul, cu o spinare atât de lată, încât cămașa lui ca șofranul ar fi putut fi vândută la piață drept pânză de cort. Mintea ei absorbea aceste mici detalii, în timp ce încerca să blocheze realitatea.

Iar apoi îi văzu.

Tată și fiu, de asta era sigură. Stăteau, cu capetele aproape atingându-li-se, vorbind în surdină. Cu veșminte prea alese pentru a fi practice atât de sus în nord, se aflau în mijlocul mulțimii, însă erau separați de o barieră invizibilă. Contele avea o ținută arogantă, regală, ca un păun înfoiat, în vreme ce fiul său avea o alură întunecată, de războinic, de bărbat obișnuit să i se facă pe plac. În palma lată strângea mânerul sabiei, și ea simți acele înțepătoare ale unei negre presimțiri, de parcă s-ar fi afundat într-un rug de mure.

Pasul îi șovăi pe ultima treaptă când el se întoarse și privi spre ea.

Capitolul 2

Myles de-abia auzi vorbele tatălui său în larma din jur. În sală nu era gălăgie, dar pulsul inimii lui acoperea toate celelalte sunete. Veniseră călare, fără surle și trâmbițe și fără peripeții, în sânul cuibului

neamului Sinclair, iar acum stătea în mijlocul unor oameni pe care i-ar fi trecut mai curând prin lance decât să ia masa cu ei. Își trase de gulerul cămășii. Era cea mai aleasă pânză din Franța, însă, cu toate acestea, astăzi îl zgâria de parcă ar fi fost zdrențele unui sărăntoc.

Tatăl său îl strânse de umăr.

– Ușurel, băiete! Oamenii ne vor păzi, asigurându-se că nu pățim nimic.

Myles nu spuse nimic. Nu lupta îl răvășea. De fapt, s-ar fi bucurat să aibă șansa să lupte și să scape de familia Sinclair o dată pentru totdeauna. Nu, nu încăierarea îl făcea să tremure. Ci gândul la ea. *Mireasa* lui. Cuvântul îi rămase în gât, chiar și nerostit. „Nedrept" fu următorul cuvânt care îi veni în minte.

Regele James îi promisese o fragedă demoazelă. Odette o chema, o franțuzoaică dulce și suavă, cu pielea ca smântâna proaspătă și cu buze cărnoase și suculente ca o căpșună. Plânsese când aflase că regele îl chemase acasă din Franța. Myles promisese că avea să se întoarcă, dar în schimb stătea acolo, în bârlogul viperelor, așteptând o muiere necioplită din Ținuturile Înalte, cu doi frați morocănoși, chitită să se răzbune pe familia lui.

Încăperea foșni. O mișcare vagă îi atrase atenția. Iat-o pe treaptă, purtând o rochie tocită, care își trăise de multă vreme traiul. Era prea mică și îi împingea sânii în sus într-un mod cât se poate de ispititor. Șovăi și respinse mâna întinsă a fratelui ei. Ochii îi sticleau sfidător. Nu era vreo copiliță nevinovată.

Spațiul dintre pâlcurile de oșteni, ai lui și ai lor, se lărgi, în timp ce ea înainta spre el și tatăl său. Frații o încadrau, cel îndesat și morocănos în stânga, iar cel înalt și atent în dreapta. Când se apropiară, ochii ei îl măsurară pe Myles, ca un iepure într-o cursă, apoi se opriră asupra tatălui acestuia. Ridică bărbia și mai mult.

Contele își luă brațul de pe umărul fiului său și se întoarse spre ei.

Întâi vorbi cel brunet.

– Milorzi, sunt Simon, mai-marele clanului Sinclair. Acesta este fratele meu, John, și ea e sora noastră, Fiona.

John încuviință o singură dată, cu buzele strânse.

Însă mireasa lui Myles nu vorbi, nu înclină capul și nici măcar nu clipi.

Ochii ei îl scrutau pe tatăl lui. Pieptul îi tresălta sub răsuflarea precipitată. Cu o oarecare greutate, Myles își desprinse privirea de decolteul ei ispititor. Era încântătoare, viitoarea lui mireasă,

și nu se așteptase la asta. Credea că avea să fie urâtă sau pistruiată, dar nu era nici una, nici alta. Avea pielea perfectă, ochi albaștri strălucitori, deși pleoapele îi erau roșii de pe urma lacrimilor vărsate de curând, iar părul ei, de o nuanță atât de intensă că părea aproape rubiniu, era prins în cosițe care îi înconjurau creștetul, cu câteva bucle rebele care refuzaseră să se lase îmblânzite. Înghiți și strânse sabia mai tare.

– Vă salutăm, suntem onorați că ne-ați primit în casa voastră, spuse Cedric.

Myles nu detectă nici o urmă de sarcasm în vocea tatălui său, deși, cu siguranță, onoarea era în întregime a clanului Sinclair. Fortăreața aceasta era o grămadă dărăpănată de var și mortar, lipită cu urină și noroi. De ce îl trimisese regele aici să-și ia mireasa, oricât de delicioasă ar fi părut, era de neînțeles pentru el.

Cedric întinse mâinile spre ale Fionei.

– Și tu, draga mea, ce frumoasă ești! Domnul să te binecuvânteze și să te păzească!

Ea își ținea pumnii strânși pe lângă corp.

– Dumnezeu m-a abandonat, sir, căci, dacă nu ar fi făcut-o, în clipa aceasta te-ai sufoca sub un morman de baligă.

Se auziră icnete în încăpere, urmate de șoapte furioase. Cuvintele ei îl izbiră pe Myles ca o lovitură în moalele capului. Nici măcar cel mai nobil bărbat nu îl insulta pe Cedric Campbell fără să-și piardă viața. Se întoarse spre tatăl său, așteptându-se la furie, dar contele zâmbi. Nu larg, dar sincer.

– Văd că ai spiritul mamei tale, spuse Cedric, dând naștere unui nou șuvoi de șoapte.

– Un spirit care a pierit prea devreme. Cum îndrăznești să o pomenești, ca și când nu tu ai fi responsabil de moartea ei?! Îl plesni cu palma peste piept cu toată puterea și lăsă acolo o broșă de argint. Este a ta, nu-i așa? întrebă ea.

Simon o trase înapoi cu asprime.

– Fiona, ai grijă!

– Nu-i așa? întrebă ea din nou.

Cedric își trase acul din țesătura groasă a veșmântului și privi spre broșă. Ridurile de pe față i se adânciră și zâmbetul îi pieri de pe buze. Întoarse bijuteria să citească inscripția. Ridică privirea spre Fiona, apoi o îndreptă spre frații ei.

– Știi că da. Dar îți jur, așa cum i-am jurat și tatălui vostru în toți acești ani, că nu de mâna mea a murit. Aceasta este șansa noastră să o luăm de la capăt.

Simon o trase mai în spate și îi șopti la ureche. Ea se albi la față și scoase un mic icnet. Se întoarse și John, pentru a împiedica lumea să o vadă, în timp ce o îmblânziră cu vorbe șoptite.

Myles se aplecă spre tatăl său.

– Merge prost. Pare să aibă o fire cât se poate de nesuferită.

– Nu e de așteptat ca un trandafir frumos să aibă ghimpi? îi răspunse Cedric în șoaptă.

– Da, tată. Dar aceasta are gheare de-a dreptul. Dacă ar fi bărbat, aș ucide-o pentru că te-a insultat în felul acesta.

Cedric clătină din cap.

– E nestăpânită, ca mama ei. Dar o iapă cu personalitate este cu mult mai bună decât un ponei blând.

Myles fu îmboldit de frustrare.

– Pentru călărit? Da. Dar să trăiești cu ea? Asta e cu totul altă chestiune.

John se retrase la locul lui, iar Simon o trase pe Fiona înaintea lor. Avea obrajii îmbujorați, iar buzele îi tremurau când făcu o reverență în fața lor.

– Milorzi, vă implor, iertați-mi vorbele nesăbuite. Am fost copleșită de emoții. Aveți milă și mă voi dovedi o soție... și... o fiică îndatoritoare.

Rosti ultimele cuvinte atât de încet, că nu le auziră decât ei.

Văzându-i capitularea, Myles simți că i se strânge stomacul. Era extrem de ofensat de insultele pe care li le aruncase, însă, cu toate acestea, predarea ei josnică și mila implorată îl făcură să se simtă grotesc, ca și când ar fi abuzat-o cumva. Într-o zi, avea să o întrebe ce amenințări folosiseră frații ei pentru a-i înfrânge îndărătnicia, iar gândul îl făcu să tresară.

Urma să fie soția lui. Înțelesese asta teoretic, când numele ei nu era decât o urmă de cerneală pe bucata de pergament pecetluită cu însemnele regelui. Dar femeia aceasta avea să-i fie alături toate zilele și toate nopțile, câte zile va avea. Deodată, Franța și micuța lui demoazelă părură foarte departe.

Oficierea căsătoriei fu purgatoriul ei, o amânare a judecății finale care o condamna pe veșnicie. Părintele Bettney, evlavios ca de obicei, ținea Biblia îngălbenită între degetele la fel de gălbejite.

Fonfăi cuvintele Domnului pe nas și monoton. Fiona se gândea adesea că, dacă șobolanii ar putea vorbi, ar suna ca acest preot. O privea încruntat, ca și când i-ar fi citit gândurile, și o judeca în consecință. Ca și cum ar fi fost Eva în grădina raiului, singura vinovată pentru profanarea sfintei slujbe, ea, și nu frații ei. Apoi preotul rosti cuvintele „dragoste", „supunere" și „prețuire", și ea nu se putea hotărî care dintre ele era mai jignitor. Simon și John stăteau aproape, temându-se fără îndoială ca ea să nu dea bir cu fugiții sau să-i incite pe cei din clanul Campbell la violență cu alte cuvinte nesăbuite. Dar ea își mușcă limba și păstră chipul dulce al lui Marg în minte, așa cum îi sugeraseră cei doi să o facă.

Când veni vremea să-și rostească jurămintele, își recită rolul, clar și răspicat, cu capul sus. Ba chiar reuși să-și stăpânească tremurul mâinii când soțul ei îi strecură pe deget un inel de aur cu smarald. Scânteia în lumină, dar era ca o cătușă apăsătoare. O săgetă teama o clipă mai târziu, când își așeză degetele palide pe palma lui aspră. Avea mâini de ucigaș, făcute pentru bătălie. Și în curând aveau să fie pe ea.

Apoi soțul său își lipi buzele de ale ei pentru a pecetlui acest târg urzit în focul iadului și își dori să aibă gura înveninată, ca să-l facă să piară în momentul acela. Dar el se retrase, nevătămat. Iar ea trase din nou aer în piept, rămânând și ea în viață.

Mulțimea murmură aprobator, dar nu se auziră aplauze. În ziua aceea, doar șoapte pline de compasiune și previziuni despre un viitor nesigur circulau în sânul congregației.

După ceremonie, masa fu servită fără spectacolul obișnuit al unui ospăț de nuntă. Nu avuseseră nici timpul, nici dispoziția necesare pentru a sărbători. Fiona stătea alături de soțul ei pe podium, cu Simon în dreapta. Cedric, slavă Cerului, era lângă John, care îl prinsese la vorbă. Ce discutau, asta nu-și putea imagina. Părintele Bettney le dădu binecuvântarea, turuind monoton despre castitate și datorie, deși o privise tot timpul încruntat, de parcă ar fi fost Pandora cu mâna pe capacul cutiei.

Lângă ea, apropierea lui Myles se simțea ca un vapor fierbinte peste tot. Era sfâșiată între dorința de a-l privi țintă, absorbind toate detaliile, și dorința de a-l vedea arzând în flăcări și făcându-se

cenușă. Era înalt, mai înalt decât John chiar. Părul tuns scurt era negru, avea un maxilar lat și, dacă se simțea generoasă, ar fi putut recunoaște că fața lui bărbierită nu era respingătoare. Însă ochii erau tulburători. Prea strălucitori pentru a fi firești, de un verde ca gheața, ca o vâlcea înghețată la începutul primăverii.

Fiona de-abia se atinse de mâncarea aflată în tava din fața lor. Câteva migdale și smochine, o felie de măr, dar totul avea gust de lemn. Ar fi trebuit să aleagă cele mai bune bucățele din farfurie și să i le ofere soțului ei, dar, în schimb, nu ridică nici un deget, rămânând cu privirea plecată. Nepăsarea ei nu părea a reduce apetitul lui în vreun fel.

– Nu prea te-ai atins de mâncare. Nu e pe gustul tău? întrebă el în cele din urmă. Cum ea continuă să tacă, el se aplecă, astfel că aproape îi atinse urechea cu buzele. Ce încântat și norocos sunt să am o soție atât de tăcută și de docilă, adăugă, și, odată cu șoapta, ea îi simți căldura răsuflării.

Ridică fruntea spre el. „Tăcută și docilă?" Apoi îi văzu zâmbetul. Îi aruncase o momeală, iar ea o mușcase.

Râse văzându-i expresia și își îndesă o bucată de vițel în gură.

– Nu ești atât de docilă, de fapt, așa-i? Mă întrebam eu unde a dispărut fetișcana cu gura mare. Acum văd că ai ascuns-o doar. Încuviință din cap o dată. Bun.

Pulsul Fionei o luă la galop. O păcălise, și cât de ușor picase în cursă. Bun. Dacă avea iscusința să-i citească firea, asta era.

– Compania este cea care îmi întoarce stomacul pe dos. Duhoarea atâtor bărbați din neamul Campbell mi-a stricat pofta de mâncare.

El râse din nou.

– Acesta este mirosul pe care îl simt? Credeam că e de la tine.

Ea se înroși instantaneu. Frații ei o înțepau și o luau peste picior îndeajuns, dar nu credea că urma să aibă parte de același lucru din partea soțului ei.

– Mă voi rostogoli în bălegar în fiecare zi dacă duhoarea te va ține departe de mine, spuse ea.

El mușcă din nou din carne și îi aruncă o privire obscenă, de parcă ar fi fost mai curând o târfă decât mireasa lui. Își supse sosul de pe degete.

– Nu mă va ține, spuse el în cele din urmă.

Simțurile ei intrară în alertă. Ce asalt straniu! Cuvintele lui o gâdilau ca o pană, dar, cu toate acestea, o făceau să simtă că membrele îi sunt traversate de fiori de stânjeneală. Se simți deodată dezbrăcată

sub privirea lui, iar certitudinea evenimentelor acelei nopți îi reverberă în minte precum clopotele de la Saint Andrews. Nici mirosurile respingătoare, nici pumnalele ascuțite și nici o armată de oameni loiali nu l-ar fi oprit din drum. Era deopotrivă trofeul și prada.

Își privi mâinile încă o dată, cu urechile arzând, iar el râse din nou.

Capitolul 3

Fiona nu fu însoțită în dormitorul ei de nici o lady. Mama ei zăcea în mormânt, iar singura ei mătușă era călugăriță și, de ani întregi, locuia la o mănăstire de lângă Ludlow. Astfel că Bess cea slabă și de nădejde fu cea care o conduse când părăsi sala la finalul ospățului.

– Vino, domniță, șopti ea. Nu are rost să-ți târșâi picioarele. Se va termina în câteva minute. Nu e ceva ce o fată puternică, așa cum ești tu, nu poate îndura pentru un scurt timp, nu-i așa?

În mintea Fionei apăru ca un fum imaginea mamei sale, pământie și moartă, cu brațul răsucit într-un unghi nefiresc. „Cât durase violul?“ Douăzeci de minute puteau fi o eternitate.

Bess o ajută să-și scoată rochia albastră, înlocuind-o repede cu o cămașă de pânză, brodată la gât cu mici perle, murmurând în tot acest timp încurajări stângace, cu vocea ei gravă. În seara aceea, cuvintele ei o râcâiau mai degrabă, în loc să o aline.

Încăperea aceea fusese a Fionei încă de când părăsise dormitorul copiilor. În patul acela, copilă fiind, vărsase lacrimi de durere la moartea mamei sale, dar și chicotise sub așternuturi cu Marg, jucând jocuri copilărești, ascunzându-se de frig și de frații ei. Cu Margaret, spusese povești și își ținuse surioara în brațe când avusese coșmaruri sau fusese bolnavă. În această cameră își trăise viața și visase la viitor. Dar niciodată visurile acelea nu arătaseră astfel.

Patul era mare și amenințător, o capcană ascunsă sub perne și catifea. Pereții de piatră ai încăperii se înclinau într-un unghi amenințător, micșorând-o. Avea să pară și mai mică atunci când soțul-inamic avea să intre pe ușă. Luă o perie de păr ca să alunge gândurile. Se pieptănă pe îndelete, trăgând cu putere de buclele încurcate, savurând durerea doar pentru că îi abătea gândurile.

Bess se îndreptă spre pat, trăgând cuvertura și umflând pernele, așa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Bătrâna doică își frecă mâinile de fuste.

– Fiona, ai salvat suflete astăzi. Nimic nu le poate aduce înapoi pe cele pe care le-am pierdut, Domnul să le binecuvânteze, dar ar trebui să fii tare mândră de sacrificiul tău.

Vulnerabilitatea ieși la suprafață la auzul cuvintelor blânde ale doicii. Dar nu se putea lăsa cuprinsă de slăbiciune. Trebuie să înfrunte noaptea aceasta și toate nopțile care aveau să vină cu forța a zece membri ai clanului Sinclair. Avea să le arate tuturor că era războinica dorită de ei.

– Mulțumesc, Bess. Poți să pleci acum.

– Ești sigură? Aș putea sta până sosește soțul tău.

Fiona clătină din cap.

– Nu.

Doica încuviință și o sărută pe obrazul catifelat.

– Dumnezeu să te aibă în pază, Fiona!

Apoi dispăru.

Rămasă singură, Fiona se îndreptă spre fereastră, apoi spre șemineu. Oriunde, dar nu lângă pat. Urma să vină în curând, așteptându-se ca ea să fie în pat, dar nu avea să șadă acolo ca o prăjitură pe farfurie. Trase un șal de mătase de pe banca pe care îl lăsase Bess și și-l înfășură în jurul umerilor. Era mai mult pentru protecție decât pentru căldură, ca și când țesătura subțire ar fi fost îmbrățișarea protectoare a mamei ei. Privi țintă în șemineu și îl văzu pe Cedric dansând cu diavolul în flăcări.

Se prăbuși un buștean, aruncând scântei în vatră. Ea sări ca o pisică auzind zgomotul și tresări din nou când se auzi zdrăngănind mânerul ușii. Ușa se deschise, și apăru Myles, care se opri văzând-o. După o pauză, intră în dormitor și închise ușa, zăvorând-o.

– Nu e nevoie să o încui. Unde m-aș putea duce?

Se strădui să-și mențină vocea neutră, ascunzând teama care îi pulsa în tâmple.

El o măsură din cap până în picioare, iar ochii lui pătrunzători erau de un verde mai întunecat în lumina focului.

– Chiar dacă ai vrea să fugi, am oameni care păzesc la ușă.

– Ca să nu plec?

– Nu, ca să nu intre oamenii fraților tăi. Voi cei din neamul Sinclair aveți o fire vicleană și mă vreți mort.

– Dacă asta crezi, de ce ești de acord cu această alianță? Cu siguranță regele te-ar elibera, dacă l-ai ruga.

Myles râse sec. Traversă camera, îndreptându-se spre o carafă de vin așezată pe masă alături de cupe.

– Regele nu face favoruri cu ușurință. Și nici nu-și ține promisiunile. Dacă ar face-o, aș fi în Franța în clipa aceasta, și nu în aceste ținuturi uitate de Dumnezeu.

Turnă vin în două cupe.

Fiona se înfrână auzindu-i insulta.

– Îmi pare rău pentru suferințele tale.

El ridică din umeri și oftă.

– Nu e cazul să ne prefacem că vreunul din noi ar fi ales finalul acesta, Fiona. Nu ești singura marionetă care dansează, în timp ce sforile îi sunt mânuite de James.

Îi întinse o cupă de vin.

– Este otrăvit?

– Doar dacă l-au otrăvit oamenii tăi.

Privi spre cupa lui, încruntându-se.

– Nu vreau.

Ea își strânse șalul mai bine în jurul umerilor. El înălță cupa.

– Bea! Va face ca lucrurile să decurgă mai ușor pentru tine.

– Sau pentru tine poate? îl repezi ea. Așa îți plac femeile, Campbell? Amețite, ca să nu opună rezistență?

O privi țintă atât de lung, că începu să o înțepe pielea, iar apoi el ridică din umeri.

– Depinde de ocazie. Așeză cupa ei pe masă și o goli pe a lui, umplând-o iar, ca și când băutura l-ar fi întărit. Dar de ce ar fi fost agitat? Era de două ori mai mare decât ea și bărbat, pe deasupra. Avea un avantaj clar. A doua zi avea să-și vadă de viață, însă ea urma să fie preschimbată pe vecie, la trup cel puțin, dacă nu în spirit.

Împotriva voinței ei, întinse mâna și cuprinse cupa. Dădu vinul pe gât și îi întinse cupa să îi mai toarne.

El zâmbi văzându-i slăbiciunea.

Stătură în tăcere bând și privind țintă spre foc, până când în cele din urmă el spuse:

– Îmi place ca femeile mele să fie dornice, Fiona. Nu am luat-o niciodată pe vreuna fără acordul ei.

Ea pufni disprețuitor.

– Atunci, trebuie să fii la fel de feciorelnic ca mine.

Așteptă lovitura lui, dar nu era nevoie.

– Averea mi-e de folos uneori.

Ea intenționă să-l ia în zeflemea, dar rată ținta.

– Adică le-ai cumpărat? Am un soț terfelit de târfe?

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

– Nu terfelit, draga mea. Ar trebui să te consideri foarte norocoasă.

Sorbi din nou din vin. Ea icni la sugestia lui.

– Norocoasă? Nu sunt vreo amărâtă într-o cârciumă, gata să se lase sedusă de bani și ademenită cu vorbe dulci.

– Nu sunt deloc vorbe dulci. E doar adevărul. Și, dacă mă împungi, nu vei schimba mersul lucrurilor. Puse cupa pe masă. Fiona, înțeleg că ai un spirit de luptătoare și o mândrie aprigă. Ba chiar le pot admira. Însă doar nesăbuiții continuă să poarte o luptă care este deja pierdută. Nu mai sunt dușmanul tău. Sunt soțul tău. Cu cât vei ceda mai repede, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Dacă ar fi lovit-o, ar fi știut cum să răspundă. Dacă ar fi insultat-o, dacă ar fi amenințat-o și ar fi acuzat-o, ar fi putut răspunde cu aceeași monedă. Dar împotriva acestei purtări calme nu avea nici o armă, în afara propriei voințe.

– Nu voi ceda niciodată.

El încuviință și o înconjură încet, ca și când ar fi fost o sculptură ce trebuia admirată. Apoi se opri în spatele ei și își strecură brațele de războinic de-a lungul brațelor ei. Cu voce joasă, ca zumzetul albinelor lângă stup, spuse:

– Nu te pot face să uiți ce simți, Fiona. Dar îți promit că, dacă vei dori să ne întâlnim la mijloc, voi fi un soț bun. Cedează și nu te voi răni.

Avea mâinile ca niște sfori catifelate, legând-o de el.

– Nu ai puterea să-mi faci rău.

Rosti minciuna cu o șoaptă răgușită.

El o trase de șal.

– Ba da, am. Te-aș putea strivi într-o sută de feluri diferite. Sau te-aș putea mângâia în de două ori mai multe. Dacă mi te predai, voi fi milostiv, cum nu ți-ai închipuit vreodată.

Vocea lui se scurgea ca apa rece pe pielea încinsă, înmuindu-i mușchii și încâlcindu-i gândurile. Nu era deloc așa cum se aștepta.

– Predă-te, cedează, supune-te – acestea sunt cuvinte blestemate pentru mine, șopti ea.

– Știu. Este în firea ta să lupți, dar suntem căsătoriți acum. Lasă scutul jos! Lasă-mă să-ți arăt că, în bătălia aceasta cel puțin, predarea și victoria sunt același lucru.

El trase de șal încă o dată, și ea îi dădu drumul. Acesta căzu la podea ca șoapta unui amant, iar brațele lui o cuprinseră, și ea îi simți căldura de parcă ar fi fost o forjă. Nu se zbătu și nu-și putu imagina nici în ruptul capului de ce nu o făcu. I se urcase vinul la cap. Emoțiile zilei o vlăguiseră și nu-i mai rămăsese deloc putere pentru a lupta cu el.

– Ce intenționezi? se auzi întrebând.

El își lipi buzele calde de gâtul ei și murmură:

– Intenționez să te seduc.

Încrederea lui peste măsură îi retrezi simțurile amorțite, și dezgustul reveni de zece ori mai puternic.

– O! icni ea, trăgându-și cotul cu toată puterea și lovindu-l în abdomen.

El scoase un pufnet, surprins. Slăbi strânsoarea și o scăpă din îmbrățișarea lui.

– Porc îngâmfat! Crezi că sunt atât de ușor de câștigat?

– Sperasem că da, răspunse el pe un ton ironic, frecându-și abdomenul.

– Și mă faci pe mine nesăbuită? rosti ea precipitat.

El ridică mâinile spre tavan, ca și când ar fi cerut călăuzirea Domnului. Apoi îi întâlni privirea, iar în voce i se citea nerăbdarea, ca și când ar fi vorbit cu un copil neascultător:

– Fiona, asta este situația. Avem... Avem o sarcină de îndeplinit.

Ea își încrucișă brațele.

– Știu asta. Nu sunt bătută în cap.

El clătină din cap și se îndreptă iar spre vin. Își umplu cupa și o dădu pe gât dintr-o înghițitură.

– Te împotrivești când o spun în cuvinte frumoase. Te împotrivești când o spun de-a dreptul. Nu îți pot face pe plac nicicum?

– Nimic din ce faci sau spui nu-mi va face vreodată plăcere.

Orice urmă de bună dispoziție dispăru de pe chipul lui.

– Dumnezeule, femeie! Îmi pui răbdarea la încercare. M-am străduit toată ziua să-ți fac pe plac, și cu toate acestea îmi arunci doar zeflemea și dispreț. Dar ajunge. Ești soția mea. Mă auzi? Sperasem să fac să fie cel puțin tolerabil pentru tine, dar, dacă preferi durerea în locul plăcerii, fie. Treci în pat!

Își lepădă vesta, apoi se întoarse și își trase cămașa peste cap. Văzându-i spatele lat și gol, Fiona simți că-i sare inima din piept și odată cu ea aproape tot restul ființei.

Îl împunsese dinadins și îl înfuriase. Poate că ea era nesăbuita până la urmă.

Dumnezeule, fata îl scotea din sărite! O tachinase, o lingușise, fusese serios și direct. Nimic nu funcționase. Era hotărâtă să îl disprețuiască. Nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea situație. Femeile lui erau dornice, plătite sau nu. Unele îl imploraseră chiar să le sărute și gemuseră sub atingerile lui. Cât tânjea după acele încurajări acum! Mai bine s-ar culca cu o pernă de ace decât cu muierea asta îndărătnică.

Își scoase în grabă veșmintele pe care le mai avea pe el, până rămase gol ca în ziua în care se născuse, și se întinse în pat. Însă soția lui nu se clinti, privindu-l ca o căprioară și strângând din pumni. Cum avea focul în spate, putea vedea clar prin cămașa subțire. Furia i se mai domoli. Era tânără, la urma urmelor. Și fără prihană. Toate emoțiile i se reflectau pe chip, limpezi ca lumina zilei. Iar în clipa aceea era întruchiparea fricii.

El își îndulci tonul.

– Vino aici, Fiona.

După încă o scurtă ezitare, ea se apropie, și el fu încântat că mustrarea lui își atinsese ținta. Părea resemnată acum. Nu descurajată, cum fusese în sală după ce îl insultase pe tatăl său, ci împăcată.

Își ascunse zâmbetul văzând-o privind țintă la pat, ca și când ar fi fost un lac mare și misterios – întunecat, amenințător și în nici un caz ceva în care să te scufunzi. Dădu cuverturile la o parte și bătu cu palma pe locul de lângă el.

– Întinde-te. Promit să nu mușc. Prea tare. Expresia ei îl făcu să râdă. Ai chip de înger, știi. Un înger furios, care nu se simte în largul lui.

Ea se așeză încet pe saltea, cu fața la el, ținându-se de partea din față a veșmântului. El întinse mâna și o răsuci, ca să se poată sprijini de perne, așezându-se lângă el.

– Suntem o pereche, nu-i așa? Îi desprinse o mână de la piept și i-o ținu într-a lui. Îți place inelul acesta?

Ea privi spre smarald. Era mare, încastrat în aur și înconjurat de mici granate.

– E greu, răspunse ea.

– Este în familia mea de patru generații. James al II-lea a poruncit să fie făcut pentru străbunicul meu. Iar acum este al tău.

Își trase mâna din strânsoarea lui.

– Nu ar fi trebuit să-mi dai un astfel de inel. E făcut pentru a fi purtat de un Campbell.

– Ești o Campbell acum.

Înghiți și își încrucișă din nou brațele în fața sânilor, ridicând podul spre fortăreața ei impenetrabilă. Părea să fi încheiat cu atacurile verbale pentru moment, dar rămase rigidă ca marmura și la fel de rece. Dacă ar fi fost o femeie mai simplă, s-ar fi găsit acum la jumătatea drumului spre fericire, dar această Fiona era o iapă năbădăioasă, pe care trebuia să o convingă prin lingușiri înainte de a o încăleca. Se lăsă într-o rână și își sprijini capul pe un braț. Cu celălalt, îi îndepărtă părul de pe față. Ea nu se clinti. O mică victorie.

– Spune-mi ceva despre tine, o îndemnă el încet.

Ea scăpă un mic sunet.

– Ce?

– Ceva mărunt, ca să te cunosc mai bine.

De obicei, îl plictiseau palavrele femeilor, dar puțină conversație cu această statuie din pat ar fi fost bine-venită. Orice, numai să o scoată din carapacea ei și să o facă să se deschidă.

– Nu am nimic de spus despre mine.

Trase de un fir desfăcut de la marginea cuverturii.

Lui îi veni să râdă, căci era o mare minciună.

– Dimpotrivă, sunt convins că sunt multe lucruri fascinante de spus despre tine. Dacă te simți timidă, încep eu. Reașeză perna, apropiindu-se de ea. Nu îmi plac uliii.

Ea întoarse capul și îl privi cu oarecare curiozitate. El îi luă din nou mâna într-a lui, jucându-se cu degetele ei cu blândețe.

– Nu mi-au plăcut și n-o să-mi placă niciodată. Uliii sunt mult prea vicleni și aruncă mereu priviri crunte, de parcă mai degrabă ți-ar ciuguli ochii decât să-ți urmeze porunca. Șoimii la fel. Sunt chiar mai răi.

Ea scoase un mic râset, dacă într-adevăr îl putea numi astfel. Dar cel puțin era un zgomot de interes și amuzament.

– Te-au căsătorit cu mine pentru că ești sărac cu duhul? întrebă ea.

Propriul lui râs îl luă prin surprindere. Nevastă-sa avea simțul umorului – când voia să-l împărtășească.

– Poate. Ție îți plac uliii?

Îi lăsă mâna să-i cadă pe pat și își trecu degetul peste antebrațul ei.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu am mai avut nici unul de ceva vreme. Nici unul dresat, în orice caz.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

Ea îl privi un moment.

– Șoimarul nostru a murit în timpul unui atac.

– Ah, îmi pare rău pentru el. Atacul cui?

Ea ridică vag din umeri, făcând așternuturile să foșnească.

– Clanul Grant, cred. Poate clanul MacPherson. Orice aliat al regelui este dușmanul nostru. Ne ține ocupați.

Încercă să-și retragă brațul din nou, dar mâna lui o urmă, alunecându-i pe claviculă.

– Atunci, această căsătorie este un lucru bun pentru clanul Sinclair. Atacurile ar trebui să înceteze, acum că aveți puterea armatei regelui de partea voastră.

Ea privea țintă spre baldachinul de deasupra lor, dar pulsul i se întețise sub degetele lui, care coborau pe coloana gâtului ei.

– Regele este departe, în Edinburgh. Nici măcar brațul său nu poate ajunge atât de departe în nord, spuse ea încet.

– Vremurile se schimbă, Fiona. Regele plănuiește să înconjoare insulele pe mare, de la Oban la Inverness, pentru a strânge jurăminte de loialitate de la căpeteniile de pe dealuri. Cei care refuză vor simți mânia armatei sale. Dar prietenii săi vor fi răsplătiți. Trase de gulerul cămășii, strecurându-și degetele pe sub material. Spune-mi ceva despre tine acum.

Ea răsuflă adânc, rostind cu voce slabă:

– Am avut o iapă.

– Și? o îndemnă el când ea nu mai zise nimic.

– O chema Gwynlyn. Avea un păr sur moale și încântător, cu pete și ciorăpei albi, și venea când fluieram.

– Și unde este acum?

Trase ușor de prima fundă de sus a cămășii ei de noapte.

– A murit când aveam paisprezece ani. Tata nu mi-a mai dat niciodată alta.

Inima lui tresări, într-un fel cu care nu era deloc obișnuit. Pierduse mult în scurta ei viață, căci nu avea mai mult de șaptesprezece ani.

– Dempsey are un grajd mare, plin de iepe. Poți să ți-o alegi pe care o dorești.

Ea se încruntă.

– Nu ți-am spus asta ca să-mi poți oferi un dar.

– Știu. Dar ți-l ofer oricum.

Funda cedă și el aproape că cedă odată cu ea. Faptul că îi oferea un cal era o chestiune atât de măruntă, dar cu toate acestea părea să o tulbure. Vedea un vicleșug acolo unde nu era nici unul. Ce combinație era, aprigă și fragilă totodată!

Părul ei, în lumina focului, scânteia ca granatele de pe inel. Voia să-i simtă greutatea și să răsucească pletele acelea între degete. Să împartă așternutul cu ea nu avea să fie o povară prea mare, la urma urmelor, dacă rămânea dulce ca în acest moment. Se aplecă și o sărută pe umăr.

Ea icni simțindu-i atingerea. Gura lui pe pielea ei ardea ca stigmatul.

– Trebuie să faci asta?

O privi surprins.

– Ce?

– Să mă săruți. Este... necesar?

El își arcui capul și odată cu el zâmbetul.

– Necesar? Nu. Dar aș prefera.

Ei nu îi plăcu. Absolut deloc. O înțepa, și nu doar acolo unde buzele lui îi atingeau pielea, ci și în alte locuri.

– Ei bine, eu nu. Ai putea continua fără asta?

El râse, hohotind ca tunetul îndepărtat.

– Aș putea, spuse el. Dar sărutul... ajută.

De ce? O zăpăcea cu totul. Tot ce făcea el o năucea. Era dușmanul ei de moarte. Un Campbell crud, detestabil, violent. Dar, cu toate acestea, în seara aceea, acest bărbat din patul ei părea a nu fi în nici unul dintre aceste moduri. Nu făcea nici unul din lucrurile de care avea nevoie pentru a-i aprinde furia. În schimb, era blând, curios și răbdător. Și gol, aprinzând un cu totul alt foc. Mintea ei, care fusese asaltată toată ziua de gânduri neplăcute, rătăcea acum spre locuri în care nu mai ajunsese niciodată până atunci. Și murea de rușine din pricina aceasta.

– Fiona, înțelegi ce trebuie să se întâmple între noi?

Desfăcu a doua fundă a cămășii de noapte. Ochii ei scânteiară precum jăraticul.

– Bineînțeles. Mi-a explicat doica.

El râse din nou.

– Doica? Vrei să zici bătrâna aceea slăbănoagă, care bălăbănea în jurul tău ca o muscă? Ce ți-a spus?

– Dacă nu știi, atunci nu te voi lumina eu.

Ea trase așternuturile mai sus și încercă fără succes să-i îndepărteze mâna. Însă Myles trase așternuturile în jos și îi atinse maxilarul cu degetul mare, întorcându-i fața spre el.

– Te-a speriat?

– Nu atât de mult ca tine. Îi scăpase porumbelul înainte să se poată abține, însă dorea să o fi făcut. Probabil că Hugh Sinclair se răsucea în mormânt auzind-o. Myles ar putea crede că doar o nesăbuită lupta într-o bătălie deja pierdută, dar tatăl ei ar spune că doar un laș se dădea bătut înainte de a muri. Așa că ce trebuia să facă, de fapt? Dădea dovadă de mai mult curaj dacă lupta cu el până la moarte? Sau dacă trăia și poate avea să câștige altă dată?

Se gândi la Margaret și află răspunsul.

Își simți inima de gheață în piept, fragilă și rece, în timp ce privi spre soțul ei. Ceva din privirea lui părea aproape familiar, dar firește că era așa, căci o privise țintă toată ziua, trăgând-o spre el cu o sfoară invizibilă.

– Poți avea încredere în mine, Fiona.

Asta era atunci. Ajungea cu poveștile despre ulii și ponei și cu sărutările inutile. Oftă din rărunchi.

– Nu știu ce să fac, spuse ea, mai mult pentru sine și Dumnezeu decât pentru soțul ei.

Myles se apropie.

– Haide să scoatem cămașa aceea de noapte și te voi învăța.

Capitolul 4

Așteptă trăsnetul din ceruri și îngerii să o salveze, dar nu auzi decât obișnuitul trosnet al focului și respirația precipitată a soțului ei.

Mâna lui îi alunecă pe trup și îi prinse marginea veșmântului, ridicând-o încet și adunându-i-o în jurul taliei. Șovăitoare, se mișcă, făcându-i loc, în timp ce încerca să evite orice contact suplimentar. Dar mâinile lui înaintau pe pielea ei ca niște petale plutind peste apă,

și simți că palpită pe dinăuntru. Se așeză în capul oaselor și se întoarse cu spatele, ridicând brațele. El îi scoase cămașa de noapte cu totul, iar materialul alunecă și căzu pe podea, laolaltă cu toată rezistența ei.

Se lipi de saltea ca și când ar fi fost împinsă și strânse din ochi, dorindu-și ca el să dispară. Dar el se apropie mai mult și își trecu vârful degetului peste chipul ei, între ochi și peste nas, lăsându-l să zăbovească pe buze. Un deget îl urmă pe celălalt în timp ce îi contura curburile catifelate și micile văi ale urechilor, ale maxilarului și ale gâtului. Pulsul ei se înteți, ca bătaia aripilor a o mie de lebede ridicându-se de pe suprafața unui lac.

Când buzele lui îi atinseră, moi ca o pană, colțul gurii, aproape că sări în picioare. Dar se luptă cu impulsul de a o lua la goană și rămase neclintită, în vreme ce el depunea, ca o adiere, mici sărutări, în locurile pe care le explorase cu degetele.

Un chin dulce, neașteptat.

Și mereu revenea la marginea buzelor ei, fără să o sărute de-a dreptul niciodată. Se încinse și aproape că întoarse gura spre el, ca să pună capăt tachinării. Dar nu putea. Nu avea să o facă. Un Sinclair putea răbda orice tortură, indiferent de forma acesteia.

Îi simți buzele moi pe piele și apoi răcoarea, căci aerul proaspăt al nopții continua sărutul. Încercă să se gândească la Margaret, la tatăl ei sau la orice altceva în afară de senzațiile care o cotropeau. Ar trebui să urască tot ce-i făcea, să îl disprețuiască, să se desprindă din îmbrățișarea lui. Să găsească plăcere în atingerea lui ar însemna înfrângerea ei absolută.

Dar mâinile lui coborâră, devenind mai îndrăznețe și mai ferme, alunecându-i peste umăr și de-a lungul unui braț, apoi urcară din nou, cuprinzându-i un sân. Atunci deschise ochii și îl prinse de încheietură, încercând să-i oprească atingerile. Dar el continuă, strângându-i cu blândețe rotunjimea și frecându-i sfârcul cu degetul mare. Sfârâia de parcă degetele lui ar fi fost o flacără. Icni, și l-ar fi implorat să se oprească dacă el nu ar fi ales acel moment pentru a o săruta în cele din urmă pe gură. Fu invadată de o ușurare trădătoare.

Nu era un pupic nevinovat, ca acela pe care i-l dăduse pe treptele capelei. Sărutul acela fusese pentru Dumnezeu și preot, dar chiar și în nevinovăția ei știa că acesta din urmă era pentru Myles însuși. O apăsă cu fermitate, jucându-se cu gura ei. Avea buzele moi, mult mai moi decât se așteptase, și îi provocau o senzație stranie delicioasă,

în contrast cu maxilarul nebărbierit. Mirosea a vin, a cuișoare și a piele, un iz amestecat cu parfumul propriului său corp, care crea o combinație puternică.

Își plecă ușor capul, mușcându-i încet pielea, apoi alinând micile răni cu limba. Ea se mișcă pentru a scăpa de asaltul tandru, dar el o urmă și își strecură piciorul între picioarele ei, desfăcându-i-le. Se simțea răvășită. În derivă. Neloială. Era un Campbell dezgustător, dar cumva trupul ei uitase asta, dominându-i mintea. Îl apucă de brațe, încercând inutil să se apere, căci, cu fiecare mișcare, el reușea cum, necum să se apropie mai mult, lipindu-se precum ceara fierbinte, mulându-se perfect pe culmile și văile ei. Mâna lui îi mângâie șoldul, trăgând-o aproape de el, apoi împingând-o, pentru a-și putea strecura mâna între picioarele ei.

Ea întoarse fața spre perete, în timp ce degetele lui îi cercetau cele mai intime pliuri, dar un scâncet nerușinat îi trădă șocul de plăcere, căci alunecă fără greutate între ele. Mădulare necredincioase, perfide și inutile, acum când avea nevoie de putere. Acest dușman îi scursese voința precum seva dintr-un copac, dar, cu forțele care îi rămăseseră, ridică piciorul, împingându-se în saltea pentru a se elibera. Degeaba. Acțiunile ei jalnice nu făcură decât să-i înlesnească drumul spre miezul ființei ei.

–Ah, Dumnezeule, Fiona, murmură el la sânul ei, trecându-și limba pe mijlocul lui, ce perfecțiune.

Ea încercă să-i îndepărteze capul, dar părul lui scurt sub degetele ei era moale ca blana de nurcă, atrăgând-o în loc să o dezguste. O, ce trădătoare era, renunțând la toată cumpătarea neamului Sinclair doar pentru *a simți*, asaltată de atingerile acestui Campbell.

Era dulce ca o piersică și coaptă, gata să fie culeasă, cu pielea catifelată și docilă sub degetele lui. În timp ce savura fiecare sărut și fiecare mângâiere, îl asaltă imboldul nestăpânit de a duce la împlinire această împreunare. Intenționase să o curteze, să o familiarizeze cu blândețe cu căile păcatului și ale tainei conjugale, dar trupul ei era pregătit, ud de dorință, și se arcuia lipită de el. Era la fel de dornică să ducă mai departe ce începuseră. Își dădea seama după pielea îmbujorată și după răsuflarea precipitată. Copleșit de dorință, simți că ultimele ei frânturi de rezistență cedează, transformându-se în invitație.

Îi prinse dosul genunchiului cu mâna și găsi ce căuta, pătrunzând în carnea ei fragedă și posedând-o. Fu o mișcare rapidă, menită să facă durerea inițială să treacă repede, dar Fiona icni sub asalt, împingându-se în pieptul lui, în vreme ce el îi rupea delicata barieră a virginității. Avu remușcări pentru o clipă, căci ar fi scutit-o de disconfort, dar nu se putea altfel. Era prețul plătit de fecioare. În curând, avea să o aline cu atingerea lui, arătându-i toate plăcerile acestei împreunări. Se mișcă în ea încet, sperând să o poarte cu el, dar era fierbinte, strângându-l ademenitor. Nu mai fusese cu o femeie de săptămâni întregi, și voința i se evaporă în ceața dorinței. Ea se mișcă în sus, apăsându-și picioarele pe ale lui, într-un abandon irezistibil. Era cu el, mireasa lui, gata să-l primească întru totul, de îndată ce simțurile îi întunecaseră rațiunea. Se avântă cu toată forța. Ea se ridică din nou, dornică. Mintea lui se goli, iar instinctul și dorința îi înfrânseră răbdarea. Iute și fără zăbavă, o pătrunse, până când nervii lui încordați atinseră culmea și el erupse în ea, revărsându-se satisfăcut.

Se prăbuși, complet relaxat, respirând ca și când ar fi alergat până în vârful lui Ben Nevis și înapoi. Dar culmea aceasta era mult mai suavă. Mai aproape de ceruri decât cel mai înalt munte. Îi primise atențiile cu brațele deschise, făcându-l să urce pe culmile fericirii. O lăsase în urmă la final, era adevărat. Dar avea să-și ia revanșa. La urma urmelor, nu avea experiență și, firește, fecioarele au nevoie de mai multe îndrumări. Totuși, această femeie, femeia lui, s-ar putea să nu fie o nevastă atât de rea, de fapt.

Înălță capul și zâmbi spre ea, cu trupul satisfăcut și sufletul mulțumit.

Fiona zăcea nemișcată, uluită. Asta era tot? Se simțea deodată abandonată și stânjenită, ca și când s-ar fi chinuit să-și amintească ceva și era cât pe ce, dar apoi gândul fugise din nou. Myles îi făcuse trupul să plutească, mângâind-o în cel mai plăcut mod. Dar apoi o pătrunsese cu bărbăția lui, o strivise cu corpul masiv și îi strigase în ureche. Nu putea respira. Era prea greu. Părul de pe pieptul și picioarele lui, care cu doar câteva momente înainte fusese atât de ispititor, o înțepa deodată. Aveau picioarele încolăcite, mâinile lui erau încâlcite în părul ei, trăgând-o chiar și acum.

Dar, mai rău de-atât, o făcuse să uite de ea. O făcuse să fie ușuratică. O transformase într-o Campbell.

Se împinse în el.

– Ridică-te de pe mine, mormăi ea, sufocându-se. El își ridică toracele, rânjind spre ea ca un idiot. Dumnezeule, o *măritaseră* cu unul sărac cu duhul. Își umplu plămânii cu aer, apoi îl împinse din nou, lovindu-l în spatele picioarelor. Ridică-te de pe mine, matahală brutală!

Zâmbetul lui pieri, și o lăsă să se extragă din încâlceala de trupuri și așternuturi. După ce se eliberă, se retrase în capătul îndepărtat al patului.

– Fiona? Te-am rănit?

O podidiră lacrimile, dar și le șterse.

– Sigur că da. Ești fiul lui Cedric Campbell. Simpla ta existență mă rănește. Dumnezeule, cât te disprețuiesc!

Expresia lui trecu de la confuzie la furie, maxilarul i se încordă, și ochii i se întunecară în camera slab luminată.

– Nu ai nici un drept să fii furioasă, femeie. Dacă nu erai pregătită, nu ar fi trebuit să mă îndemni în felul acela.

– Să te îndemn? îl repezi ea. Nu am făcut așa ceva, porc îngâmfat! Nu doream decât să se termine. Se înfășură în așternuturi. Dă-mi cămașa de noapte! Nu ajung la ea.

O mai privi încruntat încă un moment, și ea crezu că s-ar putea să refuze. Dar în cele din urmă el întinse mâna și o ridică de pe podea, aruncându-i-o în față.

– Femeile! spuse el, apoi se întoarse pe o parte, sătul de ea.

Fiona privi țintă la mușchii puternici de pe spatele lui și se luptă cu lacrimile. Nu o rănise, ca să fie sinceră. Firea ei trădătoare era cea care îi provoca durere. Cum putea să se bucure de sărutările lui? Ce fel de femeie era ea, să cadă pe spate în fața celui mai aprig dușman pe care îl cunoscuse vreodată? Nu își putea trăda părinții în felul acesta. Una era să te supui soțului și cu totul alta să te desfete mângâierile lui. Fu copleșită de ură față de sine.

Răsuflarea lui Myles își recăpătă calmul. Când începu să respire regulat și profund, își luă o pătură și se duse să-și facă patul lângă foc. Nu avea să se odihnească lângă el dacă mai avea un dram de voință pentru a rezista. Își așeză capul pe podeaua rece, sigură că somnul avea să o ocolească.

Dar trebuie să fi venit, căci după o vreme se simți ridicată de niște brațe puternice și dusă într-un loc moale și cald. O voce blândă îi șopti la ureche.

– Vino și dormi în pat, fată prostuță! Nu-ți fac nimic.

– Fiona nu e deloc mai înțeleaptă și e mai bine să nu știe nimic, John, șopti Simon în timp ce stăteau în sală, la mult timp după ce ultimul oaspete adormise. Ne-ar trăda fără să-și dea seama.

John se frecă pe mica cicatrice de pe falcă.

– Crezi că o va ucide când vor afla ce punem la cale?

Simon își goli cupa de vin.

– Poate. Dar nu va rezista nici două săptămâni dacă nu-și ține gura aia spurcată. S-ar putea să i-o înfunde doar pentru asta, nimic mai mult.

John se încruntă.

– Cu câtă ușurință glumești când vine vorba despre destinul surorii noastre.

Simon oftă nerăbdător.

– Da, glumesc, John. Ai vrea să mă plâng și să mă vait ca muierile? Trebuie să ne purtăm ca și când am fi acceptat asta. Dacă cei din neamul Campbell miros înșelăciunea, suntem terminați. Avem nevoie de timp și de încrederea lor.

– Cu toate acestea, dacă Fiona ar ști că nu va rămâne la ei decât temporar, ar putea găsi putere și nu și-ar pierde speranța.

Simon clătină din cap.

– Nu putem risca. Va dura luni în șir să adunăm căpeteniile din Ținuturile Înalte și să pregătim un atac. Oricât de dezgustător ar fi, este mai bine ca Fiona să creadă că le-am cedat-o lor. Sorbi iar din vin, vărsând pe tunică în grabă. Se șterse la gură cu mâneca și îi dădu paharul lui John. Bea, frate! Astăzi am înjumătățit numărul dușmanilor.

John luă vinul.

– Până îl vom dubla din nou atacându-l pe rege.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Fiona părăsi călare singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Mantia ei verde înmuia vântul mușcător, dar nu reușea să alunge frigul care o cuprindea pe dinăuntru, ca niște valuri înghețate izbind țărmul de la Moray Firth. Când își luă rămas-bun

de la Margaret, fusese întreruptă brusc de Cedric, care declară că trebuiau să plece înainte de micul dejun. Dar poate că la urma urmelor așa era cel mai bine. Nu intenționase decât să se poarte cu mult curaj în fața surorii ei mai mici, însă efortul o epuizase.

Faptul că își luase rămas-bun de la Simon și John în grabă o tulbura mai puțin. Privirile lor scurtătoare, de o prefăcută compătimire, nu o îmboldiră să-i ierte și nici nu-i umeziră ochii. Nu plânse când frații ei și căpetenia clanului Campbell cercetară așternuturile, căutând dovada fecioriei ei pierdute. Dar acum, după ce părăsiră satul, departe de ai ei, lăsă lacrimile să curgă, fierbinți și amare, arzându-i identitatea de membră a neamului Sinclair. Era o Campbell acum, femeie măritată, aproape alungată de lașitatea nătângă a fraților ei.

Cât avea să dureze acest armistițiu? O săptămână? O lună? Un an, poate? Simon și John erau naivi dacă credeau că pacea avea să se aștearnă la fel de ușor pe cât își desfăcuse ea coapsele. Cât urma să mai treacă până ce pofta lui Cedric de a-și răsuci sabia în inima unui Sinclair avea să iasă la suprafață, reaprinzând vrajba? Până la urmă, sacrificiul ei va fi fost inutil.

Vântul se porni din nou, împrăștiind în aer mirosul moscat al cailor. Tropotul regulat al copitelor lor se contopea cu sporovăiala grupului de călători. Atât oamenii, cât și animalele păreau bucuroși că se îndreptau spre casă. Bineînțeles că erau. Plecau satisfăcuți, după ce obținuseră lucrul după care veniseră. Nu era nimic altceva decât trofeul învingătorului. Buiestrașul cu pete cenușii pe care îl călărea avea mai multă valoare în ochii acestor bărbați decât ea.

În cele din urmă, își șterse lacrimile și privi țintă înainte, căci nu avea cum să mai privească în urmă acum. Era o frunză căzută, plutind în derivă pe o mare de Campbelli. În fruntea procesiunii, Myles și tatăl său călăreau alături, iar umerii lor la fel de largi se legănau la unison cu oștenii care îi urmau. Când tatăl se întoarse către fiu, profilurile lor erau atât de asemănătoare, că ei i se strânse stomacul. Fața aceea – a lui Cedric Campbell, atât de asemănătoare cu a soțului ei – fusese ultimul lucru pe care îl văzuse mama ei. Însă noaptea trecută, ea stătuse întinsă sub Myles, temătoare ca un șoarece-de-câmp, când ar fi trebuit să ragă ca un leu. Amintirea consimțirii ei – nu, a încurajării – o pârjolea la lumina zilei. Un adevărat războinic ar fi întâmpinat dimineața cu buza însângerată și ochiul vânăt, căci, dacă ar fi luptat cum ar fi trebuit să o facă un Sinclair, sigur ar fi lovit-o, și ea s-ar fi putut lăuda cu rănile ei, cu mândrie și îndrăzneală,

dinaintea fraților ei. Dar nu ripostase. Nu, mult mai rău de-atât. Tremurase și oftase ca una dintre târfele lui plătite, iar astăzi îi venea să intre în pământ de rușine.

– Nu mă dau în vânt după călărit, domniță. Spune-i brutei aceleia necioplite să-mi găsească o căruță.

Bess călărea alături de ea, pe o mârțoagă atât de bătrână și de beteagă, încât aproape că păreau înrudite, așa cocârjate și cu dinți lipsă cum erau amândouă.

– Nu ar fi trebuit să implori să vii, Bess. Sacrifici prea mult. Trebuia să rămâi să ai grijă de Marg, îi spuse Fiona bătrânei ei doici. Și ce crezi că vei rezolva? Crezi că mă poți proteja cu brațele acelea slăbănoage ale tale?

Bess întinse un braț pentru a-l cerceta.

– Nu, dar pot fi martoră la tot ce văd. Iar ei știu asta. Încuviință din cap triumfătoare, mulțumită de înțelepciunea ei.

– Nu vei vedea decât adâncurile unui puț dacă îi vei înfuria.

Deși bine intenționată, femeia se amestecase mult prea mult în treburile ei. În dimineața aceea, înduioșătoarea bătrână îngenunchease la picioarele lui Campbell însuși, rugându-l să-i îngăduie să-i însoțească pentru a avea grijă de stăpâna ei. Aproape că îl făcuse să se împiedice în zelul ei.

– Nu fi țâfnoasă, fetițo! La binele tău mă gândeam. Margaret va fi bine. E mai puternică decât crezi tu.

– E o copilă.

– Dar nu e copila ta. Ai cocoloșit-o prea mult de când a murit mama voastră, și nu e de mirare. Și în curând vei avea propriul tău prunc de care să te îngrijești și îți vei da seama că Marg își poate purta singură de grijă.

Propriul ei prunc? O cuprinse amețeala și fu cât pe ce să cadă din șa și pentru a doua oară în tot atâtea zile se strădui să nu verse ce mâncase. Apăsându-și burta cu mâna, trimise în tăcere o rugăciune către Dumnezeu care o părăsise, implorându-l să fie stearpă.

Un prunc Campbell înlăuntrul ei? Cum să nu-l disprețuiască?

Încă un lucru care să o lege de Myles. Și de Cedric Campbell.

Odată cu distanța, creștea și frica îngrețoșătoare a Fionei și certitudinea că doar ea avea să-și poată croi destinul, cu propria mână.

Ca o sămânță măruntă, în minte îi încolți o idee. De-a lungul kilometrilor pe care îi lăsa în urmă, o hrăni, cum nu avea să hrănească nici un prunc din sângele neamului Campbell. Și, când se opriră

într-o vâlcea pentru a face focul în noaptea aceea, Fiona știu ce trebuia să facă.

Myles își dezmorți spatele și încercă să alunge încordarea frecându-și gâtul. Aproape se lăsase amurgul când tatăl său își legă calul și instrui oștenii să ridice tabăra. Cu o precizie militară, fiecare Campbell descălecă și se apucă de îndatoririle sale, făcând focul sau îngrijind caii. Erau o ceată de douăzeci de flăcăi, toți voinici și vânjoși. Bărbați pe care îi dusese atât în bătălii, cât și la bordel. Bărbați cărora le încredințase viața. Într-o zi avea să devină căpetenia lor și ei aveau a-l sluji așa cum îl slujiseră pe conte. Se răsuci și descălecă de pe calul său de luptă, țeapăn, dar bucuros că se îndepărtase de casa neamului Sinclair. Căscă de-i trosniră fălcile când atinse cu picioarele pământul reavăn al pădurii. Unchiul său Tavish îl bătu pe umăr și râse, iar sunetul se înfundă în adâncimile bărbii roșcate și dese.

– Nu ai prea dormit azi-noapte, nu-i așa, băiete? E unul dintre dezavantajele căsătoriei. Dar avantajele sunt mai multe.

Myles făcu o grimasă la amintirea amărăciunii Fionei.

– Avantaje sau dezavantaje, încă nu-mi dau seama care sunt mai importante.

Tavish râse din nou, scărpinându-se în cap și încuviințând din cap înspre Fiona. Ea și servitoarea ei erau încă pe cai, părând epuizate și năuce.

– Eh, nu-ți face griji în privința ei. Se va da pe brazdă după ce va vedea că nu suntem măcelari, așa cum a fost învățată să creadă.

Myles își lăsă capul pe spate pentru a-și trosni gâtul.

– Orice aliat al regelui James este dușmanul ei. Eu sunt vinovat prin simpla asociere. Mă tem că nu o voi putea face să se răzgândească.

Unchiul său scuipă.

– Asta e logica femeiască. Presupun că, dacă dau un vânt, te va învinovăți pe tine pentru putoare?

Myles râse înfundat.

– E limpede că mă învinovățește pentru o mulțime de lucruri cu care nu am avut de-a face.

Tavish se sprijini de trunchiul unui copac, scărpinându-și spinarea de coaja acestuia, ca un urs jucăuș.

– Da, treaba asta cu mama ei este mare porcărie. Îl voi jupui de la barbă până la fudulii pe orice mojic care spune că tatăl tău a avut ceva de-a face cu moartea ei. Pun prinsoare pe ochii din cap că ticălosul care a răspândit minciuna aceasta nenorocită zace în pământ.

– Vrei să spui tatăl Fionei?

Myles își trosni gâtul în cealaltă direcție.

– Da, Hugh Sinclair. Se urau încă de când erau la curte.

Myles auzise poveștile acelea destul de des. Pe când James nu era decât un copil, Scoția fusese condusă de un consiliu de regenți, cu soțul reginei, Archibald Douglas, la cârmă. Cândva, Hugh Sinclair și contele fuseseră prieteni și aveau putere egală. În semn de solidaritate între clanurile lor, Myles fusese chiar logodit cu Fiona.

Dar, așa cum se întâmplă deseori când vine vorba despre lăcomie și politică, aliații devin dușmani.

Sinclair s-a dat de partea lui Douglas, ținându-l captiv pe regele-copil, însă clanul Campbell urmărea să-l elibereze și a reușit.

– Sinclair a ales tabăra greșită, spuse Tavish. Dacă i s-ar fi alăturat tatălui tău, ajutându-l pe tânărul rege să evadeze și să-și recapete tronul, lucrurile ar fi diferite acum.

– Nu foarte diferite, spuse Myles. Aș fi căsătorit tot cu Fiona. Părea că soarta îi fusese pecetluită, iar vicleșugurile oamenilor contau prea puțin. Iar dacă Aislinn ar fi fost ucisă ca acum, tot acolo am ajunge.

Tavish trase de brâul lui imens și scoase un șip de vin. Sorbi din el lung și își șterse buzele cu dosul palmei.

– Uciderea lui Aislinn a stricat multe, dar, așa cum sunt sigur că mă aflu aici, bag mâna în foc că nu un Campbell a lăsat-o fără suflare. Era încântătoare la curte. Nu-mi închipui cine i-ar fi vrut răul.

– Tata nu vorbește niciodată despre curte. Sau despre ce crede despre moartea lui Aislinn. Ce mai știi despre asta?

Tavish privi în jos, lovind o rădăcină încâlcită înfiptă în pământ.

– Dacă ai întrebări, pune-i-le lui.

Făcu semn cu capul peste umărul lui Myles.

Cedric se apropie, mergând țeapăn. Drumul fusese epuizant pentru Myles, așa că probabil tatălui său îi trosneau oasele, deși oricine ar fi rostit-o risca să se trezească fără cap.

–Tată, ești bine?

Cedric încuviință din cap și luă vinul de la fratele său. Voi fi dacă Tavish își împarte prada. Bău, apoi i-o dădu lui Myles, încuviințând din cap și făcând cu ochiul. Mireasa ta s-a ținut bine astăzi. După ce s-a oprit din plâns.

Lacrimile ei fuseseră stânjenitoare. Plânsese în tăcere, dar, vreo doi kilometri sau mai bine, îi curseseră pe față, lăsându-i nasul roșu

în soare. Nu o abuzase în nici un fel, dar, cu toate acestea, se purta de parcă ar fi târât-o după cal, în loc să o lase să umble călare pe el. În ziua următoare avea să o pună, laolaltă cu sperietoarea de servitoare, într-o căruță. Să se hurduce o zi întreagă, ca să aibă de ce plânge.

– Mulțumesc că ai lăsat-o să-și ia servitoarea, tată. Mă voi asigura că nu ne încetinesc înaintarea.

Contele încuviință din cap din nou.

– Și-așa mergem încet cu căruțele pe drumurile astea pline de bolovani, dar în câteva ore bune mâine-dimineață ar trebui să ajungem la Inverness și la corăbii. Ajută-l pe tânărul Darby cu femeile tale acum. Par gata să se prăbușească. O, tu și mireasa ta puteți sta în cort.

Myles privi spre Fiona, care descălecase în cele din urmă cu ajutorul scutierului său. Pe chipul ei palid se vedeau semne de istoveală. Era prăfuită și răvășită, dar la fel de sfidătoare, respingând oferta lui Darby de a o ajuta. Myles o evitase în cea mai mare parte a zilei, preferând compania plăcută a unchiului și a tatălui său în locul oftaturilor și a ochilor ei roșii. Dar avea să o înfrunte acum. Epuizată sau nu, era soția și responsabilitatea lui.

Pe Fiona o durea trupul și se simțea de parcă îi erau smulse încheieturile cu clești de foc. Dar Bess era și mai istovită, cu mâinile strâmbe de la artrită încă încovoiate, ca și când ar fi continuat să țină frâiele. Fiona o frecă ușor pe spate, încercând să o facă să stea dreaptă. Se opri când se apropie soțul ei.

– A fost o zi lungă în șa, doamnelor. Dar mâine ajungem la Inverness. De acolo vom lua bărcile spre Loch Ness, și călătoria va fi mai ușoară.

Mai rapidă, voia să spune. Ziua de azi fusese dură, dar cel puțin putuse respira aerul răcoros și șansa rară de a călări în munți. Și fiecare kilometru o apropia de împlinirea planului ei. Dar a doua zi, dacă aveau să se îmbarce pe o corabie, toate ticluirile ei aveau să se ducă pe apa sâmbetei, căci până să debarce urma să fie prea departe.

– Găsim de mâncare în curând sau ai de gând să ne istovești și să ne lași să murim de foame?

Soțul ei o privi țintă un moment; apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet, și se întoarse spre scutierul cu ochi mari.

– Darby, adu-le femeilor ceva de mâncare până ridicăm tabăra.

– Da, Lord Myles.

Myles se frecă pe falcă.

– Și asigură-te că bătrâna servitoare are un așternut gros de paie, lângă foc, și o pătură în plus.

– Da, milord, spuse băiatul iar și o luă din loc.

Fiona simți că i se face pielea de găină.

– Iar eu? Eu nu o să am pat de paie lângă foc?

– Noi vom sta în cort. Te voi încălzi eu.

Nu, nu, nu. Nu voia. Planul ei nu avea să funcționeze dacă trebuia să doarmă lângă el peste noapte. Trebuia să fie o altă soluție.

Myles râse înfundat.

– Nu trebuie să fii atât de tulburată, Fiona. Apreciază faptul că ți-am oferit un pat moale, dacă nu-mi poți aprecia afecțiunea.

– Dar servitoarea mea e țeapănă după atâta călărit în frig. Aș prefera să dorm lângă ea ca să-i alin mușchii obosiți cu căldura mea.

Ce minciună rapidă și iscusită turnase!

– Îi porți o grijă neobișnuită servitoarei tale.

O, nu fusese atât de iscusită, la urma urmelor. Își dădea seama după tonul lui că nu îl dusese de nas.

– E bătrână, protestă Fiona în continuare. Doar cei lipsiți de suflet ar refuza să aline o bătrână.

Myles o puse la perete.

– Prea bine. Poate să doarmă cu noi în cort.

– Nu! Vocea Fionei fu ascuțită ca un pumnal, dar nu mai putea schimba nimic acum.

Expresia soțului ei se aspri.

– Nu o pot lăsa să vină cu noi. Eu... se încurcă ea, privind spre copaci și strângând din buze. Nu. Refuz.

El făcu ochii mari o secundă, apoi îi miji, încruntându-se. Se aplecă, murmurându-i în ureche, astfel încât să nu audă decât ea. Avea răsuflarea caldă, dar cuvintele ardeau de-a dreptul.

– Nu mă pune la încercare, fato! Nu voi sta aici ciondănindu-mă în fața oștenilor mei. Dormi cu mine în cort. Servitoarea doarme lângă foc. Dacă mai insiști, vei regreta amarnic.

Se întoarse și plecă.

Fusese o proastă. Bineînțeles că o voia lângă el, ca să o poată pipăi, împunge și pângări cu atingerea lui. Era fiul tatălui său, la urma urmelor. Ce respect să aibă pentru demnitatea ei? Nu avea a șovăi să o abuzeze, în ciuda pereților subțiri ai cortului care nu îi puteau înăbuși protestele. Se pare că planul ei trebuia să aștepte.

Capitolul 6

Pe Myles îl durea capul din pricina reacției ei. Era generozitate pură faptul că îi oferise cortul, dar ea sărise la el, mârâind ca un bursuc și poruncindu-i. Ca și când ar fi avut un cuvânt de spus legat de felul în care avea să se desfășoare noaptea. Ca și când lacrimile ei nu ar fi fost îndeajuns de umilitoare. Deja tatăl și unchiul său își făceau cu ochiul unul altuia, ca și când ar fi fost un băiețandru necopt, care habar n-avea cum să curteze o muiere. Era absurd. Satisfăcuse o mulțime de femei. Ar trebui să o tragă în cort în clipa aceea și să o sărute până o amețea. Și de data aceasta să se asigure că ajungea pe culmea aceea dulce. Nu urma să mai aibă parte de nemulțumiri după asta.

Rupse o bucată de pâine neagră. Fată nerecunoscătoare! Habar n-avea cât de blând fusese. Sau cât de recunoscătoare ar trebui să fie că o lăsaseră să-și aducă servitoarea slăbănoagă. Și totuși, nu suflase nici o vorbă de mulțumire pentru frumosul buiestraș pe care îl călărise astăzi. Sau pentru că el îi poruncise unuia dintre cei mai buni oșteni ai săi să călărească o mârțoagă bătrână, astfel încât ea să poată merge cu un animal pe cinste. Nu. Din partea ei? Nimic altceva decât dispreț.

Ei bine, până aici. Nu avea să dea din coadă ca un cățeluș. Femeia aceasta ar trebui să învețe unde-i era locul. Poate că ar trebui să o lase să doarmă cu baba, în frig, sub cerul liber și pe pământul tare. Luă o gură de pâine și râse în sinea lui.

Se lăsă întunericul, și sunetele pădurii umplură aerul, căci unele dintre viețuitoarele pădurii se duseră la culcare, iar altele se treziră. Focul trosnea la picioarele oamenilor, în timp ce Myles, Cedric și Tavish își terminau masa de seară, iar alții se pregăteau de somn.

– Tată, mulțumesc încă o dată pentru cort.

Cedric luă puțin sos cu pâine.

– Desigur.

– Să stau eu de pază primul?

Tavish, așezat în partea cealaltă, râse înfundat, dar tatăl său zâmbi.

– Nu va fi nevoie, fiule. Cred că vei fi destul de ocupat în seara aceasta.

Myles se simți stânjenit auzind aluzia. Credeau că nu o putea struni?

O simplă muiere?

Ei bine, nu atât de simplă, dar totuși, nu era decât una. Mușcă iar din pâine. Tatăl său îl prinse de umăr.

– Nu aș vrea să te țin departe de mireasa ta. Poate că nu îți dai seama încă, dar regele ți-a făcut o onoare.

Nu își putu ascunde tonul nostalgic.

– Nu ai cunoscut-o pe Odette, tată. Ea ar fi fost o onoare.

Tatăl său încuviință din cap înțelegător.

– Îmi pare foarte rău pentru asta. Nu este ușor să renunți la femeia pe care o iubești. Dar politica are deseori întâietate în fața iubirii, deși ambele sunt la fel de complexe. Râse înfundat. Dă-i totuși o șansă acestei fete. E încă speriată, dar nu e atât de neșlefuită. Mama ei putea tăia diamante doar cu vorba.

Myles întrezări o șansă și se repezi asupra ei.

– Cât de bine ai cunoscut-o pe Aislinn, tată? Până în călătoria aceasta nu te-am prea auzit vorbind despre ea.

Cedric își turnă vin din nou pentru el și o cupă pentru Myles.

– Am fost împreună la curte pe când regele James nu era decât un copil. Știai asta.

– Cred că mă duc să văd de cai, spuse Tavish, ridicându-și trupul masiv de pe bușteanul pe care stătuse și lăsându-i pe cei doi singuri.

Myles sorbi din vin și rosti cu grijă:

– Îmi închipui că erau mulți oameni la curte.

Cedric își goli cupa și privi țintă în foc, fără a spune ceva. Curiozitatea lui Myles se înteți, ațâțată de îndelunga tăcere a contelui.

– Nu vreau să fiu neobrăzat, tată, dar cu siguranță ai auzit zvonurile care circulă despre tine și Aislinn Sinclair. Mă fac să mă întreb de ce regele mi-a ales această mireasă dintre toate familiile din nord cu care ne-am fi putut înrudi.

– Ai fost logodit cu Fiona în ziua în care s-a născut.

– Da, acum șaptesprezece ani, când clanurile noastre erau aliate. Dar s-au întâmplat multe de atunci.

– Las-o așa pentru moment, băiete! Du-te și fă pace cu mireasa ta!

Myles așteptă, sperând că tatăl său avea să cedeze și să îi spună mai mult. Dar Cedric se întoarse la mâncare, redevenind tăcut, iar tânărul știu că nu avea să primească nici un răspuns în seara aceea.

– E singura cale, îi șopti Fiona lui Bess în timp ce stăteau împreună, cu capetele apropiate.

Servitoarea își țuguie buzele subțiri.

– Ești o nesăbuită, și probabil vei pieri încercând. Dar îmi voi face treaba dacă ești hotărâtă.

– Sunt hotărâtă, Bess. Și mai bine să mor de propria-mi mână decât de sabia unui Campbell.

– Șșștt, liniște, fetițo! Se apropie soțul tău.

Priviră spre Myles de pe bușteanul bătrân pe care stăteau, cu cina rece, uitată pe farfurii.

– Spune noapte bună, Fiona. E vremea să mergem la culcare.

Bess dădu să se ridice.

– O voi ajuta.

Myles puse o mână pe umărul îngust al bătrânei, oprind-o.

– Nu e nevoie. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

Fiona simți fiori în pântec, de teamă și nerăbdare. Într-un fel sau altul, intenționa să se elibereze de el. Se ridică, strângându-și mantia verde în jurul corpului.

– Ne vedem dimineață, Bess.

Bătrâna încuviință din cap, plecând fruntea și privind țintă în pământ.

Myles o conduse pe Fiona spre cort și ridică pânza. Nu era aranjat înăuntru, și, în spațiul mic, dar uscat se afla un morman mare de pături colorate, blănuri de animale și perne. Ar fi, într-adevăr, un loc moale, bun de dormit, dacă voia să se odihnească.

Într-o parte se vedeau un lighean, o carafă și o cârpă de spălat. Nici un alt lux al neamului Campbell nu putea fi mai tentant. Dorința de a se spăla pe față și pe mâini se dovedi copleșitoare. Își scoase mantia și se îndreptă spre lighean, înmuindu-și degetele în apa încălzită la foc.

El o privi, scoțându-și centura și teaca, lăsându-le lângă ușă, dar ea închise ochii să nu-l mai vadă și lăsă cârpa să alunge o parte din încordare, laolaltă cu praful de pe drum.

– Te doare? întrebă el

Ea deschise ochii. Având în vedere împrejurările, nu se putea decide dacă întrebarea era plină de grijă sau nepoliticoasă.

Dar el adăugă:

– De la mers. Călare.

Ea puse cârpa jos și se întoarse spre el, surprinsă că avusese decența de a se îmbujora la aluzie.

– Nu m-a mai durut de pe la Dornoch încoace. S-a făcut rană. Contează?

Păru buimac o clipă, apoi oftă, încrucișându-și brațele.

– Dacă nu ar fi contat, nu aș fi întrebat. În ciuda a ceea ce crezi, mă preocupă confortul tău. Și pe tata. De aceea am primit cortul. Întinse brațele larg, arătând împrejur. Te-aș fi putut lăsa să dormi pe pământ, ca pe o servitoare, dar iată-te aici, într-un cuib de perne pufoase.

– Mai degrabă aș dormi pe pietre decât lângă tine.

El înclină capul.

– Deci ne întoarcem de unde am plecat, nu-i așa? Dă-mi voie să scutesc timp. Tu mă urăști. Începi să îmi displaci destul de mult. Acum întinde-te pe burtă și ridică-ți fusta.

Cuvintele lui o plesniră, lăsând-o fără suflare.

Dar soțul ei îi întoarse spatele, relaxat ca un motan, îndreptându-se spre un mic cufăr din colțul cortului. Îngenunche, ridicând capacul și căutând înăuntru până găsi o fiolă.

– Ah, iat-o!

Se întoarse la ea fără pic de răutate pe chip.

– Ai nevoie de ajutor cu rochia aceea? Dacă o rup, nu va avea cine să o coasă până ajungem la Dempsey. Vino aici și întinde-te, am spus!

Se așeză, bătând cu palma pe pătură, așa cum făcuse și cu o seară înainte, doar că de data aceasta gesticulă cu recipientul din cealaltă mână.

Ea nu putu da glas nici unui protest, deși îi urlau câteva în minte. Simți lemnul mesei pe care stătea ligheanul intrându-i în palme când îl strânse. Intențiile lui păreau destul de limpezi, iar atitudinea îi era binevoitoare, ca și când i-ar fi oferit ceva dulce, nu un alt tratament crud.

– Ce este în fiolă? întrebă ea fără grabă când el tăcu, rămânând cu ochii țintă la ea.

El zâmbi strâmb.

– Salvie. Pentru fundul tău.

– Pentru fundul meu?

Nu se putu abține să nu icnească. Zâmbetul lui se lărgi, și Fiona știu că râdea de ea.

– Da. Nu cred că ești obișnuită să stai atâtea ore în șa. Îți va ușura durerea.

– Dacă ți-ai ține mâinile murdare departe de mine, aș fi și mai ușurată.

– Ah, dar ce farmec ar mai avea? Vino aici, acum!

Tonul glumeț îndulci porunca, dar asta era, o poruncă. Îi văzu scânteia din privire. Nu avea să îngăduie sfidarea. Și, dacă voia ca planul ei să funcționeze, avea nevoie ca el să fie satisfăcut, dormind dus. Era un preț mic. Încă o noapte de abuzuri pentru a fi veșnic liberă.

Se duse la patul încropit din pături și îngenunche, cu privirea la el. El făcu semn din cap spre perne și, încet, ea se lăsă pe ele, până când le atinse cu burta. Își încrucișă brațele în jurul feței și închise ochii, rugându-se cu fervoare ca Dumnezeul ei aproape surd să o audă în cele din urmă.

Mersese mai ușor decât anticipase. Deși ochii ei cu gene dese erau speriați ca ai unei căprioare, făcuse ce îi ceruse fără să se plângă prea mult. Iar acum stătea întinsă pe pături, țeapănă ca un buștean. El îi ridică fusta până la genunchi.

– Fără ghete murdare în patul meu.

Îi desfăcu ghetele cu grijă, îndepărtând praful care cădea pe așternuturi.

Mâinile lui urcară, desfăcându-i ciorapii și scoțându-i odată cu ghetele. Apoi se aplecă și își scoase și el cizmele murdare, așezându-le frumos lângă încălțămintea ei, ca două perechi de iepe care trăgeau o căruță.

Și ea nu se clinti și nu protestă nici atunci. Aproape că îi era dor de replicile ei zeflemitoare. Era atât de tăcută și de nemișcată, că în cele din urmă întrebă:

– Fiona, dormi?

– Da, mormăi ea.

Râse înfundat auzindu-i răspunsul sfios, apoi își îndreptă din nou atenția asupra picioarelor ei, pe care nu își făcuse răgaz să le aprecieze cu o seară în urmă. Avea gambele suple și rozalii ca o piersică. O senzație languroasă îi încălzi sângele, imaginându-și membrele acelea frecându-se de dosul coapselor lui sau, și mai bine, deasupra umerilor săi. Se înecă și tuși, încercând să alunge gândul. Scopul lui nu era să o seducă. Și totuși...

În schimb, apucă poalele rochiei și le ridică, lăsând-o goală de la călcâi la șolduri. Avea vânătăi pe dosul coapselor de la cât se frecase

de șa și de-a lungul unui picior o dungă de un roșu aprins pe pielea palidă, din pricina unei curele.

Simți că îl săgetă remușcarea.

– Ah, Fiona! Ar fi trebuit să-mi spui.

Apoi, pe coapsă, le văzu. Patru mici urme ovale, mai puțin vizibile decât celelalte, însă mai dureroase decât toate. Le făcuse cu mâna lui, când o apucase de picior cu o seară înainte, trecându-l pe deasupra piciorului său. Voise să o marcheze, dar nu așa. Simți o durere în piept.

Deschise sticluța și turnă niște unguent înțepător în palmă, încălzindu-l în mâini înainte de a-l întinde pe pielea ei greu încercată. Fu foarte grijuliu, dar ei îi scăpă un mic sunet. Teamă? Durere? Nu-și dădea seama.

Nu știa decât că, oarecum, rănile ei îi lăsau cicatrici lui.

Bătăturile de pe mâinile lui zgâriau ca o limbă de pisică când îi întindea alifia pe fundul rănit. Nu o dureau vânătăile aproape deloc de la mângâierea lui, dar umilința de a fi goală sub mâinile lui o izbea precum catargul unei corăbii lovite de furtună. Se forță să stea nemișcată, păcălindu-l cu prefăcută supunere. Sabia lui zăcea uitată, făcându-i în ciudă, la câțiva pași, iar pumnalul lui, pe al cărui mâner scânteiau pietre prețioase, zăcea lângă ea pe podea. O mâncau mâinile de dorința de a-l înșfăca, împlântându-i-l în coaste. Dar, ca un adevărat vânător, așteptă. Nu se cădea să se grăbească, să atace și să lovească fără chibzuință. Nu, trebuia să aștepte.

Termină de întins unguentul pe pielea ei iritată și îi lăsă rochia în jos. Se gândise că mâinile acelea aveau să-și croiască negreșit drum spre miezul ființei ei pentru a o chinui în continuare. Dar el îi dădu picioarele deoparte și se ridică din pat, se spălă pe mâini în lighean și puse sticluța cu unguent la loc în cufăr. Privi cum se plimba de colo-colo, întrebându-se ce avea de gând. Stinse toate lămpile și se întinse lângă ea, amândoi fiind complet îmbrăcați. Trase o pătură și o rostogoli pe o parte, astfel încât spatele ei se lipi de pieptul lui lat. Îi cuprinse mijlocul cu un braț de fier și își apăsă vintrea de fundul ei, arzând-o mai tare decât o făcuseră mâinile lui, chiar și prin straturile de țesătură.

El trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să iasă cu putere.

– Dormi, Fiona! Ne așteaptă încă o zi lungă mâine.

Ea nu spuse nimic. Nu făcu decât să aștepte. Sigur avea să urmeze ceva. În curând avea să-i ridice fustele și să o asalteze cu buzele, cu

limba și mai rău. Dar nu o făcu. Respira regulat, răvășindu-i părul de lângă ureche cu răsuflarea lui, iar pieptul lui se lipea de ea, apoi se retrăgea. Fusese gata de luptă. Se gândise toată ziua cum să-i dea îndeajuns, exact cât trebuia, pentru a-l opri, fără a se lăsa distrasă totuși, cedând mângâierii lui. Nu avea să mai scape scâncete nesăbuite sau oftaturi ușuratice. Nu urma să mai fie acuzată că l-a ațâțat! Într-adevăr, simplul gând o îngrozea. Îi putea lua trupul, dar urma să se asigure că ea nu avea să dorească să fie deloc părtașă.

Nu voia nimic de la el.

Dar nu... făcea nimic; respira doar. Ritmul constant o călca pe nervi. Ce idiot era să adoarmă atât de ușor, relaxat ca un prunc în brațele mamei sale! Faptul că nu îl amenința în nici un fel era jignitor. Se mișcă brusc, prefăcându-se a căuta o poziție mai comodă, dar se asigură că îl lovește în maxilar cu ceafa. O greșeală, căci avea un maxilar tare ca stânca. Mormăi încet și o trase mai aproape. Ea îi împinse antebrațul mai jos, mai departe de sâni, dar el îl ridică din nou, fără a se obosi să comenteze sau să deschidă ochii. Mai trecu o clipă și se răsuci din nou.

– Dacă te tot foiești, poate ți-ar fi mai comod să dormi fără rochie, îi rosti el cu voce scăzută și caldă în ureche, făcând-o să rămână neclintită, de parcă i-ar fi retezat gâtul.

Trebuia să-și reamintească țelul pe care îl avea. Un războinic înțelept știa ce înseamnă răbdarea.

Fiona pufni și se forță să stea nemișcată. Trebuia să aștepte momentul potrivit.

Capitolul 7

Myles se strădui să-și controleze respirația, deși îi trepida inima în piept din pricina înfrânării. Era moale și docilă în brațele lui și nici măcar o zi petrecută în șa nu reușise să șteargă mirosul de vanilie care persista pe pielea ei. Voia să-și vâre fața în masa de bucle roșcate care îi gâdilau nările. Părul acela nenorocit al ei putea foarte bine să-i gâdile fuduliile, căci simțea senzația imboldindu-l ca o săgeată exact în locul acela. Cu fiecare mișcare, era ca și când i-ar fi mângâiat mădularul. Era limpede, fata aceasta habar n-avea ce însemna să fii bărbat.

Mintea îi zbură la poftele trupului. Putea să o ia încă. Era dreptul lui. Era soția lui, la urma urmelor. Dar vânătăile îl bântuiau. Călăriseră mult în ziua aceea, sperând să lase în urmă atât pământurile clanului Sinclair, cât și pe cele ale neamului Fraser, înainte de căderea nopții. Cei din familia Campbell nu erau bine-veniți atât de departe în nord și orice ceată, chiar și una atât de bine înarmată și antrenată ca a lui, risca să fie atacată de prădătorii care stăteau la pândă. Unii ar fi urmărit să le ia cuferele, dar la fel de mulți ar ataca pur și simplu pentru a elimina un Campbell din pădurile lor.

Fiona se mișcă din nou, și el se gândi să o tragă deasupra lui ca să o poată pătrunde, făcându-și plăcerea fără a o răni mai rău. Dar un cal necheză afară și altul răspunse. Murmurul tăcut al oamenilor se strecură prin pereții cortului. Nu avea să fie tăcută dacă el avea să insiste. Și, ca să fie sincer, nu avea încredere în propria lui putere de a rămâne mut în timpul unui act atât de pătimaș. Una era ca oștenii lui să îl audă cu o târfă de cârciumă, dar Fiona era soția lui. Și, oricât i-ar plăcea să-i dea o lecție de supunere, nu avea să o facă acum. Nu aici în cort, înconjurat de douăzeci de perechi de urechi interesate. În această seară, atât mireasa, cât și mădularul lui mult prea nerăbdător aveau să fie nevoiți să aștepte.

Țipătul ascuțit al unei bufnițe o făcu pe Fiona să se trezească speriată. La început nu fu sigură unde se afla, însă, după ce se destrămă ceața din mintea ei, își aminti. Nu intenționase să doarmă. Dar iat-o, ghemuită, cu soțul ei lipit de ea, ca niște pisoi vârâți unul în altul într-o cutie. Respira încet și regulat. Se îndreptă și se întoarse, atât cât să vadă ce putea din fața lui în lumina slabă, și agitația alungă orice urmă de somn. Torțele luminau tabăra de afară, iar focul, vegheat de cel care stătea de pază, ardea încă. Îi vedea flăcările prin pereții cortului și, deși nu-și putea da seama ce oră era, dincolo de foc, stăpânea bezna. Venise momentul ei.

Încet și în tăcere, ca răsăritul lunii, se strecură de sub brațul soțului ei. Păturile foșniră ca o șoaptă, dar zăngăniră precum clopotele de catedrală în mintea ei. Sudoarea începu să-i curgă sub braț și pe gât când se ridică de pe patul improvizat, strecurându-se ca un șarpe de sub o piatră. Când ajunse în cele din urmă la marginea așternuturilor, ieși, renăscută și eliberată din strânsoarea lui. Își luă încălțările și ciorapii și se îndreptă spre ieșirea din cort. Myles răsuflă adânc și se rostogoli pe locul pe care ea tocmai îl lăsase gol. Fiona îngheță,

așteptând ca el să se trezească simțindu-i absența, dar nu făcu decât să-și scoată piciorul lung de sub așternuturi, oftând în somn.

Se rugă în tăcere, mulțumind, în caz că Dumnezeul ei care o neglijase s-ar putea să o asculte, apoi rosti o a doua rugăciune, cerând iertare pentru păcatul pe care avea să îl comită în curând.

Cu ochii pe silueta inertă a soțului ei, se aplecă și apucă mânerul pumnalului lui. Lama zgârie marginea tecii cu un șuierat metalic. Și totuși, Myles continua să doarmă. Aplecându-se și mai mult, își luă mantia verde și și-o așeză pe după umeri. Apoi se ridică și, aruncând o ultimă privire spre trupul din pat, ieși din cort.

Luna era argintie pe cer, o binecuvântare doar pe jumătate, căci orice lumină putea fi o binefacere sau un blestem, în funcție de împrejurările imediate. Gigantul roșcat, care stătea la câțiva metri de foc, se ridică, privind-o țintă. El trebuia să fie de strajă. Își strânse mantia, ascunzând pumnalul dedesubt.

– Încotro, fato?

Ea se îndreptă, ridicând bărbia.

– Chemarea naturii.

El o țintui cu privirea încă un moment, cu barba aproape scânteindu-i în lumina flăcărilor. Apoi încuviință din cap.

– Ei bine, atunci grăbește-te sau vin după tine.

Ea se întoarse și trecu pe lângă căruțe, pe lângă patul de paie făcut pentru Bess, intrând în pâlcul de copaci, în căutarea întunericului.

– Psst! Aici! Ce ai făcut atâta? Doar nu te-ai hârjonit cu soțul tău până acum? se auzi o voce slabă și subțire în apropierea Fionei.

– Bess, unde ești?

– Aici! șopti servitoarea din nou, înaintând în mica poiană.

– O, slavă Cerului! S-ar putea ca Dumnezeu să fie din neamul Sinclair până la urmă. Ai ceva pentru mine?

Fiona luă bocceluța din mâinile lui Bess, desfăcând iute materialul. În întuneric, de-abia distingea conturul.

– E pâine, puțină brânză și niște carne uscată. Nu ți-am găsit apă sau bere. Stau cu ochii pe băutură mai mult decât pe mâncare.

Fiona încuviință, înnodând bocceluța la loc.

– Mulțumesc, Bess. E în regulă. Dar ești sigură că ai voința să mergi până la capăt? Nu te-aș pune în pericol fără consimțământul tău.

– Da, am voință. Dar tu ești cea care se va pierde sigur în pădure și va fi mâncată de lupi.

– Voi înfrunta altfel de lupi dacă rămân. Așa că haide să ne mișcăm repede. Uriașul roșcat așteaptă.

Bess își desfăcu mantia cenușie de lână, dându-i-o stăpânei și punându-și-o pe cea verde a acesteia. Și ce le vei spune celor din neamul Fraser când vei sosi la ușa lor, ostenită și zdrențuroasă, după ce ai fost nuntită cu un Campbell? Nu te vor primi în casa lor dacă asta va însemna că vor trebui să înfrunte furia lui Cedric.

– Ba da, o vor face. Clanul Fraser îi urăște pe Campbelli la fel de mult ca noi. Mă vor ajuta, chiar și numai pentru a-l lipsi pe Cedric de ceva ce-și dorește. Acum, ține-ți fleanca și ascultă-mă! Trebuie să îi convingi că nu ai vrut să faci asta de bunăvoie și că te-am forțat să te supui.

Bess se încruntă.

– Cam ăsta e adevărul! Dar îi voi convinge și voi face ce am de făcut. Mama ta și-ar dori să te protejez.

Fiona o îmbrățișă tare și strâns.

– M-ai protejat, Bess. Întotdeauna. Îți datorez viața.

– Ai idee în ce direcție să te îndrepți? întrebă servitoarea.

– Da, i-am auzit pe bărbați vorbind. Suntem exact la sud de Tain. Balintore este la doar câteva ore de mers spre sud-est. Dacă mă țin picioarele, ar trebui să ajung la fortăreața clanului Fraser până la mijlocul dimineții. Acum, fugi la cort! Și stai dreaptă, altfel suntem terminate.

Femeile se îmbrățișară din nou. Vocea lui Bess păru răgușită de emoție când zise:

– Dumnezeu să te aibă în pază, Bess! Ai fost o servitoare bună și credincioasă. Nu aș fi putut cere mai mult.

Fiona privi spre cerul înstelat pentru a-și păstra cumpătul și, după ce o mai sărută o dată pe obraz, o luă din loc.

Capitolul 8

Myles îl auzi pe Tavish vorbind cu Fiona lângă cort și încercă să se trezească, dar zilele de călătorie și povara familiarizării cu noua lui soție își spuneau cuvântul. Când ea se întoarse, după câteva minute, el adormi la loc, știind că oamenii săi stăteau de pază, soția

sa se întorsese în cort – deși nu era nevoie să stea înfofolită în mantia ei verde – și totul era bine în lume. Când începură să cânte păsările în zori, ea se odihnea tocmai pe marginea patului, cu gluga trasă bine pe cap.

Cu ochii somnoroși, Myles se întinse și trase țesătura, sărutând-o ușor pe tâmplă pe Fiona. Un fior de neliniște îi traversă membrele amorțite de somn. Avea o piele ciudată, aspră și lăsată, iar parfumul de vanilie și nucșoară pe care ajunsese să-l asocieze cu soția lui fusese înlocuit de ceva acru, o combinație respingătoare de leșie și bătrânețe. Ca Pandora când își deschisese cutia, Myles trase încet mantia și scoase un urlet de furie. Sări de pe pat, împingând-o pe bătrână. Silueta se prăbuși la pământ, cu oasele trosnind.

– Ce fel de vrăjitorie e asta? strigă el. Mă întind lângă o zeiță și mă trezesc lângă o babă?

Bess tremura în locul unde căzuse, cu ochii umezi și temători. Afară, oamenii se strânseseră iute la auzul strigătului stăpânului, gata să-și apere căpeteniile. În câteva secunde, tatăl său și Tavish dădură buzna în cort.

Bess se strădui să se ridice, dar Myles întinse mâna și o apucă de umărul osos.

– Unde este soția mea?

Bess clipi, dar nu spuse nimic.

Cedric se duse la ieșirea din cort și murmură ceva unui oștean, care încuviință din cap și se îndepărtă repede. Myles o scutură pe bătrână, făcându-i dinții să clănțăne în gură.

– Răspunde-mi, vrăjitoare vicleană!

Tavish se apropie, rostind cu regret:

– Trebuie să fi schimbat locurile.

Myles aruncă o privire cruntă spre unchiul său.

– E limpede, Tavish! Dar unde este Fiona acum?

– A plecat, răspunse Bess.

Furia și groaza se amestecară în pieptul lui Myles.

– Unde a plecat?

Ostașul se întoarse.

– Nu este pe patul de paie al servitoarei, milord. Să pun oamenii să caute în împrejurimi?

Cedric încuviință și făcu un pas spre Bess, privind-o de sus, cu mâinile înfipte în șolduri.

– Unde este, femeie?

Buzele lui Bess rămaseră pecetluite, iar Myles o lovi cu piciorul.

– Crezi că nu e în siguranță cu unii ca noi? Cum o să se descurce în pădure cu sălbăticiunile și cu terenul abrupt? Sau cu ploaia rece? Auzi tunetul? Vine o furtună.

– I-am spus să nu plece, zise ea slab. Mi-a poruncit să-i iau locul. Nu a fost voia mea.

Myles simți că nu poate respira.

– Încotro a pornit?

Bess plecă ușor capul, ca pentru a evita o lovitură, deși nu ridicase nici unul dintre ei mâna.

– Mi-a interzis să spun.

Myles se aplecă mai tare.

– Nu îi faci nici un serviciu dacă păstrezi secretul. Sigur va fi vătămată în pădurile acelea. Dacă îți pasă de stăpâna ta, spune-mi încotro se îndreaptă. Spre casă?

Bess scutură din cap și îl privi speriată.

– O așteaptă o pedeapsă mai aspră dacă o găsiți?

Myles scrâșni din dinți de frustrare.

– O voi trata cu grijă. Nu pot promite același lucru în ceea ce te privește dacă nu răspunzi. Unde a plecat?

O strânse de umăr.

– La Madona cu Inima Neprihănită, rosti servitoarea.

– La mănăstire? întrebară bărbații la unison.

– Da, are o mătușă acolo. Sora mamei ei.

– Unde este această mănăstire? întrebă Myles. Cu siguranță, nici o altă destinație nu putea fi mai puțin potrivită pentru mireasa lui neascultătoare. Deși poate că o viață de disciplină și penitență ar fi exact lucrul de care avea nevoie.

– În Ludlow, spuse Tavish. Cunosc locul. Dar durează o zi întreagă călare. Nu va ajunge nicicând fără cal. Nu a furat vreun cal, nu-i așa?

Bess se îndreptă.

– Stăpâna mea nu e hoață!

Myles pufni.

– N-o fi hoață, poate, dar e un drac împelițat. Și tu – arătă cu degetul spre nasul lui Bess – ar fi trebuit să mă trezești azi-noapte.

– Nu se poate să fi ajuns departe pe întuneric, spuse Cedric. Oricât de deșteaptă ar fi, sigur a lăsat urme cât Loch Ness.

Myles se îndreptă spre patul din pături și își vârî un picior într-un bocanc. Se aplecă să lege șiretul.

– Mă ocup eu de asta, tată. Voi porniți la drum. O găsesc repede și vă prind din urmă.

Cedric încuviință din cap. Căruțele ne țin pe loc destul de mult, dar, dacă ajungem la Inverness, vom sta să te așteptăm. Ia zece oameni cu tine. Mai mulți ochi îți vor ușura sarcina.

Myles vru să-l contrazică și să insiste că o putea găsi fără ajutoare. Era îndeajuns de rușinos că îl părăsise în timp ce dormea! Iisuse Hristoase! Ce fel de soldat era el, să lase inamicul să-i scape printre degete doar pentru că era mulțumit și somnoros? Dar cine și-ar fi putut imagina că fata asta obraznică avea să fie atât de nesăbuită?

– Tavish, alege oamenii, porunci Myles.

Tavish se conformă.

– S-a făcut. Și, dacă sunteți de acord amândoi, mă voi număra printre ei. Eu am scăpat-o din priviri. Se întoarse să iasă din cort, aproape împiedicându-se de Bess. O împunse nu tocmai încet cu degetul de la picior. Și ce facem cu sacul acesta de oase?

– Leag-o de un copac și las-o lupilor. Myles nu vorbea serios, desigur, dar o lăsa să creadă că da, pe Dumnezeu. Apoi avea să-i spună stăpânei femeii să nu îl mai supere vreodată. Dacă avea să o găsească. O senzație ciudată îi răscolea stomacul. Dură un moment să o recunoască, fiindcă rareori avea acest sentiment.

Era îngrijorare.

Contele o privi un moment.

– Pune-o în căruță. Merge cu noi la Dempsey. Și, Tavish, nu te judeca prea aspru din pricina acestei întâmplări. La urma urmei, fata e sânge din sângele clanului Sinclair.

Frații schimbară o privire pe care Myles nu o pricepu în întregime, dar avea să-l descoasă pe tatăl său în privința asta mai târziu, după ce avea să fie găsită nevastă-sa.

Tavish încuviință și o scoase pe Bess din cort. Myles își puse celălalt bocanc, evitând privirea lui Cedric. Sinclair sau nu, fata îl păcălise cu supunerea ei. Strânse tare șireturile, legându-le.

– Nici tu nu trebuie să te judeci prea aspru, fiule.

– Baba a dormit în patul meu, tată, fără ca măcar să-mi dau seama. Căsătoria m-a năucit, și de-abia a început.

În glas i se simțea frustrarea.

Râsul relaxat al lui Cedric umplu cortul, buna lui dispoziție fiind de-a dreptul opusă stării lui Myles.

– Cuvinte mai adevărate nu s-au rostit vreodată. Femeile se pricep să complice chiar și cele mai simple lucruri. Iar disperarea le face și mai ciudate. Nu-ți bate capul! Găsește-o și adu-o acasă!

– Disperare. Cuvântul îi înțepă limba. Asta nu înțeleg, tată. De ce a fost atât de disperată să plece, preferând să înfrunte un viitor îngrozitor?

– Pentru că tatăl ei i-a împuiat capul cu minciuni, băiete. Știi că nu am ucis-o pe Aislinn Sinclair, dar această fată e convinsă că am făcut-o. Ține de tine să o convingi că nu e așa.

Myles își luă cureaua, observând că-i lipsea pumnalul.

Cel puțin avusese destulă minte să se înarmeze, dar urma să aibă grijă cu lama aceea când avea să o găsească. Îl înjunghiase pe tatăl său cu nimic altceva decât o broșă. Putea face cu adevărat rău având cuțitul lui.

Gândurile lui dădură naștere unei întrebări căreia îi dădu glas fără să vrea.

– Cum se face că Aislinn avea broșa ta, tată? A fost furată?

Expresia tatălui său deveni sumbră în clipa aceea.

– I-a fost dată de bunăvoie. Trebuia să fie dovada unei promisiuni pe care am făcut-o.

– Ce promisiune?

Tatăl său clătină din cap.

– Te așteaptă nevasta în pădure. Vorbim despre asta în altă zi.

Tatăl său era sfios ca o fecioară când venea vorba despre Aislinn Sinclair. Dar avea dreptate. Fiecare moment care trecea o îndepărta pe Fiona de protecția clanului Campbell, împingând-o în calea primejdiei – un porc mistreț, poate, sau, mai rău, tâlhari de pădure. Myles își luă mantia și părăsi cortul. Începu să plouă cu ropote, iar tunetul se auzea amenințător.

Ploaia torențială îi intra în ochi, înțepând-o și făcând-o să înainteze extrem de greu. Habar n-avea cât înaintase; știa doar că mersese ore în șir și că se pierduse iremediabil. Se străduise să țină drumul spre răsărit, dar stelele nopții se jucau de-a șoarecele și pisica printre nori, până când în cele din urmă cerul se întunecă atât de tare, că nu mai văzu altceva decât beznă. Era dimineață acum, dar ploaia continua să cadă. Nu putea decât să spere că urma să ajungă în sfârșit la Moray Firth, iar apoi avea a se hotărî dacă trebuia să meargă spre nord sau spre sud. Sau poate că avea să intre direct în apele înghețate,

ca să termine cu tot. Se îneca încet de ore în șir, iar membrele îi erau deja zbârcite și palide ca ale unui cadavru. Cât de rea putea fi o moarte rapidă în valurile sălbatice ale oceanului în comparație cu moartea aceasta prelungită? Ploaia dubla greutatea veșmintelor, iar tristețea o apăsa și mai tare. Făcuse o greșeală. O greșeală oribilă, ireconciliabilă. Știa asta acum. De două ori în timpul nopții auzise un urlet atât de groaznic, că se cățărase într-un copac încercând să se ascundă de el. Rochia îi era zdrențe, sfâșiată de cioturi și de ramuri, și era foarte posibil să-și fi rupt un deget când încercase să evite căderea după ce se împiedicase de o rădăcină mare de copac.

Planul ei, care păruse plauzibil când șușotise cu Bess sub mantia uscată, se dovedea acum a fi complet absurd. Intrase în panică și fugise, convingându-se că avea să poată pur și simplu dispărea cu ajutorul rudelor ei din familia Fraser. Căsătoria se consumase, așa că înțelegerea rămânea în picioare, iar Margaret avea să fie în siguranță. Dar, odată cu zorii, logica înlocuise disperarea, și Hugh Sinclair o blestema din ceruri pentru eșecul ei impetuos.

Cei din clanul Fraser îl urau pe rege și mai tare, și pe Campbelli cel mai mult. Chiar dacă ar ajunge la fortăreața lor, i-ar oferi ajutorul? Ar adăposti-o, ar înveșmânta-o și ar hrăni-o, iar apoi, cu voia lui Dumnezeu, ar trimite-o în siguranță la castelul Glamis și la verii ei din clanul Douglas? Chiar dacă ar face-o, era puțin probabil ca soțul ei să renunțe la drepturile sale, iar familia sa ar suferi consecințele peripețiilor din noaptea aceasta. O, ce lașă proastă și nesăbuită era!

Ar fi trebuit să-l ucidă. Ar fi trebuit să îi taie gâtul ca unui porc sacrificat, smulgându-i inima și punând-o în supă. Apoi ar fi trebuit să îndrepte cuțitul asupra ei înseși. Era singura cale de a-și purifica sufletul de această pată și de a-și salva sora să-i împărtășească soarta.

Dar acum ce avea să urmeze? Nu se putea întoarce. Știa ce fel de pedeapsă i-ar putea pregăti Cedric Campbell. Trupul strivit al mamei ei fusese o dovadă suficientă. Amintirea acelei zile îngrozitoare o apăsa, mai grea și mai rece decât ploaia. Nu avea decât zece ani când o întinseseră pe mama ei pe o masă așezată pe un piedestal, în sala cea mare, astfel încât fiecare Sinclair să poată vedea vătămările pe care i le adusese căpetenia Campbell.

Aislinn Sinclair, frumoasă și cândva atât de plină de viață, acum vânătă și atinsă de paleta cenușie a morții. Un sătean mărturisise că-l văzuse pe Cedric în apropiere de locul crimei în ziua aceea.

Și, dacă mărturia lui nu era îndeajuns, exista broșa, înfiptă chiar în pielea ei, ca un stigmat, un stindard victorios.

Văzându-și mama rece pe masă, Fiona smulsese broșa, gândindu-se cu mintea ei de copil că, după ce avea să o îndepărteze, mama ei ar putea reveni la viață. Dar nu se întâmplase asta.

La scurt timp după aceea, John o luase deoparte, ștergându-i lacrimile și jurând să răzbune moartea mamei lor. Dar mințise. Trădarea lui recentă o rănea mult mai rău decât a lui Simon, căci acesta din urmă era o brută, nimic altceva decât instinct și forță, fără prea multă minte. Însă John îi cunoștea singurătatea. Împărtășea durerea lipsei mamei, și, cu toate acestea, nu făcuse nimic pentru a-l împiedica pe Simon să o sacrifice, oferind-o clanului Campbell. Ultimele frânturi din inima ei se fărâmițară. Da, scăpase de soțul ei, dar se părea că nu mai avea frați la care să se întoarcă.

Se iviră zorile, reamintindu-i de pericolele imediate. În depărtare, zări o așezare. Slavă Cerului! Era o colibă mică, abandonată, dar pentru ochii ei arăta ca un palat. Se grăbi spre ea și intră. Căutând în zadar ceva de mâncare, își dădu seama că șoarecii curățaseră de mult locul de orice firimitură. Dar, cu toate acestea, găsi un loc uscat pe dușumea, și se întinse ca și când ar fi fost un pat demn de un papă. Epuizarea îi înțepeni membrele, și adormi tresărind în somn.

Timp de o oră sau mai mult, Myles și oamenii săi se îndreptară spre Ludlow, căutând prin pădure, în ploaia apăsătoare, uitându-se după vreun semn. Nu găsiră nimic. Ea nu lăsase pe unde trecuse nici o urmă de tălpi, nici o bucată de țesătură. Nu se vedeau nici ramuri rupte sau șuvițe de păr roșcat, încâlcit în desiș. Și, în tot acest timp, el era asaltat de întrebări. Dacă nu o putea găsi și nu avea să afle niciodată ce se alesese de ea? Sau dacă o găsea prea târziu, după ce asupra ei se va fi abătut vreun rău din pădure?

Ploaia se domoli, și Myles îi făcu semn unchiului său. Aplecându-se în șa, rosti cuvintele încet:

– E clar că doica a mințit. Cei din neamul Sinclair sunt o tagmă de ipocriți.

Tavish încuviință din cap.

– Și eu m-am gândit la același lucru. Fiona nu avea cum să ajungă atât de departe fără cal, și nu lipsește nici unul dintre ai noștri. Dar, dacă nu a plecat spre Ludlow, atunci încotro?

Myles privi în jur, ca și când era posibil ca ea să fluture mâna spre el de la distanță, doar pentru a-i face în ciudă. Ce ar face pentru a-și păcăli dușmanul?

– Dacă aș fi fost în locul ei, i-aș trimite pe cei care mă urmăresc în sens opus față de direcția în care mă îndrept. Pământul clanului Fraser este la est de aici. Crezi că s-ar duce la ei?

Tavish se scărpină în barba roșcovană.

– Nu avem de unde să știm ce ar putea face nesăbuita. Dar nu a apucat-o în direcția aceasta. Asta este sigur.

– Ne vom întoarce în locul în care am ridicat tabăra azi-noapte și o vom lua de la capăt. Știm că nu a luat-o spre apus. Iar tata călătorește spre sud. Așa că vom împărți căutarea spre răsărit și nord. Nu are cum să fi ajuns departe.

– Doar dacă a avut ajutor.

Atunci, Myles îl privi pe Tavish și simți săgeți de groază în vintre la acest gând.

– Ajutor? Crezi că a fost totul ticluit dinainte?

Unchiul său ridică din umerii lați și scuipă.

– A fost o mișcare îndrăzneață să se încumete în pădure singură noaptea. Fie este curajoasă, fie e nebună sau plănuiește să se întâlnească cu cineva.

Ideea îl strânse pe Myles ca într-o menghină. Dacă primise ajutor, atunci doar Dumnezeu ar ști unde să o caute. Se ridică în scară și fluieră spre oamenii săi.

Capitolul 9

Repornind din locul unde ridicaseră tabăra cu o seară înainte, Myles și jumătate dintre oamenii săi porniră spre răsărit. După aproape doi kilometri, îi găsiră urmele. Trimise un om să-i aducă pe cei care se îndreptau spre nord, și în scurt timp erau din nou o ceată de zece oameni. Furia lui, mocnită când o găsise pe doică în pat în dimineața aceea, clocotea acum. Nesăbuința soției sale era de neînțeles, căci faptele ei îi făceau să pătrundă direct pe pământul dușmanilor, pământul reavăn din pădure. Oamenii săi știau că este iscusit și înțelept, dar nevasta lui părea hotărâtă să-l facă de râs. Nu avea

să tolereze asemenea nesupunere, și, când avea să o găsească, urma să se asigure că a înțeles asta.

Fata avusese un parcurs întortocheat, fie pierzându-se, fie încercând să-și acopere urmele. Era îndeajuns de isteață pentru a se gândi la asta, în vreme ce lui nu-i trecuse prin cap că era posibil ca doica să mintă. Nu avea să mai facă o asemenea greșeală. Sinclairi duplicitari.

În următoarele câteva ore, îi călcară pe urme și, când soarele se ridică deasupra munților, ajunseră la o colibă. Myles știa în adâncul său că fusese acolo și că poate încă era. Le făcu semn oamenilor săi să se apropie în tăcere.

Tavish se aplecă să-i șoptească:

– Poate că ar trebui să încercuim locul. S-ar putea să se strecoare în vreo gaură de iepure dacă nu suntem atenți.

– Dacă o face, pe tine te voi trimite după ea.

– Ar fi bine să fie o gaură mare, în cazul acesta.

Tavish își trecu mâna mare peste abdomen.

Myles opri calul și coborî din șa, aterizând pe pământ cu o ușurință exersată. Întinse mâna după pumnal, amintindu-și că fetișcana i-l șterpelise. Nu era deloc hoață, într-adevăr!

– Dă-mi pumnalul tău, Tavish. Dacă voi avea nevoie de o armă, nu pot scoate sabia într-un adăpost atât de mic.

Tavish avu îndrăzneala de-a se arăta indignat.

– Al tău unde e?

Myles privi spre cer, implorând răbdare.

– Unde crezi?

– Ah, e o pacoste cu care nu e de glumă, nevastă-ta. Iată! Îi întinse cuțitul. Te rog să te asiguri că ajunge înapoi la mine, bine?

– Mă asigur la fel cum te vei asigura tu că nu o mai șterge noaptea de lângă noi.

Chipul roșcovan al lui Tavish se îmbujoră și mai tare.

– A fost isteață și m-a păcălit.

– Într-adevăr.

Myles încuviință o singură dată din cap și ajunse iute la ușa colibei, în vreme ce oamenii săi o înconjurară de la distanță, fără a fi descălecat.

Ascultă un moment, dar nu auzi nimic. Cu pumnalul într-o mână, deschise ușa cu cealaltă. Și, uite-o, era acolo, dormind pe pământ. Murdară, zdrențuită, cu părul ghemotoace, respirând încet

și nevinovat ca un prunc. Toată ziua fiersese cu gândul la momentul acesta, iar acum o prinsese. Îi venea să-i sucească gâtul acela alb. Dumnezeu știa că o merita. Dar, văzând-o, simți o ușurare stranie. Nu pierise în pădure sau, mai rău, nu-și găsise adăpost la neamul Fraser. Dar, în scurt timp, ușurarea fu înlocuită de o frustrare reținută.

Se aplecă, prinzând-o de umăr și scuturând-o. Ea icni surprinsă și, înainte ca el să-și dea seama ce punea la cale, brațul ei pendulă în aer, și el simți o durere săgetându-l în picior.

„Drac împelițat! Tocmai m-a tăiat cu propriul meu pumnal!"

Se aruncă pe ea, țintuind-o la podea. Ea sufla greu când el îi înfipse o mână în părul acela roșcat blestemat, iar cu cealaltă îi ținu încheietura. Strânse, făcând-o să icnească din nou, și pumnalul căzu dintre degetele ei pe pământ.

Furia și ușurarea se îngemănau. Voia să o pocnească. Și să o scuture. Și să o sărute. Combinația șocantă îl dezorienta. Era un dușman nemaiîntâlnit, folosind viclenia, împotriva căreia nu avea nici o armă.

– M-ai găsit?

– Credeai că nu te voi găsi?

Îi trase brațele deasupra capului și le țintui cu o mână, în timp ce ea icnea sub greutatea lui.

– Ar trebui să fii la jumătatea drumului spre Ludlow, rosti răgușită, căci rămăsese fără aer.

Muierea nu știa să plece capul. O încolțise ca pe un șobolan într-o găleată, și totuși ea îndrăznea să aducă acuzații?

– Nu, ar trebui să fiu la jumătatea drumului spre casă, dar capriciile tale m-au adus aici în schimb. Scoase o frânghie din vestă și începu să-i lege încheieturile, cu o expresie serioasă. Fato, îmi pui răbdarea la încercare. Am pierdut ore călare din cauza ta, mi-am ostenit caii, oamenii mei sunt iritați, și ne-ai pus pe toți în pericol. Și pentru ce? Mândria ta îndărătnică de Sinclair? Ești o Campbell acum. Mie îmi dai socoteală. E timpul să accepți asta.

Apoi o sărută.

Fiona era confuză și uluită. Visase, un vis groaznic, înfiorător, în care era urmărită de demoni cu brațe lungi. Deodată, unul se întinse și o apucă de păr, dar avea o lance, și o aruncă. Doar că nu era numai un vis. Era Myles, apăsând-o, sufocând-o cu gura.

Încercă să se miște, dar sfoara îi pătrundea în pielea fragedă de la încheieturi, înțepând-o, în contrast cu buzele lui calde lipide de ale ei. Cum o găsise, când nici măcar ea nu știa unde era?

Toate acele ore îngrozitoare, rătăcind, căutând fortăreața Fraser, și toate strădaniile ei fuseseră în zadar.

Sărutul lui se încheie pe cât de repede începuse. Dar încă era furios. O văzu în ochii lui scânteietori, pulsând în trupul care o țintuia la pământ.

O cuprinseră teama și frigul și tremură, în ciuda căldurii lui. Sau poate din pricina ei.

– Mi-am făcut datoria în acest armistițiu, șopti ea. Frații mei tremură de frică în fața puterii tale, regele este satisfăcut, iar voi, puternicii Campbelli, ați pus mâna pe încă o femeie Sinclair. Trebuie să stau la picioarele tale ca un câine? Lasă-mă să plec, și voi pomeni despre mila ta. Despre cum mi-ai cruțat viața, drept răsplată pentru a mamei mele.

El o prinse de față cu o mână, continuând să o țintuiască cu cealaltă.

– Este o minciună sfruntată, Fiona. Tata nu a ucis-o pe Aislinn Sinclair. Spune-o iar, și vei avea de suferit.

Fiona tremură auzindu-i vocea severă și violența care clocotea în ea, înțelegând deodată cât de blând o tratase până în acel moment.

Se auzi o bătaie ușoară la ușă, și apăru capul uriașului roșcat, cu ochii strălucind de neastâmpăr.

– Așadar, ai supus-o?

– Oarecum.

Myles pufni și se ridică, trăgând-o cu el atât de repede, că o luă amețeala. Ea scoase o respirație șuierătoare, căci sfoara îi pătrundea tot mai adânc în încheieturi. Degetul ei, îndoit încă într-un unghi nefiresc, se făcuse vânăt de mult timp. Fiona își mușcă buza. Nu avea să plângă în prezența lui, oricât ar fi durut-o.

– Sângerezi, flăcăule, spuse Tavish, făcând semn spre piciorul lui.

– Da, m-a tăiat micuța vrăjitoare. Trase cu ochiul spre Tavish, înainte de a se apleca rupând o fâșie de postav din rochia ei deja zdrențuită. Tamponă rana. E doar o zgârietură.

Tavish se aplecă să se uite mai bine la rană.

– Ar trebui totuși să o îngrijesc.

Ieșiră din colibă; trasă de soțul ei, Fiona se trezi înconjurată de bărbați din clanul Campbell, care se uitau încruntați, cu părul ud atârnând, și caii leoarcă, cu crupele aburind. Ea era motivul nemulțumirii lor, și o simți prea bine din privirile cu care o țintuiau.

– Am găsit-o, flăcăilor!

Soțul ei îi ridică mâinile legate, confirmând mărunta victorie.

Se auzi un mormăit aprobator. Un bărbat lățos cu ochii căprui și barba neîngrijită făcu un pas înainte.

– Se înseninează, milord. Călărim să-l prindem pe tatăl tău sau ridicăm tabăra?

Myles privi spre ceruri. Fiona văzu oftând cum umerii lui se ridicară și coborâră. Ploaia se oprise, într-adevăr, dar se însera.

– În curând va fi prea întuneric pentru a mai călători. Ridicăm tabăra. Taggart, ia niște oameni și vezi ce poți găsi de mâncare.

Bărbații descălecară și se apucară de treabă.

Myles o împinse în lateralul colibei, unde se lăsă la pământ și zăcu aproape uitată. În scurt timp, focul ardea într-o groapă săpată în grabă și câțiva iepuri se răsuceau într-un proțap. Ea nu-și putea imagina cum de găsiseră lemne uscate și prinseseră iepurii într-un timp atât de scurt. Dar, destul de curând, mirosul de carne gătită o făcu pe Fiona să-și simtă stomacul strângându-i-se de foame. Puținele merinde pe care i le dăduse Bess se terminaseră de mult, și tremura de foame și sete, dar ultima ei fărâmă de mândrie o împiedica să ceară ceva.

Soțul ei îl lăsă pe Tavish să-i oblojească rana și nu îi mai adresă ei nici un cuvânt, nici măcar nu-i aruncă vreo privire. Faptul că o ignora era ciudat de tulburător, căci, fără a-i vedea fața, nu-i putea citi dispoziția. Dar, după ce se fripse iepurele, luă o bucată zdravănă și veni să se așeze lângă ea, fără să zâmbească sau să-i arunce căutături crunte. Mâncă cu zgomot, plescăind și comentând, fără a se adresa cuiva anume, despre cât de delicioasă era masa, fără a-i oferi vreun dumicat. Ea închise ochii și respiră adânc, ca și când mirosul ar fi putut-o hrăni. Dar nu o făcu decât să saliveze. Își răsuci mâinile legate, sperând că durerea avea să o distragă. Nu se întâmplă.

„Blestemat să fie, el și respirația lui cu miros de iepure. Dumnezeule, ai milă, să se înece cu o bucată tare de carne și să-și verse mațele."

Tavish se apropie, cu mâna întinsă. Ea privea în jos, spre picioarele murdare de noroi și urzicile pe care nu le putuse îndepărta.

– Dorești niște pâine, milady? întrebă el plin de solicitudine.

Ea ridică privirea. Dumnezeu știa că, la cât de mare era, se putea lipsi de puțină mâncare, fără a suferi. Încuviință din cap o singură dată, făcând cea mai măruntă concesie posibilă.

Dar el își vârî pâinea în gură cu pumnul mare și vorbi cu gura plină, lăsând firimiturile să cadă.

– Așa îți trebuie, atunci. Să te gândești data viitoare când te furișezi când sunt eu de pază.

– Tavish, îl mustră Myles, clătinând din cap.

Dar uriașul nu păru să regrete. Se întoarse și se îndepărtă, iar corpul lui mare se zguduia de râs.

Înfrângerea, totală, de netăgăduit, o doborî. Dacă ar avea pumnalul acela acum, l-ar îndrepta asupra ei. Își plecă fruntea pe genunchi și dădu frâu liber lacrimilor.

Myles oftă.

– O, haide, fără lacrimi! O bătu pe genunchi și îi dădu farfuria, încă plină cu carne și pâine. Poftim, prostuțo! E mai mult decât meriți, dar nu va dormi nimeni dacă plângi de foame toată noaptea.

Ea se uită la mâncare, apoi la el și văzu un început de zâmbet, nu o încruntătură, nici lăudăroșenie, nici viclenie. Părea sincer.

Încet, întinse mâna după mâncare și văzu că expresia lui plăcută se întunecă. Se uită la mâinile ei; din șănțulețele lăsate de sfoară izvora sânge, iar degetul ei vânăt era încă întors.

– Ce-ai pățit la deget?

Puse farfuria jos și se pregăti să-i desfacă legăturile.

– Am căzut.

Icni, căci aerul ințepa ca sarea pe rănile de pe încheieturi. El se încruntă, aplecându-se să-i cerceteze mâna.

– Ai fi putut să te rănești mult mai rău, să știi. Dar trebuie să îndrept degetul acela. Ești pregătită?

Ea încuviință, dar nu-și putu reține un țipăt când el îi puse degetul la loc. Era amețită, dar se forță să stea dreaptă.

Myles rupse încă o fâșie din rochie, care se împuțina de la un ceas la altul, și legă degetul rupt de cel de lângă el, după care puse un bețișor pentru a-l ține drept. O îngriji cu pricepere și blândețe. Apoi aduse o cârpă curată de la unul dintre oamenii săi și îi legă fiecare încheietură însângerată, făcând o fundă la final. Două mici bandaje curate și, pe dată, cătușele ei se transformaseră în brățări.

Nu mai pricepea nimic.

Era cel mai straniu inamic pe care și-l putea imagina. În loc să o pocnească, să o chinuiască și să-i rupă oasele, i le punea la loc. Nu avea nici o logică. Era un soldat lamentabil, care își ajuta adversarul într-un moment de slăbiciune.

El se așeză la loc, ridicând farfuria și punându-i-o în mâinile dezlegate. Ea mâncă, și, după un moment, el spuse:

– Sunt un bărbat simplu, Fiona. Sunt ușor de mulțumit și greu de scos din pepeni. Tu pari hotărâtă să mă faci să devin violent. Dar, pentru fiecare Goliat, există sute de David morți, care nu l-au putut învinge. Întotdeauna câștig. Ține minte asta.

Se lăsă întunericul, și Myles își ajută oamenii să pregătească tabăra pentru noapte. Soția sa mâncă și bău apă, fără a spune nimic, dar și fără a plânge sau a se încrunta. Uneori victoria trebuia măsurată săgeată cu săgeată.

După ce dădu instrucțiuni santinelei, Myles o trase pe Fiona în colibă, întinzându-și mantaua și învelindu-se cu mantia subțire de lână a servitoarei ei.

– Tu, mica mea soție, ai gusturi ciudate. Aseară am dormit în puf, și nu ne lipsea nimic. Însă astăzi, din pricina ta, stăm întinși pe pământul gol, ca niște câini. Acum, trebuie să te leg de mine sau promiți să nu mai fugi?

– Nu mai fug, spuse suspinând.

– Și nici nu pleci, nu țopăi sau nu te furișezi?

Un zâmbet vag, palid ca luna, îi traversă chipul.

– Stau cuminte. Încă o noapte ca asta și nu mai rămâne nimic din rochie.

Gândul de a-i scoate ce mai rămăsese din zdreanța aceea îi dădu târcoale, dar se îndepărtă la fel de repede. Nici măcar el nu era îndeajuns de sălbatic încât să o posede într-un asemenea loc.

În schimb, se întinseră pe mantii, așezați la fel ca în seara anterioară. Myles o cuprinse cu brațul, poate mai strâns decât era nevoie, dar ea nu opuse rezistență. Și, în câteva momente, respira regulat, și el știu că adormise.

În micuța colibă, cu vântul șuierând și luna strălucind deasupra capului, își auzi soția murmurând ceva incoerent și slăbi strânsoarea. Fața ei, scăldată de lumina lunii, era încântătoare în somn. Buzele ei moi se mișcau ușor în timp ce șoptea în vis. Căldura și moliciunea trupului ei îl ațâțau. În ciuda tuturor neplăcerilor care surveniseră

între ei, în ciuda cuvintelor aspre și a acțiunilor ei prostești, simți că i se deschide inima, făcându-i loc înăuntru. Și, deodată, așa cum aprinde iasca o scânteie, înțelese cum ajunsese tatăl său să-i facă o promisiune mamei Fionei. Chiar dacă Cedric Campbell nu rostise cuvintele cu voce tare, Myles știu cu siguranță că tatăl său fusese cândva îndrăgostit de Aislinn Sinclair.

Capitolul 10

Rătăcirea prin beznă de noaptea trecută fusese groaznică, însă și ziua aceasta era un chin la fel de mare pentru Fiona. În timp ce călărea în ploaie, picioarele i se frecau de șa, mușchii o ardeau și nu se putea gândi la un disconfort mai mare. Degetul, legat cu atela improvizată, pulsa neîncetat. Cu toate acestea, în ciuda tunetelor și a ploii, Myles insista să continue drumul. Țelul lui era, îl auzise spunându-i lui Tavish, să ajungă din urmă cealaltă jumătate a cetei Campbell și pe tatăl său, cât puteau de repede.

Ea își dorea opusul. Soarta o aștepta în întruchiparea lui Cedric Campbell, pe care îl sfidase pe față. Un bărbat îndeajuns de malefic încât să o lase fără suflare pe mama ei. Deși Myles fusese mărinimos iertând-o, nu era atât de naivă încât să-și imagineze că socrul ei urma să fie la fel de indulgent.

Se îndreptă în șa. Dar orice pedeapsă urma să aibă de înfruntat, avea să o accepte. Nu avea să mai fugă. Myles ar prinde-o oricum, și în seara trecută, în frig și întuneric, își dăduse seama de un lucru.

Nu era pregătită să piară de dragul onoarei familiei.

Nu era nici martir, nici erou.

Continuară să călărească, kilometri după kilometri, pe drumul ud și nesfârșit, dar, când se făcu după-amiază, ploaia se opri și ajunseră la o creastă sub care se vedea o priveliște care o zgudui profund.

Fuioare de fum negru urcau spre cer, izul înțepător al flăcărilor plutind încă în aer. Căruțele zăceau pârjolite și răsturnate, cu încărcătura carbonizată împrăștiată în noroi. Iar trupurile, vreo duzină sau mai multe, spintecate de arme brutale, zăceau în mormane însângerate pe drum. Câțiva oameni rămăseseră în picioare și îngrijeau răniții, deși păreau răniți și epuizați.

– Dumnezeule!

Myles dădu pinteni calului, și oamenii îl urmară rapid. Se iscă agitație când ajunseră la locul faptei, și, în clipa aceea, Fiona își dădu seama că era ce mai rămăsese din ceata Campbell.

Cu inima duduindu-i, își îndemnă calul să înainteze; deși nu voia să aibă nimic de-a face cu ce vedea, nu se putea opri. Undeva în măcelul acela îngrozitor era Bess. O amorțeală ciudată îi cuprinse mădularele, și se simțea ca și când încerca să se miște sub apă. Sunetele erau înăbușite, iar mirosul de sânge îi lăsa un gust înfiorător în gură.

Myles preluă comanda, și în curând în aer șuierau întrebări și strigăte.

– Unde este tata?

– Cine îl vede pe căpetenia noastră? strigă altul.

Oamenii rămași răspunseră confuzi.

– Au năvălit asupra noastră ca niște lighioane din iad, milord.

– Erau mai mulți decât noi, milord, dar i-am alungat.

Bătălia se încheiase de curând. Flăcările devorau încă una dintre căruțe și doi oameni se chinuiau disperați să stingă ce mai rămăsese din foc. Alți câțiva își căutau rudele printre cei căzuți. Fiona îl auzi pe Tavish strigându-l pe Myles, dar glasurile lor se pierdeau în larmă și nu înțelese ce spuneau.

Coborând din șa fără ajutor, își strigă servitoarea, dar vocea ei era slabă, pierzându-se în haos.

– Bess, strigă iar, iar sudoarea o înțepa ca acele de albină. Apoi o văzu. O formă subțire, contorsionată înspăimântător într-o mantie verde. Mantia ei.

Stomacul i se întoarse, și alergă spre ea, prăbușindu-se ca și când i s-ar fi tăiat genunchii. De pe buze i se desprinse o rugăciune fierbinte, dar în van. Fiona îndepărtă gluga de pe fața doicii și icni. O tăietură oribilă îi despicase capul, iar sângele îi întuneca părul cărunt. Groaza, fierbinte și clocotitoare, îi umplu mintea. Ce ticălos ar face așa ceva?

Se uită în sus și în jur și văzu că era înconjurată de inamici morți, privind cu ochi goi. Nimeni din apropiere nu îi putea da vreun răspuns. Erau absorbiți de propria lor călătorie întunecată. Întorcându-se spre Bess, tamponă rana, încercând să lipească marginile, dar scoase un sunet dezgustător și i se întoarse stomacul pe dos.

Era vina ei că Bess se nimerise în măcelul acesta. Nu ar fi trebuit să evadeze, lăsându-și doica să se apere singură. Nici măcar

nu ar fi trebuit să-i îngăduie bătrânei să părăsească reședința Sinclair. Dacă nu ar fi fost Fiona, Bess ar fi acasă, în siguranță, îngrijind-o pe micuța Margaret.

Lacrimi fierbinți începură să-i șiroiască pe obraji. Se afla în mijlocul unei picturi macabre, cu culori prea vii pentru a fi reale. Dar mirosul era îndeajuns de real. Moartea și frica duhneau într-un anume fel și i se urcară la cap. Începu să distingă sunetele și auzi vocile mai clar.

– Unde este tatăl meu? îl auzi strigând din nou.

– Îl căutăm, milord! Nu putem...

Cuvintele omului fură întrerupte de un țipăt îndepărtat:

– Aici! L-am găsit. Este rănit.

Fiona simți că pieptul i se umple de o senzație, ca un pârâu care se umflă, încet și fără veste. Cedric Campbell era rănit. Ar trebui să fie bucuroasă, însă nu simțea decât o curiozitate morbidă și speranța vagă că avea să se trezească din acest coșmar. O rigiditate ciudată îi cuprinse simțurile, ca și când ar fi privit dintr-un loc îndepărtat.

Deasupra, păsările ciripeau vesele, vântul adia prin crengile copacilor în floare, iar soarele strălucea, în vreme ce mama natură, perfidă ca întotdeauna, ignora ororile oamenilor.

Myles dădu fuga spre tatăl său și se lăsă în genunchi lângă el. Pe fața pământie a lui Cedric, plină de noroi și de sânge, nu se citea nici o expresie, iar fiul său simți că inima îi sparge pieptul.

– Trăiește, dar de-abia răsuflă, spuse Benson, oșteanul său, cu vocea răgușită de îngrijorare.

Sângele, întunecat și lipicios, îl acoperea pe conte și mânjea pământul din jurul lui. Myles îi simțea gustul metalic pe limbă. O serie de răni sfâșiaseră veșmintele tatălui său, laolaltă cu carnea fragilă de dedesubt. Un os alb se ițea dintr-un braț rupt, în contrast izbitor cu balta de sânge rubiniu în care zăcea. Pe o parte, o tăietură, adâncă și zdrențuită, se întindea de la coastă la șold, și avea încă o crestătură mai mică pe tâmplă.

Tavish li se alătură, intonând repede o rugăciune.

– Tată, mă auzi? strigă Myles încet, prinzându-și părintele de brațul sănătos.

Cedric nu răspunse în nici un fel, dar i se vedea o venă pulsând într-o parte a gâtului. Era viu, iar Myles trebuia să spere că avea să îl poată salva.

Împreună cu Tavish, se apucă de treabă, curățând rănile și punându-i brațul la loc, cât de blând putură.

– Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Myles pe Benson în timp ce se chinuiau să lege un bandaj în jurul mijlocului lui Cedric.

– A fost o ambuscadă, milord. Cam acum o oră, am ajuns la colina aceea, apoi am coborât în vale și, deodată, ne-au încercuit, țipând ca apucații. Cam o duzină, aș zice. Am luptat cât de bine am putut. Am ucis mulți, dar câțiva au scăpat.

– V-ați descurcat bine. Am numărat opt morți de-ai lor, spuse Tavish.

– Da, milord, dar mai e ceva. Știau cine suntem.

Myles simți că i se strânge stomacul. Tavish își strânse mâinile în pumn.

– Ce te face să crezi asta?

– În toiul luptei, l-am auzit pe unul strigând: „Avem nevoie de Campbell, mort sau viu". Aproape că l-au prins, noroc cu Seamus, Dumnezeu să-l odihnească! A luptat alături de tatăl tău, milord, și a doborât trei înainte să moară.

O astfel de veste era din cale-afară de rea. Dacă ar fi fost o simplă bandă de tâlhari puși pe furat de la călători, atunci ticăloșii ar fi fost departe până acum. Dar, dacă aveau un scop, dacă urmăreau să le facă rău celor din neamul Campbell, atunci tatăl său și ei toți erau într-un pericol mai mare decât crezuseră. Trebuiau să plece și să se îndepărteze de locul acela cât mai repede posibil.

– Credeam că veți fi în Inverness până acum. De ce sunteți încă atât de în nord? întrebă Myles, cu vocea încordată de frustrare.

– Am pierdut o roată de la căruță, și de la ploaie s-a făcut atâta noroi, că de-abia ne mișcam. Cred că tatăl tău ar fi tras mai tare, dar te aștepta pe tine.

Myles privi spre Tavish, cuprins de o furie clocotitoare. Dacă nu ar fi zăbovit în colibă noaptea trecută cu Fiona sau dacă nu ar fi pierdut-o din capul locului, dacă și-ar fi îndemnat oamenii să urce iar în șa, poate că l-ar fi prins din urmă pe tatăl său mai curând și ar fi împiedicat acest atac.

Tavish clătină din cap, descifrând expresia nepotului.

– Nu a fost vina ta, băiete. Nu am avut de ales, trebuia să-ți găsim nevasta.

Nevasta? Într-adevăr! Nevastă-sa! Din pricina ei se împărțiseră în două cete. Dacă ar fi fost toți laolaltă, nici un tâlhar nu ar fi îndrăznit

să-i atace. Dar se despărțiseră, iar tatăl său se zbătea între viață și moarte din cauza egoismului nesăbuit al Fionei. Și pentru că el nu fusese în stare să stea cu ochii pe ea. Ca un demon tăcut, soția lui apăru. Pe rochia ei, deja sfâșiată și murdară din urmă cu o noapte, se vedea sânge proaspăt, iar pe chipul ei palid, murdar de praf, nu se întrezărea nici urmă de emoție, ca și când evenimentele acelei zile nu ar fi însemnat nimic.

– Este mort? întrebă ea, cu voce plată.

Indiferența ei îl făcu să-și iasă din fire. Năvăli asupra ei, ca un șoim care înhață un șobolan, și o apucă de umeri. O împinse în genunchi lângă Cedric.

– Trăiește, însă nu datorită ție. Dar vezi ce s-a întâmplat? Pentru că ne-ai făcut să ne abatem și ne-ai dezbinat forțele! A fost planul tău de Sinclair din capul locului?

Ea nu scoase nici un sunet, privind doar țintă la silueta inertă a tatălui lui. Myles se aplecă și îi mormăi la ureche:

– Tu ești de vină, femeie. Dacă moare, ție îți va bântui sufletul.

Îi dădu drumul la umăr, iar ea se prăbuși, înfigându-și palmele în noroi și privind țintă la Cedric, cu ochii goi.

Furia lui Myles se domoli când o văzu căzând. Era soția lui. Era povara lui. Ar trebui să o ajute. Dar se ridică și se întoarse.

Tavish îl prinse de braț și șopti:

– Ușurel, Myles! A trecut prin multe, iar acum servitoarea ei e moartă.

– La fel și șase dintre oamenii noștri, Tavish. Sacrificiul nostru este mai mare decât al ei.

Nu avea nimic cu doica. Îi fusese loială stăpânei, așa cum s-ar fi așteptat și el de la propriii săi servitori. Dar nu avea să-i adreseze cuvinte de alinare soției sale, deși îi ardeau gâtlejul. De diavoli din neamul Sinclair sau nu, oamenii săi fuseseră atacați, și, dacă nu s-ar fi despărțit să o caute pe Fiona, poate că tatăl său ar fi fost teafăr și nevătămat acum. Totuși, nu era lipsit de inimă. Îi făcu semn tânărului Darby și vorbi încet:

– Ocupă-te de doamna mea! Ține-o departe de mine, dar să nu o scapi din ochi.

Darby încuviință și o ajută pe Fiona să se ridice din noroi, ducând-o de acolo.

Oamenii îl bandajară pe Cedric și îl duseră în singura căruță care nu fusese strivită sau arsă. Cineva așezase păturile în ea. Unii

îngrijeau rănile, în vreme ce alții se apucară să sape morminte pentru morți.

– Cine crezi că a făcut-o? îi șopti Myles lui Tavish câteva momente mai târziu, când pregăteau caii pentru călătorie.

Tavish scuipă și se scărpină în barbă.

– Greu de spus. Am trecut de pământul clanului Fraser, dar nu ar fi putut să ajungă atât de departe în sud.

Myles încuviință.

– Poate. Suntem pe teritoriul MacDougal, însă nu avem nimic de împărțit cu ei. Dar numai familia Sinclair știa când călătorim.

Tavish clătină din cap.

– Am fost în preajma lor zile întregi, și când am mers spre reședința Sinclair și când ne-am întors de acolo. Nu are logică să ne atace aici.

Se îndreptă spre unul dintre atacanții morți, întorcându-l cu piciorul și uitându-se la cadavru de parcă ar fi putut găsi un indiciu.

– Nu-l recunosc pe nici unul dintre ei. Nu au nici un semn al vreunui clan, nimic care să arate cui aparțin.

– Milorzi! strigă un oștean aflat la vreo douăzeci de pași. Acesta e viu!

Myles și Tavish dădură fuga, îngenunchind de câte o parte a inamicului rănit. Myles îl prinse de partea din față a hainei, făcându-l să șadă, și observă o rană adâncă pe piciorul omului.

– Cine ești? mormăi Myles.

Privirea încețoșată a omului se limpezi un moment; apoi râse – un sunet oribil, gâlgâitor.

– Pupă-mă-n cur, Campbell!

Într-o clipă, Myles îl apăsă cu cotul în rana deschisă de pe picior, și râsul omului se transformă în țipăt, până când își lipi strâns buzele. Transpirația și sângele i se amestecau pe frunte.

– Cine te-a trimis și ce voiau de la tata? Răspunde și îți voi arăta milă. Dacă refuzi, te voi tăia în două și te voi lăsa vulturilor.

Omul nu spuse nimic. Întoarse capul. Își desprinse ochii de Myles și o văzu pe Fiona. Se sprijinea de roata căruței, cuprinzându-și genunchii cu brațele, peste rochia zdrențuită.

– Văd că doamna mea a ajuns să arate mai rău de când e la tine.

Myles simți că i se strânge stomacul.

„Doamna lui? Ce joc e ăsta?“ Îl împinse la pământ din nou și se îndreptă spre soția lui. O priveliște mai jalnică nu văzuse niciodată.

Alungă gândurile acelea blânde și o prinse de încheietură, ridicând-o și ducând-o spre bărbatul rănit.

– Aceasta este doamna ta? întrebă Myles.

Expresia ei rămase indescifrabilă.

– Da, murmură omul, doamna mea.

Soția sa clipi, asemenea cuiva care se trezește după un somn lung și adânc, ridicând privirea spre Myles și uitându-se apoi la bărbatul de pe pământ. Clătină din cap și se încruntă.

– Minte, spuse ea. Nu îl cunosc. Dar, oricine ar fi, oamenii lui mi-au ucis servitoarea.

Se aplecă și îl scuipă în față. Myles o strânse mai tare de braț. Mai mult decât orice, voia să creadă că soția sa nu jucase nici un rol deliberat în evenimentele acestei zile. Însă de ce ar pretinde bărbatul acela că îi era supus? Neconvins, îl împunse cu piciorul.

– Spune-mi cum o cheamă, ticălosule, și voi fi milostiv.

Omul își șterse scuipatul de pe obraz, aruncându-i o căutătură cruntă.

– Era Lady Fiona Sinclair. Acum nu este decât o târfă Campbell.

Cuvintele îi arseră urechile lui Myles, făcându-l să clocotească de furie. Apăsă cu bocancul pe gâtul omului, căci nenorocitul îi insultase atât clanul, cât și soția cu o asemenea afirmație.

– Myles, rosti unchiul său încet, cu grijă. Mai putem smulge informații de la el.

Myles se uită la omul care se zvârcolea pe pământ, sub călcâiul lui. Îl putea strivi ca pe un gândac. Ba chiar i-ar fi făcut plăcere. Dar soția lui văzuse destulă moarte în ziua aceea.

Mai apăsă un moment pentru a-i arăta că nu glumea, apoi se îndepărtă.

– Mai rezistă o zi sau mai mult cu o asemenea rană. Sigur se va infecta. Dar asta ne dă timp destul pentru a ne spune tot ce știe. Leagă-i rana și pune-l pe un cal.

Capitolul 11

Soțul ei o privea reținut, iar confuzia și furia se amestecau pe chipul lui.

– Ai face bine să-mi spui tot ce știi despre asta, Fiona. Nu mă voi lăsa păcălit de tine din nou.

Avea vocea calmă, prea calmă, căci îi vedea mușchiul tresărind în maxilar. Furia de-abia reținută pe care i-o arătase rănitului se putea revărsa asupra ei. Totuși, părea dispus să o audă vorbind, deși nu îi dăduse nici un motiv pentru a avea încredere în ea.

Își înfrână tremurul membrelor.

– Omul nu e din neamul Sinclair. Jur, nu îl cunosc.

– Atunci de ce a spus că e?

– Știe cum mă cheamă, atâta tot. Și m-a numit târfă. Nici un Sinclair nu mi-ar pângări onoarea în felul acesta. Dumnezeu să o păzească, avea dușmani din toate părțile. Pune-i o altă întrebare, Myles. Ceva ce doar un Sinclair adevărat ar ști.

Omul se rostogoli pe o parte și scuipă sânge, în timp ce Myles o privea țintă, fără să-și desprindă ochii de la ea.

Cerul se albi sub privirea ei când văzu că soțul ei tăcea, dar nu avea să se lase înfricoșată. Se uită spre muribund și îl împunse cu piciorul.

– Spune-mi, mincinos nenorocit, cu ce ureche nu aude fratele meu Simon? Ar trebui să fie destul de ușor să răspunzi.

Privi din nou spre Myles, care se uită de la ea la Tavish, apoi la dușmanul întins pe pământ.

După un moment, Myles împunse piciorul omului cu sabia.

– Răspunde la întrebare.

Acesta tresări și strigă:

– Stânga!

„Slavă Cerului."

– Greșit. Fratele meu Simon nu este surd deloc. John e tare de ureche.

– Se întunecă, Myles, o întrerupse Tavish. Și, cu cât întârziem mai mult, cu atât au șanse mai mari să vină după noi. Lasă-mă să îl arunc pe nemernicul acesta în șa, și îl putem interoga pe drum.

Auzindu-l pe Tavish, Fiona cercetă pădurea și i se strânse stomacul. Oricine ar fi fost tâlharii, probabil aveau să le arate aceeași milă pe care o arătaseră și față de Bess. Și pentru prima dată se trezi că voia să stea foarte aproape de soțul ei, în ciuda privirilor încruntate și neîncrezătoare pe care el i le arunca acum. Vedea că nu știa cum să interpreteze acuzațiile omului. Și, adevărul fie spus, nici ea. Fără îndoială, nici unul dintre acei bărbați care zăceau morți nu erau

de-ai ei. Nu îl mai văzuse pe nici unul vreodată. Dar nu-și putea închipui de ce spusese omul acela că era doamna lui.

Myles încuviință din cap.

– Ai dreptate, Tavish. Pregătește caii. Benson, ai grijă să fie gata de plecare căruța cu tatăl meu. Apoi ochii lui îi întâlniră pe ai Fionei, plini de îndoială. Darby! strigă el după un moment de ezitare, și scutierul apăru ca din pământ.

– Da, domnule.

Myles oftă, și ea văzu cum el se lasă pradă resemnării.

– Leagă mâinile doamnei și ajut-o să urce pe cal. Dar ține tu frâiele. Înțelegi?

– Da, domnule.

– Și, când călărim, stai aproape de mine sau de Tavish.

Darby încuviință din cap, solemn ca un episcop, dar se înroși ca racul când întinse mâinile să le ia pe ale Fionei.

– De ce trebuie să fiu legată din nou? Dacă suntem atacați, nu voi putea să mă apăr.

Myles privi țintă încă un moment, ca și când ar fi cântărit variantele pe care le avea.

– Atunci, acesta va fi ghinionul tău.

Se întoarse și se îndreptă spre căruță pentru a vedea ce făcea tatăl său, iar Fiona simți că i se strânge inima.

Nu era vina ei că fuseseră atacați. Și nu erau oamenii ei. Nici un Sinclair nu ar insulta-o și nici nu ar i-ar fi făcut rău dragii ei Bess. Aceste rele erau înfăptuite de altă forță.

Se uită cum soțul ei urcă în căruță pentru a îndrepta cuvertura contelui și o cuprinse din nou o tristețe adâncă.

Nu ar trebui să-i pese dacă bătrânul Campbell murea. Exact asta merita. Suferința lui ar trebui să o bucure, dar bucuria lipsea de multă vreme. Moartea zăbovea în locul acela, arătând cu degetul ei rece într-o parte sau alta, luând prea multe suflete în ziua aceea. Și, la castelul Dempsey, vreo șase femei aveau să afle că bărbații lor nu aveau să se mai întoarcă acasă niciodată. Erau dușmanii ei, adevărat, dar, deși ar fi trebuit să fie bucuroasă, nu era.

Porniră la scurt timp după ce morții Campbell fură binecuvântați în grabă și îngropați, Bess laolaltă cu ei.

Lăsaseră celelalte cadavre pe drum, ca să vină dușmanii să le ia.

Merseră cât le îngăduiră drumurile noroioase, mâncând fără a descăleca puțina hrană pe care o aveau. Fiona era flămândă, obosită

și o durea tot corpul. Dar disconfortul fizic era incomparabil cu apăsarea din piept. Simțea că i se frânge inima, frântură cu frântură, cu fiecare pas al calului. Lăsa o dâră în urma ei și știa că, dacă ajungea până la Dempsey, nu avea să-i mai rămână în piept nimic altceva în afară de un mare vid.

Se lăsase bezna când ajunseră la Inverness.

Oprind lângă o clădire luminată, din care se auzea larmă ca de petrecere, Myles le dădu instrucțiuni oamenilor săi.

– Tavish, fă rost de camere. Benson, găsește un doctor și adu-l aici! Nigel, alege un om și mergi să tocmești corăbiile. Trebuie să plecăm când se crapă de ziuă. Dar, spuse el coborând vocea, aveți grijă. Dacă dușmanii noștri sunt aproape, nu trebuie să știe că am ajuns aici.

Tavish încuviință.

– Bine gândit.

Oamenii își văzură de treabă, și Fiona se chinui să rămână în șa. Copleșită de oboseală și de tristețe, părea că trăise o viață de la nunta ei, ce avusese loc cu doar două zile în urmă. Nu-i mai păsa de ce avea să urmeze – sau așa crezu, până când Myles descălecă și se îndreptă spre ea. Își dădu seama că mai era loc de puțină teamă. Expresia lui era mai întunecată decât cerul de deasupra.

– Coboară!

Se chinui să coboare de pe cal, căci avea mâinile încă legate, și i se înmuiară picioarele când atinse pământul. Soțul ei o prinse cu un braț, ca să nu se prăbușească de-a dreptul pe strada pietruită, dar atingerea lui era lipsită de grijă. O trase la marginea drumului, așezând-o pe un butoi întors sprijinit de zidul clădirii.

– Stai.

Ochii ei se închiseră fără voie.

– Unde să plec?

Când îi deschise câteva momente mai târziu, Myles plecase, și în fața ei stătea Darby, cu arma scoasă și pregătită în mâna lui subțire și tremurătoare.

– Lord Myles a spus să am grijă să nu miști.

Ea zâmbi spre băiatul pistruiat.

– Câți ani ai, Darby?

– Unsprezece. Dar voi împlini doisprezece curând.

Ridică bărbia ca și când ar fi vrut să pară mai înalt.

– Mă vei înjunghia dacă mișc? întrebă ea.

El își îndreptă umerii înguști.

– Ar fi mai bine să nu mă ispitești să aflăm.

Ea închise ochii cu un zâmbet resemnat.

– Ah, încă un Campbell arțăgos. Chiar și cei mici sunt răi.

Păru că trecură ore, dar nu fură decât câteva momente până când Tavish se întoarse, și îl duseră pe conte în siguranță într-o încăpere. Hangiul îi lăsă să folosească intrarea din spate – contra cost, desigur –, astfel încât targa improvizată să nu fie văzută de cine nu trebuia.

Medicul veni la scurt timp după, intrând în camera mică luminată de opaițe și de focul care ardea în vatră, în care se aflau Tavish, Myles și tatăl său. Era un om mărunțel, pe nume Drummond, cu ochi rotunzi și chelie, și, pare-se, foarte însetat, căci luă o dușcă sănătoasă din whisky înainte de a începe.

Tavish privi peste capul doctorului spre Myles și ridică din umeri. În ciuda băuturii, Drummond se dovedi eficient și priceput. Curăță rănile și cusu tăietura urâtă de pe trunchiul contelui. Deși călit în luptă, Myles se albi văzând acul gros și ața trecând prin pielea tatălui său. Când medicul puse brațul rupt la loc, Cedric tresări și se trezi, strigând. Dar, după ce sorbi lung dintr-o ceașcă de metal cu whisky, își pierdu cunoștința din nou. Din fericire, rana de la cap era minoră în comparație cu restul și fu în curând acoperită cu bandaje.

– Dacă ești dispus să călătorești cu noi pentru a te ocupa de bunăstarea acestui om, te voi răsplăti pe măsură, îi spuse Myles medicului, în timp ce acesta își strângea instrumentele. Te vom plăti bine pentru discreția și serviciile tale.

Mărunțelul se uită la punga de bani pe care Tavish o flutură în fața lui. Își linse buzele. Myles aproape că simțea că omul tânjea după bere.

– Încotro vă îndreptați? întrebă Drummond.

– Navighează cu noi pe Loch Ness, până la Invermoriston. În funcție de starea omului nostru, te-ai putea întoarce atunci sau ai putea merge mai departe cu noi. Nu pot spune unde. Sunt prea multe urechi într-un han cu pereți subțiri.

Doctorul încuviință.

– Mă voi gândi. Dați-mi voie să mă ocup de ceilalți răniți mai întâi.

Își luă servieta și se duse în cealaltă încăpere, unde alți câțiva oșteni din clanul Campbell îi așteptau îngrijirile. Ezită pentru un moment, apoi întinse mâna spre masă și luă sticla de whisky. Încuviință din cap spre Tavish, făcând cu ochiul. E cel mai bun medicament.

După ce medicul plecă, Myles privi țintă spre tatăl său care zăcea nemișcat în pat. Contele răsufla precipitat.

Tavish se întoarse, scărpinându-se în barbă. Se așeză greoi pe un scaun lângă șemineu. Doctorul acela avea niște instrumente foarte interesante în geantă. Exact uneltele necesare pentru a smulge adevărul de pe buzele cuiva.

Myles își trecu mâna peste falcă, simțind înțepătura bărbii. Își simțea ochii dureroși când clipea și parcă nu se mai odihnise de o lună. Nu îi plăcea să tortureze oameni, dar aveau de interogat un prizonier, care în momentul de față era legat, cu căluș și păzit într-un grajd, vizavi de han. Nu le spusese nimic folositor pe drumul spre Inveraray.

– Află tot ce poți de la el. Dacă avem dușmani atât de îndrăzneți, trebuie să știm cine sunt.

Tavish încuviință.

– Lasă asta în seama mea, băiete. Pot fi foarte convingător. Între timp, ai putea să o mai întrebi o dată pe soția ta.

Myles simți că i se usucă gura. Fiona era în altă cameră, cu mâinile legate de speteaza patului și cu doi oameni de pază la ușă. Nu spusese nici măcar o dată că era nevinovată în timp ce călătoriseră de la locul ambuscadei spre han și nici nu-i aruncase vreo privire prizonierului. Oricine ar fi fost, nu era deloc preocupată de bunăstarea lui.

– Nu era un secret cu cine m-am căsătorit, Tavish. Putea să știe cum o cheamă fără să fie vreun Sinclair, zise Myles.

– Adevărat. Și nu a știut nimic despre auzul fratelui ei.

Myles pufni.

– Nici noi. Ar putea minți. Știi dacă vreunul din frații ei e tare de vreo ureche?

Tavish își drese gâtul.

– Am auzit că cel mic, John, a primit o lovitură în copilărie și și-a pierdut pe jumătate auzul atunci. Și mai este servitoarea. Nu pot să cred că cei din neamul Sinclair pot fi atât de brutali încât să-și omoare propria servitoare.

– Mai ales una care purta mantia soției mele. Și ar fi știut să trimită mai mulți oameni. Nu aveau cum să conteze pe faptul că Fiona avea să dezbine ceata, iar Benson a spus că au fost atacați de o duzină. Clanul Sinclair ar fi trimis o trupă mai mare.

– Adevărat. Nu mă gândisem la asta. Dar un lucru e sigur. Dacă nu erau din neamul Sinclair, s-au străduit din răsputeri să ne convingă că erau.

– Așa se pare. Poate un inamic care speră să ne atragă în conflict? Cineva care se opune armistițiului?

– Asta nu ne ajută prea mult. Jumătate dintre căpeteniile din Ținuturile Înalte au ceva de împărțit cu noi, iar ceilalți îl disprețuiau pe Hugh Sinclair.

Tavish se ridică.

– Cred că ar fi bine să îl vizitez pe oaspetele nostru din grajduri cât timp tu îți iei mireasa la întrebări.

S-ar putea să supraviețuiască acestei călătorii, dar, la fel de sigur cum răsărea soarele în fiecare dimineață, încheieturile ei aveau să fie însemnate pentru totdeauna. Fiona se răsuci pe pat, chinuindu-se cu legătura care o ținea pe loc.

Nu Myles o legase astfel, ci unul dintre oamenii săi – evident, unul care nu dorea să dea greș. Nu putea nici măcar să se rostogolească pe o parte. Stătea pe spate, numărând grinzile acoperite de pânze de păianjeni de deasupra și cocoloașele tari ca piatra din salteaua de dedesubt, încercând din răsputeri să nu se gândească la Bess. Vinovăția o sufoca.

Trecu o oră până auzi ușa deschizându-se. Închise ochii, prefăcându-se că doarme, gândindu-se că poate evitarea era partea cea mai bună a curajului.

Marginea patului scârțâi și se lăsă în jos.

– Nu dormi, obrăznicătură. Îți cunosc trucurile.

Ezitând, deschise ochii și își văzu soțul stând aproape de picioarele ei. L-ar putea lovi în față din unghiul acela, dar ce ar avea de câștigat?

– Cum se simte tatăl tău?

Cuvintele ieșiră fără să vrea. Nu îi păsa, așa că era un mister de ce întrebase.

Myles o privi preț de o clipă.

– Trăiește. Pentru moment. Ești dezamăgită?

– Nu atât de mult pe cât ai crede.

Un zâmbet vag îi arcui colțul gurii.

– Ți-a adus cineva mâncare?

Ea clătină din cap.

– Nu aș fi putut mânca dacă mi-ar fi adus. Legăturile acestea sunt ca de menghină.

Myles își puse cotul pe genunchi și bărbia în mână, părând să se bucure pentru o clipă de captivitatea ei. Oftă din toți rărunchii.

– E prima dată de trei zile când nu-mi fac griji în privința ta. Prefer să te văd legată fedeleș.

– Ți-am promis că nu voi mai fugi.

El miji ochii.

– Ai promis și că mă vei iubi și mi te vei supune. Dar tu, draga mea, ești o mincinoasă. Și nu îndrăznesc să îmi întorc spatele spre tine de teamă că-mi vei înfige propriul pumnal în el.

Ea se îmbujoră și își simți fața arzând. Avea un ton zeflemitor, dar în spatele cuvintelor lui se afla adevărul. Și, deși banda aceea de vandali ucigași i-ar fi putut face un serviciu în ceea ce îl privea pe Cedric Campbell, nu avea de gând să sprijine nici un laș care arunca vina pe familia ei.

– Te-aș fi putut înjunghia în cort, în prima noapte a călătoriei, dacă voiam. Dar nu am făcut-o.

– Câtă generozitate!

Frustrarea ei crescu auzindu-i tonul.

– Omul acela nu este un Sinclair.

– De ce ar minți?

– Nu-mi pot da seama. Dar a făcut-o.

Legăturile păreau și mai strânse. Myles își trecu mâna peste falcă.

– Muribunzii spun adevărul, însă tu nu ai fost deloc sinceră. Și totuși, încep să cred că avem un dușman comun. Unul care se opune armistițiului dintre familiile noastre. Cine ar fi împotriva acestui lucru?

Se putea gândi la câteva clanuri din nord, de pe lângă reședința Sinclair, care nu doreau ca puterea și averea Campbellilor să sporească. Dar știa și el asta. Nu avea să-i dea nume, căci orice ar fi spus îi putea stârni suspiciuni, făcându-l să se îndoiască de ea și mai mult.

– Mă țin departe de treburile bărbaților, spuse ea în schimb.

El strânse din dinți.

– Oricine ar fi, îi vom zdrobi. Avem puterea armatei regelui de partea noastră. Cu James pe tron, nimeni nu ne poate înfrânge. Sunt proști dacă încearcă.

Fiona fu traversată de un fior. Era arogant, ca tatăl său, dar spusele lui erau adevărate. Deși ura să o recunoască, poate că această alianță era cel mai bun lucru pentru clanul ei.

Chiar dacă s-ar putea să trăiască între Campbelli, să mănânce ce îi dădeau ei și chiar să doarmă în patul lui Myles, inima ei era Sinclair pentru totdeauna. Măcar atâta datora memoriei mamei ei.

Myles se ridică și își scoase cuțitul. Ea icni gândindu-se la intenția lui. Dar el nu făcu decât să se aplece și să taie sfoara care o ținea legată de pat. Stătu nemișcată încă o clipă, încercând să-și lase brațele în jos, dar îi erau amorțite.

– M-ai putea ajuta? Te rog?

El ridică din sprâncenele negre, surprins.

– Te rog? Doamna mea a spus te rog?

„Nu e deștept. E greu de cap."

Nu voia decât să stea în capul oaselor. Trebuia să-i sublinieze slăbiciunea? Dar el se aplecă și o ridică ușor de umeri, până când stătu dreaptă. Lăsă brațele jos, iar sângele care începu să curgă din nou o înțepă ca o mie de ace. Închise ochii, care i se umeziră de durere.

Myles traversă camera și deschise ușa, adresându-li-se oamenilor care stăteau de pază.

– Puneți pe cineva să ne aducă de mâncare și cel puțin două găleți de apă fierbinte, să ne spălăm. Spuneți-i lui Tavish să pună câțiva oameni să îl păzească pe tata preț de vreo oră, până când voi merge să veghez eu însumi asupra lui. Și trimiteți pe cineva să găsească o rochie.

– O rochie, milord?

Vocea omului părea amuzată.

– Pentru doamna mea, dobitocule.

Fiona simți că o bufnește râsul auzind tonul exasperat al lui Myles. Faptul că sărea de la iritare la umor în împrejurările date nu dovedea decât că era peste măsură de surescitată. Era amețită de foame, sete și epuizare, căci gândul la apă fierbinte și mâncare aproape că o făcuse să sară din pat pentru a-și săruta soțul în semn de recunoștință.

Inima i se strânse gândindu-se la asta și deschise ochii iute. Da, avea nevoie de hrană și de odihnă, înainte ca emoțiile ei confuze să o facă să acționeze necugetat.

Capitolul 12

O servitoare de vreo doisprezece ani sosi cu o tavă pe care se aflau friptură de porc, pâine, brânză și vin. Myles își lăsă soția să-și umple farfuria, apoi își luă și el și începu să mănânce fără prea multă ceremonie. Nici un banchet regesc nu fusese vreodată mai bun. Înainte

să termine, fata reveni cu două găleți de lemn, pline cu apă aburindă și, laolaltă cu ele, cârpe de spălat și săpun. Soția lui privi spre apă cu atâta poftă, încât Myles nu se pot abține să nu se gândească că i-ar plăcea să vadă într-o zi privirea aceea îndreptată asupra lui.

Servitoarea puse gălețile jos, în vreme ce Fiona continuă să privească țintă.

– Vrei să te îmbăiezi?

Își drese gâtul, stânjenit de propria-i răgușeală.

Cu ochii mari, ea se opri, cu pâinea aproape atingându-i buzele, și încuviință din cap respectuoasă. În momentul acela părea atât de nevinovată și de dornică, încât nu se putea gândi decât cum i-ar îndepărta pâinea, răvășindu-i buzele cu ale lui, nesăbuitul. Părea că faptul că nu avea încredere în ea nu-l făcea să o dorească mai puțin.

Încăperea era un pic mai mare decât un colț de grajd, cu un pat strâmt lipit de un perete și un mic șemineu pe celălalt. Nu erau scaune și nici masă, așa că se ospătară stând pe pat. Ce ușor ar fi să o împingă pur și simplu pe perne, scoțându-i zdreanța aceea de rochie. Avea părul ciufulit, legat cu o sfoară, și o pată de mizerie pe tâmplă. Dar, chiar și-așa, era ispititoare ca o prună suculentă. Sorbi din vin.

– Sărută-mă, spuse el.

– Ce?

Își îndreptă spatele când îi întâlni privirea.

– Sărută-mă și îți dau apa să te îmbăiezi.

„Naiba să îl ia pe el și târgurile sale diavolești."

– Mai degrabă aș pupa calul sub coadă.

– Calul meu se descurcă singur. Între tine și găleata aceea sunt eu.

Stomacul ei plin și fericit tresări. Nu avea să-l sărute niciodată de bunăvoie, căci era împotriva tuturor promisiunilor pe care și le făcuse.

Dar aburul o ademenea, și o mânca pielea gândindu-se la săpun.

– Dacă refuz?

El clătină din cap, plecând fruntea și prefăcându-se trist.

– Atunci, nu vei avea parte de nici o baie, milady.

Stătea relaxat, ca și când n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Dar ochii îl trădau, și părea gata să o devoreze, așa cum își devorase mâncarea. Cu un abandon sălbatic.

– Nu sunt târfă să-mi vând sărutările.

El râse înfundat.

– Târfele nu sunt interesate să facă baie. Dar tu, da. Uită-te la aburul acela! Ai putea chiar să te speli pe păr.

Ea trase aer în piept, cu putere. Își atinse capul, și simți bucățele de noroi prinse în șuvițe. La cât de neîngrijită era, i se părea de neînțeles faptul că el voia să o sărute. Dar bărbații erau primitivi. Un lucru mărunt precum curățenia nu stătea în calea dorințelor lui. Iar un simplu sărut nu avea să o împiedice să se îmbăieze.

– Un sărut?

– Da. Dar unul adevărat. Un sărut ca pentru un soț.

Ea se înfioră, nefiind tocmai sigură ce voia el să spună. Dar avea suspiciunile ei.

– Un sărut adevărat, apoi mă lași în pace, să mă îmbăiez singură.

El păru încântat.

– Un sărut adevărat, și te ajut să îți speli parul acela murdar. Apoi te voi lăsa singură să... termini cu restul.

Așa avea să fie căsătoria cu Myles Campbell? Plină de insistențe?

– O să-mi spăl singură părul.

– Vei face mizerie și vei irosi toată apa. Aș vrea și eu o găleată cu apă fierbinte, știi. Și, cu cât ne contrazicem mai mult, cu atât mai tare se va răci apa. Așa că vino acum! Da sau nu?

O! O scotea din sărite.

– Da! Da. Bine.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar?

– Da.

Nu avea să fie atât de rău. Un simplu sărut, adevărat sau nu. Trecuse prin lucruri mai rele. Aruncă ultima bucățică de pâine pe tavă, iar tava o așeză pe dușumea.

– Unde vrei?

El zâmbi larg.

– Ei bine, mă gândeam la buze, dar dacă am de ales...

– Ești un porc nenorocit.

– Iar tu ești soțioara mea jegoasă. Zâmbea victorios. Acum, taci și stai nemișcată. Lasă-mă să savurez acest moment.

Ea își încrucișă brațele, încercând inutil să se protejeze, în timp ce el se apropia. Se lăsă pe spate lovindu-se de zid, iar el ajunsese și mai aproape. Respira precipitat, cu dificultate.

Zâmbetul lui dispăru, ochii i se încețoșată și se întunecară, iar privirea lui o mișcă oarecum, undeva în adâncul ființei. Nu îl putea

privi în ochi și să-și păstreze cumpătul. Își desprinse ochii și văzu gălețile cu apă care-o chinuiau la fel de mult. Cu promisiuni. Să se spele pe cap ar fi o bucurie pură, care merita orice preț. Dar mâinile lui săpunindu-i buclele, mângâindu-i scalpul ar fi prea mult. Simți furnicături la acest gând și închise ochii. Făcuse o greșeală. Ar trebui să-i ceară să se oprească. Sărutul era un joc periculos. Însă nu îi ieși nici un cuvânt. Cu ochii închiși, îi simți căldura feței aproape de a ei. Simți respirația și știu că buzele lui pluteau deasupra gurii ei și așteptă. Mâna lui îi cuprinse maxilarul, iar bătăturile din palmă erau exact opusul mângâierii blânde.

Îi scăpă un mic icnet și deschise ochii mari. Îl prinse de încheietură.

– Nu am fost de acord să mă atingi.

Dar mâna lui nu se clinti.

– Atingerea face parte dintr-un sărut adevărat.

Ea oftă, frustrată și iritată. Ar fi trebuit să ceară mai multe detalii înainte de a face acest târg. Îi bătea inima tare, zbătându-i-se în piept.

Privirea lui Myles pluti spre gura ei. Îi simți respirația și văzu că închide ochii.

Și totuși, nu o sărută încă.

În schimb, își frecă obrazul de al ei, trecându-și degetul mare peste buza de jos, și închise și ea la rândul ei ochii, ca și când pleoapele i-ar fi fost prea grele. Dumnezeule, trebuia să o sărute și să termine odată cu asta. Așteptarea aceasta era un chin prea dulce. Încercă să-și amintească toate motivele pentru care ar trebui să-l împingă, dar nu găsi nici unul. El zăbovi, atât de aproape, încât între ei nu se putea strecura nici măcar o picătură de ploaie, jucându-se cu barba nerasă și apoi puse mâinile pe fața ei, până când în cele din urmă ea se trădă și se întoarse, venind în întâmpinarea buzelor lui din propria ei voință. El scoate un sunet gutural și își adânci sărutul, apăsându-și gura peste a ei, simțind cum îi primea limba, până când amândoi icniră de plăcere.

El fu cel care se desprinse, răsuflând precipitat, ca și când sărutul l-ar fi șocat.

Ea își apăsă vârful degetelor pe buzele încinse și așteptă să fie invadată de rușine.

Nu se întâmplă. Voia ca el să o sărute din nou, dar Myles se ridică și se răsuci repede pe călcâie. Luă o găleată fără să se uite la ea.

– Roag-o pe servitoare să te ajute să-ți speli părul. Nu mă pricep la asemenea lucruri. Voi sta cu tatăl meu, dar oamenii mei vor rămâne de pază la ușa ta în caz că ai nevoie de ceva. Noapte bună, Fiona!
Și apoi plecă.

Dumnezeule! Fata i se încolăcea ca iedera în vintre, strecurându-i-se în gânduri și lăsându-l fără rațiune. Tatăl lui era în pericol, zăcând în camera alăturată, însă el nu se putea gândi decât la ochii ei de safir cu gene negre și la buzele dulci pe care dorea să le guste din nou. Se șterse cu dosul mâinii la gură. Nici măcar sărutările lui Odette nu îl tulburaseră atât de tare, și pe ea chiar o iubise. Nu-i așa? Fata aceasta murdară și neascultătoare era mai curând un dușman de moarte decât iubita lui, chiar dacă îi era soție. Și ar face bine să țină minte asta. Sărutul acela venise prea ușor, distrăgându-l de la tot răul pe care îl făcuse ea. Dar, pe Dumnezeu din ceruri, nu era un nesăbuit. Nu avea să se lase condus de mădular, ca vreun simplu băietan de la țară. Fata făcea parte din neamul Sinclair și era plină de viclenie. Deschise ușa camerei tatălui său și îi găsi pe doi dintre oșteni – Dermott și Benson – stând la măsuța de lângă pat. Erau niște oameni în care putea avea încredere, nu ca muierușca de alături.

– Ce face tata?

Benson se ridică, plecând capul sub grinzile joase ale tavanului.

– E tăcut, milord. Respiră regulat. Nu are febră. Ne rugăm să rămână așa.

Myles încuviință din cap și îi făcu semn lui Benson să se așeze la loc.

– S-a întors doctorul?

Dermott clătină din cap.

– Nu încă, domnule. Dar aproape a terminat cu ceilalți.

– Și Tavish?

– Este încă la prizonier.

Myles ținea găleata în mână. Uitase să își ia haine sau săpun în graba de a se depărta de Fiona, dar lângă patul lui Cedric mai erau bandaje.

– Luați apa aceasta și curățați fața și mâinile tatălui meu. Puteți să folosiți restul pentru voi.

– Vrei să începi tu, milord? întrebă Benson.

Myles privi spre mâinile lui. Se clătise cu apă rece înainte de a mânca, însă erau în continuare pătate cu sânge închegat și cu mizeria care-i pătrunsese în piele. Însă, deodată, apa fierbinte din

găleata aceea nu îl mai atrăgea deloc. Mai bine să o folosească pentru tatăl său. Cedric ar trebui să ocupe primul loc în gândurile sale, dar mireasa lui îi luase mințile, și el se ocupase de nevoile ei înainte de cele ale oamenilor săi. Se dusese în camera ei să o interogheze, nu să se târguiască pentru săruturi.

Așeză găleata jos cu atâta forță, că împroșcă apă pe podea.

– Mă voi spăla mai târziu. Mai întâi merg să văd ce-a aflat Tavish. Rămâneți aici până când mă întorc.

Myles coborî în grabă scara și traversă curtea, întâlnindu-se cu unchiul său la ușa grajdului.

– Vreo veste? întrebă el, încrucișându-și brațele, căci se lăsase frig peste noapte.

Tavish șterse ceva negru și lipicios de o cârpă răsucită în pumn.

– A negat că e rudă cu mireasa ta, dar s-ar putea să fie mai degrabă din cauza mea decât fiindcă acesta este adevărul. Și-a declarat ura față de clanul Campbell și față de regele nostru și susține că este mercenar, ca toți ceilalți.

– Mercenar tocmit de ce clan? Dacă așa stau lucrurile, ar putea să ne ducă chiar la neamul Sinclair.

– Da, așa mi se pare și mie.

Întrebările năvăleau în mintea lui Myles, izbindu-se precum copitele pe un drum pietruit. Și fiecare din ele îl conducea la soția lui. Îl trădase din capul locului? Fusese complice în vreun complot de-al fraților ei? Nu se putea să fie astfel. Sărutul ei îi zăbovea încă pe buze și, deși rațiunea îl avertiza să nu aibă încredere în ea, simțea că inima ceda, nutrind simțăminte tandre, primejdioase ca orice dușman.

Nu era momentul să-și urmeze inima. Trebuia să-și folosească creierul. Nu avea să o lase pe fetișcana aceea să-i ia mințile.

Tavish se întoarse, și merseră împreună spre han, vorbind încet.

– Am fost dur cu el, Myles. Cât de dur am putut fi fără a-l ucide de-a dreptul. Va muri în curând și o știe prea bine. M-am oferit chiar să trimit vorbă familiei sale dacă îmi spune mai multe, dar...

– Poate că încă o noapte de suferință îi va dezlega limba.

– S-ar putea să nu reziste peste noapte. Și nu sunt sigur că știe cine l-a tocmit.

Durerea, surdă și puternică, își făcu sălaș în plămânii lui Myles. Nu era nimic nou în a avea dușmani. Dar nici unul nu mai acționase până atunci cu o asemenea răutate împotriva tatălui său. Nu le putea desluși scopul. Căci, dacă, Doamne ferește, tatăl lui pierea, Myles

urma să-i ia locul, iar clanul Campbell avea să continue să înflorească. Și, dacă nu el, atunci fratele său mai mic, Robert. Asta putea însemna un singur lucru.

Dacă unul dintre ei era în pericol, la fel erau și ceilalți.

Capitolul 13

John Sinclair sorbi toată berea din halbă, simțind gustul acru pe limbă. Îl durea capul de la atâta băutură și din pricina vocii lui Simon, care îi zgâria neîncetat auzul. Din momentul în care ultimul cal al clanului Campbell dispăruse din raza lor vizuală, fratele său nu făcuse decât să comploteze și să dea din meliță.

– Cei din clanul Sutherland sigur vor fi de partea noastră. Au pierdut o treime din avere în fața lui Cedric Campbell când regele James a urcat pe tron, acum un deceniu. Și pentru ce? *Vitejia* lui?

Simon scuipă cuvântul de parcă ar fi avut gust de urină. Trânti halba pe masa de lemn aspru, împroșcând conținutul fără să-i pese.

Cei doi frați erau în sală, înconjurați de o jumătate de duzină dintre cei mai de încredere oameni ai lor. Veri Sinclair, cei mai mulți, fiecare urându-i cu fervoare pe rege și pe cei din neamul Campbell. Stăteau întinși alene în fața șemineului, cu picioarele aruncate peste brațele jilțurilor, nelăsând berea din mână nici o clipă. Își petrecuseră seara bând și lăudându-se cu victoria care avea să vină mai mult ca sigur.

Simon se încruntă și clipi spre halba goală.

– Unde e fata aceea? Tu, de colo! Mai adu-ne de băut!

John stătea la capătul îndepărtat al unei mese, un pic mai la distanță de ceilalți, ca de obicei, și se întoarse să o vadă pe fata pe care o chemase Simon.

Fata miji ochii auzind tonul fratelui său. Dar plecă ușor capul, încuviințând, și se duse spre încăperea unde era ținută berea.

– E o bucățică bună, așa-i? întrebă Simon către ceilalți, lingându-și buzele și uitându-se la fundul fetei care se îndepărta. Coaptă ca un pepene. Vreau s-o despic și s-o gust.

Vărul Darrin, care stătea cel mai aproape de Simon, mormăi aprobator.

– E văduvă. Astea-s cele mai bune. Știu cum merge treaba și duc dorul.

John strânse pumnul și era gata să le arunce câteva vorbe furioase. Nu avea să o apere oricâte mizerii avea să spună Simon despre ea. Atenția lui i-ar face și mai mult rău. Era Genevieve din sat, cu părul atât de des și de blond, că te puteai înfășura în el închipuindu-ți că era lumina stelelor. Avea ochii verzi ca mlaștina în zorii zilei și la fel de singuratici.

Era femeia lui și fusese de luni întregi, dar nimeni nu știa în afară de ei doi.

Ea se întoarse iute ca un iepure, umplând halbele și evitând privirile flămânde ale tuturor. În afară de a lui John. Îi făcu cu ochiul când nu o văzu nimeni și se aplecă mai tare să-i umple halba decât pentru toți ceilalți. Lui i se strânse inima văzând-o. Ar fi dus-o departe de aici dacă ar fi putut. Dar cel de-al doilea fiu al unui lord exilat nu prea avea de ales. Pâinea lui cea de toate zilele depindea de Simon, iar el singur nu avea nimic de oferit.

Dar dacă planul lui Simon ieșea cum își doreau și îl învingeau pe rege în luptă, clanul Sinclair avea să-și recapete puterea, iar John și-ar recâștiga locul printre nobilii repuși în drepturi. Dar primise de curând niște vești care îl puseseră pe gânduri, făcându-l să se întrebe dacă era necesar complotul lor. Nu puteau avea încredere în Cedric Campbell, căci era un ucigaș viclean, însă la nuntă îl trăsese deoparte și îi depănase o poveste atât de fantastică, încât aproape că ar fi putut fi adevărată. Și, dacă era, John avea mai multe opțiuni decât avusese vreodată. Poate că soarta lui s-ar putea schimba. Dar numai dacă avea curajul să pună lucrurile în mișcare, căci, odată ce urnea bolovanul de pe marginea stâncii, nu mai avea cum să-l oprească.

– John! mormăi Simon. Ești tăcut astăzi. Ce spui despre cei din neamul Sutherland? Ni se vor alătura sau vor tremura ca niște fecioare?

John îi privi pe fiecare în ochi înainte de a vorbi.

– Căsătoria surorii noastre ne-a adus răgazul necesar pentru a încheia alianțele de care avem nevoie și de a strânge armate. Dacă lovim prea curând, fără sprijinul celorlalte căpetenii din Ținuturile Înalte, ne vor da pe mâna regelui, și vom fi spânzurați pentru trădare. De data aceasta trebuie să avem răbdare.

Simon râse și își șterse berea de pe bărbie.

– Răbdare? Pfff! Răbdarea nu este altceva decât o oportunitate pierdută. Nu, John, aici te înșeli. Regele va debarca în preajma colinelor în câteva luni. Ticălosul pompos crede că ne va dobândi loialitatea cerând-o pur și simplu. Dar, când va sosi în Gairloch, îi vom ura un aprig bun venit ca la noi, în Ținuturile Înalte. Unul de oțel și putere.

Lovi cu mâna în masă.

Bărbații se întoarseră spre Simon, mormăind aprobator, ca oile behăind la unison. John se uită la pieptul fratelui său care sălta de plăcere, și Simon vorbi din nou:

– Până și tatăl vitreg al regelui, Archibald Douglas, este de partea noastră. Deși e exilat la Londra, așteaptă cu nerăbdare să-și reia locul de regent al Scoției și știe bine că noi i-l putem reda.

John își înghiți oftatul. Dumnezeule, oamenii aceștia erau atât de simpli. Nici unul dintre ei nu era în stare să vadă mai departe de lungul nasului.

– Așadar, ne-ai alia cu Anglia, doar ca să scăpăm de James? întrebă Darrin, primind o privire aspră din partea lui Simon.

– Ne aliem doar cu libertatea noastră, rosti el. Vreau înapoi tot ce a luat regele James de la neamul Sinclair când a urcat pe tron, acum zece ani. Vreau pământurile, casele și onoarea bunului nostru nume. Ne-am alăturat lui Douglas când l-a ținut captiv pe rege, în copilărie. Ne este dator acum. Și, când acest rege va fi mort, iar în Scoția va domni din nou regența, voi face parte din consiliu și voi conduce alături de Douglas, așa cum a făcut-o tata.

John goli încă o halbă, făcându-i semn lui Genevieve să i-o umple din nou. Fratele său se putea lăuda astfel ore în șir. Să asculți și să încuviințezi era o treabă care provoca setea. Genevieve veni la el, legănându-și șoldurile într-un fel care îl făcu să se gândească la ierburile de pe pajiște unduindu-se sub căldura soarelui.

– Bei prea mult, milord, și prea des, murmură ea încet, ca să nu o audă nimeni altcineva în afară de el.

El își lăsă ochii să îi măsoare trupul fără grabă, zăbovind pe rotunjimea sânilor înainte de a ajunge la chipul ei.

Ea se îmbujoră, așa cum se întâmpla când o țintuia pe perne. Ridică halba, întinzând degetele să o atingă discret.

– Mi-e sete.

Ea coborî genele agale.

– Poate că te simți și singur.

El privi spre Simon, temându-se că fratele său s-ar putea uita, căci era lacom și gelos și, dacă ajungea să creadă că John avea ochi pentru fata aceasta, avea să o ia pentru sine. Doar pentru că putea.

– Sunt, șopti John. O să vii la mine?

Ea înclină bărbia și îi umplu halba pe jumătate.

– Da. Ar fi bine să te trezești nițel.

Când sosi în camera lui în noaptea aceea, prin pasajul servitorilor, John o aștepta. O sărută, flămând și nerăbdător. Ea îl întâmpină cu aceeași pasiune, trăgându-l de haine și mușcându-l de umăr când el îi strânse un sân. Se împreunară iute, atât de iute, că nu avu timp să o dezbrace complet, deși durase îndeajuns încât să ajungă amândoi pe culmi, pe deplin satisfăcuți. După ce terminară, el savură sarcina de a-i scoate veșmintele, explorând comorile luxuriante pe care le găsea dedesubt cu sărutări înnoite.

– Simon mă face să nu mă simt în largul meu, recunoscu ea mai târziu, lipindu-se de John sub așternuturi.

Cuvintele ei îl făcură să se apropie mai tare, atât de tare, încât ea chicoti.

– Cum așa?

De parcă nu ar fi știut răspunsul.

– Se uită la mine, dar nu mai mult decât la celelalte femei. Bertrice îl place, așa că de obicei o trimitem pe ea să-i iasă în cale.

– Dacă devine o amenințare, trebuie să mă anunți.

Ea încuviință, iar pletele ei îi gâdilară nasul. Apoi se rostogoli pe spate pentru a-l privi în ochi. Lumina era slabă, dar lumânările și focul le luminau fețele.

– Nu se cade să întreb, știu. Dar i-ai putea spune acum că sunt a ta? Să mă scapi de riscul atențiilor lui?

Ar fi vrut să poată.

– Îl cunoști pe Simon îndeajuns de bine, Gen. Râvnește cel mai mult la ce au alții. Dar este capul familiei acum și, dacă i-aș cere permisiunea de a te lua de nevastă, interesul lui față de tine ar spori. Să păstrăm secretul este cea mai bună cale de a fi în siguranță. Dar stai liniștită. Se întâmplă lucruri, și la sfârșitul verii locul meu se va schimba într-un fel sau altul.

– Nu înțeleg, șopti ea.

– Nu-ți pot spune mai mult, Gen. Nu acum.

Ea oftă și îi puse mâna moale pe obraz.

– Ai atâtea secrete, John. Le-am pierdut șirul.
El se întoarse și îi sărută palma.
– Dar știi cel mai important adevăr.
– Care este acela?
– Te iubesc.
Ea oftă și își strecură mâna între ei, cuprinzându-i mădularul.
– Arată-mi, șopti.

Capitolul 14

Urcară ultima colină, cu Fiona la capătul cetei, călare pe calul mânat de Darby. Ultimele două zile fuseseră anevoioase; în prima călătoriseră cu barca pe Loch Ness, apoi făcuseră rost de mai mulți cai și călăriseră restul drumului, oprindu-se rareori. Dormiseră afară din nou cu o seară în urmă și nu avusese trupul lui Myles lângă ea să-i țină de cald, căci de-abia dacă îi adresase vreo vorbă de când plecase din camera ei în seara aceea la han și părea hotărât să o evite, orice ar fi. Habar n-avea de ce purtarea lui se schimbase atât de mult, dar nu putea decât să presupună că prizonierul spusese alte minciuni despre ea.

Pe drum, Cedric se agățase de viața lui nefericită, zăcând fără cunoștință și trezindu-se din când în când. Sau cel puțin așa înțelesese din murmurele oștenilor.

Când soarele începu să apună după coamele munților, Fiona zări pentru întâia oară castelul Dempsey. Fu cuprinsă de ușurare și totodată de tulburare. Locul era monstruos de mare, cu ziduri albe și fanioane viu colorate, care fluturau în fiecare turnuleț. Două turnuri masive de pază flancau intrarea, iar la capătul unui pod de piatră se ridica un al treilea. Era înconjurat de un șanț cu apă și, în afară de asta, satul fremăta, căci oamenii erau prinși cu treburile serii.

Coborâră ultima colină, iar caii ciulură urechile, căci până și ei își dădeau seama că ajunseseră acasă. Buiestrașul necheză și începu să pășească mai vioi, săltând și trăgând de frâu. Fiona prinse oblâncul în mâini, strângând picioarele obosite pe lângă crupa asudată a calului.

Darby se întoarse și îi zâmbi, cu obrajii pistruiați îmbujorați de nerăbdare.

– E un castel impunător, nu-i așa, milady? Ești norocoasă să locuiești într-un asemenea palat.

Fiona își mușcă buza. Într-adevăr, norocoasă. Poate că temnița avea să fie caldă și uscată într-un asemenea loc.

Evitând calea principală din sat, ocoliră și traversară podul, apoi pătrunseră pe sub prima arcadă a turnului de pază. Grilajul de lemn al porții se ridică, iar țepii de fier se ițiră deasupra capului ca niște dinți dezgoliți. Ce îi rezerva viitorul dincolo de poarta aceasta numai Dumnezeu știa. Și nu părea prea încântat să împărtășească informații. Pâlcul de călători osteniți intră tropotind în curtea interioară, într-o simfonie de glasuri bucuroase, care le urau bun venit. Dar cei din curtea castelului tăcură când văzură starea lamentabilă a rudelor lor care se întorceau de pe drum. În câteva secunde, Fiona și ceilalți fură înconjurați de o mare unduioasă de brațe care se întindeau să îi ajute. Se iscă o mare agitație când bărbații săriră din șa, sărutând femeile care alergară să-i îmbrățișeze.

Fiona așteptă, călare pe buiestraș, deasupra larmei. Darby, fie binecuvântat, rămase alături de ea, și pentru asta îi era recunoscătoare. Era mic, dar o susținuse în ultimele câteva zile, ocupându-se de nevoile ei, după ce Myles o abandonase.

Soțul ei descălecă, și ea simți un junghi în piept, crezând că s-ar putea să vină spre ea. Ea se simți ușurată când el nu o făcu, având senzația că, deși era prezentă, nu juca nici un rol.

În schimb, el se îndreptă spre o femeie mai în vârstă care coborâse treptele impresionante de piatră. Mama sa, cu siguranță, căci era îmbrăcată cu veșminte alese, purtând o rochie de satin grena, cu mâneci tăiate, sub care se vedea o cingătoare de culoarea prunei. Tivul pelerinei ei franțuzești era cusut cu fir de aur, care lucea în lumina împuținată a soarelui.

Femeia îl trase pe Myles aproape, îmbrățișându-l strâns, și Fiona fu cuprinsă de un nou val de emoție. Dragoste de mamă. De multă vreme era lipsită de aceasta. Faptul că-l văzuse pe Myles împreună cu mama lui ar fi trebuit să îi ințețească furia. Dar se simțea pur și simplu părăsită.

– Aceasta este Lady Marietta, spuse Darby cu voce respectuoasă.

Expresia de îngrijorare a femeii se adânci în timp ce fiul ei vorbea. Apoi, cât ai clipi, preluă controlul, poruncind în stânga și-n dreapta

și instruind oamenii să găsească o targă pentru a-l putea duce pe soțul ei în sală. Fiona recunoscu expresia de pe chipul ei, căci o văzuse pe fața soțului său. Repede, oștenii se puseră pe treabă, cu Myles și Tavish alături. După ce tatăl său fu coborât din căruță, Myles se uită în cele din urmă spre Fiona. Ea se îndreptă. Dar mama lui se opri alături de el, urmându-i privirea, iar Fiona nu se putu abține să nu privească spre ea. Ochii cenușii de oțel o săgetară, și Fiona simți o răceală de gheață în privirea aceea aspră. O pătrunse precum vârful unei săbii. Se strădui să-și controleze impulsul de a-și netezi părul, căci nu i-ar fi îmbunătățit prea mult înfățișarea. Era vai de capul ei, îmbrăcată cu rochia cenușie cumpărată de la fiica hangiului și cu pielea tăbăcită de mizerie. Își dădu seama că mama lui Myles își făcuse deja o părere. Marietta se încruntă și se întoarse, ridicându-și fustele și urmând corpul strivit al soțului ei în sală. Chipul lui Myles se îmblânzi vag, atât de vag, încât Fiona crezu că i se păruse, și imediat se întoarse și el, intrând după tatăl său.

Darby sări de pe cal, aterizând cu un bufnet surd la pământ.

– Poți coborî de pe iapa aceea, milady?

Fiona, rămasă fără suflare după ce soțul ei plecase fără a-i adresa vreo vorbă, încuviință din cap. Reuși să-și ridice piciorul peste șa și să coboare. Rochia i se prinse în scăriță, iar Darby trase un pic prea zelos. Dacă nu ar fi făcut-o, și-ar fi întâmpinat noile neamuri arătându-le mai mult decât se cădea.

Obrajii îi ardeau precum cărbunii încinși.

– Pe aici, milady. Voi găsi pe cineva să te îngrijească.

– Darby! strigă o voce feminină. Aici!

– Mamă!

Alergă spre ea, și Fiona făcu un pas să-l urmeze, dar se opri brusc, căci nu mai văzuse femeie mai frumoasă decât mama lui Darby. Era îmbrăcată la fel de ales ca Marietta, însă era mai tânără, cu păr negru drept și ochii de un albastru atât de pal, că păreau aproape argintii. Zâmbea larg, și dădu fuga să-și îmbrățișeze fiul. Fiona simți din nou înțepătura aceea, pentru pierderea unei revederi de care nu urma să aibă niciodată parte.

– Scumpule, mi-a fost atât de dor de tine. Dumnezeule, te-ai tăvălit în noroi?

Îl îmbrățișă din nou, nebăgând în seamă murdăria care îi rămânea pe veșmintele fine.

– Nu tocmai. Dar am dormit în el o noapte sau două. Vino să o cunoști pe Lady Fiona!

O trase de mână, iar ea se apropie, oprindu-se la doar câțiva centimetri de Fiona. Încet, ochii aceia albaștri-argintii o cercetară, de la picioarele murdare până la părul răvășit. Se pregăti pentru o nouă privire dușmănoasă, precum aceea pe care o primise de la mama lui Myles, dar nu văzu nici una.

– Tu ești proaspăta mireasă a lui Myles?

Tonul ei ascundea un chicotit și o urmă de accent franțuzesc. Fiona încuviință din cap.

– Arăți îngrozitor. Trebuie să fi fost o călătorie teribilă. Întinse ambele mâini, cuprinzându-le pe ale Fionei. Maică sfântă, ai mâinile reci ca gheața. Vino cu mine, te vom încălzi și te vom curăța! Nepotul meu nu-și va vedea capul o vreme și nu-ți va simți lipsa.

– Nepotul tău?

Femeia râse.

– Da. Myles este nepotul meu, deși avem aproape aceeași vârstă. Eu sunt Vivienne. Sora cea mică a lui Lady Marietta.

– Ești mătușa lui?

Suna la fel de buimacă pe cât se simțea? Vivienne râse din nou.

– Mai degrabă, verișoară. Îi făcu semn unei servitoare care veni imediat spre ea. Spune-i surorii mele că mă ocup de musafira noastră, dar să trimită după mine dacă e nevoie. Și adu-mi vești despre cum se simte cumnatul meu.

Servitoarea încuviință din cap și plecă în grabă. Peste tot în jur, oamenii dădeau fuga să deshame caii, zăbovind când se salutau. Frumusețea aceasta nu părea atinsă de ce se întâmpla în jur. Zâmbi din nou spre Fiona și începu să înainteze spre un scurt șir de trepte care duceau spre un turn. Fiona o urmă.

– Mamă, să vin și eu? întrebă Darby pășind alături de ele.

– Da, îți vom pregăti baia în camera mea după ce o instalăm pe Lady Fiona.

Darby se încruntă.

– Nu sunt atât de murdar. Mai pot aștepta o zi sau două.

Ea îl strânse de umăr.

– Astăzi, dragule. Și îmi vei povesti totul despre marea ta aventură.

„Nu a fost câtuși de puțin mare“, se gândi Fiona, venind în spatele lor, dar cel puțin ajunseseră, și călătoria era din sfera trecutului. Și se pare că avea să facă o baie adevărată. Slavă Domnului! Ultima

nu o curățase decât parțial, și amintirea ei o făcea să simtă furnicături în buze, la gândul sărutului soțului ei.

Ba chiar așteptase ca el să se întoarcă în camera ei. Își dorise să o facă. Dar își venise în fire de atunci. Era rușinos ce putea face un simplu sărut din simțămintele unei fete și intenționa să aibă grijă să nu mai facă greșeala aceea vreodată.

Urcară pe o scară îngustă, care dădu într-un coridor spațios. Pereții erau acoperiți cu tapiserii sofisticate și portrete.

Darby povestea cu mama sa, iar Fiona se întreba ce vârstă avea Vivienne, căci sigur nu putea fi îndeajuns de vârstnică încât să aibă un fiu de unsprezece ani.

– Am ajuns. Aceasta este camera ta, spuse Vivienne, împingând o ușă de lemn imensă și pășind înăuntru.

Fiona ezită în prag, minunându-se, căci încăperea era atât de frumoasă, încât se temea să nu fie un miraj și să nu cumva să o înghită podeaua.

Pereții erau acoperiți cu lambriuri și fiecare colț al șemineului era împodobit cu medalioane cu colina Campbell. Într-o parte se afla un pat enorm, ai cărui piloni erau sculptați cu mlădițe de viță și cu fructe de pădure și împodobit cu draperii roșii de catifea. Zeci de perne se vedeau la capăt și vizavi de pat erau două fotolii, sub o fereastră înaltă, cu o masă între ele. Focul ardea, molcom și vesel, deși încă nu se lăsase seara. Nu mai văzuse niciodată o cameră atât de frumoasă. Intră, bucuroasă să descopere că podeaua și încăperea erau reale.

– Darby, dă fuga la bucătărie, bine, dragule? Și adu-i Fionei o tavă cu mâncare. Mănâncă și tu ceva, dacă ți-e foame, îi spuse Vivienne.

– Sunt mort de foame, răspunse el, punându-și mâna pe burtă.

Ea zâmbi și îl sărută pe părul răvășit.

– Atunci, mănâncă, dar întoarce-te repede cu ceva pentru doamna.

– Da, mamă.

Zâmbi spre Fiona și ieși iute ca un șoarece. Vivienne privi după el, zâmbind.

– E un băiat minunat, spuse Fiona, cuprinsă de stânjeneală.

Dar Vivienne îi zâmbi din nou, cu căldură și fără prefăcătorie.

– Da, este. Sunt norocoasă să-l am.

– Trebuie să fi fost foarte tânără când s-a născut.

Înaintă în încăpere și atinse ușor draperia de catifea. Mâna ei, cu unghiile murdare și rupte și degetul mic încă legat de inelar

cu o cârpă jegoasă, părea a fi de babă pe țesătura somptuoasă, și o trase, ascunzând-o după fustă.

– A fost născut de altă femeie, fiind fructul aventurilor nerușinate ale soțului meu. Dar apoi mama lui a murit, l-am luat la noi, și de atunci este al meu.

– Atunci, norocosul este el.

Vivienne înclină din cap, acceptând politicoasă complimentul.

– Amândoi suntem norocoși, căci, la scurt timp după ce a venit să locuiască la mine, tatăl său a murit în mod tragic, deși sunt sigură că nu a fost o moarte nici pe departe la fel de dureroasă pe cât merita.

Fiona icni amuzată auzind cuvintele îndrăznețe ale acestei femei și o privi cu mai multă atenție. Dincolo de veșmintele scumpe și zâmbetul dulce se afla altceva. O voință puternică. Nu era bine să-i întorci spatele sau să o superi. În clipa aceea, Fiona știu că erau menite să devină fie cele mai bune prietene, fie cele mai mari adversare.

Îl așezară pe tatăl său pe pat, iar Myles observă că nu era atât de mare pe cât crezuse întotdeauna. Deodată, contele părea fragil și muritor.

Mama lui Myles se apucă de treabă, tăind veșmintele zdrențuite ale soțului ei.

– Trimite după medic, Tavish. Și după preot.

– Am făcut-o deja, Mari. Vor ajunge în curând.

Ea încuviință o dată, iar apoi icni când scoase cămașa și bandajul soțului său, dând la iveală tăietura urâtă de pe trunchiul acestuia.

– Avem nevoie de mai multă lumină. Myles, adu lampa! Ceilalți, lăsați-ne singuri! Dar trimiteți apă și bandaje proaspete!

– Da, milady, răspunse cineva.

Oamenii ieșiră în tăcere, în timp ce Myles luă o lampă și o aprinse cu un băț din șemineu. Puse lampa pe masă și își ajută mama și unchiul să termine de scos și restul hainelor tatălui său.

Bandajele erau roșii și îmbibate cu sânge, iar brațul rupt al contelui avea vânătăi de deasupra cotului până la încheietură. Până și mâna părea umflată și decolorată. Își rupsese brațul cu care ținea sabia. Să-l piardă ar fi mai rău decât moartea.

Părintele Darius sosi laolaltă cu un servitor care aduse cele trebuincioase și, în curând, li se alătură și medicul. Lucrară la unison, spălând și bandajând rănile. Mama lui Myles tresărea de fiecare dată când soțul ei scotea un sunet.

În cele din urmă, medicul își șterse mâinile pe șorț.

– Restul e în mâinile Domnului, milady. Voi cauteriza rana de pe coaste dimineață, dar brațul va trebui să se vindece singur. Febra e scăzută, însă trebuie să ne rugăm să nu crească. Și tăietura aceea de la cap s-ar putea să-i pricinuiască o oarecare confuzie când se trezește.

Marietta își țuguie buzele, cu fața palidă în camera caldă.

– Deschide ferestrele. Ar trebui să răcim încăperea.

Medicul încuviință din cap.

– Să încercăm să-i dăm să mănânce niște supă. Va avea nevoie de toată forța.

– Mă ocup eu, răspunse Tavish înainte ca Marietta să apuce măcar să îl roage.

Ea îl strânse de braț recunoscătoare.

– Tu și Myles l-ați îngrijit bine, Tavish. Vă datorează viața, cred.

– E fratele meu, răspunse Tavish, ca și când asta ar fi explicat totul.

Ea se întoarse spre Myles, cu ochii plini de lacrimi.

– Te-ai descurcat bine, Myles.

El se gândi să o contrazică. Să-i spună că, dacă nu și-ar fi pierdut mireasa, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Dar rămase tăcut și nu făcu decât să încuviințeze din cap.

Se întoarse dinspre ea și își dădu seama tresărind că nu părerea ei nu-i dădea pace. Nu, pentru Fiona își făcea griji.

Mama lui era ageră la minte și nu era lipsită de defecte, prejudecata fiind unul dintre ele. Fusese împotriva acestei căsătorii. Știa, deși nu-i împărtășise motivele. Iar dacă ea credea că vreun Sinclair fusese implicat în acest atac, soția lui urma să aibă de suferit din pricina resentimentelor ei. Așa că trebuia să-i împărtășească el amănuntele călătoriei, nu Tavish sau altcineva. De dragul miresei sale, fie că merita, fie că nu, Myles avea să o pună într-o lumină mai bună decât ar fi îngăduit-o poate faptele. Mama sa urma să facă propriile ei presupuneri, dar, dacă el îi putea ușura calea Fionei, intenționa să o facă.

Capitolul 15

Fiona stătu în cadă până când se răci apa, iar pielea i se încreți ca o smochină. Venise o servitoare, pe nume Ruby, și îi spălase părul,

picioarele și chiar și mâinile, purtându-se cu blândețe cu degetul ei rupt. Se mișcase repede, făcuse focul și în cele din urmă o ștersese cu prosopul, o învelise într-o pânză uscată, iar acum se străduia să-i descurce părul.

– E o culoare frumoasă, milady. Dar, Cerule mare, ce noduri! Le scoatem noi, nici o grijă. Mă pricep la păr. Cu Lady Vivienne e de ajuns să o pieptăn o dată ca să-i strălucească părul. La Lady Marietta e ceva mai greu, spuse ea roșind. Dar e o femeie frumoasă. Nu mă înțelegeți greșit.

– Nu sunt prea mulți la fel de binecuvântați ca Lady Vivienne, zise Fiona.

Nu avea să o mustre pe servitoare pentru un comentariu atât de mărunt despre soacra ei, mai ales că nu putea uita primirea de care avusese parte. Ruby zâmbi, continuându-și monologul, care începuse din momentul în care intrase în cameră, și părea a fi aproape de neoprit. Nici o chestiune nu era prea măruntă sau prea neînsemnată și, deși Fiona tânjea după liniște și pace, știa că informațiile o puteau ajuta să se obișnuiască cu noua ei locuință.

Deși purtarea fetei nu se asemăna deloc cu a lui Bess a ei, îi alina oarecum inima rănită.

– Robert slujește la curte chiar acum. Este cu trei ani mai mic decât Lord Myles. Mare ștrengar mai e! Ar putea fermeca pe oricine, doar făcând cu ochiul. Și mai este Alyssa. Abia a împlinit paisprezece ani.

– Alyssa? întrebă Fiona, iar ochii i se umeziră, căci simți pieptănul trăgând-o tare.

– Da, e mezina. Și-i o copilă cum nu s-a mai văzut de frumoasă. Și dulce ca mierea. O veți adora.

Frați? Fiona nu se gândise niciodată că Myles avea frați sau surori. Chiar și faptul că avea o mamă iubitoare era destul de greu de priceput, căci la reședința Sinclair glumeau deseori că neamul Campbell ieșise din ouă. O glumă copilărească, fără îndoială, însă gândul că erau o familie exact ca a ei o punea pe gânduri.

O cuprinse dorul de casă, și tânjea să-i vadă chipul lui Margaret. Sau chiar și pe al lui John. O trădase, dar încă îi era dor de el.

Servitoarea continuă să turuie, dar Fiona se întoarse cu gândul la reședința Sinclair și la o zi caldă de primăvară, când tocmai fuseseră fătați niște miei. Simon adusese unul în curte, ca ea și Marg

să-l poată mângâia și să se joace cu el. Îl legaseră cu o sfoară și îl plimbau în jurul livezii, până când le descoperise mama lor.

Îl luase în brațe și plecase cu el.

– Mielul are nevoie de mama lui, spusese ea.

Câtă dreptate avea, căci o săptămână mai târziu era moartă, lăsându-și copiii să-și poarte de grijă în fața lui Hugh Sinclair.

Simon se descurcase bine, căci era un flăcău de cincisprezece ani și era deja gata să-și înfrunte tatăl. Nu era speriat de firea schimbătoare a lui Hugh. Dar John îndurase destul pentru ei toți. La scurt timp, Hugh îl lovise peste urechi, vătămându-i auzul, tratându-l mereu mai degrabă ca pe un străin decât ca pe un fiu. Fionei îi dădură lacrimile amintindu-și, dar și le înghiți.

– Trag prea tare, milady?

– Nu, Ruby. E bine. Dar aș vrea să mă îmbrac și să termini cu părul după.

– Da, milady. Dar va trebui să merg să vă găsesc lucrurile. Nu v-a adus nimeni cuferele încă.

Fiona se ridică, strângându-și prosopul de pânză în jurul taliei.

– Nu am cufere. Au rămas pe câmp când Cedric și grupul său au fost atacați. Dă-mi rochia veche! O voi purta pe aceea.

Gura lui Ruby formă un cerc perfect.

– O, nu, milady. Nu se poate așa ceva. E doar o zdreanță murdară. Vă voi împrumuta o rochie de la Lady Vivienne.

– Aș prefera să port rochia mea veche.

Ruby privi spre foc. Fiona se uită la flăcări și văzu un petic de muselină maro.

– Ai aruncat-o în foc?

– Lady Vivienne mi-a spus să fac asta.

Buzele începură să-i tremure. Mintea Fionei o luă la galop. Fie Vivienne era bună și voia să-i împrumute într-adevăr o rochie, fie o lăsase fără nimic de îmbrăcat din răutate.

– E în regulă, Ruby. Dar ai putea să mergi să-mi găsești ceva de îmbrăcat?

– Da, milady. Poate vreți să mâncați cât așteptați?

Ruby gesticulă spre tava pe care Darby o adusese după ce ea intrase în cadă. Era încărcată cu mâncare delicioasă. Măcar nu intenționau să o înfometeze.

După plecarea lui Ruby se lăsă liniștea, dar Fiona înțelese în curând că pălăvrăgeala îi fusese de folos, fiindcă o distrăsese. Rămasă

singură, gândurile i-o luară razna. Luă niște migdale de pe tavă și se plimbă prin cameră, luând obiecte și uitându-se pe fereastră. Putea vedea curtea interioară, dar nu se întâmpla mare lucru în momentul acela, căci era târziu.

Între scaune și șemineu era o mică ușă. O deschise și găsi o debara, plină de lucruri personale. Intră să se uite mai bine. Mantii de lână și catifea, veste brodate, un pieptar de brocart și hermină și cizme de diverse feluri. Dar erau haine bărbătești! Se întoarse într-o parte și-n alta. Toate lucrurile din încăpere căpătară brusc o anumită masculinitate. Hărțile întinse pe masă, portretul care atârna deasupra șemineului și patul enorm. Dumnezeule! Era camera lui Myles. Sigur că da.

Unde altundeva să doarmă?

Pânza pe care și-o strânse în jurul ei păru deodată transparentă. Dar ce putea să facă? Nu avea haine. Dădu fuga la șemineu, sperând inutil că avea să poată scoate zdreanța aceea din flăcări, dar era prea târziu. Se așeză pe scaun, dezamăgită.

Frustrată, luă un biscuit de pe tavă și privi în jur – nu era sigură după ce anume. Biscuitul era bun, așa că luă încă unul. Stomacul își ceru drepturile, și în curând se puse ca lumea pe mâncat.

Și așteptă.

Era cu totul altfel să aștepte în această cameră decât fusese la han. Nu era legată de o saltea cu noduri. Era curată și sătulă. Și somnoroasă. Își termină vinul și privi spre patul acoperit cu satin.

Se lăsase noaptea peste castel, și auzea voci urcând și coborând, în timp ce membrii familiei Campbell treceau pe lângă ușa camerei ei. Sau, mai degrabă, ușa camerei lui Myles. Însă acesta nu era acolo. Nu primise nici un semn și nici o veste de la soțul ei. Nici haine de purtat, căci Ruby nu se întorsese. Poate că avea să lâncezească aici pentru eternitate. Poate că aceasta era pedeapsa pe care o merita pentru nelegiuirea de care o acuzase prizonierul acela. Cel puțin își primise și el pedeapsa, căci murise în dimineața în care plecaseră din Inverness. Știa, căci îl văzuse pe Tavish aruncându-i corpul în Loch Ness.

Însă nu îi putea părea rău pentru el. O ucisese pe Bess a ei, plus șase oameni din clanul Campbell. Nu îi păsa deloc de sufletele lor, desigur. Dar, cu toate acestea, un astfel de măcel o întrista, indiferent de țintă.

Bău încă o cupă de vin, și o cuprinse toropeala. Patul îi făcea cu ochiul, dar nu avea să se strecoare sub așternuturile acelea goală ca un prunc. În schimb, merse în cămăruță și alese șovăielnic o cămașă. Era moale, curată și enormă, ajungându-i la jumătatea fluierului piciorului. Dar era mai bine decât să nu poarte nimic în afară de prosop. Apoi trase cuvertura de pe pat, se înveli în ea și se întinse. Cu siguranță, Ruby urma a se întoarce dintr-o clipă în alta cu ceva mai potrivit.

Starea lui Cedric se înrăutăți. Se zbătu până îl legară de pat, de teamă să nu-și facă mai mult rău. Mormăia, striga și deschidea ochii, care îi erau sticloși de la febră, și nu recunoștea pe nimeni după nume. Myles stătu alături de el, cu mama sa și cu Tavish. Erau și preotul acolo, și medicul. În cele din urmă, li se alătură și Vivienne, așezându-se lângă mama lui Myles și ținând-o de mână. Așteptară toată noaptea, rugându-se.

În zori, tatăl său era ceva mai bine; dormea intermitent, dar cel puțin mormăielile agitate din vise încetaseră.

Când soarele lumină încăperea, mama lui Myles ridică ochii obosiți spre el.

– Ar trebui să te odihnești puțin, dragule. Voi trimite după tine dacă se schimbă ceva.

– Sunt bine, mamă. Tu ai nevoie de odihnă. Mai pot sta puțin.

O strânse de umăr.

Dar avea mare nevoie să se schimbe. La insistențele ei, cedă și se îndreptă spre cameră după haine curate. Ștergându-și ochii obosiți cu mâna, deschise ușa și intră. Apoi se mai frecă o dată la ochi, căci priveliștea de pe pat îl opri în loc.

Fiona, pe jumătate înfășurată în cuvertură, cu capul odihnindu-se într-un vârtej de bucle roșcate, dormea dusă în patul lui. De ce nu îi dăduse cineva o cameră a ei? Strânse din dinți. Vivi ticluise totul, fără îndoială. Mereu punea la cale năstrușnicii. Își trecu mâna prin păr, blestemându-și mătușa în tăcere. Se îndreptă încet spre pat. Dumnezeule mare, nevasta lui era o priveliște care ar fi ațâțat până și un eunuc, cu un picior suplu ieșind de sub așternuturi. Dacă ar fi fost atât de inocentă și de blândă pe cât părea! Se întrebă într-o doară de ce nu se strecurase sub pături, dar femeiușca aceasta obraznică era un mister pentru el. Se întoarse, rostogolindu-se pe spate, iar el zâmbi. Purta cămașa lui, ispititoarea adormită, și, sub pânza subțire,

sânii ei, cu sfârcuri roz îndrăznețe, îl ademeneau ca un trofeu. Trupul lui reacționă. Dumnezeule, chiar și în somn îl ațâța.

Reușise să o evite în timpul călătoriei, în ultimele două zile, sarcină ușurată de faptul că o ținuse pur și simplu în spatele lui. Și se gândise la tatăl său. Dar iat-o, cuibărită în patul lui. Acum nu mai putea să o evite. Clătină din cap, încercând să alunge imaginea sânilor soției sale, însă fu în van. Se îndreptă în tăcere înspre camera de toaletă pentru a-și lua haine curate. Nu avea să o trezească îmbăindu-se acolo. Dumnezeu știa că ultimul lucru de care avea nevoie era să se dezbrace până la piele în timp ce ea stătea întinsă în patul lui. În patul *lui*! Nu se gândise că urma să împartă camera cu ea. Doamne, avea să-i stea mereu în cale, avea să-i atingă lucrurile, lăsându-și parfumul pe pernele lui. Nesuferită fată! Își luă o cămașă și un veston și alte câteva veșminte și traversă camera, îndreptându-se spre ușă. Nu îi aruncă nici o privire, căci toate gândurile lui se învârteau în jurul dorinței, și ea nu avea să-l primească prea bine, așa murdar cum era.

Ieși pe coridor și aproape se izbi de Ruby.

– O, bună dimineața, milord. Tocmai mă duceam să văd ce vă face soția.

Myles simți că se înroșește, ca și când servitoarea ar fi putut vedea imaginile deșănțate care îi veniseră în minte. Privi iar în încăpere, văzând că Fiona continua să doarmă, cu glezna aceea zveltă ieșind de sub așternuturi. Ar trebui să o tragă fără zăbavă din patul lui și să o trimită în camera ei, înainte să se instaleze mai bine, ca o căpușă sub pielea lui. Dar soarele se prinse în părul ei roșcat-auriu, preschimbându-l în cupru topit.

– Las-o să doarmă, Ruby. Întoarce-te mai târziu să te ocupi de ea.

Ruby făcu o reverență adâncă, cu un licăr atotcunoscător în privire. Se gândise, fără temei, că își epuizase soția. Ha, în nici un caz.

– Bineînțeles, milord. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

– Da. Pregătește-mi o baie în camera lui Lord Robert.

– Prea bine, milord.

Încuviință din cap și se întoarse, fredonând în timp ce se îndepărta.

El o mai privi o dată pe Fiona. Încă dormea, întinzându-se ca o pisică într-o rază de soare. Închise ușa.

Mai târziu. Mai târziu, avea să-i aducă aminte că jurase să-l iubească și să i se supună.

Capitolul 16

Fiona se trezi și se întinse, cu mintea încețoșată de la somnul adânc. Soarele se revărsa pe fereastra largă, aruncând raze pe pat, în vreme ce ea se freca la ochi. Cuvertura era răsucită, și roși când văzu cămașa lui Myles încâlcindu-i-se între picioare. O trase și se uită în jur ca și când ar fi putut-o vedea cineva. Și o zări pe Ruby, cu obrajii bucălați și zâmbind.

– Bună dimineața, milady. Credeam că nu vă mai treziți. Stau aici de aproape un ceas.

Fiona își îndepărtă vârtejul de bucle de pe față și se ridică în capul oaselor.

– Bună dimineața, Ruby. Cât e ceasul?

– Aproape amiază. Vă e foame?

Stomacul Fionei se agită, dar mai degrabă de emoție decât de foame, căci prânzul putea însemna că urma să ia masa cu noile sale rude.

Gândul că avea să dea ochii cu mama lui Myles i se părea înspăimântător. Femeia o disprețuia. Fusese limpede încă din ziua anterioară. Dar Fiona îl înfruntase pe Cedric cu capul sus. Avea să facă la fel și cu femeia aceasta. Dar nu îmbrăcată doar în cămașa soțului ei.

– Mi-ai găsit o rochie?

Se ridică din pat, gata să pună piciorul pe covorul de lână. Ruby sări.

– O, așteptați, milady. Să aprind focul și să încălzesc încăperea.

Cât de bine fusese tratată până acum! Trebuia să se bucure cât putea, căci, negreșit, în curând urma să dea socoteală, după ce Myles avea să povestească despre călătoria lor de la reședința Sinclair până aici.

– Mulțumesc, Ruby. Și rochia?

Ruby se îmbujoră, și părea că se uita la orice mai puțin la Fiona.

– Da, milady. Rochia. Ei bine, să vedeți, lui Lord Cedric îi merge mai rău cu sănătatea. Se pare că zace cuprins de febră, și verișoara mea – lucrează la bucătărie – a auzit că Lady Marietta a poruncit să fie legat de pat din pricină că se zbătea. Așa că nu o pot ruga pe Lady Vivienne, dat fiind că e cu sora sa, stând de veghe lângă patul contelui. Ruby se închină în grabă și înclină capul o clipă, înainte de a adăuga: Probabil de aceea a plecat și soțul dumitale așa grăbit.

– Soțul meu? Când l-ai văzut?

– Când a ieșit din camera asta, milady. Acum câteva ceasuri.

– A fost aici?

Își strânse cuvertura în jurul sânilor, ca și când ar fi putut alunga ce văzuse el. Fusese acolo și nu încercase să o trezească. Încăpățânarea lui de a pretinde că nu exista îi rănea orgoliul. Nu că dorea atențiile lui, căci sigur îi era mai bine când o lăsa în pace. Îi scăpă un oftat.

– Ce să fac, Ruby? Nu pot umbla prin castel în cămașa veche a soțului meu.

Se auzi o mică bătaie la ușă, iar Ruby merse să răspundă, în timp ce Fiona încercă să-și netezească părul și să se acopere. Niciodată nu fusese mai puțin pregătită pentru o vizită.

– S-a trezit, Ruby? Am așteptat o grămadă.

Vocea era caldă și suavă, asemenea chipului care o însoțea. Trebuia să fie sora lui Myles – Fiona își dădu seama de îndată. Fata intră, zâmbind cu sfială. Părul ei șaten era prins în cozi complicate, și purta o bonetă albă plisată. Avea o rochie de un galben aprins, făcută din același satin de calitate ca veșmintele Mariettei și ale lui Vivienne. Mânecile erau îndoite, cu manșete largi turcoaz, brodate cu fir de aur. Și în brațe purta un alt veșmânt. Acesta era albastru intens cu liliachiu.

– Bună dimineața. Eu sunt Alyssa. Ai dormit bine?

Fiona fu uimită din nou. Toată lumea era numai lapte și miere.

– Hmm, da. Mulțumesc. Dar de-abia m-am trezit. Cred că arăt groaznic.

– Arăți bine. Îmi pare rău că dau buzna înainte de a fi gata să primești vizitatori. Dar trebuie să mă întorc la tata, iar Vivi m-a rugat să-ți aduc asta.

Întinse rochia, iar Ruby o luă iute, făcând o reverență.

– Mulțumesc, Lady Alyssa. Tocmai vorbeam despre ce să poarte, spuse servitoarea, vădit ușurată.

Alyssa se apropie de Fiona și întinse ambele mâini.

Nesigură, Fiona ridică și ea mâinile, până când sora lui Myles le prinse cu blândețe.

– Mă bucur atât de mult că ai venit să locuiești cu noi. Sper din suflet să fii fericită aici. Acum suntem surori noi două. Se aplecă, sărutând-o ușor pe Fiona, întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Îmi pare rău că nu pot zăbovi. Plec să stau cu tata. Ruby, dă-ne de știre când e gata Lady Fiona. Mama vrea să o vadă.

Și, în foșnet de satin, dispăru.

„Mama vrea să o vadă." Cuvintele sunau ca bătăile unui clopot prevestitor în mintea Fionei.

Chiar dacă prizonierul nu spusese nimic care să o condamne, o incriminau propriile ei acțiuni, căci fugise ca o lașă și îi pusese pe toți în pericol. Cu siguranță, Lady Marietta avea să afle despre asta și să o trateze în consecință.

Fiona își îndreptă umerii și se ridică din pat, alungându-și temerile. Nu avea să tremure în fața ei, chiar dacă era mama lui Myles. De fapt, ar trebui să o disprețuiască pentru că se căsătorise cu un bărbat precum Cedric Campbell, violator și lacheu al regelui. Ultimele câteva zile o epuizaseră pe Fiona, înmuindu-i îndârjirea, dar acum era sătulă și odihnită și își reaminti că scopul ei era să le arate forța care zăcea în fiecare Sinclair. Era o războinică, iar ei erau dușmanii ei.

– Nu vă simțiți bine, milady? o întrebă Ruby, scuturând rochia și încruntându-se la ea.

– Ba da, Ruby. Haide să mă îmbrac repede.

Fiona se spălă repede și, deși nu se bucura de luxul de a purta cămașă sau ciorapi, o lăsă pe Ruby să-i aranjeze părul și rochia. Latura ei feminină aprecie frumosul veșmânt de mătase, căci nu mai purtase niciodată ceva atât de fin. Culorile erau bogate, cu mici perle și rubine cusute la guler cu fir de argint. Rochia îi stătea strânsă pe trup, căci avea o siluetă mai bogată în rotunjimi decât Vivienne, iar fusta îi foșnea pe picioare ca o briză.

Ar trebui să disprețuiască o rochie cumpărată cu avuția neamului Campbell. Loialitatea ei nu putea fi cumpărată cu lucrușoare precum o rochie superbă. Dar se uită în oglinda pe care o scoase Ruby din garderobă, și reflexia o făcu să tresară. Nu fusese nicicând atât de frumoasă, cu părul ridicat de pe frunte, cu bucle și mici cozi la ceafă, revărsându-se în inele roșcate-aurii.

Și rochia! O, rochia. Era croită după ultima modă, și, pentru prima dată în viața ei, Fiona se simți ca o femeie în deplinul sens al cuvântului, nu ca o fetișcană nesăbuită. Blestemate fie averea lor și sursa acesteia, da! Dar nu îi putea găsi cusur veșmântului.

Când veni o servitoare să anunțe că Lady Marietta era gata să o vadă, Fiona era pregătită și ea. Atât cât putea fi. Ca o creștină evlavioasă condusă spre vizuina leilor, înaintă pe coridor cu Ruby, până când ajunseră la o altă ușă mare de lemn. Ruby ciocăni, și o servitoare

deschise, promptă, dar tăcută, lăsându-le să intre. Fiona trase aer în piept și se concentră să-i dea drumul ușor.

Vestibulul lui Lady Marietta era zugrăvit în nuanțe pastelate și o tapiserie mare acoperea un perete aproape din tavan până la podea. Ilustra o scenă dintr-o grădină, în care se plimbau un bărbat și o femeie, înconjurați de mici viețuitoare din pădure. Soarele intra pe două ferestre mari, care dansau pe podea. Și sub ele stătea soacra ei, pe un jilț atât de bogat ornamentat, că părea aproape viu.

Era superbă, într-o rochie de un verde smarald, cu părul negru strâns în coc, sub o elegantă bonetă franțuzească, acoperită cu pietre prețioase.

Avea chipul palid, și cearcănele pe care nu le avusese cu o zi înainte îi făceau ochii să fie și mai turburători. Nici un zâmbet nu-i lumina fața.

Fiona se simți deodată împopoțonată în rochia ei de împrumut. Nu avea dinainte o matroană maleabilă, ci o războinică la fel de puternică, de care trebuia să te temi. Se apropie de scaun și făcu o reverență, deși îi tremurau picioarele jalnic. Era recunoscătoare că erau ascunse de fustă.

Doamna nu-i zâmbi nici acum.

– Așadar, tu ești soția fiului meu.

Accentul ei franțuzesc era mai pronunțat decât al lui Vivienne.

– Da, milady.

Ochii Mariettei o măsurară, încet ca gheața care se topește și la fel de reci.

– Arăți mai bine când nu ai jumătate din colbul drumului pe față.

Nu era un compliment, de fapt. Și nici tocmai o insultă.

– Mulțumesc, milady.

Soacra ei o mai studie un moment, apoi îi făcu semn să se așeze pe celălalt scaun, unul mai puțin impozant, cu picioare mai scurte, astfel încât cel care îl ocupa să ridice privirea pentru a se uita în ochii Mariettei. Sau, mai important, astfel încât mama lui Myles să poată privi de sus. Era un truc isteț, și, deși o punea pe Fiona în dezavantaj, recunoscu în tăcere meritele tacticii adversarei sale.

Când vorbi, vocea Mariettei fu blândă, însă plină de forță:

– Nu ar trebui să te surprindă faptul că m-am împotrivit acestei căsătorii. Încă mă împotrivesc, dar ce e făcut e bun făcut. Nu te contrazici cu regele, nici cu soțul meu. Dar trebuie să înțelegi că fericirea fiului meu este mai presus de orice pentru mine. Ar fi putut încheia

o partidă extraordinară, una care i-ar fi adus o mare bucurie. S-ar fi putut însura cu o franțuzoaică dacă nu ar fi fost capriciul lui James. În schimb, Myles te-a luat pe tine.

Fiona simți că o usturä palmele de la transpirație. Scăpase de douăzeci de ostași cu mai mult curaj decât simțea acum. Dar se îndreptă pe scaun. Nu avea să se lase intimidată de nici un Campbell. Nici măcar de o femeie ca aceasta, care știa cum să rănească fără a lăsa vreo urmă.

Femeia continuă:

– Myles mi-a povestit despre escapadele tale, despre tentativa ta de a scăpa. Acum, trebuie să-mi spui cu cuvintele tale. De ce ai fugit? Care era intenția ta?

Fiona înghiți, dar gâtul îi era uscat ca pâinea veche de o săptămână.

– Am fugit ca să mă eliberez. Mă gândeam să mă îndrept spre Moray Firth și să găsesc drumul spre casă de acolo.

Nu avea să pomenească despre planul ei de a ajunge la castelul Glamis, unde locuiau verii ei Douglas. Nu avea rost să-i implice în ceva ce nu puteau controla.

– Și ce ai fi făcut după ce te-ai fi întors la reședința Sinclair?

Fiona simți că i se aprind obrajii.

– Nu mă gândisem atât de departe. A fost un plan prost. Menit să dea greș.

– E înțelept că pricepi asta acum. Înseamnă că nu vei mai încerca să scapi a doua oară?

– Nu o voi face, milady. I-am promis fiului dumitale că voi sta la locul meu.

– Fiul meu nu te crede.

Fiona ridică vag din umeri.

– Nu îl pot face să se răzgândească în privința asta. Trebuie să aleagă să aibă încredere în mine sau nu. Mi-e totuna ce crede.

Marietta țuguie buzele încruntându-se, și Fiona știu că îl insultase pe Myles cu atitudinea ei disprețuitoare, așa că încercă să o dreagă:

– Nu are cum să fie un secret că nici eu nu mi-am dorit această căsătorie, milady. Cu tot respectul, știu că logodna noastră a fost încheiată pe când eram prieteni, dar, având în vedere tot ce s-a petrecut între clanurile noastre, e o nesăbuință să credeți că eu și fiul Domniei Voastre am face casă bună. După cum ați spus, a fost toana regelui. James ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte.

Marietta icni, nevenindu-i să creadă.

– Nu vei rezista nici o zi la curte, fetițo, cu asemenea cuvinte. Trebuie să înveți să pășești mai cu grijă.

– Nu-mi închipui că voi petrece mult timp la curte.

Marietta înclină capul.

– James are planuri magnifice pentru fiul meu, în ciuda acestui ocol. Poți fi sigură că vei petrece ceva timp la curte. Îți sugerez să-ți înfrânezi firea aceea imprevizibilă, altfel vei fi dosită într-un cătun unde nu vei avea cu cine să-ți petreci timpul în afară de servitori.

Se auzi o bătaie la ușă, iar servitoarea răspunse iute. Intră Vivienne, zâmbind spre sora ei mai mare, apoi spre Fiona.

– Ah, Mari, văd că ai întâlnit-o pe mireasă.

– Da.

Tonul Mariettei era neutru, netrădând nimic. Vivienne se așeză pe al treilea scaun, lângă mama lui Myles, grațioasă ca un val pe țărm, și făcu cu ochiul spre Fiona.

– Și vă simțiți minunat, fără îndoială. Doamne, Fiona! Ce bine arată rochia aceea pe tine. Poți să o păstrezi.

– Mulțumesc, milady. Se pare că cealaltă rochie a mea a căzut în foc.

Vivienne râse.

– Nu a căzut. A fost împinsă. Nu o putem lăsa pe soția lui Myles să umble în zdrențe, chiar dacă e neastâmpărată precum un hoț.

Fiona se înroși din nou. Vivienne era fie politicoasă, fie răutăcioasă. Sau poate ambele.

– Mă tem că veșmintele mele s-au pierdut pe drum. Nu mai am absolut nimic.

– O, ei bine, ne vom ocupa noi de asta, nu-i așa, Mari?

Marietta încuviință din cap scurt și rigid.

– Desigur.

– Voi trimite croitoreasa să vină în camera ta imediat. Ce amuzament splendid... să planifici o nouă garderobă.

Fiona fu traversată de un fior de nerăbdare, dar încercă să-l alunge. Ar fi, într-adevăr, un amuzament splendid, însă un nou lucru care avea să o îndepărteze de propria ei familie și de hotărârea ei de a păstra distanța față de acest nou clan.

Ușa se deschise exact atunci, împinsă de o mână aflată de partea cealaltă, și în încăpere apăru Myles. Plecă ușor capul și păru să umple cadrul ușii.

Fiona îi simți prezența ca o pală de aer cald, iar plămânii îi fură striviți de o mână nevăzută, care o lăsa fără suflare.

Ultima dată când îl văzuse, era acoperit din cap până în picioare de praf și sânge. Chiar și în ziua nunții lor, era murdar după patru zile petrecute pe drum, cu părul neîngrijit și cu haine făcute pentru călătorie. Dar acum era proaspăt și curat, arătând ca un sol regal, într-un pieptar maro, tivit cu hermină. Se întrebă cum avea să îi influențeze culoarea asta nuanța ochilor. Dar el nu o privi deloc. În schimb, se duse direct la mama lui. Încă o dată, Fiona părea ignorată de parcă nici nu ar fi fost văzută.

Capitolul 17

Mama lui stătea în fața ferestrei, iar soarele discret care intra pe fereastră o umbrea, așa că nu-i putea vedea fața.

– Iartă-mă pentru întrerupere, mamă, spuse el, traversând încăperea cu iuțeală și sărutând-o grăbit pe obraz, dar s-a trezit tata. Te roagă...

Cuvintele lui se risipiră ca fumul unei lumânări stinse, căci pe scaunul din fața mamei sale stătea Fiona. Dar nu cea pe care o cunoscuse, cu părul răvășit și plin de noroi. Nici măcar pe cea de pe treptele capelei care purta o rochie veche și tocită. Această Fiona era magnifică în rochia de satin împodobită cu pietre prețioase, cu părul aranjat elegant și cu fața curată. Aruncă o privire în treacăt la mâinile care se odihneau în poala ei, uitându-se după inelul de smarald și după degetul bandajat, să fie sigur că era într-adevăr ea.

Așa era.

Se bâlbâi o clipă, căci îl luase cu totul pe nepregătite.

– Aa..., tu, mamă. Tata te roagă să vii la el.

Mama lui se ridică imediat, murmură ceva spre Vivienne, apoi o apucă spre ușă.

– Mă vei scuza, Fiona. Vivi va avea grijă de tine astăzi. Myles, vii?

Myles privi spre mireasa lui. Era încântătoare, trebuia să recunoască. Și ce bărbat nu ar fi năucit de un decolteu ca al ei? Dar nu era momentul să se gândească la o asemenea întrebare, căci tatăl său aștepta. Încuviință din cap spre Fiona, și ar fi putut jura că văzuse o speranță pe chipul ei, dar dispăru la fel de iute pe cât apăruse, iar ea privi repede în pământ.

Șovăi, căci se cuvenea să o salute, și nu era atât de răvășit încât să nu poată purta o simplă conversație.

– Ești bine, milady?

Avea vocea puțin dogită, și tuși pentru a și-o drege. Ea nu mai privi spre el, ridică doar bărbia aceea îndărătnică.

– Destul de bine, milord.

Naiba să o ia! Doar ea putea face ca o propoziție atât de simplă să sune ca o insultă. Degeaba o spălai și o aranjai, căci șuiera tot ca Fiona Sinclair.

El se întoarse spre mătușa sa.

– Vivi, ai grijă ca lucrurile Fionei să fie duse în camera ei.

Vivi zâmbi și spuse amuzată:

– La care lucruri te referi, Myles? Nu are altceva decât rochia mea și frumosul tău nume Campbell.

Dumnezeule! Nu se gândise la asta. Cuferele fetei fuseseră abandonate, rămânând pe marginea drumului, pentru a face loc tatălui lui în căruță. Se uită încruntat spre Vivi. Aceasta se bucura de stânjeneala lui mult prea mult. Avea nevoie de un soț pe care să îl chinuiască. Își controlă vocea.

– Te ocupi să primească niște *lucruri* pe care să le păstreze apoi în camera ei?

– Nu mai este altă cameră. Dar voi fi foarte încântată să îi găsesc toate lucrurile de care are nevoie o lady, răspunse Vivienne.

Era limpede că mătușa lui îl lua peste picior. Să o ignore era cel mai bun plan. Se apropie de Fiona.

– Sănătatea tatălui meu este precară, îi spuse el soției sale, și trebuie să mă ocup de nevoile sale. Vivi te va ajuta să te instalezi. Înțelegi, desigur.

– Desigur.

El făcu o pauză. Se gândea să spună mai multe și avea nevoie să pună mult mai multe întrebări, dar mama lui ieșise pe ușă și era deja la jumătatea drumului spre tatăl său. Fiona trebuia să aștepte.

Se întoarse și porni spre ușă, strigând peste umăr:

– Să fii cuminte, Vivi.

– Nu intenționez decât să ajut, Myles, strigă ea la rândul său.

El pufni, ieșind din cameră. Mătușa sa era la fel de duplicitară ca soția lui. Putea lupta cu doi bărbați pe câmpul de luptă, sigur fiind că avea să învingă. Dar să înfrângi două femei era cu totul altceva.

*

Intrând în anticameră cu mama sa, Myles se închină și rosti o rugăciune în șoaptă. Cu voia lui Dumnezeu, tatăl său urma a se însănătoși în scurt timp, dar acum se mulțumea cu faptul că era treaz și lucid. Camera era plină, fiind acolo atât medicul, cât și preotul, laolaltă cu Tavish și câțiva servitori.

– Întreabă de tine, Marietta, spuse Tavish, întâmpinându-i în pragul ușii. I-am spus că vei veni imediat.

Ea încuviință din cap și traversă încăperea, în foșnete de satin, așezându-se ușor pe pat. Îi luă mâna lui Cedric între ale ei și îi sărută vârfurile degetelor.

El deschise ochii la atingere, și pe buze îi apăru un zâmbet vag.

– Mari, spuse el cu voce atât de slabă, că aproape se pierdu în încăpere.

Myles privi cum mama sa se apropia mai mult de conte.

– Cum te simți?

El oftă și închise ochii din nou.

– De parcă m-ar fi călcat calul.

Myles simți o mică ușurare. Tatăl său își păstrase simțul umorului, deși avea probabil dureri îngrozitoare.

– Ce s-a întâmplat? șopti contele.

Myles se apropie și se așeză pe scaunul de lângă pat.

– A fost o ambuscadă, tată. La câțiva kilometri nord de Inverness. Îți amintești?

Fața lui Cedric tresări, ca și când amintirea i-ar fi provocat o durere mai mare. Deschise ochii din nou.

– Îmi amintesc că am plecat de la reședința Sinclair. Și c-a fugit fata. Ai găsit-o?

– Da, am găsit-o. Este aici la Dempsey.

Tatăl său trase aer în piept cu greu și expiră, tușind ușor.

– Adu-i niște apă, Tavish, te rog, spuse Marietta. Cedric, nu trebuie să te necăjești cu fata.

Myles îl întrebă cu blândețe:

– Tată, îți amintești ceva legat de atac? Puțini au scăpat, și un singur prizonier a supraviețuit, deși nu ne-a mărturisit nimic.

Tatăl său închise ochii din nou.

– Mă doare puțin brațul, murmură el și adormi la loc.

Myles văzu că mama sa își ștergea o lacrimă. O strânse de antebraț, deasupra locului în care mâinile ei stăteau împreunate cu ale tatălui său.

– Va fi bine, mamă.

Ea încuviință din cap, ștergându-și a doua lacrimă, și se ridică de pe pat.

– Părinte Darius, mă întreb dacă mi te-ai putea alătura în capelă. Aș vrea să mă rog în timp ce soțul meu se odihnește.

– Desigur, milady. Dați-mi voie să vă însoțesc.

Ea îl luă de braț, și părăsiră încăperea. Myles se ridică și se duse alături de Tavish, lângă șemineu.

– Nu putem aștepta să-i revină memoria, Tavish. Chiar dacă se întâmplă asta, se pare că nu ne va putea spune prea multe.

– Da, am scăpa de-o grămadă de speculații dacă l-ar recunoaște pe vreunul dintre ei, dar mă îndoiesc că ne mai poate spune ceva pe lângă ce știm deja.

– Adică aproape nimic. Și nu putem aștepta să vină răspunsurile la noi. E timpul să acționăm. El era mai-marele atâta timp cât tatăl său era țintuit în pat și trebuia să gândească precum căpetenia clanului Campbell. Era o povară grea, dar pentru care se pregătise toată viața. Trebuie să îl informăm pe rege. Alegeți oamenii și mergi la Stirling în zorii zilei.

Tavish încuviință.

– Plăcerea mea. Dumnezeu știe că e mai bine decât să stau aici, în timp ce fratele meu doarme, și dușmanul nostru ticluiește un alt atac.

Myles zâmbi.

– Sau ai putea sta aici să te rogi, împreună cu mama.

Unchiul său pufni.

– Rugăciunile sunt pentru femei și bătrâni, băiete. Dumnezeu mi-a pus o sabie în mână cu un rost. Știe că mă rog pe câmpul de luptă.

Capitolul 18

Fiona stătea pe un taburet, într-o cămășuță de împrumut, cu brațele întinse în lateral. Vivienne era acolo, împreună cu Ruby și cu croitoreasa. Bucăți de țesătură erau împrăștiate peste tot, iar pe pat erau întinse și funde, și bucăți de hermină și vulpe, ca și când prăvălia blănarului ar fi fost prinsă de furtună tocmai aici. Și, dacă o furtună ar fi putut fi prinsă și ținută captivă, ar fi sălășluit în Vivienne.

Era un spiriduș care răvășea țesăturile somptuoase din jurul Fionei, chicotind de încântare la sugestiile făcute de croitoreasă.

– Cred că auriul cu o fustă grena dedesubt, nu ești de acord? Părul tău va arăta uimitor pus alături de auriu.

Obrajii netezi ai lui Vivienne se îmbujoraseră de entuziasm.

– O, ce încântător, spuse Ruby, lipindu-și mâinile de obrajii roșcovani.

– Și ai o siluetă frumoasă.

Croitoreasa încuviință din cap.

Fiona rămăsese fără aer de la atâta risipă. Erau atât de multe mătăsuri, satinuri și brocarturi. Catifele, pânzeturi și blănuri. Vivienne insista că avea nevoie de o rochie pentru fiecare eveniment. Rochii pentru călărie, pentru plimbare, pentru dimineață și pentru după-amiază. Și, desigur, erau rochiile pentru ocazii speciale, precum vizitele la alți nobili și chiar la rege.

– Doar nu îl voi cunoaște pe rege, protestă Fiona.

Vivienne își încruntă sprânceana frumos arcuită.

– Bineînțeles că da. Într-o zi, în curând, vom vizita Linlitgow și palatul Falkland. Îl vei cunoaște atunci.

Fiona simți că i se scurge sângele din vene și i se înmoaie picioarele la gândul că avea să se afle față-n față cu suveranul acela necruțător. Ce cuvinte i-ar putea arunca dacă ar avea ocazia? Dar, la fel de repede, în memorie îi sunară cuvintele Mariettei. „Ține-ți în frâu firea aceea imprevizibilă"

Așa *ceva* era la fel de improbabil ca ideea ca Fiona să primească vreodată îngăduința de a se afla în preajma celui care conducea Scoția. Vivienne se înșela în optimismul ei.

– Cred că am ales destule rochii. Nu-mi închipui că voi putea să le port pe toate, spuse Fiona.

Vivienne se uită la maldărele de țesături.

– Nu sunt atât de multe. Dar bine, dacă ai obosit, nu mai trebuie decât să alegem cămașa de noapte și terminăm. Luă o bucată din pânza atât de albă, că părea a fi chiciura de pe o fereastră. Aceasta ar trebui să se potrivească. Scoateți cămașa aceea și haide să vedem cum se potrivește cu pielea ta.

Fiona se albi. Nu avea să facă așa ceva. Să-și scoată cămașa. O strânse atât de tare la piept, încât Vivienne râse văzându-i sfiala.

– O, haide! Suntem doar femei aici. Avem și noi ce ai tu.

– Da, deși ale mele nu mai sunt unde erau, adăugă croitoreasa, râzând înfundat.

– Ale mele sunt mult mai rotunde, chicoti Ruby. Dar soțului meu îi plac pernele moi.

Celelalte râseră, în timp ce Fiona simți cum îi ard obrajii. De fapt, simți că o ardea tot trupul. Ideea că Myles ar putea gândi așa ceva era stânjenitoare. Ar trebui să le alunge pe Vivienne și pe Ruby din încăpere și să aleagă cea mai opacă țesătură dintre toate. Poate că un cenușiu sumbru, ca să descurajeze interesul soțului ei. Deși interesul lui părea să se fi stins fără ca ea să fi făcut vreun efort.

– O, fetelor, am făcut-o pe mireasa noastră feciorelnică să roșească, o tachină Vivienne, ceea ce nu făcu decât ca Fiona să roșească și mai tare.

– Nu am nevoie de asemenea cămăși de noapte nepractice. Doar ceva trainic.

Vivienne izbucni în râs, iar Ruby și croitoreasa o urmară imediat.

– Trainică? Sună la fel de ispititor ca varicela. Bineînțeles că ai nevoie de ceva nepractic. Ceva străveziu, subțire ca pânza de păianjen și care se rupe la fel de ușor.

Ruby și croitoreasa încuviințară din cap amândouă, hotărâte.

Fiona strânse cămașa și mai tare.

– Se rupe? La ce e bună o asemenea cămașă?

Vivienne se îndoi de râs.

– Dumnezeule, câte mai are nepotul meu să te învețe. Ești încă virgină?

Ce întrebare nepoliticoasă și invazivă! Fiona se încruntă.

– Te asigur că sunt pe deplin măritată.

– Atunci, rușine să-i fie lui Myles dacă te-a lăsat să îți pui întrebări cu privire la avantajele cămășilor de noapte *nepractice*. Deși ați călătorit și nu poți face prea multe când ești pe drum. Și presupun că aseară a stat de veghe cu tatăl său, dar, după ce Cedric va începe să-și revină, iar Myles nu va mai fi atât de distras, sper că îți vei schimba părerea cu privire la această chestiune.

Era de-ajuns. Vivienne se dovedise amabilă, dar acum mergea prea departe, și nu era treaba ei. Fiona nu avea să stea goală în fața lor, în timp ce croitoreasa o înfășura în țesături atât de subțiri, încât până și ceața de pe lac ar fi acoperit-o mai bine.

Vivienne zâmbi din nou.

– O, Fiona! Nu vreau să te tachinez. Ești atât de frumoasă, încât ai putea fi înveșmântată în pânză de sac și tot te-ar dori. Am văzut-o în felul în care te-a privit azi-dimineață. Dar nu e nici o rușine să îndulcim puțin lucrurile, nu-i așa?

Mintea Fionei se încețoșa. Cum o privise în acea dimineață? Ea își ferise privirea când intrase el în cameră, iar când, în cele din urmă, îi întâlnise ochii, nu păruse decât iritat. Vivienne o lua din nou peste picior.

– Nu m-a privit așa. Și nu aș vrea să o facă.

Scopul era să îi evite atențiile, nu să le încurajeze.

Vivienne își încrucișă brațele. Ridică mâna, își strânse pumnul și își sprijini bărbia de el, cercetând-o pe Fiona. După un moment, spuse:

– Îl poți învinge cu sabia?

– Ce?

– Pe câmp sau în curte, l-ai putea învinge cu sabia?

„Ce ghicitoare mai e și asta?"

– Nu, sigur că nu. E mult prea puternic.

– Ai putea să bei mai mult decât el? Să îl bagi sub masă?

Fiona simți că pe buze îi înflorește un zâmbet.

– Puțin probabil.

– Mm-hmm. Vivienne începu să se plimbe de colo-colo prin micul spațiu din fața Fionei. Dar când vine vorba despre strategie? E clar că nu poți fugi de el în pădure. Însă ai putea să îl învingi la un joc de șah, poate?

Șahul nu fusese niciodată punctul forte al Fionei. Întotdeauna fusese prea nerăbdătoare pentru a-i stăpâni subtilitățile.

– Nu văd ce legătură există între șah și cămașa de noapte pe care o aleg.

– Acesta este câmpul tău de luptă, Fiona. Vivienne cuprinse încăperea cu brațele și sfârși prin a arăta spre pat. Patul lui Myles. Aici îl vei înfrânge. Aici îl vei convinge să îți facă pe plac. Dacă speri să îl controlezi vreodată pe Myles, aici începe totul. Fă-l să te dorească, și în scurt timp va fi la picioarele tale.

Fiona își încrucișă brațele.

– Vrei să spui să îl seduc pentru a obține ce vreau?

– Exact.

– Dar dacă vreau să mă lase în pace?

Vivienne miji ochii.

– Vrei mai mult de atât. Sunt sigură de asta. Și, pentru a câștiga războiul, trebuie să începi cu victorii mărunte. Ține minte, bărbații sunt precum caii lor.

– Mari, transpirați și plăcut de călărit? interveni Ruby.

Vivienne zâmbi spre servitoare.

– Da. Dar, pe lângă asta, sunt atrași de cine flutură cel mai ademenitor morcov.

Fiona se încruntă.

– Nu spuneai că soțul tău ți-a fost necredincios?

Vivienne ridică din umeri cu nonșalanță.

– Ba da, dar soțul meu a fost un idiot, și pusesem de mult deoparte morcovii. Myles este un cu totul alt gen de bărbat. Și te vrea, Fiona. Am văzut-o în ochii lui. Folosește-te de asta, și vă va fi mai bine amândurora.

Asta îi strica puțin planurile. Seducție. Simplul gând o făcea să intre în panică. Nu se pricepea să atragă un bărbat în cursă. Nu avea decât o limbă ascuțită și un dispreț stăruitor față de familia sa. Nu avea să-l păcălească niciodată, făcându-l să se supună, oricât de diafană ar fi rochia. Și, chiar dacă ar putea-o face, la ce i-ar fi de folos? Încheiase armistițiul. Era aici. Acum nu-și mai dorea decât ca familia ei să fie în siguranță, iar el să o lase în pace.

– Acceptă cămășile de noapte frumoase, Fiona, spuse Vivienne încet. Lasă-le într-un cufăr dacă vrei, dar s-ar putea ca într-o seară să ai nevoie să porți vreuna. Când vei fi pregătită, ele te vor aștepta.

Dumnezeule, cu felul ei de a te îmboldi, femeia asta putea ispiti un păcătos în drum spre biserică. Probabil se molipsise de puterea de convingere și de insistența celor din clanul Campbell.

– Bine, spuse Fiona în cele din urmă. Dar nu vreau decât una din nimicul acela transparent. Restul să fie din pânză groasă.

– Fă-i trei din borangic, o instrui Vivienne pe croitoreasă. Și două din pânză. Și adaugă niște funde și niște perle.

Fiona privi spre tavan și clătină din cap.

– Risipă și frivolitate. De perle am nevoie, sigur.

– Taci, Fiona! Dumnezeule, neascultătoare mai ești. Ar fi sunat a mustrare dacă nu i s-ar fi simțit amuzamentul în voce. Nepotul meu merită o soție ca tine.

Fiona se îmbujoră iar, năucită de acea afirmație, deși nu era sigură de ce.

– Neascultătoare?

– Da. Îi vei da de furcă. Slavă Cerului că nu s-a însurat cu prefăcuta aceea de Odette.

O cuprinse un tremur amețitor.

– Odette?

Croitoreasa și Ruby începură să desfacă borangicul, deși Fiona nu se despărțise de cămașă.

– Da. Își înfipsese ghearele bine, dar, dacă s-ar fi căsătorit cu ea, nepotul meu s-ar fi prostit de plictiseală. Franțuzoaică bosumflată. Nu ar fi rezistat nici măcar o iarnă. Ar fi murit la fel de sigur ca prima soție a regelui.

– Au fost logodiți? Myles și Odette?

Vivienne clătină din cap și se apropie să ridice tivul cămășii Fionei.

Distrasă cum era de gândul la o femeie îndrăgostită de soțul ei, Fiona ridică brațele și rămase în curând goală. Ruby îi făcu cu ochiul croitoresei, și îi răsuciră pânza alb pal în jurul trunchiului.

Trăgându-se înapoi, Vivienne răspunse:

– Nu au fost logodiți oficial, căci Myles a fost logodit cu tine dintotdeauna. Din ziua în care te-ai născut. Însă intenționa să ceară permisiunea lui James. Bineînțeles, Cedric nici n-a vrut să audă.

– De ce?

Pentru prima dată de când se întâlniseră, Vivienne tăcu. Privi în altă parte, făcându-și de lucru cu o fundă. După un moment, ridică din umeri și se întoarse spre Fiona cu cel mai strălucitor zâmbet.

– O, cine știe de ce fac bărbații lucrurile pe care le fac? Mai făcu un pas în spate și își plecă ușor capul cu păr brunet și des. O, Doamne, Fiona. Ești o seducătoare. Dacă aș fi bărbat, m-aș culca chiar eu cu tine.

Icnetul de surpriză al Fionei se transformă iute în râs. Și, în curând, toate patru chicoteau ca un cârd de gâște.

Myles se opri în fața camerei sale, cu mâna în aer, gata să bată. Se opri iute, dojenindu-se în sinea sa. Era camera lui, la urma urmelor. Nu ar trebui să-și anunțe intrarea. Așa că puse mâna pe clanță, gata să apese și să intre, când auzi un sunet prin lemn. Un sunet care îl țintui pe loc, ca și când s-ar fi trezit la marginea unei stânci, copleșit de surpriză.

Râsete.

Râsete femeiești venind din dormitorul *lui*. Ce Dumnezeu făceau acolo de râdeau de mama focului?

Ascultă pentru un moment, cu urechile lipite de ușă ca o bătrână curioasă, dar nu auzea ce vorbeau. Doar alte hohote de râs. Sunetul îl intrigă, știind că soția lui se afla înăuntru, râzând cu alții, când lui nu-i oferea decât priviri întunecate.

Deschise ușa cu mai multă forță decât era necesar și o izbi de perete.

Râsetele femeilor se întrerupseră brusc, iar soția lui scoase un mic țipăt lipsit de delicatețe, înainte de a sări de pe scaun, ghemuindu-se lângă pat. Fu urmată de un vârtej de țesături albe, iar reacția ei le făcu pe celelalte femei să pufnească iar în râs.

Intră, iritat în egală măsură de prezența și de râsetele lor. Femeile nu îl iritau de obicei, dar era epuizat și nu îl interesau glumele lor prostești. Nici pe Fiona, se părea. Nu râdea nici ea. În schimb, trăgea cu ochiul pe după marginea patului, îndeajuns de înalt pentru a-i putea vedea fața și umerii goi. Așadar, era despuiată, nu-i așa? Iritarea lui scăzu puțin.

– Nu bați la ușă? întrebă ea repezită.

– E camera mea, îi răspunse el, ducându-se spre o masă pe care era așezată o tavă, cu ce rămăsese din prânzul ei, fără îndoială.

Luă un pahar și goli vinul din el.

– Dar nu sunt îmbrăcată!

El înclină capul, ca și când ar fi vrut să o vadă mai bine.

– Observ.

Ea se făcu stacojie și se retrase spre perete. Se uită spre servitoare.

– Ruby, dă-mi rochia.

Myles lăsă cupa și își drese glasul. Jumătate din treabă era rezolvată dacă fata nu era îmbrăcată, căci venise să o găsească, hotărât să se bucure de drepturile sale conjugale.

– Ruby, nu va fi nevoie. Doamnelor, luați-vă lucrurile! Încăperea aceasta este mult prea aglomerată pentru gustul meu.

– Myles.

Vivienne făcu un pas în direcția lui. Dar el clătină din cap, fără a-și lua ochii de la Fiona.

– Mulțumesc pentru atenția pe care i-ai acordat-o soției mele, Vivi, dar e de-ajuns. Lasă-ne!

Vivienne aruncă o privire spre Fiona și începu să vorbească, dar Myles o întrerupse.

– Acum, spuse el.

Femeile săriră în picioare, alergând ca șoarecii și adunând țesăturile, peticele și fleacurile risipite pe patul lui. El își înghiți zâmbetul. O simplă poruncă, și făceau ce le ceruse. Fără să-l contrazică, fără să-l sfideze. Supunându-se în liniște. Era bine ca Fiona să vadă asta. Poate că mireasa lui avea să învețe câte ceva despre ce însemna respectul.

Ruby luă o bucată de pânză maronie de pe podea și se apropie de pat, lăsând-o să cadă în mâinile Fionei.

Ei bine. Se dusese de râpă respectul.

Fiona își trase veșmântul peste cap. Părea a nu fi altceva decât o cămașă de noapte. Ceea ce nu avea să-l țină prea tare la distanță.

În câteva momente, celelalte își strânseseră lucrurile și plecară. Vivienne ieși ultima. Se opri la ușă.

– Nu uita, Myles, dacă strivești o floare, nu o mai poți face la loc, șopti ea.

El privi spre ea și văzu ceva vulnerabil în privirea ei. Se întrebă ce voia să spună. Dar ea se făcu nevăzută înainte să apuce să o întrebe.

Iar apoi soția lui se ridică, făcându-l să se gândească doar la ea.

Într-adevăr, nu purta altceva decât o cămașă de noapte, cu brațele încrucișate ca un scut impenetrabil, cu obrajii și gâtul îmbujorate.

– Aș vrea foarte mult să mă îmbrac.

El se opri, măsurându-i rotunjimile fără grabă, cu privirea.

– Iar eu aș dori foarte mult să te bag în pat.

Ea făcu un pas înapoi.

– Dar... e mijlocul zilei.

El râse înfundat. Femeile erau atât de ilogice. Ca și când momentul zilei avea vreo influență asupra dorinței. În lumina după-amiezii va putea să-i vadă fața și corpul. Se putea uita la strălucirea șuvițelor roșcate-aurii ale părului ei și la pielea ei care urma a se colora sub atingerea lui. I se uscă gura și i se umeziră palmele. Da, era amiază, și nu se putea un moment mai bun pentru a-i fi soț.

Avea să se desfete, negrăbindu-se și savurând-o ca pe o masă aleasă, căci trupul ei era un ospăț cu care să te delectezi. Trupul lui răspunse, încordându-se, ațâțat la gândul acela. Așa avea să o îmblânzească. Învățând-o toate plăcerile pe care i le putea oferi.

Poate că nu avusese destulă răbdare cu ea în prima noapte.

Fecioarele erau cu totul altfel, și ar fi trebuit să se gândească la asta. Dar acum obstacolul fusese îndepărtat, și nimic nu o mai putea împiedica să ajungă la satisfacție – în afara propriei îndărătnicii.

Făcu un pas spre ea.

– *Este* amiază, da. Și ar trebui să fii odihnită, căci m-am uitat cum sforăiai în patul meu până s-a ridicat soarele sus pe cer.

– Te-ai uitat la mine?

– Un pic.

Nu o făcuse, de fapt, dar nu avea rost să i-o spună. N-avea decât să-și bată capul cu asta. Ea își încrucișă și mai strâns brațele și ridică bărbia obraznică și mai sus.

– Nu sforăi.

El se apropie și mai tare. Ea făcu un pas în spate, apoi încă unul, până se lovi de perete. El o încadră cu mâinile, dar fără să o atingă. Ea ridică privirea, încruntându-se feroce ca un pisoi, iar dorința lui de a-i gusta buzele se dublă.

Se aplecă, privindu-i țintă gura.

– Nu trebuie să fii stânjenită, spuse el încet. Era un sforăit finuț. Mai curând... un fel de pufăit.

Ea strânse din buze, apoi spuse:

– Nu pufăi.

El zâmbi, și toată agitația pe care o simțise când intrase în încăpere se evaporă. O venă palidă, delicată urca pe gâtul ei. Voia să o urmeze cu limba și chiar avea să o facă. Curând.

– Aș spune că pufăi un pic chiar și acum. Și așa era, căci ea răsufla întretăiat. Sânii i se ridicau și coborau. Ochii lui priviră mai jos. Dumnezeule, era un trofeu demn de câștigat. Era tulburată de apropierea lui, dar nu se temea, iar gândul acesta îl încântă. Trase de funda care împodobea gulerul cămășii de noapte. Ea privi în jos, dar el îi prinse bărbia cu degetele celeilalte mâini și îi ridică din nou fața spre el. Am revenit la asta? Fecioara sfioasă? M-ai sărutat destul de dornică la han.

Ea făcu ochii mari, privirea i se întunecă și îi îndepărtă mâna.

– Eram dornică de o baie, nu de tine.

El zâmbi, știind cum trebuia să se simtă un uliu când se năpustea asupra prăzii.

– Ah, Fiona! Iar minți?

– Este adevărat. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

El îi cuprinse bărbia din nou și îi șopti deasupra buzelor:

– Dovedește-o atunci. Rezistă-mi!

Cuvintele lui Vivienne îi răsunară în minte când buzele lui Myles se lipiră ușor de ale ei. „Fă-l să te vrea." Dar fiecare frântură din rațiunea ei se împotrivea acelor cuvinte trădătoare.

Vivienne se înșela. Bineînțeles că trebuia să reziste. Era din stirpea Sinclair. Se împinse în pieptul lui cu toată forța și întrerupse sărutul.

– Odette ți-a rezistat?

El se albi la față, apoi se îmbujoră. Mâinile îi căzură pe lângă corp ca niște nicovale.

– Ce știi tu despre Odette?

Fiona se întoarse într-o parte. În sfârșit, îi ciobise armura.

– Știu că voiai să te căsătorești cu ea. Și regele a refuzat. E tragic, într-adevăr, că ai fost smuls de lângă cea pe care o iubești și te-ai ales în schimb cu mine. Trebuie să fiu o palidă imitație.

El se încruntă.

– Odette nu e treaba ta.

– O, ba da. Nu le-ai promis lui Dumnezeu și preotului să mă iubești pe mine și doar pe mine? Mă acuzi pe mine că am mințit, dar se pare că ai și tu câte ceva pe suflet.

Trăgea la întâmplare cu săgeți boante și fără o țintă sigură. Dar intenționa doar să-l distragă de la scopul lui inițial. Orice ca să-i schimbe dispoziția, ca să o lase în pace. La urma urmelor, de ce i-ar păsa ei că o mică franțuzoaică visa la el?

– Nu am mințit și nici nu am făcut promisiuni false. Te voi onora cu același devotament cu care o vei face și tu. Se duse din nou la tava de pe masă, luă cupa și o duse la buze. O ridică pentru a sorbi ultimele picături de vin. Apoi o lăsă jos.

Îl înfuriase. Bun. Știa mai bine cum să se poarte cu el când era furios. Împotriva blândeții lui nu avea nici o armă. Când ridica vocea și se înroșea la față, putea răspunde cu același temperament aprig. Dar, când era blând, atunci îi era cel mai frică.

El își trecu mâna prin păr și se întoarse la ea. Începu să vorbească, apoi se opri, ca și când cuvintele ar fi refuzat să se formeze. Își încleștă și descleștă mâna cu care ținea sabia. În cele din urmă, vorbi, cu vocea mult mai sumbră decât se așteptase ea.

– Fiona, aș aprecia dacă nu ai mai pomeni despre Odette vreodată. Am ținut la ea. Dar este pierdută pentru totdeauna. Acum depinde

de noi doi să facem ca mariajul nostru să fie unul adevărat. Voi fi un soț bun dacă mă ajuți și tu măcar puțin.

Era o metodă stranie de a o ademeni în pat, spunându-i că ținea la o altă femeie. Îi veni să i-o zică, dar se abținu. Căci ochii lui fură traversați de o umbră, ceva nou. Sau poate că nu o văzuse până atunci. Oricum ar fi fost, nu înțelegea. Și la ce bun, chiar dacă ar fi înțeles? Încă o dată, se dovedea a fi mai puțin dușmanul ei și mai curând un complice în această falsă căsătorie. Deși declara că nu avea încredere deloc în vorbele ei, îi cerea să coopereze. Nu îi poruncea și nu o forța. Ci pur și simplu... i-o cerea. Ce fragilă se dovedea a fi loialitatea ei de Sinclair, căci se auzi spunând:

– Presupun că aș putea încerca.

El ridică din umeri, apoi îi lăsă în jos ca și când ar fi fost Atlas scuturându-se de apăsarea pământului.

– Asta este tot ce îți cer. Încearcă. Acum, vrei să vii aici și să mă săruți?

Era o altă rugăminte, nu o poruncă. Dar, chiar și-așa, era prea mult. Trebuia să cedeze prea mult. Erau prea mulți pași între ei. Prea multe consecințe.

Clătină din cap.

– Nu.

Umbra aceea îi traversa privirea din nou, și văzu că el își căută cuvintele cu grijă.

– Mă gândeam să vin aici și să te fac să mă placi atât de mult în așternut, încât să nu îmi mai reziști vreodată. Dar acum se pare că vreau să renunți singură la rezistența asta. Vreau să mă rogi să te sărut, Fiona. Și, când o vei face, vei primi o mie de sărutări.

Cuvintele lui trosneau precum vreascurile în foc. Dar nu-l putea ruga și nu avea să o facă niciodată. Era un inamic slab și nevolnic, cu mai puțin sânge de Sinclair în vene decât își închipuise vreodată. Dacă îi ceda, avea să fie absorbită cu totul, până nu avea să mai rămână nimic din ea. Moartea mamei sale avea să rămână nerăzbunată, uitată peste timp, iar tatăl ei urma să o bântuie de dincolo de mormânt pentru slăbiciunea ei muierească.

– Nu ți-o voi cere niciodată.

Păru că poartă din nou pe umeri întreaga greutate a lumii.

– Atunci, această căsătorie va fi una amară.

Se priviră țintă, nefăcând nici unul vreun pas înainte sau înapoi, până când se auzi o bătaie rapidă la ușă.

– Milord, se auzi o voce din partea cealaltă. Milord Myles, tatăl dumitale e treaz și te cheamă de îndată.

Myles făcu câțiva pași și deschise ușa. Pe coridor stătea un servitor pistruiat cu pălăria în mână, dând din cap.

– O, ce bine. Iată-vă, Lord Myles. Stăpânul nostru s-a trezit și m-a îndemnat să vin să vă găsesc în mare grabă. Spune că trebuie să vorbească cu dumneata.

Myles se întoarse spre ea.

– Se pare că discuția noastră trebuie să aștepte.

– Cred că s-a terminat deja.

El strânse din dinți. Ea vedea că îl frustrase din nou.

Dar nu avea ce face. O acuza întruna de duplicitate, când nu făcea decât să spună adevărul. Nu urma să-i ceară niciodată să o sărute, nici măcar dacă aveau să trăiască până la o sută de ani.

Deși, în adâncul ei, știa că, dacă el insista, nici nu avea să îl refuze.

Capitolul 19

– Bun venit la Dempsey, milady, spuse preotul cu părul blond. Sunt părintele Darius. Am venit să te însoțesc la cină. Lord Myles regretă că nu o poate face el însuși, dar mă tem că febra contelui a revenit.

Fionei nu îi plăceau preoții. Părintele Bettney de la reședința Sinclair era morocănos din fire și o făcea întotdeauna să simtă furnicături pe piele. Dar acesta părea destul de agreabil, cu niște pistrui vagi și o purtare plină de solicitudine. Zâmbi și îi întinse brațul.

Nu prea avea de ales, așa că i-l luă. Nu putea să-și petreacă tot restul zilelor lâncezind în dormitorul acela. Și, adevărul fie spus, oricât de neplăcut ar fi fost să ia cina cu o duzină de Campbelli, o cuprindea neliniștea. Petrecuse după-amiaza singură după ce plecase Myles. Se gândise o clipă să se aventureze pe cont propriu, dar decisese să nu o facă în clipa când auzise voci bărbătești în curte.

– Mulțumesc, părinte. Soțul meu ni se va alătura la cină?

– Nu cred. El și mama sa îl veghează pe conte. Dar îți voi ține eu companie. Și Lady Vivienne și Lady Alyssa vor fi prezente. Ne poți povesti despre viața ta de la reședința Sinclair.

În timp ce înaintau pe coridor, trecând pe lângă o duzină de portrete ale membrilor clanului Campbell, părintele Darius îi spuse câte ceva despre fiecare strămoș. Aveau o istorie bogată, iar Fiona nu își dăduse seama de cât de strânse erau legăturile dintre neamul lor și monarhia Stewart. După ce trecură de ultimul colț, ajunseră la o scară îngustă, care cobora, dând spre ușă.

Preotul se opri.

– Ești pregătită să îți cunoști celelalte rude?

Nu, nu era. Deși întâlnise câțiva Campbelli și cei mai mulți fuseseră cordiali, cine știe cum puteau fi ceilalți? Dincolo de ușa aceea se aflau probabil cavalerii pe care îi pusese în pericol și soțiile lor, care îi purtau pică. Sau, mai rău, văduvele la a căror situație contribuise ea însăși. Dar Vivienne avea să fie acolo și, deși Fiona nu era încă sigură de motivațiile femeii, cel puțin urma să-i fie alături și nu avea să o lase în gura lupilor. Și poate că urma să fie prezent și Darby. Gândul acesta o însenină, căci îi era dor de micul ei susținător.

Fiona încuviință din cap o singură dată.

– Da, părinte.

– Așa, draga mea. Sunt convins că vei fi întâmpinată cu brațele deschise. Deși, nu uita, sunt îngrijorați pentru căpetenia lor. Sunt cam încordați, și dispoziția e sumbră.

Deschise ușa și pătrunse în cea mai magnifică sală imaginabilă. Era imensă, cu stindarde albastru cu verde, cu blazonul Campbell atârnând de fiecare stâlp. La capătul îndepărtat al sălii, atârna un alt stindard, mai mare decât toate celelalte și așezat în locul cel mai onorabil. Era brodat cu stema regelui – un leu încoronat și un unicorn –, căci Dempsey era o fortăreață a casei Stewart, Cedric Campbell fiind în fruntea curții regale.

Sub steagul acela magnific se afla un podium, pe care avea să stea familia la cină, și în întreaga sală erau alte mese, toate acoperite cu fețe de masă albe curate și încărcate de farfurii și platouri de argint pline cu mâncare. Muzicienii stăteau în spatele unui paravan, cântând destul de tare pentru a fi auziți, însă nu într-atât încât să fie deranjanți, în vreme ce servitorii umblau de colo-colo făcându-și treaba cu pricepere.

Fiona se minună văzând scena. Era atât de diferită de sala de acasă, unde totul era sărăcăcios și rustic. Dat fiind că neamul Sinclair fusese exilat în nordul îndepărtat de către rege, Fiona nu știa prea multe despre lux și confort. Și, după moartea mamei ei, Hugh

Sinclair nu fusese interesat decât să își învețe fiii să se răzbune, fără a se îngriji de fiicele sale și fără a le oferi un cămin.

Te puteai obișnui să faci parte din familia Campbell dacă trăiau astfel. I se umplu gura de salivă simțind miros de fazan și de mistreț prăjit, dar strâmbă din nas, alungând mirosul. Era o seducție de un alt fel. Rochiile alese, mâncarea și paturile mari și moi. Și sărutările. Toate acestea se combinau într-o poțiune menită să o facă să uite cine era. Avea să mănânce. Și avea să o savureze. Dar nici o masă delicioasă și nici o rochie de catifea nu avea să o aducă înapoi pe mama ei. Cedric Campbell fusese cel care îi aruncase familia într-o asemenea sărăcie, mai întâi ațâțându-l pe rege împotriva lor, iar apoi lăsând-o fără suflare pe mama ei. Ar face bine să își amintească acest lucru.

Părintele Darius o conduse spre podium, unde, după cum bănuia, o aștepta Vivienne, cu zâmbetul pe buze. Darby stătea lângă ea, iar părul lui rebel era pieptănat cu grijă.

– Cum ți-a fost după-amiaza, Fiona? întrebă Vivienne, ridicând curioasă dintr-o sprânceană.

Judecând după expresia ei, presupunea că petrecuse o bucată de timp în brațele lui Myles. Fiona nu se putu împiedica să nu roșească.

– Plăcută, murmură ea.

– Ai avut vreo revelație legată de... țesătura potrivită și altele asemenea?

Fiona aruncă o privire spre preot, dar acesta părea interesat mai curând de sală. Întorcându-se spre Vivienne, răspunse:

– Absolut nici una.

– Ah, ce păcat!

Fiona se așeză, și-n curând li se alătură și Alyssa, părând palidă și obosită. Darius o ajută să se așeze pe un scaun.

– Cum o duce tatăl tău, copilă? o întrebă el.

– La fel. Febra nu a trecut, deși medicul i-a turnat ulei fierbinte pe răni înainte de a-l însemna cu fierul încins. Se teme de infecție.

Inima Fionei se strânse văzând ochii înlăcrimați ai fetei. Cât de tare semăna cu sora ei, dulce, sfioasă și fragilă. Deși era o Campbell, Fiona știu că nu avea să o considere niciodată responsabilă pe această fată pentru păcatele tatălui ei.

Vivienne întinse mâna și o mângâie pe Alyssa pe braț.

– E puternic ca un taur, scumpo. Se va însănătoși în curând.

Copila încuviință din cap, dar lacrimile se revărsară.

– Mama nu mă lasă să stau acolo. Dar am și eu același drept de a sta cu el ca toată lumea.

– Bineînțeles. Nu se gândește decât să te protejeze. Nu este bine să-l vezi în starea aceasta. Dar, după cină, vom merge la capelă și ne vom ruga pentru el. Bine? spuse ea bătând-o cu palma peste mână.

Fata încuviință din nou și îi zâmbi sfioasă.

– Mulțumesc, Vivi. Mi-ar plăcea foarte mult.

Vivienne se întoarse spre Fiona.

– Bineînțeles, ești bine-venită să ne însoțești, dacă dorești.

Să stea în capelă și să se roage pentru grabnica însănătoșire a lui Cedric Campbell? Mai degrabă l-ar pupa pe Satana în dos. Dar nu avea să spună așa ceva. Cele două fuseseră bune cu ea și s-ar putea dovedi a fi singurele prietene pe care urma să le aibă.

– Aș dori să văd capela, zise Fiona.

Ce rău putea face, la urma urmelor? Avea destule lucruri pentru care să se roage. Nu era nevoie să atragă atenția că, în urechile lui Dumnezeu, rugăciunile ei și ale lor s-ar izbi una de alta precum săbiile.

Era târziu când Fiona se întoarse în dormitor și-o găsi pe Ruby moțăind într-un scaun. Închise ușa cu zgomot, și servitoarea tresări, fluturându-și mâinile grăsuțe peste față.

– O, Doamne, milady. M-ai speriat. Îmi odihneam ochii.

Ruby se șterse la gură cu dosul mâinii și se ridică.

– E în regulă, Ruby. Soțul meu a fost aici?

Ruby clătină din cap, cu boneta strâmbă.

– Nu milady. Dar croitoreasa v-a adus două cămăși de noapte și alte câteva lucruri. Le-am pus deoparte.

– Ce fel de cămăși de noapte? Mi le arăți?

– Da, milady.

Ruby încuviință din cap și se îndepărtă, întorcându-se câteva momente mai târziu cu brațele grăsuțe pline de țesături cu volane. Fiona răsuflă ușurată, căci era pânză obișnuită. Dedesubt se afla una din material transparent. O atinse de parcă s-ar fi putut evapora sub degetele ei. Era moale, cu un luciu aproape scânteietor. În jurul gâtului avea o bandă de perle mărunte. Cum de ieșise un veșmânt atât de încântător din mâinile cusătoresei, într-un timp atât de scurt, era un mister. Trebuia să fie foarte iscusită, fără îndoială. Păcat că nu avea să poarte niciodată lucrul acela.

– Mi-o voi pune pe cea simplă, spuse ea.

Ruby țâțâi, afront pe care Fiona alese să îl ignore.

După ce se îmbrăcă, se întoarse spre oglindă și strânse din dinți de frustrare. Deși era simplă și cuviincioasă, cămașa de noapte scotea la iveală ce se afla dedesubt. Și ce urma să facă soțul ei când avea să vină în cameră în seara aceea?

„Cere-mi să te sărut, și vei primi o mie de sărutări." Gândul o făcu să-i tremure picioarele, și simți o fierbințeală în pântec. Cu siguranță nu avea nevoie de sărutări. Sărutările nu aveau să o aducă înapoi pe mama ei și nici nu o puteau ajuta să se întoarcă acasă, lângă Margaret. Nu făceau decât să o năucească, și trebuia să facă tot posibilul să-și păstreze rațiunea.

Cu toate acestea, devenea din ce în ce mai greu să îl disprețuiască.

Febra lui Cedric se înrăutăți, și tot ce puteau face cu toții era să aștepte și să se roage din nou. Ore în șir, Myles și mama sa stătură la căpătâiul bărbatului, tamponându-i fruntea umedă cu o cârpă rece. Părintele Darius îngenunche la picioarele patului, cu un rozariu între degete, rostind în tăcere o rugăciune. Medicul stătea lângă fereastra deschisă, discutând cu cititorii în stele, căutând un semn pentru a vindeca suferința mai-marelui lor.

Vivi veni târziu, după cină, și o cuprinse pe Marietta în brațe.

– Ce face?

Marietta își șterse fruntea.

– E mai rău. Rana de pe torace se infectează, și delirează din pricina febrei.

– Ne-am rugat pentru el, Mari – eu și Alyssa. Și sunt sigură că Dumnezeu ne-a auzit.

– A auzi o rugăciune și a o îndeplini sunt două lucruri diferite.

– Ai văzut-o pe soția mea? o întrebă Myles pe Vivienne.

– Fiona a fost cu noi în capelă, dar s-a retras după aceea, răspunse ea.

Myles încuviință.

– Mulțumesc, Vivi. Acum, vrei să o duci pe mama în camera ei și să te asiguri că se odihnește puțin? Voi sta aici cu contele până dimineață.

– Stau și eu, protestă mama lui.

– Tata se va supăra pe mine dacă se trezește și vede că te-am lăsat să te epuizezi, mamă. Du-te și odihnește-te puțin! Dacă starea lui se înrăutățește sau se îmbunătățește, voi trimite pe cineva să-ți spună. Când ea dădu să adauge ceva, el o întrerupse: Nu este o sugestie, mamă. Ne vedem dimineață.

Vivi întinse mâna, ia mama lui o apucă. Împreună, femeile părăsiră încăperea. Myles se întoarse și oftă oarecum ușurat. De o oră și ceva, tatăl său bombănea. În mare măsură era incoerent, dar anumite nume îi atrăseseră atenția. Nume cu care nu ar fi vrut să o împovăreze pe mama lui. Aislinn Sinclair era unul dintre ele.

Trecuseră șapte ani de când vestea morții ei ajunsese din nord până la castelul Dempsey. Myles avea doar șaisprezece ani pe atunci și își amintea că săptămânile care urmaseră fuseseră întunecate și că se întrezărea o nenorocire, căci clanurile treceau de-o parte sau de alta. Unii alegeau să creadă minciunile lui Hugh Sinclair, care spunea că făptașul fusese contele. Dar la fel de mulți erau de partea neamului Campbell, știind că Hugh era rău și dușmănos, și declarau că tatăl său, contele, nu fusese în apropiere și nu avea nici un motiv să îi facă rău lui Aislinn.

Tatăl său nu vorbise prea mult despre treaba aceasta, nici atunci și nici acum, și refuzase să explice oricui îl întreba cum ajunsese broșa lui în posesia familiei Sinclair. Cu toate acestea, Myles știa îndeajuns de bine că mama lui auzise numele acela desprinzându-se de pe buzele arse de febră ale tatălui său. O văzuse strângând din buze și vărsând o lacrimă în tăcere. Deși dorea nespus să o facă, nu avea să întrebe niciodată ce știa despre Aislinn Sinclair sau ce credea că însemnase femeia aceea pentru soțul ei. Nu avea să fie atât de crud. După ce tatăl său avea să-și revină din suferință, avea să insiste și în cele din urmă avea să primească niște răspunsuri.

Era aproape miezul nopții, două zile mai târziu, când în cele din urmă Myles intră împleticindu-se în camera sa, nerăbdător să doarmă în propriul pat. Febra tatălui său cedase, iar contele părea să-și revină. Și, în cele din urmă, îi spusese o poveste de necrezut de pe vremea când se afla la curte, o poveste lungă despre cum îl salvase la miezul nopții pe regele-copil al Scoției și despre o poveste de dragoste cu Aislinn Sinclair. Myles deschise ușa, și, după cum se aștepta,

Fiona stătea cuibărită în așternuturile lui. De data aceasta, găsise de cuviință să se strecoare sub așternuturi și, cu încă un gest milostiv, își prinsese pletele într-o coadă groasă. Nu voia ca buclele ei să îl gâdile la nas. Dorea cu prea multă ardoare să o aibă, dar nu în seara aceasta. Nu când era atât de obosit, încât de abia își ținea ochii deschiși și nu avea răbdare să o curteze.

Se dezbracă, rapid și eficient, și se strecură lângă ea, rugându-se ca epuizarea să se răsfrângă asupra tuturor părților trupului său. Nu se întâmplă astfel.

Faptul că o știa acolo, lângă el, relaxată și adormită, îi trezi bărbăția. Mădular trădător. Nu avea pic de loialitate față de mintea lui și nu se gândea decât la propria satisfacție. Nu îi păsa deloc de oboseala pe care o resimțea sau că îi zvâcnea capul de durere de zile întregi. De asemenea, prea puțin îi păsa de promisiunea nesăbuită pe care i-o făcuse soției sale.

„Trebuie să-mi ceri să te sărut."

De unde venise rugămintea aceea? Fusese o greșeală, făcută în grabă, pe care o regretase în clipa în care îi ieșise din gură, în după-amiaza aceea din urmă cu câteva zile. Căci bineînțeles că ea nu avea să i-o ceară.

Mândria ei nu i-ar îngădui.

Putea întinde mâna, presupunea. Dumnezeu știa că bărbăția lui întărâtată pe care o simțea pe coapsă nu ar zice nu. Și totuși, trebuia să țină cont de propria lui mândrie. Se purta de parcă mariajul cu el o înjosise, când, de fapt, era o onoare. Ar trebui să fie mândră că era mireasa unui Campbell. Mândră și dornică.

Așa că trebuia să o convingă să gândească astfel. Avea să înceapă prin a-i spune despre ultima conversație revelatoare avută cu tatăl lui. Adevărul nu avea să șteargă rănile lăsate de anii de dușmănie dintre clanurile lor, dar ar putea totuși să conteze. Ar fi un nou început, o nouă fundație pe care să construiască această căsătorie. Fu traversat de un val de ușurare și de epuizare.

Da, acesta era răspunsul. A doua zi avea să-i spună Fionei că Cedric o iubise pe mama ei, că se întâlniseră în vâlcea în ziua aceea și că îi dăduse broșa în dar, drept gaj al unei promisiuni.

Și, mai ales, avea să-i spună că, atunci când Cedric plecase de lângă Aislinn, aceasta era veselă și sănătoasă și cât se poate de vie.

Capitolul 20

– O numești pe mama mea târfă necredincioasă?

Myles își trecu o mână peste falca acoperită de barbă, strângând-o pe cealaltă în pumn de frustrare. Dumnezeule! Fata era complet nesăbuită, incapabilă să vadă în ansamblu ce spunea el.

– Îl iubea, Fiona. Și el pe ea. De aceea se aflau în vâlcea în ziua aceea. Tata a recunoscut-o în fața mea, deși nu vrea ca mama sau altcineva să știe, așa că nu trebuie să vorbești despre asta.

Ochii soției sale scânteiară, iar obrajii i se făcură stacojii. Purta o rochie de un verde aprins, dar avea părul desfăcut, căci el o trimisese pe Ruby din încăpere înainte să apuce să i-l aranjeze.

Erau în dormitorul lui, luând micul dejun, soț și soție, într-o tăcere stânjenitoare, până când în cele din urmă îi spusese despre confesiunea febrilă a tatălui său.

– Trebuie să mă crezi tare proastă și naivă, îi aruncă ea. Mama nu avea altceva decât dispreț pentru orice Campbell.

– Ți-a spus-o ea?

– Ce?

– Ți-a zis asta? Sau ți-au fost băgate în cap cuvintele acestea după ceea ce s-a întâmplat. Erai doar o copilă când a fost ucisă.

Fiona se ridică și începu să se plimbe de colo-colo.

– Aveam zece ani, dar am văzut broșa cu ochii mei. Era înfiptă în pielea ei, Myles. Nu mă înșală memoria. Își șterse o lacrimă ca și când ar fi înțepat-o.

El crezuse că vorbele lui aveau să-i aducă ușurarea, dar nu făcuseră decât să-i stârnească furia și agitația.

Coborî vocea.

– Și eu am fost șocat să aud detaliile legăturii lor, dar gândește-te, Fiona! Se leagă, dacă asculți. Ani în șir, părinții noștri au fost prieteni la curte, aliați îndeajuns de apropiați încât să ne unească clanurile logodindu-te cu mine. Totul era bine între noi. Dar, când tatăl tău l-a trădat pe rege și l-a ajutat pe Archibald Douglas să-l țină captiv, familiile noastre au devenit dușmani. Totuși, asta nu înseamnă că mama ta ne-a disprețuit.

– Așadar, mama a fost o târfă, iar tata – trădător? Ce părere bună ai despre părinții mei.

El se ridică de pe scaun.

– La fel de bună pe cât o ai tu despre ai mei. Nu inventez detaliile! Acestea sun faptele. Poți nega că tatăl tău a fost de partea lui Douglas și s-a opus regelui James?

Ea își șterse încă o lacrimă.

– Neg doar absurditatea acuzațiilor tale. Tata a ales tabăra perdantă, dar asta nu îl face trădător. Iar mama nu a fost duplicitară și necredincioasă. Recunoști că tatăl tău a fost ultimul care a văzut-o în viață și vrei să cred că nu i-a făcut rău? Dacă nu el, atunci cine?

Era întrebarea de care îi era groază, căci nu putea fi dat decât un răspuns logic. Cine, într-adevăr, ar fi avut un motiv mai puternic de a o ucide pe Aislinn Sinclair decât soțul ei încornorat?

Myles își înghiți răspunsul, dar implicația atârna în aer precum securea călăului.

O privi descâlcindu-și gândurile, punând informațiile cap la cap cu propriile ei deducții și văzu ochii luminându-i-se de înțelegere. Dar expresia îi deveni la fel de repede neîncrezătoare.

Tremura de emoție.

– Crezi că a fost tatăl *meu*? Cum îndrăznești?

Myles fu cuprins de compasiune pentru soția lui. Era o acuzație oribilă, dar sigur înțelegea că părea mai logică decât ideea că tatăl lui fusese ticălosul criminal. Ce motiv ar fi avut Cedric pentru a face așa ceva? Chiar dacă nu ar fi iubit-o, nu avea nici un motiv să o disprețuiască.

Răbdarea era esențială în această misiune, dar și-o cam pierdea.

– Știu ce fel de om a fost tatăl tău, Fiona. Poți nega că avea o fire violentă? Și o mare dușmănie față de Campbelli? Poate că a fost un accident moartea ei, și a profitat pentru a da vina pe noi.

Ea se prăbuși pe scaun, refuzând să-l privească în ochi.

– Vrei să mă lași? spuse ea răgușită. Te rog?

El voia să rămână și să-și susțină cauza, dar ea își încrucișase brațele ca un drug fixat pe ușă. Nu avea puterea de a vorbi pe ocolite, și poate că, dacă o lăsa să rumege detaliile, încruntătura amară de pe chipul ei avea a se mai risipi. Oftând, porni spre ușă.

– Voi sta cu tata în dimineața aceasta, dar o voi trimite pe Vivi să-ți țină companie.

Mătușa lui părea a se înțelege cu ea. Poate că avea să o ajute să asculte de glasul rațiunii. Ideea aproape că îl făcu să se împiedice.

Nici prin cap nu i-ar fi trecut că avea să caute ajutor la mătușa sa cea răutăcioasă.

Bufnetul slab al ușii care se auzi la ieșirea lui Myles era în dezacord cu duduitul inimii Fionei. Mama ei și Cedric? Amanți? Ce minciuni odioase! Sugestia era pe cât de exagerată, pe atât de jignitoare. Era doar un alt șiretlic de-al clanului Campbell, unul prost jucat. Myles se gândise să o convingă că se înșela în privința tatălui său acuzându-l pe al ei? Absurd! Chiar dacă Cedric ar fi iubit-o pe mama ei în felul lui straniu, gelozia fusese cea care îl mânase să își lase stigmatul asupra ei. Și niciodată, niciodată nu avea să creadă că mama ei îl iubise la rându-i. Poate că nu își iubise nici soțul, căci Hugh Sinclair era un bărbat dur, aspru și necruțător, înclinat spre melancolie și spre prea multă băutură, dar viața era grea în nord, și fusese umilit de pierderea poziției și a pământurilor pe care i le luase regele James.

Dar Myles se înșela dacă și-l imagina pe tatăl ei capabil de o asemenea crimă. Nu avea să creadă nici un cuvânt. Poate că fusese un accident, da. Dar comis de Cedric Campbell. Poate că o ucisese când ea rezistase avansurilor lui. Era mai probabil decât ca tatăl Fionei să-și fi pierdut controlul în asemenea hal.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră, încercând să-și aducă aminte vorbele mamei sale până când o apucă durerea de cap. Nu-și amintea ca mama ei să fi vorbit rău despre familia Campbell, dar nici nu o apărase. Amintirile erau foarte încețoșate: imagini fugare cu un chip zâmbitor, cu ochi albaștri adânci, sunetul râsului ei cald, mirosul părului. Totul se estompase în șapte ani, mai puțin durerea pe care i-o provoca lipsa ei.

Capitolul 21

Myles se trezi în fața apartamentului mătușii sale și bătu la ușă. Deschise Darby, zâmbind larg și dând la iveală faptul că îi mai căzuse un dinte.

– Myles, uite, am pierdut un dinte.

Rostogoli dintele mărunt între degete.

– Așa se pare. Myles îi zâmbi și el băiatului. Ar fi bine să te duci să-l îngropi înainte să-l găsească vreo vrăjitoare și să arunce o vrajă asupra ta.

Darby privi spre mama sa. Vivienne încuviință din cap, ridicând privirea de la lucrul de mână de care se ocupa.

– Îngroapă-l în grădină, și sigur vei crește mare și puternic. Fugi acum și lasă-mă să vorbesc cu Myles!

Băiatul dispăru într-o clipită.

Vivienne lăsă cusătura în poală și își frecă gâtul.

– Slavă Cerului că vii să-mi ții de urât. Treaba aceasta este plicticoasă, și nu am deloc talent la așa ceva.

Myles traversă încăperea și se așeză pe scaunul cu pernă de lângă ea. Asemenea camerei mamei sale, aceasta era zugrăvită în nuanțe palide de liliachiu și roz. Probabil că femeile le preferau în locul decorului masculin cu roșu și auriu, deși nu și-o putea imagina pe Fiona într-un cadru atât de suav, petrecându-și timpul cu o preocupare atât de anostă. Trase materialul din poala lui Vivienne, cercetându-i cusăturile inegale.

– Nu exagerezi. Nu te pricepi deloc.

Ea se încruntă în glumă și îi smulse țesătura, aruncând-o în coșul de la picioarele ei.

– Aș vrea să te văd stând într-un singur loc ore în șir, înțepându-te în degete cu un ac până sângerezi.

El zâmbi.

– Ei bine, aici este problema, atunci. Acul trebuie să intre în țesătură, nu în deget.

Ea clipi iute spre el de câteva ori.

– Probabil că măscăricii tremură de frică în fața magnificului tău umor.

El se umflă în pene în glumă.

– Toți bărbații tremură în fața măreției mele. Și doamnele de asemenea.

Vivienne zâmbi și bătu din palme.

– Splendidă veste, nepoate. Înseamnă că totul merge bine cu mireasa ta, atunci?

Buna dispoziție se evaporă și el se întristă deodată. Sperase să ajungă treptat la acest subiect, nu așa brusc. Dar acum nu mai putea fi evitat. Ea întrebase, ca și când ar fi simțit că Fiona era motivul vizitei lui. Mătușa lui avea simțurile surprinzător de ascuțite.

– Nu, nu e bine. Nu îi e pe plac mai nimic din ce fac sau spun.

Vivienne râse.

– Mi se pare fermecătoare. Cred că problema este la tine.

– Tu o vezi cu alți ochi.

Vivienne înclină din cap.

– Acordă-i fetei puțin timp, Myles. A sacrificat mult, și nimic din toate acestea nu a fost alegerea ei. Dacă faci pisica să se retragă într-un colț, va scuipa și va da bir cu fugiții. Nu o poți forța.

– Nu am forțat-o nicicum. Exact opusul, de fapt. Nu m-am atins de ea din noaptea nunții.

Dumnezeule mare, nu intenționase să-i împărtășească atât de multe. Nu era în nici un caz treaba ei. Acum nu avea să mai scape de ea.

– Nu ai atins-o? Ce înseamnă asta?

– Nimic.

La ce erau bune pernele de pe scaunul lui? Trase una și o umflă, însă în van. Vivienne râse înfundat.

– O, Myles, dragul de tine! În sfârșit, ai întâlnit o femeie în stare să reziste farmecelor tale de invidiat și ți se pare o provocare grea. Unde ți-e curajul?

– Nu de curaj duc lipsă. Știi că m-a tăiat, nu?

– Am auzit de la Tavish că era un cuțit foarte mic.

El umflă perna din nou, apoi o aruncă la podea.

– De partea cui ești? întrebă fără înflăcărare.

Vivienne își așeză ambele mâini în dreptul inimii, nevinovată ca un înger.

– Sunt de partea dragostei.

El pufni.

– A dragostei? Dumnezeule, femeie! Țintești prea sus cu săgeata lui Cupidon. M-aș mulțumi să ne înțelegem, dar eu și Fiona am ajuns la un impas, și mă tem că nici unul din noi nu va ceda.

Mătușa lui râse.

– De cât timp ești căsătorit? De o săptămână? Și, în răstimpul acesta, ți-ai petrecut nopțile fie pe drum, fie cu tatăl tău. Sincer, nu e în firea ta să renunți așa ușor.

– Nu am renunțat. Doar că nu știu cum să procedez cu cineva atât de irațional ca Fiona.

– De ce acuză bărbații femeile că sunt iraționale doar pentru că nu le înțeleg? Nu e drept.

Nu îl ajuta.

– Mi-am tratat soția mai mult decât corect, Vivi. Ea este cea care a fugit, m-a atacat și m-a făcut mincinos. Nu văd cum ar fi vina mea.

Vivienne îl bătu pe braț.

– Nu e vina ta, dragule. Și nu dispera. Cu puțină muncă de convingere, se va îndrăgosti de tine. Sunt sigură de asta. Și vei fi un bărbat mai bun după ce o vei dobândi în urma strădaniei.

El se simți ușor atins de cuvintele ei. Zâmbetul ei era ironic și indulgent.

– Desigur, ești un bărbat splendid, curajos, puternic și galant. De asemenea, ești pripit și puțin arogant.

– Arogant? Asta este nedrept. Nu mă pot apăra prefăcându-mă umil.

– Nu, nu poți. Ea scutură din cap și râse din nou. Nu a zis cândva Tavish că ești un băietan arogant cu gura cam mare?

– Nu de când l-am învins în lupta cu sabia. Se aplecă în față. Ar fi trebuit să știe că nu-i putea fi de folos ca aliată, scoțându-i în evidență defectele în loc să-i spună cum să le învingă pe ale Fionei. Așadar, ce sugerezi să fac?

Nu-și putu ascunde tensiunea din glas. Vivienne își netezi fustele de mătase.

– Fii drăguț cu ea.

Myles tăcu, așteptând o continuare care nu veni.

– Asta e tot? Acesta este sfatul tău înțelept? Să fiu drăguț cu ea?

– Da. Și ai răbdare. Cel mai ușor curs este deseori cel mai bun. După ce va vedea cât de bun ești, va accepta adevărul. Nu o poți forța să-și schimbe opiniile, dar acordă-i timp să vadă unde greșește. Și până atunci... fii drăguț.

Logică femeiască întortocheată.

– Am fost deja drăguț, izbucni el.

Vivienne se ridică iute, cu o ținută rigidă.

– Folosind un ton precum acesta? Am văzut cum ai rezolvat situația cu ea în dormitor, când ne-ai alungat ca pe niște muște. Așa vrei să vadă soția ta că tratezi femeile?

– Vă alungam ca să pot rămâne singur cu ea.

Vivienne oftă, prefăcându-se a-și pierde răbdarea.

– Țț-țț-țț, Myles. Nu ai prins niciodată un pește?

Ce legătură ar putea avea cu discuția lor? Ar trebui să plece în clipa aceea și să încheie conversația.

– Ba sigur că da.

– Și ai luat momeala și ai aruncat-o în capul peștelui? Nu, bineînțeles că nu. Ai cufundat undița în apă, cu ceva ademenitor la capăt, poate ceva strălucitor și care poate stârni curiozitatea. Iar apoi ai așteptat și ai lăsat peștele să vină la tine. La fel e și cu femeile. Las-o să vină la tine, și va fi prinsă. Dar, dacă îți vei pierde răbdarea, va trebui să o iei de la capăt.

De aceea nu li se îngăduia femeilor să intre pe câmpul de luptă.

Din pricina acestor tactici viclene.

Avea într-un fel dreptate, poate, dar răbdarea lui și Fiona păreau a fi mereu în contratimp. Cu toate acestea, merita un mic efort, căci nu prea avea opțiuni mai bune. Luă perna plină de cocoloașe de pe podea și o puse la loc în spate.

– Voi încerca să fiu drăguț.

– Excelent. Farmecul tău natural o va câștiga, cu siguranță. Între timp, ai putea să-i arăți împrejurimile. Nu a văzut mare lucru din Dempsey. Acum, că Cedric se simte mai bine, poate că i-ai putea arăta grădinile sau ai putea-o duce în sat. Și ai putea-o lua și pe Alyssa. Asta ar trebui să o înveselească pe Fiona.

Satul. Da, s-ar putea să funcționeze. Avea treburi de rezolvat acolo, iar ea l-ar putea însoți. Dat fiind că tatăl său era țintuit la pat, îi revenea sarcina de a se asigura că totul decurgea bine cu supușii lor. Putea să o ducă chiar în după-amiaza aceea.

Se ridică, simțindu-se mai optimist decât fusese când venise, și se pregăti să facă planuri pentru a-și cuceri soția.

Capitolul 22

Trecură pe lângă turnurile de pază imense, peste vechiul pod de piatră, ajungând pe câmpurile verzi ale satului. Fiona îl urma pe un buiestraș blând, în vreme ce soțul ei își mâna calul de luptă spre nord, departe de sat și spre țărmul aspru al fiordului Fyne. Soarele era sus pe cer, trimițându-și razele calde spre ei, și nici un nor negru nu amenința să strice excursia. Dumnezeu, care părea să verse mereu ploaie asupra Fionei, păstra o porție de soare rezervată pentru Campbellii lui preferați.

Alyssa călărea alături de Fiona, pe o iapă ageră, cu pasul mare. Fata turuia fericită, și Fiona se bucura de compania surorii lui Myles. Prezența ei era un amortizor bine-venit și o scutea pe Fiona de obligația de a conversa cu Myles direct. Caii nechezau și săltau, de parcă ziua caldă le-ar fi adus și lor bucurie. Cei trei urcară și coborâră colinele, văzând iepuri și căprioare și în răstimpuri casa câte unui mic arendaș, până când ajunseră la o margine a fiordului Fyne. Se opriră un moment să-i admire frumusețea și apa întunecată care se izbea de țărmul stâncos. Fiona se uită spre cer. Briza era blândă și caldă și nu se simțea deloc aerul sărat pe care îl aduceau deseori vânturile din apropierea casei ei.

Era o zi încântătoare, și nici măcar prezența neîntreruptă a lui Myles și privirile pe care i le arunca frecvent nu puteau să o strice.

El nu mai spusese nimic despre presupusa confesiune a lui Cedric. De fapt, era cât se putea de afabil, ca și când nu s-ar fi certat niciodată. Fusese galant când se aflau în curte, ajutând-o pe Fiona să urce pe cal. Îi aranjase scărițele cu mare grijă și zăbovise cu mâna pe glezna ei. Fiona văzuse emoțiile perindându-se pe fața lui timp de câteva clipe. Credea că voise să îi pipăie gamba chiar acolo în curte. Dar degetele lui se opriseră, și el zâmbise enigmatic când privise spre ea. Acum călărea, cu aceeași expresie relaxată, în timp ce îi arăta peisajul și îi spunea câte ceva despre istoria locului.

După câțiva kilometri, se întoarseră și porniră spre sat, la nord de castel.

– Myles m-a învățat să călăresc, spuse Alyssa în timp ce înaintau.

Era drăguță și minionă, stând în șa și manevrând calul cu pricepere.

– Nu prea am avut de ales, răspunse el. Dacă nu te învățam să călărești, trebuia să te port mereu în spate. Genunchii mei nu erau prea încântați. Și nu prea îmi pria biciușca.

Alyssa chicoti veselă.

– Nu te-am biciuit niciodată.

– Mi-amintesc prea bine că ai făcut-o. Și încă des. Erai nemiloasă.

– Era o fundă, prostuțule.

– Ei bine, atunci ai mânuit-o necruțător, căci mă pișca precum un bici, o tachină el.

Ea râse.

– Iartă-mă, frate! Habar n-aveam că ai un dos așa catifelat.

Cât ai clipi, cuvântul o făcu pe Fiona să roșească precum racul, amintindu-i de dosul lui în noaptea nunții lor. Catifelat, într-adevăr. Musculos sub mâna ei. Tuși pentru a-și drege glasul, deși nu era nevoie. Myles o privi pe sub sprâncene, dar nu spuse nimic.

Conversația continuă, pe același ton lejer, iar Fiona fu cuprinsă de un dor arzător după Margaret. Îi lipsea sora ei tot mai mult în fiecare zi, dar niciodată atât de tare ca atunci când era cu Alyssa. Fata era dulce și calmă, nevinovată ca ploaia de primăvară. Până și râsul ei semăna cu al lui Margaret. Fiona închidea ochii și-și putea imagina că lângă ea se afla propria ei soră.

Cât și-ar fi dorit să-i trimită o scrisoare în care să-i spună că era bine și sănătoasă. Dar i-ar dezvălui și ce se întâmplase cu Bess, și încă nu putea pune incidentul în cuvinte. Nici măcar nu era sigură dacă clanul Campbell știa că ea avea o soră. Dintr-un motiv ciudat, păstrase toate gândurile despre Margaret pentru sine, ezitând să le împărtășească, ca și când, dacă păstra secretul asupra ei, o ținea mai aproape de suflet

Fu recunoscătoare câteva momente mai târziu când ajunseră în sat, căci gândurile despre casă o întristaseră și îi umeziseră rapid ochii.

De-a lungul drumului, se aflau prăvălii de toate felurile, în fața cărora oamenii își vindeau mărfurile. Dar, văzându-i pe fiul și fiica mai-marelui lor, locuitorii se opriră din treabă și începură să îi salute. Fluturau din mâini și zâmbeau cu căldură și, în curând, se strânseră în grupuri, urându-le bun venit. Strigau unii la alții, și din clădiri ieșeau tot mai mulți săteni, urmați de zeci de copii. Fiona nu mai văzuse niciodată o primire atât de măreață. Era ca și când ar fi fost din stirpe regală.

Soțul ei opri în piața din centrul satului și coborî din șa, salutându-i cu căldură pe fiecare dintre cei prezenți, spunându-le deseori pe nume. Părea că-i cunoștea bine, și respectul pe care i-l purtau era vădit. Erau entuziasmați, dar respectuoși, și nici unul nu îndrăznea să-i atingă hainele sau să îl întrerupă.

Rudele ei nu erau atât de calde unele cu altele. O cuprinse îndoiala, dar la fel de repede o alungă. Era ușor să fii prietenos când vremurile erau bune și aveai îndeajuns de mâncare. Chiar dacă membrii clanului ei nu erau atât de apropiați, loialitatea lor nu era mai prejos ca loialitatea acestor oameni.

Myles continuă să salute lumea, întinzându-se să o ajute pe Alyssa să coboare din șa. O așeză ușor pe pământ, și fata fu iute înghițită de o mulțime de femei prietenoase. Apoi el veni alături de Fiona.

– Prieteni, strigă Myles peste larma vocilor, dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea. Îți urez bun venit, Lady Fiona Campbell, fostă Sinclair, acum una de-a noastră.

Una de-a lor. Declarația ar fi trebuit să o ardă ca un stigmat, dar, în schimb, se simți cuprinsă de o ciudată senzație de demnitate. Era doamna lor acum. Nu fiica mai-marelui, nici măcar sora. Era soția lui, și într-o zi avea să fie doamna castelului Dempsey. Ce ciudat că nu se gândise la asta mai devreme. Și mai ciudat că acest gând îi făcea plăcere.

Privi peste mulțime și văzu chipurile prietenoase ale oamenilor. Lăsă aerul să-i iasă din plămâni, căci nici măcar nu își dăduse seama că își ținuse respirația.

– Bun venit, milady!

– Încântați să vă cunoaștem, milady!

– Ce zi binecuvântată să ne cunoaștem stăpâna!

Valul de trupuri înaintă din nou, înconjurându-i calul, și oamenii se întindeau spre ea pentru a-i prinde mâinile în semn de bun venit, până când Myles râse.

– Dați-vă înapoi acum! Lăsați-o pe doamna mea să descalece!

Ridică brațele și privi spre ea, așteptând. Nu avea de ales, trebuia să își dea drumul în brațele lui. Era diavolul întruchipat îmbrăcat cu pieptar de piele – și cu zâmbetul soțului ei pe buze. Și își dădu drumul.

Ar fi putut să o ridice pur și simplu din șa și să o așeze pe pământ, dar nu putea să lase să-i scape o ocazie atât de bună.

În schimb, o trase și o lipi de el, lăsându-i trupul să alunece de-a lungul pieptului său. Fu o greșeală, își dădu el seama într-o clipă, căci mădularul îi prinse viață ca și când ar fi fost goală sub el.

Mirosul de vanilie îi ajunse la nări, și știu că nu venea de la vreo brutărie, ci de pe pielea caldă a soției lui. Esența ei. Cerule, fata asta era otrava sau salvarea lui?

Nu avea prea mare importanță, căci avea să o înghită oricum. Îl prinse cu mâinile de umeri și nu putu reprima imaginea picioarelor ei împletite în jurul lui. Avea buzele cărnoase și ușor depărtate când o lăsă mai jos. Nevoia de a o săruta îl izbi ca o ghioagă. O putea face aici și acum. Supușii săi l-ar aclama, gândind că este un mire

îndrăgostit. Dar nu putea prezice reacția ei, și nu avea să se lase respins în fața clanului său.

Înghiți și o așeză pe pământ mai brusc decât intenționase, și ea îl privi oarecum surprinsă.

– Scuze, mormăi el și o întoarse, astfel încât să stea exact în fața lui. Avea nevoie de momentul acela pentru a-și stăpâni gândurile fără astâmpăr și pentru a-și controla erecția îndărătnică. Am treabă cu câțiva dintre voi, strigă el. Eu, soția și sora mea am vrea să stăm la cină.

– Puteți veni la hanul meu, milord, strigă o voce groasă. Cea mai bună bere și cele mai curate mese!

Mai multe voci se auziră protestând și venind cu propriile propuneri.

Ridică o mână, râzând din nou.

– Mulțumesc, Tom. E bine la cârciumă la tine. Vă mulțumesc tuturor pentru sugestii.

Alyssa veni alături de el.

– Îi pot arăta eu împrejurimile Fionei, Myles. Sunt sigură că doamnele vor avea mare grijă de noi.

– Într-adevăr, așa vom face, adăugă o tânără cu părul roșcovan, cu dinți enormi și un șorț acoperit de făină.

– Veniți la prăvălia mea, doamnelor. Biscuiții mei sunt cei mai buni din zonă. Ușori ca aerul.

Fiona privi peste umăr spre el, ca și când i-ar fi cerut permisiunea. El se gândi să facă o glumă pe tema aceasta, dar își mușcă limba. Vivi îl sfătuise să fie drăguț, așa că nu făcu decât să zâmbească și, prinzând-o de încheietură, îi ridică mâna și o sărută delicat pe dosul palmei.

– Ai după-amiaza la dispoziție, milady. Fă ce dorești, iar, dacă vrei să cumperi ceva, o poți face. Voi încheia socotelile după ce terminăm aici.

Ea părea uluită, ca și când nu ar fi priceput ce spunea, dar nu își retrase mâna. Apoi, la fel de repede pe cât vorbise el, Alyssa chicoti și o trase pe Fiona înspre brutărie. Myles privi după ele, buclele roșcate și întunecate ale Fionei scânteind printre creștetele castanii și blonde lipsite de strălucire, ascunse sub bonete simple, ale celorlalte femei.

Bătrânul Tom se apropie, zâmbind larg, dând la iveală gingiile goale.

– Îmi faci o onoare, milord. Cârciuma mea este într-acolo, după cum știi.

Aruncând o ultimă privire spre soția sa care se îndepărta, Myles se întoarse să-și urmeze supușii spre han. Spera să rezolve repede și cu ușurință treburile din ziua aceea. Nu avea dispoziția necesară pentru a zăbovi asupra unor chestiuni neînsemnate cum ar fi o oaie rătăcită sau capra care intrase în grădina vecinului. Se afla acolo pentru a demonstra buna-credință, pentru a întări încrederea clanului în înțelepciunea și în spiritul justițiar de care dădea dovadă în lipsa tatălui său, dar mai presus de toate voia să termine cu toate și să o ia pe urmele soției sale mergând la brutărie pentru a-i oferi plăcinte dulci.

Scutură din cap, alungând imaginea. Era ridicol cât de tare îl distrăgea fata aceasta. Se așeză la o masă în cârciumă, cu o halbă de bere, spunându-i lui Tom să trimită vorbă că era gata să asculte păsurile sau solicitările sătenilor. Speranțele sale că avea să termine repede fură iute năruite, căci în fața hanului se formă o ditamai coada.

Sorbi cu sete din bere și îi făcu semn nevestei lui Tom să îi toarne încă una. Apoi îl cheamă pe primul sătean.

Erau niște plângeri despre un taur în călduri care scăpa întruna, în ciuda eforturilor țăranului de a-l ține legat, și se cereau bani pentru a repara acoperișul stricat al morii, plus o dispută al cărei subiect era un bărbat al cărui câine furase slănină. Ultima chestiune a zilei fu înaintată de un bărbat care cerea îngăduința ca fiica lui să se căsătorească cu un Mackenzie. Myles consimți, căci neamul Mackenzie era cumsecade, și nu putu să reziste fetei care îl implora din privire pe după umărul tatălui ei.

Tatăl păru ușurat, și ziua se încheie într-o atmosferă plăcută.

Myles goli halba, îi mulțumi hangiului și plecă să-și caute soția și sora.

Înaintă pe uliță, întorcându-se în piață și întrebându-se cum își petrecuseră ele dimineața. Dat fiind că Alyssa era emisarul său, fără îndoială zăboviseră uitându-se la funde și fleacuri și poate la vreo rochie sau două. Se putea lipsi de ele, dar erau un mijloc de a-și îmblânzi soția, așa că meritau banii. La asta se gândea în timp ce mergea, mirându-se că devenise brusc sentimental, căci își dădu seama că nu urmărea să aibă doar pace alături de Fiona. Dorea, într-adevăr, ca ea să fie fericită. Înțelesese, din puținele mărturisiri pe care i le făcuse în legătură cu trecutul ei, că nu cunoscuse prea multe plăceri

sau bucurii, în vreme ce el avusese din plin parte de așa ceva. Râse înfundat în sinea lui, gândindu-se că poate i se urcase berea la cap, deși nu băuse decât o halbă.

– Milord, se auzi o voce din spate.

Se întoarse și văzu un aurar stând în ușa prăvăliei.

– Da?

– Milord, mă întreb dacă v-aș putea invita înăuntru să vă arăt un lucru pe care l-a admirat doamna dumitale. Dacă-mi e îngăduit să o spun, ar fi un frumos cadou de nuntă.

Ah, așadar neastâmpărata se uitase la fleacuri strălucitoare.

Intră în magazin, și aurarul îi arătă repede un colier de aur lucrat cu măiestrie. În mijloc se afla un smarald, cu forma și culoarea asemănătoare cu inelul pe care îl purta Fiona. Era o bijuterie splendidă, la un preț mai mult decât rezonabil.

Myles îl privi pe meșter.

– Ești sigur că ăsta i-a plăcut?

Omul încuviință din cap.

– Foarte sigur, milord. Ba chiar l-a probat și, dacă îmi e îngăduit să o spun, arăta și mai frumos la gâtul ei încântător.

Își drese glasul.

– De ce nu l-a cumpărat? întrebă Myles.

Vânzătorul se îmbujoră.

– A spus că e mult prea scump, deși Lady Alyssa a asigurat-o că nu e.

Myles zâmbi. Era momeala potrivită, strălucitoare și ademenitoare. Avea să-i arate lui Vivi că știa să pescuiască, căci femeile erau atrase de bijuterii. Până și el știa asta.

– Îl iau.

Ochii aurarului scânteiară ca pietrele prețioase.

– Foarte bine, milord. Mulțumesc, milord.

Încheiară târgul, iar Myles își reluă drumul, căutându-și mireasa pentru a-i oferi frumosul dar.

Ajunse în piață, în spatele căreia se vedea dealul înălțându-se dincolo de marginea satului. Și acolo, așezate pe pături, stăteau zeci de femei, înconjurate de copii. Sunetul glasurilor ajungea la el pe aripile brizei.

Părea că doamna lui li se alăturase la un picnic, căci cu siguranța era cu ele. Ascunse punga cu colierul în vestă, căci era mai bine să păstreze bijuteria pentru momentul în care aveau să fie singuri.

Poate că ea avea să-i răsplătească generozitatea cu un sărut. Gândul îl încălzi la fel de tare ca pașii repezi pe care îi făcea.

Urcă dealul și își zări soția, stând pe un tartan alături de sora lui, lângă o fată cu părul negru, al cărei nume îi scăpa. Fiona se lăsase pe spate, sprijinită pe palme, cu fustele albastre adunate în jur, ca un iaz de satin. O fetiță de vreo șase ani îi împletea flori în păr.

Lui Myles i se strânse stomacul – nu de oboseală, ci din pricina imaginii. Soția lui, lângă un copil cu mânuțele grăsuțe. Fiona părea foarte fericită, zâmbind la vorbele Alyssei, apoi își dădu capul pe spate, râzând din toată inima. Din păr îi căzu o floare. O luă și o mirosi înainte de a i-o înapoia fetiței. Copiii se jucau peste tot, alergând de colo-colo și chicotind, în timp ce mamele lor ciripeau ca niște vrăbii fericite. Imaginea îl unse pe suflet, căci aceștia erau oamenii lui și erau bine îngrijiți. Se simți mândru și își jură în tăcere că, atunci când avea să vină vremea să devină căpetenie, urma să se asigure că aveau să rămână la fel de înfloritori.

Fiona nu îl observase apropiindu-se. Când Alyssa îl văzu, el duse un deget la buze avertizând-o. Însă cuvintele soției lui îl opriră.

– Sora mea mai mică seamănă foarte bine cu tine, Alyssa. Și ea mă face să râd la fel de mult. Cel puțin mă făcea, până când am fost nevoită să o las în urmă.

Alyssa o bătu pe mână.

– Atunci, trebuie să o aducem la Dempsey pentru o vizită prelungită.

El stătu un moment, cu inima bătându-i bizar. Avea o soră? Cum de nu știuse despre asta?

Își drese glasul, și Fiona îl privi surprinsă, îmbujorându-se, ca și când ar fi fost auzită spunând ceva mult mai scandalos.

– Doamnelor. Myles înclină din cap. Pot să vă țin companie?

Fiona își linse buzele și își făcu de lucru cu fustele, dar sora lui zâmbi cu căldură.

– Bineînțeles. Te rog.

Alyssa se retrase, făcându-i loc lângă soția lui.

Se așeză între ele și încercă să îi prindă privirea Fionei, dar ea părea ocupată cu funda pe care o învârtea în mâini, neavând nici o tragere de inimă pentru a-i ura bun venit. El se aplecă peste poala ei și o privi, căci astfel nu îl mai putea evita.

– Cum ți-a fost după-amiaza, milady? întrebă el și se așeză lângă ea.

– Bună, milord.

El trase de funda pe care o ținea ea în mână.

– Ai cumpărat-o?

Ea scutură din cap, continuând să-l evite.

– Nu, este cadou de la unul dintre copii.

El privi în jur.

– De la care?

Ea îi arătă.

– Fetița de acolo, cu codițe.

Myles văzu fetița alergând în cerc, cu un grup de copii care fugeau și ei, cam de aceeași vârstă cu ea. Șapte sau opt ani, ar fi zis.

„Și câți ani are sora ei?" nu se putu el abține să nu se întrebe. Dar soția lui întorsese capul în cealaltă direcție, așa că renunță la întrebare, laolaltă cu multe altele.

Atunci își dădu seama de cât de puțin știa despre propria lui soție.

Îi cunoștea firea irascibilă, desigur. Și impetuozitatea și felul în care îi scânteiau ochii când spunea el ceva jignitor. Și cât de moi avea buzele și cât de dulce curbura gâtului. Și că avusese un căluț în copilărie. Dar, în afară de aceste câteva lucruri, nu știa nimic despre viața ei de dinainte de a fi căsătoriți.

– Cu ce ți-ai petrecut timpul astăzi? întrebă el în schimb, gândindu-se că întrebarea era atât de banală, încât nu ar fi avut ce să o deranjeze.

Apoi își înghiți oftatul de frustrare când sora lui răspunse în locul ei, răsplătindu-l cu toate detaliile exasperante ale aventurilor lor. Iar privirea Fionei zăbovea peste tot, mai puțin asupra lui.

Capitolul 23

Pe drumul de întoarcere spre Dempsey, soțul ei părea abătut. Fusese destul de agreabil când li se alăturase pe pătură, însă ceva din purtarea lui sugera că era tulburat. Nu îi păsa, desigur, dar dispoziția lui se schimba ca vremea, fără veste. Acum călărea în tăcere alături de ea, ca și când ar fi fost cufundat în gânduri apăsătoare. Dar, ca mai devreme, la venire, ochii lui o căutau întruna. Îi simțea privirile,

ca niște aripi de fluturi, poposind, apoi începând să bată din nou. Alyssa călărea la mică distanță în spatele lor, fredonând încet, ca pentru sine.

Soarele începu să coboare peste munți, împurpurându-i în depărtare, și norii tapetau cerul. Avea să plouă în curând. Caii simțeau și trăgeau de frâie.

– Te-ai simțit bine astăzi? întrebă Myles în cele din urmă.

– Da. Mulțumesc pentru invitație.

Putea fi reverențioasă dacă voia.

– Mulțumesc că ai acceptat, răspunse el înclinând din cap.

După un minut, se stârni vântul, furându-i o floare din păr. O prinse cu vârfurile degetelor, stânjenită.

– O, uitasem de ele.

Întinse mâna să le scoată.

– Nu, spuse el. Sunt frumoase. Ar trebui să porți mereu flori în păr.

Părea să vorbească serios, dar ea se simțea expusă și vulnerabilă. Lăsă petalele să-i cadă din mână, însă ceilalți boboci rămaseră unde erau. Să îi scoată acum ar părea sfidător, și avuseseră o zi atât de plăcută, încât nu voia să o strice printr-o impertinență.

Se lăsă din nou tăcerea, auzindu-se doar sunetul moale al copitelor cailor și din când în când câte o pasăre.

– De ce nu mi-ai spus că ai o soră?

Întrebarea soțului ei, chiar dacă fusese rostită pe un ton blând, veni ca o lovitură. Nu fusese sigură până în momentul acela dacă o auzise sau nu.

– Nu m-ai întrebat niciodată.

– Nu. Și totuși, pare un detaliu care ar fi putut ieși la iveală fără să te trag de limbă. Unde era când am fost la reședința Sinclair?

– Ascunsă.

Fiona strânse mai tare de frâu.

– Ascunsă? De ce? E diformă?

Ea se încruntă auzindu-i presupunerea josnică.

– Dimpotrivă. E mai frumoasă decât îți poți închipui.

– Atunci, de ce să o ascunzi?

– Pentru că nu trebuia să o întâlnești.

Nu-și putu reține tonul amenințător.

Acum fu rândul lui să se încrunte. Era evident din expresia lui că avea convingerea că răspunsurile ei erau voit evazive, însă vocea îi rămase sigură.

– Mă gândeam că ar fi vrut să-și vadă sora căsătorindu-se. Nu-mi spui tot adevărul.

Fiona se uită la postura lui rigidă și își dădu seama că nu mai conta dacă îi spunea acum.

Margaret era în siguranță la reședința Sinclair, iar el nu mai constituia o amenințare.

Îl privi.

– Dacă ai fi văzut-o pe Margaret, poate că nu m-ai fi ales pe mine.

El se opri, relaxându-se vizibil.

– Te temeai că mă voi însura cu ea în locul tău?

– Poate.

Buzele lui zvâcniră. Ridică din umeri.

– Eram logodit cu tine, Fiona. Dar, mărturisesc, sunt flatat de grija ta.

Ah, ce arogant era. Campbell tipic. Credea că gelozia frățească o făcuse să o țină pe Margaret departe de el. Simți un gust amar și nu se putu abține.

– Nu este nici o flatare la mijloc, milord. Dar m-am gândit doar să-mi protejez sora de avansurile tale. Nu voiam să o forțez să fie în locul meu.

Buna lui dispoziție se evaporă. Ochii i se întunecară și se îngustară. Mormăi:

– Desigur. Pentru un moment, am uitat că îți displace căsătoria aceasta și că te-am abuzat. Slavă Cerului că soarta surorii tale nu este îngrozitoare ca a ta.

Înfigându-și călcâiele în crupa calului, o luă la galop, îndepărtându-se fără a privi în urmă.

Era un nesăbuit. Puțina bere pe care o băuse la han îi alterase, pesemne, simțurile, căci stătuse pe pătură toată după-amiaza gândindu-se cum să-și facă nevasta să îl adore. Dar ea era la fel de hotărâtă să nu îl lase. „Să-mi protejez sora de avansurile tale!" Putea să-i cumpere o duzină de coliere de smarald, că tot dușman avea să-l considere. Traversă podul, iar copitele calului tropotiră pe pietre ca niște clopote prevestitoare. În curte, sări din șa, aruncă frâiele unui grăjdar și intră în sală.

–Adu băuturi în camera contelui, îi spuse unei servitoare, căci simțea o mare nevoie să stea la căpătâiul tatălui său și să-l mai întrebe o dată cum Dumnezeu se îndrăgostise de Aislinn Sinclair. Trebuia să fi fost mult mai dulce decât fiica ei.

Intră în camera tatălui său, bucuros să-l vadă stând în capul oaselor în pat. Marietta stătea lângă ei, cu o carte de psalmi în poală. Myles traversă încăperea și se aplecă să o sărute pe obraz.

–Bună, mamă, tată. Arăți bine.

Cedric începu să râdă și sfârși prin a tuși.

–Sunt la fel de puternic precum un pisoi nou-născut, dar ești un fiu bun să-mi spui asta.

Cuvintele tatălui său nu erau departe de adevăr. Era slab, cu pielea pătată la tâmple, unde încă i se vedea rana. Tăietura se vindeca, dar vânătaia rămânea. Avea brațul într-o bandulieră de mătase strălucitoare, o mică frivolitate în total contrast cu scopul său. Celelalte răni erau ascunse sub o cămașă fină de pânză. Încă un lucru câtuși de puțin practic, dar trebuia să pretindă că se îmbrăca pe cât putea de bine. Pentru cămașa aceea trebuia să fi fost de vină mama lui.

–Cum a fost călătoria în sat cu Fiona? întrebă mama sa.

–Foarte productivă, mamă. Tată, te vei bucura să auzi că taurul bătrânului Bigsby este încă plin de vigoare și însămânțează toate junincile care îi ies în cale.

–Myles!

Mama doar se prefăcea a fi șocată. Știa prea bine că nu o putea oripila.

–Scuzele mele, mamă! Poate că ne vei scuza cât îi povestesc tatei detaliile mai banale de peste zi?

Tatăl lui încuviință.

–Ai stat destul lângă mine, Mari, și sunt o companie plictisitoare. Du-te și găsește un subiect de bârfă cu soră-ta! Femeia părea a vrea să refuze, dar contele o îndemnă din nou. Haide, du-te!

Ea se ridică, punând cartea de psalmi pe masa de lângă fereastră.

–Prea bine. Mă voi retrage. Noapte bună, iubirea mea. Noapte bună, fiule.

După ce ea închise ușa, Myles se așeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase mama lui, sprijinindu-și picioarele de patul tatălui său.

–Nu prea mai am alte vești. Chestiuni simple, rezolvate cu ușurință. Moara are nevoie de un nou acoperiș.

Servitoarea din sală sosi cu câteva cupe și o carafă de vin. Așeză tava pe masă și apoi îi oferi o cupă plină lui Myles.

– Poți să bei, tată? întrebă el.

– Bineînțeles că pot. Nu sunt mort.

Fata îi dădu și lui o cupă, apoi, cu o reverență grăbită, plecă.

Cedric trase o dușcă lungă, oftând.

– Ah, așa da. Medicul m-a făcut să mănânc fiertură de ovăz. De parcă așa îți recapeți puterile. Și peste ce ai mai dat astăzi? Am auzit-o bine pe mama ta? Fiona te-a însoțit?

Myles își trase picioarele de pe pat, și tălpile îi pocniră pe podea înainte de a se apleca în scaun.

– Da, m-a însoțit. Și s-a simțit bine toată ziua. Tată, îți amintești ce mi-ai împărtășit în timp ce aveai febră?

Cedric sorbi cu sete.

– Da.

Myles se scărpină în cap.

– Ei bine, i-am povestit și soției mele, și nu crede o iotă. E clar că mama ei a păstrat secretul la fel de bine ca tine.

Cedric oftă.

– Speram să nu-ți spun niciodată nimic din toate astea. Dar atacul acesta m-a făcut să mă gândesc la moarte, și, dacă mor înainte ca armistițiul să prindă rădăcini, totul va fi în zadar.

Myles nu se simți deloc în largul lui auzindu-și tatăl vorbind despre moarte. O înfruntau în fiecare zi, desigur, dar niciodată nu mai fusese contele atât de aproape de ea.

– Dar de ce este atât de important armistițiul acesta cu clanul Sinclair? Nu mai contează pentru Aislinn acum, căci nu mai trăiește.

– Eu da. Tatăl său roși când vorbi. Și am jurat să-i protejez copiii. Această promisiune nu obligă mai puțin.

– Și speri să îi protejezi pe Fiona și pe ceilalți aliindu-i cu noi și cu regele?

Sorbi din cupă. Contele încuviință din cap.

– Întocmai.

Myles se înecă ușor cu berea.

– Mai este altceva?

Tatăl său goli cupa.

– Voi păstra unele secrete pentru mine.

La naiba cu tatăl său și cu secretele lui! Ezită din nou, simțindu-se frustrant.

– Tată, nu pot conduce eficient fără a ști tot ce ai de spus. Dacă mai sunt și alte lucruri, spune-mi acum. Dar Cedric nu făcu decât să întindă cupa pentru a i-o reumple. Myles luă carafa de pe masă și umplu cupa. Știi că există o șansă ca în spatele acelei ambuscade să se fi aflat clanul Sinclair, da? întrebă Myles, iar iritarea se auzea limpede în vocea lui.

Contele se gândi un moment.

– Am vorbit pe îndelete cu John la nunta ta, Myles. Pare cu capul pe umeri, și am credința că vede importanța acestui armistițiu. Nu se lasă dus de emoții impetuoase, ca fratele său.

– Da, dar fratele său este căpetenia.

– Adevărat. Dar nu pot înțelege de ce Simon ar fi de acord cu căsătoria, pentru ca apoi să-i anuleze scopul. Mama ta îmi spune că Tavish s-a dus să-l informeze pe regele James despre atac. Ascultă ce-ți spun, dacă va afla ceva, atunci va afla că Archibald Douglas a pus totul la cale.

– Dar Archibald Douglas este în Londra de când l-a exilat regele.

– Da, și Douglas este un șarpe care șoptește în urechea suveranului Angliei. Nimeni altcineva nu conspiră mai mult pentru a-l detrona pe James, căci, dacă regele nostru este înlăturat, Douglas se va întoarce acasă și va prelua din nou regența Scoției.

– Douglas nu are drepturi adevărate. Este tatăl vitreg al regelui, nimic mai mult.

– Da, dar încă este căsătorit cu mama regelui. Și, dat fiind că James nu are încă moștenitori, Douglas este în continuare următorul la rând. Și sunt multe clanuri puternice care s-ar bucura să-l vadă înapoi la cârmă, căci le-ar aduce foloase.

– Și ne-ar distruge pe noi.

– Da, foarte probabil.

Myles sorbi din nou cu sete.

– În cazul acesta, să sperăm că Tavish se va întoarce curând la Dempsey cu știri utile.

– Da, și între timp trebuie să o convingi pe soția ta că nu suntem niște monștri.

– Mărturisesc, tată, că sunt oarecum la ananghie din punctul acesta de vedere. Nu am mai întâlnit o fată atât de îndărătnică. Am apelat chiar și la sfatul lui Vivi.

Tatăl său izbucni în râs, ceea ce se încheie cu un nou acces de tuse.

– Cu ce te-ar putea ajuta Vivi? întrebă el cu greu. Nu a trebuit să curteze niciodată o muiere.

– Așa-i, și și-a băgat soțul în pământ. Dar pare să se înțeleagă cu nevasta mea.

Cedric ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt făcute din aceeași stofă, poate?

Myles zâmbi fără să vrea.

– Vivi mi-a sugerat să fiu *drăguț*.

– Drăguț?

Contele ridică și din cealaltă sprânceană.

– Da, drăguț. Așa că i-am luat miresei mele un colier.

Tatăl său încuviință din cap.

– Pare abordarea potrivită. Și ce s-a întâmplat când i l-ai dat?

– E la mine în buzunar. M-a enervat pe drum spre casă și încă nu i l-am dat.

Contele râse din nou.

– Dă-i-l. Poate o vei aduce pe calea cea bună.

Trecură la alte lucruri, detalii obișnuite despre conducerea gospodăriei, vremea caldă, costul mâinii de lucru pentru acoperișul morii. Se făcu târziu. Era plăcut să petreacă timp cu tatăl său, fără să-și facă griji gândindu-se la comploturi, la neveste și alte intrigi. Dar în cele din urmă ochii contelui începură să se închidă, și Myles își dădu seama că și el era obosit.

– Te las să te odihnești, tată. Somn ușor, să te vindeci!

Ieși din dormitorul contelui, îndreptându-se spre al său și întrebându-se de ce primire urma să aibă parte dacă soția lui era încă trează. Colierul îi atârna greu în buzunar. Ar trebui să-l dea în schimbul unui sărut. Râse înfundat punând mâna pe clanță, dar îi veniră în minte cuvintele ei de mai devreme.

„Urmăream doar să-mi protejez sora de avansurile tale. Nu voiam să o forțez să fie în locul meu."

Se îmbujoră de rușine dintr-odată, și asta îl duru profund, căci nu făcuse nimic rușinos. Fusese răbdător cu ea, mai tolerant cu purtarea ei decât ar fi fost cei mai mulți bărbați. Muiere nerecunoscătoare. Avea să o facă să-i ceară sărutările, la urma urmelor. Nu avea să forțeze o femeie care găsea umilitoare atingerea lui. Își proteja sora, ca să vezi!

Luă mâna de pe clanță și înaintă pe coridor. Avea să se odihnească în altă parte și să își lase soția să caute căldură în propria ei mândrie îndărătnică.

Capitolul 24

Fiona se întreba unde dormea soțul ei de câteva zile. Trecuseră patru nopți de când le părăsise pe ea și pe sora lui în drum spre Dempsey. În acele zile fusese cordial, dar rece, sosind în fiecare dimineață să își schimbe îmbrăcămintea, apoi plecând din nou. În timpul meselor venea uneori să li se alăture în sală, dar deseori cina în camera tatălui său. Fiona își petrecea timpul cu Vivi și cu Alyssa. Marietta rămânea distantă, politicoasă, dar rece. Într-atât de mult, încât până și sora ei începuse să îi șoptească Fionei la ureche: „Nu te descuraja! Nu este vorba că nu te place. Mereu a fost astfel"

Fiona își reamintea că nu conta ce credea soția contelui, însă, cu toate acestea, într-un colț al minții, știa că nu era așa.

Doamnele erau împreună, cosând în camera lui Vivi, când se auzi un strigăt și, la scurt timp după aceea, răsună o bătaie la ușă. Deschise o servitoare, și în fața ușii se afla o tovarășă de-a ei radioasă.

– Doamnelor. S-a întors Lord Tavish. Și l-a dus cu el pe Lord Robert.

Alyssa chicoti de bucurie și, împreună cu Vivienne, lăsă cusutul deoparte.

– O, Fiona, sigur îl vei adora pe Robert. Dar nu trebuie să-l lași să te tachineze. E bine cunoscut pentru glumele sale.

Fiona simți că îi bate inima mai tare. Încă un Campbell de care să se ferească? Minunat. Alyssa ieși pe ușă, săltând pe hol. Vivienne și Fiona o urmară mergând agale.

– Pari posomorâtă, spuse Vivi.

– Mai mult decât de obicei?

Fiona începuse să glumească și ea cu mătușa lui Myles, ceea ce părea să le apropie și mai mult. Vivienne râse ușor înclinând capul pentru a o privi mai bine pe Fiona.

– Nu, nu mai posomorâtă decât de obicei. Și cu siguranță nu atât de posomorâtă ca în prima noapte.

Femeile înaintară pe hol, ieșind în curte, unde Tavish și fratele lui Myles erau salutați ca niște eroi cuceritori. Fiona îl remarcă imediat pe Robert, căci semăna cu Cedric, doar că avea un maxilar mai puțin pronunțat. Avea un ten mai deschis decât al fratelui său și bucle șatene. Înălță capul și îi întâlni privirea. Aproape că se împiedică, căci avea cei mai albaștri și mai adânci ochi pe care îi văzuse, mai degrabă violet decât indigo. Nu era de mirare că femeile îi cădeau la picioare.

Vivienne chicoti și șopti:

– Ai grijă, e un mare pehlivan.

Myles se apropie de fratele său și se întoarse, urmându-i privirea. Când ochii i se opriră asupra Fionei, se încruntă și păși în fața lui Robert, spunând ceva ce ea nu auzi. Robert râse și încuviință. Fiona simți că se înroșește, căci, orice ar fi spus, nu încăpea îndoială că fusese despre ea.

Când soțul ei se întoarse din nou în direcția ei, avea o expresie mai relaxată, și se îndreptă împreună cu fratele său spre ele. Robert se aplecă să-și sărute mătușa pe obraz.

– Vivi cea cu vino-ncoace, nu ai îmbătrânit deloc. Ești cumva vrăjitoare?

– Ceva de genul. Bun venit acasă, Robert.

Îl sărută și ea pe obraz.

– Aș fi venit mai repede, dar Tavish m-a făcut să bat pasul pe loc. Vârsta și prea multă bere i-au venit de hac.

Zâmbetul i se lumină mai tare, căci unchiul său era chiar în spatele lui.

– Încă ți-aș mai putea arăta câte ceva în curte, băiete. Ne vedem acolo mâine.

– E o provocare, unchiule?

Tavish zâmbi larg.

– E o promisiune.

Robert încuviință din cap.

– Pe mâine, atunci!

Se întoarse din nou spre Fiona. Ea spera că nu avea fața îmbujorată. Tânărul era ridicol de atrăgător, cu gropițe în obraji și în bărbia pătrată.

Myles se apropie, întinzându-se și luându-i mâna pentru a o așeza pe după brațul său, ca și când ar fi fost cei mai intimi parteneri.

– Robert, îmi face o mare plăcere să ți-o prezint pe Fiona Campbell. Soția mea.

Cuvântul era plin de subînțelesuri ascunse. Sau poate nu tocmai ascunse. Dar Robert dădu dovadă de bună-cuviință și de maniere impecabile, luându-i cealaltă mână și aplecându-se deasupra ei, repede și scurt.

– Este o onoare să te cunosc, Lady Fiona. Îți sunt dator.

– Vai, domnule, cum așa? întrebă ea cu voce nesigură.

El zâmbi larg.

– Dat fiind că stimabilul meu frate va fi preocupat de o persoană atât de încântătoare ca tine, toate doamnele libere vor fi ale mele.

– Și câteva dintre cele mai puțin libere, murmură Tavish. Haide, ia-o din loc! Te așteaptă tatăl tău.

Robert încuviință încă o dată din cap și îi făcu cu ochiul Fionei.

– Aștept cu nerăbdare să ne cunoaștem mai bine, milady.

Myles o strânse de mână și o trase mai aproape de el, în timp ce grupul se îndrepta spre sală.

– Robert a fost la curte, draga mea, spuse Myles. Iartă-i stilul direct. Acum voi merge să stau cu tata o vreme. Sper că vei putea găsi ceva delectabil cu care să-ți petreci timpul cât lipsesc.

Ea privi spre fața soțului ei. Îi spusese mai multe cuvinte decât îi adresase în ultimele zile. Și cât de pline de solicitudine păreau. O lăsase singură o săptămână, așa că de ce era brusc interesat? Ah, fratele său. Desigur. Myles avea să joace rolul soțului iubitor de dragul lui Robert. Ce prostie, căci sigur cel din urmă era îndeajuns de deștept încât să știe că nu exista dragoste între ei. Poate că ar trebui să șteargă orice îndoială trăgându-și mâna de sub brațul soțului ei.

Dar privi spre Robert și văzu că se uita la ea, cu un licăr curios în ochi. Poate că așa se făceau lucrurile la curte, dar spera că pe fața ei nu se citea altceva decât indiferență, căci nu i-ar fi fost de nici un folos să creeze neînțelegeri între frați. Iar Robert era dușmanul ei, la fel ca Myles. Chiar dacă avea un chip de arhanghel și un zâmbet de ticălos.

– Voi găsi ceva de făcut pentru a-mi petrece timpul fără tine, îi spuse Fiona soțului ei, cu o voce și o expresie voit neutre.

Myles îi zâmbi, părând totodată recunoscător și încordat.

– În acest caz, aștept cu nerăbdare să ne vedem la cină.

Apoi îi prinse bărbia cu degetele și își lipi buzele de ale ei, atât de apăsat și de rapid, că păru mai curând un stigmat decât un sărut. Știa că era pentru Robert, dar tot îi stârni furnicături și îi lăsă un gol în piept după ce el se desprinse.

Mama lui Myles era cu contele, agitându-se ca de obicei, când intrară în cameră. Îl văzu pe Robert și lăsă să-i cadă peria din mână în poala soțului ei.

– Robert! Ce grozav! Traversă încăperea grăbită, cuprinzându-și fiul în brațele acoperite de satin. Dumnezeule! Ești prea slab.

– Mi-ai lipsit, mamă. Nu m-a mai cicălit nimeni de luni în șir. Și nu sunt prea slab. Sunt plin de mușchi.

– Ba ești. Nu te hrănește regele?

Îl trase spre Cedric.

– Mamă, am fost în campanie la graniță, iar mâncarea a fost groaznică, dar mă poți îngrășa cât stau la Dempsey, dacă dorești.

Cedric râse.

– Vino aici, fiule! Lasă-mă să te privesc așa cum trebuie!

Myles se dădu la o parte, privind la fratele său mai mic, care se așeză pe patul tatălui lor, rezemându-se de spetează, atât de relaxat, de parcă nici nu ar fi lipsit de acasă.

– Spune-mi, băiete, cum o duce regele? întrebă Cedric.

– E plin de planuri, ca întotdeauna. S-a căsătorit cu Marie de Guise acum câteva săptămâni și, în onoarea ei, a renovat o mare parte din Linlithgow. Este un loc mai frumos decât Falkland acum, deși vânătoarea nu e la fel de bună. Și intenționează să navigheze spre Ținuturile Înalte către sfârșitul verii. M-a rugat să-l însoțesc. Și pe tine, Myles, dacă tata se poate lipsi de tine aici.

Myles simți un val de entuziasm. Era o mare onoare să navigheze cu regele. Dar imediat se gândi că asta ar însemna să o părăsească pe Fiona atât de curând. Lucrurile erau tare incerte între ei, și i-ar fi plăcut să fie prezent pentru a le limpezi înainte de a o abandona. Ideea că punea nevoile ei, chiar și pe ale lui, înaintea regelui, îl sperie. Fata era ca un val într-un iaz – fiecare acțiune de-a ei punea în mișcare tot ce era în jur.

– Dar Douglas și tagma lui? Au iscat probleme? întrebă Cedric.

Îi făcu semn lui Tavish să se apropie. Tavish se așeză pe un scaun.

– Regele James a trimis cercetași să iscodească zona în care am fost atacați. Probabil nu vor găsi nimic, dar are spionii săi, și poate vor afla ceva folositor.

Myles se apropie, apucând speteaza din spatele cefei lui Robert și aplecându-se.

– Ne aflam pe pământul clanului Fraser când am fost atacați.

Robert încuviință.

– La nord de Inverness, mi-a spus Tavish. Dacă așa stau lucrurile, probabil au fost membrii clanului Fraser, cu ajutor de la verii lor Douglas. Ambele clanuri sunt peste măsură de furioase pentru că regele a acuzat-o pe Lady Janet Douglas că a conspirat să-l otrăvească. Este sora lui Archibald Douglas, desigur, fiind suspectă din pricina aceasta. Totuși, este o trădare să comunice cu Douglas, iar regele are dovezi că au schimbat numeroase mesaje.

– Ce mesaje? întrebă Cedric.

Robert ridică din umeri.

– Nu știu exact, dar, dacă regele are nevoie de un motiv pentru a scăpa de cineva, îl va găsi. Sau îl va crea, dacă îi face plăcere.

– Ai grijă ce spui, băiete! Asemenea vorbe te pot face să ajungi să atârni în ștreang, îl avertiză Tavish.

– Are dreptate, fiule, fu de acord Cedric. James nu are încredere în nimeni necondiționat. Nici măcar în noi.

– Așadar, ce se va întâmpla în continuare? întrebă Myles. Discuția despre trădare îl stânjenea, căci, deși părea că familia soției sale nu avea nimic de-a face cu ambuscada, nu cu multă vreme în urmă clanul Sinclair fusese ținta mâniei regelui. Doar căsătoria lui și hotărârea tatălui său de a-i apăra îi proteja acum. Fragilitatea situației îi îngheța sângele în vene.

Robert se ridică.

– În continuare, sugerez să luăm cina. Dacă mama spune că sunt prea slab, o fi având dreptate.

Cina fu plăcută, iar Fiona constată că se simțea nespus de bine. Sala cea mare era plină ochi de membrii clanului, veniți să îl salute pe Lord Robert. În timp ce se ospătară cu friptură de mistreț, delicatese și dulciuri, el îi delectă pe toți cu povești deocheate despre aventurile sale. Vinul curgea ca un râu primăvara, iar Fiona se încălzi în curând de la băutură și de la atâta veselie, larma voioasă a petrecăreților zumzăindu-i în urechi.

Pe tot parcursul serii, soțului ei nu se desprinse de ea, oferindu-i câte un dumicat delicios sau îndemnând servitoarea să îi umple cupa din nou. Zâmbea întruna, firesc, și era relaxat, foarte diferit de cel care fusese în ultimele zile, când de-abia o privise. Dacă atenția pe care i-o arăta era doar de paradă, era un bun actor, căci juca

cu convingere rolul mirelui îndrăgostit. Sau poate că sosirea fratelui său îi vrăjise pe toți.

– Pari a fi în largul tău astă-seară, milord, spuse ea într-un final.

Chipul lui fi fu traversat de o umbră, care dispăru însă la fel de repede pe cât apăruse.

– Sunt în largul meu, cum ar trebui să fiu. Fratele meu s-a întors acasă, tata se vindecă și am o soție frumoasă alături.

Privirea pe care i-o aruncă fu mai curând o provocare decât o declarație, ca și când ar fi îmboldit-o să îl contrazică. Ea își mușcă limba, neavând nici un răspuns pregătit. Zâmbi și sorbi din vin.

Oricare ar fi fost motivul lui, voia ca Robert să creadă că totul era bine și nu vedea de ce l-ar fi contrazis. Frații ei erau mereu în competiție și la fel părea să stea lucrurile și în cazul lor. Și, într-adevăr, dacă Robert vedea o vulnerabilitate în căsătoria fratelui său, era posibil să fie genul care să profite. Nu îi era de nici un folos să fie curtată de un Campbell. Cu siguranță, nu avea nevoie de încă unul.

Myles se apropie văzând că tace.

– Ești frumoasă, să știi, când nu ai încruntătura aceea de Sinclair pe chip.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă răgușită, și îi acoperi mâna cu a lui. Fiona aproape că sări de pe scaun la această familiaritate.

– Aș putea chiar să îți mărturisesc că mi-ai lipsit în aceste ultime zile, adăugă el.

Pasiunea din ochii lui era de netăgăduit. Atingerea lui o arse ca o flacără. Și, dacă era o femeie cinstită, putea să admită că și ea îi simțise lipsa.

– Tu ești cel care are drumuri misterioase. Eu nu m-am ascuns, spuse ea.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet agale.

– Este o invitație? Un simplu cuvânt din partea ta, și voi reveni cu cea mai mare bucurie în dormitorul nostru.

Era iscusit ca un șarpe. O lăsase de capul ei, sperând ca ea să se simtă singură, ceea ce se și întâmplase, însă nu într-atât încât să îl încurajeze să se întoarcă în patul ei. Sau cel puțin nu într-atât încât să o recunoască.

– Îmi place solitudinea, milord. Dorm netulburată și îmi închipui că sunt încă fecioară, acasă la mine.

El strânse din dinți, iar zâmbetul îi înghență pe față.

– Închipuie-ți ce dorești, Fiona. Adevărul nu poate fi alungat.

Nu intenționase să îl irite, doar să îl descurajeze. Când i se întunecau ochii, devenind somnoroși și senzuali, ca în clipa aceea, când îi atingea mâna și îi șoptea la ureche, instinctul de apărare se trezea imediat la viață. Simțea nevoia de a-l respinge.

În clipa aceea, seara se schimbă radical pentru ea. Soțul ei se întoarse și începu o conversație cu Tavish, care stătea lângă el în cealaltă parte. Fiona simți că i se ivește o lacrimă stupidă, și nu-și putea imagina de unde venea. Clipi, alungând-o. Alyssa stătea în dreapta ei.

– Ești bine, Fiona? întrebă ea.

Fiona încuviință.

– Mi-a intrat ceva în ochi, cred. Atâta tot.

Câteva ore mai târziu, în timp ce se dezbrăca ajutată de Ruby, se gândi la soțul ei și la licărul din ochii săi când privea în direcția ei. Simți furnicături neobișnuite în trup și căzu pe gânduri. Nu făcuse un secret din faptul că o dorea, dar totuși își petrecea nopțile în altă parte. Zile în șir, nu făcuse nici o încercare de a o seduce, și ar fi trebuit să fie bucuroasă. *Era* bucuroasă, desigur. Era mai bine să-l țină la distanță, căci, atunci când îi atinsese mâna la cină, aproape că icnise din pricina arsurii pe care o simțise. Flăcările o traversau chiar și acum, deși se chinuia să le alunge. Forța ei de Sinclair slăbea cu fiecare zi ce trecea.

– Brațele sus, milady, o instrui Ruby. Haideți să scoatem cămașa aceasta.

Fiona ridică brațele, supusă ca un copil, dar, în timp ce servitoarea îi scotea veșmântul, materialul îi atinse sfârcurile ca un sărut discret, și Fiona trase deodată aer în piept. Expiră încet, venindu-i să-și prindă sânii în mâini pentru a le potoli durerea bruscă. Era o senzație ciudată, căci își simțea trupul fierbinte și rece în același timp, ca și când ar fi turnat apă pe o plită încinsă, de pe care picăturile săreau și sfârâiau într-un dans încins.

Fiona se încruntă din pricina propriilor gânduri. Petrecuse prea mult timp cu Vivi în ultima vreme. Femeia avea o fire prea destrăbălată, vorbind mereu despre marile plăceri ale iubirii carnale. Era o prostie. Fiona încercase. Nu fusese îngrozitor. Dacă era să spună adevărul, fuseseră și lucruri care îi plăcuseră, dar în mare parte își amintea doar o grămadă de mormăieli și multă frecare. Nu avea nevoie de așa ceva. Și totuși, trupul ei părea înclinat să nu dea crezare minții.

Ruby se întoarse cu o cămașă de noapte, cea din pânză groasă pe care o purta întotdeauna, și, când i-o strecură peste trup, acesta o trădă încă o dată. În minte îi apărură imediat imagini cu soțul ei. Myles, întins în pat, sărutând-o la han, trăgându-i picioarele grăbit în jurul șoldurilor lui, în noaptea nunții lor. Dumnezeule mare, cum de putea tânji după mângâierea lui? Când devenise o ușuratică?

Ruby veni în fața ei, legându-i fundele cămășii de noapte, înfășând-o de parcă ar fi fost un prunc, dar nu era. Și totuși, nu era nici tocmai femeie. Era undeva la mijloc. Din toate punctele de vedere. Nu mai era fecioară, dar nici tocmai soție. Nu mai era din neamul Sinclair, dar nu era pe deplin o Campbell. Simți lacrimile arzându-i ochii și îi îndepărtă mâinile lui Ruby.

– Mulțumesc. Termin eu.

– Da, milady. S-a întâmplat ceva?

Fiona zâmbi cu chiu, cu vai.

– Totul este bine, minți ea. Dar mă doare puțin capul și aș vrea să fiu singură.

– Da, milady.

Ruby făcu o reverență stângace și închise ușa în urma ei cu un ultim bufnet.

Fiona se așeză la masa de toaletă și luă peria, trecându-și-o ușor prin păr. Apoi o așeză la loc și își vârî degetele prin bucle încet, așa cum ar fi putut-o face un iubit, și trupul îi vibră de dorință și de data aceasta. Închise ochii, și câteva momente se lăsă să își închipuie cum ar fi putut fi viața ei dacă s-ar fi căsătorit din dragoste și nu din obligație. Ce bucurie ar fi fost să fie mângâiată de un bărbat care o adora! Care o prețuia și o respecta. Un bărbat ale cărui sărutări să-i facă inima să duduie și picioarele să tremure și să se desfacă. Deși încerca din răsputeri să invoce un cavaler imaginar, toate imaginile se concentrau asupra chipului lui Myles. Vedea zâmbetul și ochii lui, îi simțea mâinile. Și gura.

Își atinse buzele cu degetele, ca și când ar fi putut gusta. Bărbat blestemat. Îi răpise atât virginitatea, cât și identitatea. Acum îi furase și gândurile.

Se ridică iute de la masă, doborând scaunul în grabă. Îl lăsă acolo, ca un copil bosumflat, și se duse spre pat stingând toate lumânările, până când încăperea rămase într-o beznă aproape deplină. Nu mai

rămăsese decât licărul focului din șemineu. Se strecură sub așternuturi oftând din rărunchi și se rugă să adoarmă.

La un moment dat, un zgomot la ușă o trezi din somnul ușor. Focul ardea mocnit în camera întunecată și din sala de dedesubt se auzeau sunete vagi. Trebuia să fie aproape miezul nopții. Ușa se deschise, și văzu o siluetă masivă. Se gândi să țipe, dar fiara trecu printre pat și șemineu, și ea văzu că era un bărbat. Ar fi putut să întrebe cine era, dar bruta se împiedică de scaunul răsturnat și căzu cu zgomot, lăsând să-i scape un șuvoi de înjurături scandaloase, și Fiona își dădu seama că era soțul ei.

Capitolul 25

– Ce faci aici? întrebă soția lui, ca și când prezența sa ar fi necesitat o explicație.

– E dormitorul meu! mormăi el. Îi zvâcnea genunchiul, de parcă l-ar fi lovit o ghiulea de tun, dar, mai rău de-atât, îl izbise ceva peste față și, chiar și acum, simțea că îi curge sânge din nas. Dumnezeule, femeie, dacă aș fi știut că ai pus o capcană, aș fi adus o lumânare.

Fusese în sală cu Robert și Tavish, vorbind despre trecut și punând la cale strategii pentru viitor, până când în cele din urmă se săturase de vin și de poveștile fratelui său. Așa că le urase noapte bună și, pentru prima oară în ultimele patru nopți, se îndreptase spre dormitorul său. Dormise în camera lui Robert în ultima vreme, sperând că absența lui ar putea-o îmbuna pe soția lui. Dar fratele lui se întorsese acum, iar Myles hotărâse că era de ajuns. Era soția lui și, fie că îi plăcea, fie că nu, avea să doarmă lângă ea de azi înainte.

În timpul cinei, sperase să o înmoaie cu atențiile lui. Cu toate acestea, ea refuzase să-l invite. Acum se trezi pe covor, strângând din dinți la durerea din genunchi și întinzând mâna să oprească șuvoiul din nas.

– Dacă aș fi știut că vii, aș fi pus scaunul la loc, spuse ea.

Dumnezeule, fata avea tupeul să pară indignată. Avea un dar al ei de a face ca fiecare propoziție să sune a acuzație.

– Ai putea aprinde o lumânare, te rog?

Se strădui să sune calm, dar nu reuși. Cu toate acestea, o auzi coborând din pat, și în curând se văzu o scânteie. Lumina slabă a lumânării stinghere, pe lângă focul care abia pâlpâia, arunca umbre prin încăpere.

– Ești rănit? avu ea decența de a întreba. S-a auzit un pocnet teribil.

– Sunt bine.

Fiona veni mai aproape, iar lumina pâlpâitoare aruncă o reflexie stranie asupra pielii ei translucide. Își lăsase părul desfăcut și purta o cămașă de noapte albă, de pânză. Un veșmânt cuviincios, care însă lui îi făcea inima să duduie. Zvâcnetul se mută din rotulă în vintre.

Ea se aplecă și scoase un icnet.

– Dumnezeule, Myles, sângerezi. Așeză lumânarea pe masă și aprinse rapid alte câteva. Aruncă un buștean pe foc. Apoi dispăru în garderobă pentru un moment, întorcându-se cu o cârpă.

– Stai aici pe scaun! Lasă-mă să văd!

El o lăsă să îl ridice și să-l așeze pe scaun.

– E nasul. Probabil m-am lovit de piciorul scaunului.

Ea apropie lumânările și turnă apă dintr-o carafă în lighean, înmuind cârpa.

– Lasă capul pe spate. Mișcă mâna.

– Ce-ți mai place să faci pe șefa.

– Sângerezi ca un prostănac. Mișcă mâna, am zis.

O lăsă să-l îngrijească, surprins de blândețea atingerii ei, în comparație cu tonul aspru al cuvintelor ei. Dar nu avea să se plângă, căci, atunci când se aplecă, îi văzu sânii săltând pe după pânza albă. Înghiți din nou și își dori ca lumina lumânării să fie mai puternică și decolteul mai adânc. Dacă ar întinde mâna, și-ar putea umple palma cu carnea ei. Gândul îl săgetă până în testicule. Însă avea mâinile pătate cu sânge, așa că și le ținu în poală, departe de bucluc și acoperind dovada că era din ce în ce mai excitat.

– Crezi că e rupt? întrebă ea.

Gândindu-se doar la mădularul lui, rosti:

– Ce?

– Nasul. Crezi că l-ai rupt?

– O, mă îndoiesc, deși doare ca naiba.

Apăsă cu arătătorul pe coama nasului. Fiona înmuie din nou cârpa în lighean, apoi o stoarse. I-o apăsă pe nări.

– Ia, ține-o pe nas!

El făcu întocmai și încercă să-și ascundă surpriza când ea îi luă cealaltă mână și începu să o șteargă cu o altă cârpă umedă. Ar fi putut-o înmuia în lighean, dar nu o făcu. Era mult prea plăcut să fie îngrijit de ea.

Fiona se ocupă de o mână, apoi de cealaltă, cu sprâncenele împreunate de concentrare, în timp ce îi curăța palmele, îndepărtându-i petele stacojii cu cârpa umedă. Părea mai minuțioasă decât era cazul, dar el își ținu gura.

Apoi ea îi șterse fiecare deget de la bază până la vârf, și Fiona crezu că avea să moară din pricina mișcării, ca și când ar fi avut zece mici mădulare, tresărind fiecare sub căldura mâinilor ei care îl frecau cu cârpa umedă. Îi făcea în ciudă fără să știe. Dumnezeule, cât o dorea!

El avea mâinile mari. Cu mult mai mari decât ale ei, și aspre de la bătături și cicatrici. Nu frumoase sau catifelate, nu niște mâini odihnite, însă era fermecată de forța și de grosimea palmelor lui, de arcuirea puternică a fiecărui deget și de inelul cu sigiliu, care îl proclama drept Campbell. Astfel de mâini erau făcute pentru a învârti sabia și pentru a înfrânge dușmanii. Mâini care ucideau. Însă știa că fuseseră blânde când îi atinseseră fața la han sau îi tăiase legăturile de la mâini. Sau când o ținuse de mână la cină. Nu înțelegea cum mâinile acelea puternice, tăbăcite o puteau atinge cu atâta delicatețe. Cu toate acestea, știa că puteau. Îndepărtă și ultima picătură de sânge și îl privi.

Avea capul dat pe spate, cu ochii închiși. Probabil că rana îi provoca o durere imensă, căci pe frunte avea broboane de sudoare și respira sacadat. Îi privi gâtul musculos și observă că avea pulsul accelerat.

Îi dădu drumul mâinii, și aceasta căzu, strângându-se în pumn. Fiona mai clăti o dată cârpa, storcând-o și înlocuind-o cu cea pe care el și-o ținea lipită de față cu cealaltă mână. El deschise ochii și o privi atât de ciudat, încât ea crezu pentru o clipă că s-ar putea să îl fi luat amețeala. Unii bărbați pățeau asta când își vedeau propriul sânge, deși el nu părea genul impresionabil.

– Ești bine? întrebă ea din nou.

El pleacă ușor capul și îndepărtă cârpa. Era pătată pe alocuri de sânge. Trase aer pe nas.

– Cred că sunt bine.

– Ei bine, lasă capul jos și mai așteaptă puțin.

El se încruntă.

– Nu, sunt bine. Dar tu te-ai cam murdărit. Înclină din cap spre trunchiul ei, și ea privi în jos, văzând că avea cămașa de noapte umedă și pătată de apa rozalie din lighean. I se lipea de pântec, și se înfioră, observând deodată că în încăpere era răcoare.

– Trebuie să te schimbi.

El avea vocea răgușită, și ea nu-și putea imagina alt motiv decât poate că era supărat. La urma urmei, era vina ei. Dacă nu ar fi lăsat scaunul răsturnat pe podea, nu ar fi căzut. Presupunea că ar trebui să-i ceară scuze. E important, totuși, să recunoști când greșești.

– Îmi pare rău, spuse ea, aproape în șoaptă.

El miji ochii.

– Pentru ce, mai exact?

– Pentru că am lăsat scaunul în calea ta. Pentru ce altceva să-ți cer scuze?

El o privi atât de lung, încât ea se întrebă din nou dacă nu cumva se lovise prea tare, apoi el râse înfundat, scoțând un sunet lipsit de umor.

– Chiar, pentru ce. Curăță-te, Fiona! Mă descurc singur de-acum.

Vorbele lui o răniră. Îl îngrijise cu mare atenție, iar el părea a-i purta pică. Faptul că lăsase scaunul în calea lui fusese un accident. De unde să știe că avea să umble pe întuneric prin cameră, când nu mai trecuse pe acolo de zile în șir? Se duse în garderobă și luă o altă cămașă de noapte din cuier. Slavă Cerului că avea încă una din pânză groasă. Nu intenționa să iasă de acolo nepurtând altceva decât veșmântul acela în care părea mai degrabă despuiată. Își scoase cămașa umedă și și-o puse repede pe cealaltă, legând funda la gât cât de strâns putu.

Îl auzi pe Myles în cealaltă cameră, golind ligheanul și punând lemne pe foc. Părea că intenționa să rămână, așa că nu avea de ales decât să se întoarcă în cameră. Cu bărbia în pământ, intră în încăpere și se îndreptă spre pat.

– Vino și stai aici un moment! Arătă spre scaunul de lângă vatră. Ea șovăi, până când el spuse: Te rog. Am să-ți dau ceva. O mustrare, fără îndoială, dar totuși se așeză, după cum îi spusese. Așteaptă un moment aici.

El se duse în garderobă și se întoarse câteva momente mai târziu. Îngenunche în fața ei, și postura lui rugătoare o lăsă fără respirație. Îi înmână o pungută de catifea roșie. Inima i-o luă la goană,

ca o piatră pe suprafața unui lac, până când plonjă adânc sub suprafața tulbure.

– Ce este? întrebă ea.

El râse înfundat văzându-i stânjeneala.

– Ești o fată suspicioasă, nu-i așa? Nu este nimic veninos, promit. Deschide punga.

Ea desfăcu sfoara și răsturnă punga, trepidând de curiozitate. În poală îi căzu un colier cu aur și smaralde. Îl recunoscu imediat. Era cel pe care-l admirase când fusese cu Alyssa. Întinse mâna, dar nu îl atinse. De unde știuse? Timp de o clipă, se întrebă prostește dacă un asemenea pandantiv nu era cumva fermecat.

– Am spioni peste tot, răspunse el, apoi râse văzând că ea nu zâmbea. Aurarul mi-a spus când am trecut pe lângă prăvălia lui, și am fost încântat să-l cumpăr pentru tine. Am vrut să ți-l dau mai devreme, dar... eram nervos pe tine.

Ea îl privi în ochi.

– Și-acum nu ești?

Tare ciudat mai era soțul ei. Trase aer în piept încet.

– Încă sunt iritat. Dar totodată îmi dau seama că ai pierdut mult când ți-am abandonat cuferele la marginea drumului și intenționez să înlocuiesc lucrurile acelea. Dar, mai mult de atât, Fiona, ți-ai lăsat în urmă familia și casa. Și, deși ai fugit și încă îmi opui rezistență, nu ai dat înapoi niciodată. Respect asta, chiar dacă aș vrea să încetezi.

– Să încetez?

– Să încetezi să te mai opui.

În vocea lui se ghicea unda unei rugăminți, însă abia sesizabilă. Ea simți că i se blocă respirația.

– De ce ți-ai schimbat atitudinea? Nu ne-am prea văzut în ultimele zile.

El ridică din umeri.

– Poate că întoarcerea fratelui meu m-a făcut să înțeleg lucrurile altfel.

– Să le înțelegi altfel? Sau e vorba despre gelozie?

Era o întrebare îndrăzneață, dar avea să afle adevărul. Dacă urma să fie un pion în mâinile lor, era mai bine să afle acum.

El clătină din cap și zâmbi trist.

– Nu am nici un motiv să fiu gelos pe fratele meu. Robert mă enervează, dar la fel de des mă încântă, însă, dacă soarta ne-ar despărți, aș suferi din pricina aceasta, și mă întreb dacă tu suferi din pricina

faptului că ai pierdut compania surorii tale. Ți-aș putea ușura greutatea aceasta dacă ar exista o cale.

Lacrimi de surprindere îi înțepară ochii. Era prima dată când zicea că venirea ei aici nu era o onoare și o binecuvântare pe care ar trebui să le prețuiască. Faptul că recunoștea că făcuse un sacrificiu o ajuta mult să îl ierte pentru că era un Campbell nenorocit. Luă colierul. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Mult mai scump decât orice bijuterie pe care o avea în cuferele ei. Îl ridică, și flacăra lumânării săltă pe verigile lui, dansând pe pereți. Era o bijuterie fermecată, într-adevăr.

– Mulțumesc, Myles. Este încântător. Nu-și putu controla tremurul vocii.

El zâmbi.

– Nu atât de încântător precum va fi la gâtul tău. Pot să ți-l pun eu?

Ah, ar trebui să refuze acest cadou cumpărat cu averea neamului Campbell, cu bogății răpite de la clanuri mai puțin puternice, precum al ei. Dar nu voia decât să și-l pună și să se privească în oglindă. Se răsuci pe scaun și se ridică. Își dădu părul într-o parte și îl ținu, în timp ce el îi așeză lanțul, cu închizătorile la spate. Apoi Myles ezită un moment.

– Închizătoarea aceasta este pentru degete mai fine decât ale mele.

Ea își închipui degetele lui în clipa aceea, degetele pe care tocmai le curățase, și strânse picioarele pe sub cămașa de noapte. În cele din urmă, el reuși să închidă colierul. Zăbovi o clipă cu mâinile pe umerii ei, strângându-i abia sesizabil. Ea îi dădu drumul părului, care căzu pe antebrațele lui, foșnind. Îl auzi oftând. Se întoarse spre el, atingând la rândul ei bijuteria fină.

– Cum arată?

– Uimitor. Uită-te la tine!

Întinse mâna și luă o oglindă de pe masă, apoi îngenunche din nou în fața ei, ținând-o în sus, astfel încât să se poată vedea în ea. Avea obrajii calzi, și nu se putu abține să nu zâmbească.

– E prea întuneric aici. Pun prinsoare că nici măcar nu îl vezi.

– Ba da. Lucește pe pielea ta ca praful de aur.

Întinse mâna să îndrepte oglinda pe care o ținea el. El îi atinse mâna cu a lui, și ea tresări ca și când inimile lor ar fi început să bată în același timp.

Privi în oglindă pentru câteva secunde, observând aurul, smaraldul și strălucirea pielii ei. Dar ceea ce îi atrase atenția fu dorința din propriii ei ochi. Erau mari și întunecați în încăperea slab luminată – și nu din pricina colierului. Privi spre Myles, iar el lăsă oglinda deoparte, cu ochii plini de aceeași dorință.

Voia să îl disprețuiască.

Era datoria ei de Sinclair să o facă. Dar încercase, și era prea greu. Prezența lui îi tulbura gândurile și îi ințețea dorința. Deșteptase în ea un lucru pe care nu-l putea uita. Soțul ei nu era crud, nici aspru, nici rău și nu avea nici unul dintre defectele pe care și le imaginase ea. În schimb, era bun, răbdător generos și sincer. Și nu cerea decât să fie soția lui pe deplin.

– Este un dar frumos, murmură ea.

Dacă Myles ar fi întins mâna în clipa aceea și-ar fi atins-o, s-ar fi aruncat în brațele lui, căci acum înțelegea cum de se întorceau florile spre soare. Părea că trupul ei era tras înspre el, gata pregătit pentru sărutul lui, gata să se lase cules. Dar el nu întinse mâna. Își ținu mâinile pe lângă corp. Mândria lui era la fel de mare ca ai ei.

Myles strânse pumnii, nevoia de a o atinge lovindu-l ca un val care îl trăgea spre ea. Dar rezistă, căci voia să vină ea spre el în schimb.

– Nu am vrut să fiu nerespectuoasă nevorbindu-ți despre sora mea, spuse ea văzând că el tăcea în continuare. Cred că ai fi avut grijă dacă te-ai fi căsătorit cu ea în schimb. Dar mă temeam. Nu te cunoșteam pe atunci.

El se gândi un moment și văzu că scuturile ei începeau să cedeze.

– Iar acum mă cunoști?

– Puțin. Îndeajuns cât să știu că nu ești crud.

Un compliment din partea ei.

Era încântătoare la lumina focului, privindu-l cu ochii aceia cu gene lungi. Își lăsase părul desfăcut. El nu avea cum să reziste.

Întinse mâna și își răsuci o buclă pe deget. Fiona nu se clinti și nu obiectă. Din partea ei, putea fi considerată invitația la care spera. Și, dacă toți fiii Scoției ar aștepta ca soțiile lor să le iasă în întâmpinare, neamul lui s-ar putea stinge, iar patria ar fi năpădită de englezi murdari.

– Ești crudă, o tachină el cu blândețe. Căci mă ispitești cu zâmbetele tale și cu toate acestea îmi refuzi sărutul.

Ea îl privi un moment îndelungat, fără să zâmbească.

– Nu mi-ai oferit nici unul de zile întregi.

El rămase fără suflare, iar mădularul îi tresăltă plin de speranțe.

Stătea dreaptă în scaun, iar el îngenunche în fața ei. Părul ei era mătăsos și cârlionțat. Răsuci încă o buclă lângă prima.

– Nu, nu am făcut-o. Trebuie să mi-o ceri, îți amintești?

Scoase un încântător oftat de nerăbdare și aproape că îi trase fața spre a lui pentru a pune capăt acestei nebunii îndărătnice. Dar ea se lăsă din nou pe perna de pe scaun și privi spre foc, apăsându-și degetul mare pe buze. Părul i se desprinsese de pe degetele lui când se îndepărtase. Simți cum războinicul Sinclair din ea se lupta cu dorința ei de femeie.

El se aplecă și își trecu mâinile pe dosul gambelor ei, ridicându-i cămașa de noapte.

– Încetează, spuse ea fără convingere, continuând să privească țintă spre foc.

– Dacă nu te pot săruta, trebuie să găsesc o altă cale de a-mi petrece timpul.

Ea îi îndepărtă o mână cu piciorul, dar el i-l prinse și îi frecă talpa cu degetul. Ea închise ochii pentru o clipă. El mișcă degetul din nou și îi văzu genele fluturând.

Ah, poate că așa putea ajunge la inima acestei fete. Prin picioare. Și ce cale încântătoare ar fi! Îi cuprinse piciorul cu ambele mâini și strânse, frecându-și palmele de pielea ei. Ea se întoarse și se încruntă, încercând fără vlagă să se desprindă din prinsoarea lui.

– Ce faci?

El ridică din umeri și zâmbi.

– Îmi umplu timpul.

– Cu piciorul meu?

– E plăcut, nu?

Ea pufni și se întoarse spre foc, dar nu se desprinse.

– Nu înseamnă nimic, dar savurează dacă îți face plăcere.

El râse înfundat la minciuna ei evidentă și îi prinse și celălalt picior, lăsându-se pe spate și sprijinindu-l de coapsele sale. Avea genunchii lipiți, dar avea să-i facă să se relaxeze și în curând avea să pătrundă între ei. I se umplu pieptul de dorință. Dacă mișca piciorul doi centimetri la stânga, ar ști fără dubiu ce efect avusese asupra lui. Ca și cum nu ar fi știut deja. Nu era atât de inocentă.

Îi frecă picioarele încă un moment, apoi trecu la glezne și o mângâie încet, până ajunse la gambe, și degetele i se prinseră în spatele genunchilor ei. Se aplecă și i se lipi de fluierul piciorului.

Ea oftă și își prinse buza de jos între dinți. Privirea pe care i-o aruncă era plină de nehotărâre. Nu se asemăna cu încruntăturile din ultimele zile. Își atinsese scopul pe jumătate. Îi mai ridică puțin cămașa de noapte, deasupra picioarelor îndoite, dar ea prinse marginea și o ținu în loc.

– Nu, șopti ea.

Era prea aproape. Mâinile lui ardeau ca jăraticul în timp ce înainta de-a lungul coapselor ei acoperite de pânză, oprindu-se pe talie. Chiar și prin cămașă, simțea căldura, ca și când nu ar fi fost nici o barieră între ei. Se aplecă mai tare, până când fețele lor nu mai erau despărțite decât de o respirație.

Ea strânse tivul cămășii, și el îi simți mușchii abdomenului încordându-se sub mâna ei. Cu mâna cealaltă, se împinse în umărul lui, ca și când ar fi încercat să clintească un munte din cale.

– Ajunge, spuse ea, dar tremurul din voce o trădă.

El clătină încet din cap.

– Nu, iubito, nu ajunge deloc.

Îi tresări inima în piept auzind cuvântul afectuos, deși știa că era fals. Nu o iubea, nu mai mult decât îl iubea ea pe el. Era instinctul, nimic altceva. Dar apoi el lăsă capul jos și îi atinse un sân cu obrazul, făcându-l să salte și să se umfle, ridicându-se spre el, căci nu se putu abține. Ea îl prinse de ceafă și îl apăsă mai tare. El gemu și deschise gura, umezind țesătura cămășii de noapte și arzându-i carnea.

Mâinile lui erau iuți, mult prea iuți pentru ea, și nu apucă să reacționeze. O cuprinse cu un braț pe după mijloc și o trase, în timp ce mâna cealaltă i se strecura pe după tiv, urcând de-a lungul coapsei, până când îi cuprinse fundul gol și strânse.

Ea țipă, îngrozită de îngăduința ei nesăbuită și totodată nedorind nimic mai mult decât să se lipească de el, mișcându-și picioarele astfel încât să-i facă loc între ele.

Gura lui urcă spre coloana gâtului, lăsând în urmă o dâră fierbinte și umedă. Mintea ei striga să înceteze și să o lase în pace, dar nu putea articula nici un cuvânt în afară de oftaturi deșănțate. Dumnezeule, era o trădătoare neputincioasă. Era la fel de inutilă pentru clanul ei ca o vrabie. El își trecu buzele pe deasupra maxilarului ei și se opri, zăbovind deasupra buzelor. Atunci îl privi, întunecat în lumina

slabă. Inima i se zbătu sălbatic în piept. De-abia putea respira din cauza pulsului bezmetic.

– Cere-mi-o, șopti el atingându-i colțul gurii cu gura lui. Ea întoarse capul, neîndrăznind să vorbească, căci fără îndoială nu ar fi ieșit decât o aprobare. Întoarse fața spre a lui. Sunt soțul tău, Fiona. Cere-mi-o și îți voi oferi o plăcere nebănuită.

Ea își linse buzele. Nu mai avea decât o singură săgeată în arsenal.

– Ești dușmanul meu. Nu vreau nimic de la tine.

Dar cuvintele erau amare și sunau fals. El o trase mai aproape.

– Ești o mincinoasă.

Ea oftă auzind acuzațiile, dar nu putu să nege, așa cum nu îl putea nega pe el. Își strecură mâinile în părul lui și îl privi țintă încă un moment. Apoi îl sărută, abandonându-se pe deplin, primind intensitatea dorinței lui.

Brațele lui erau ca de oțel, o închisoare bine-venită, și cu cealaltă mână îi frământa fundul. Fiona se abandonă cu totul, fără reținere.

Blestemați fie clanul și frații ei!

Timp de câteva momente delicioase, stătură lipiți unul de celălalt legănându-se pe scaun, în vreme ce ușurarea și tensiunea creșteau – două fețe ale aceleiași monede. Myles o trase spre marginea scaunului mângâind-o în locul în care i se îmbinau picioarele. Ea se împinse în mâna lui și simți un fior crescând înăuntrul ei. El o sărută pe gât, îndepărtându-i cămașa de noapte nerăbdător și scoțându-i la iveală un umăr. Țesătura se prinse în colier.

El râse înfundat, trecându-și degetul pe deasupra aurului.

– Dumnezeule, Fiona, oftă el, ți-aș fi dat bijuteria aceasta cu zile în urmă dacă aș fi știut că ți-ar putea slăbi rezistența.

Cuvintele lui pătrunseră prin ceața dorinței, ca o ploaie rece de toamnă prăvălită peste ardoarea ei. Se împinse în el și se lăsă pe scaun. Asta făcuse? O momise cu fleacuri strălucitoare pentru a o face să cedeze?

– Să îmi slăbești rezistența?

Expresia de pe chipul lui trecu de la confuzie la remușcare. El clătină din cap.

– Nu asta am vrut să spun, Fiona. A fost o exprimare nefericită.

Dar nu avea să se lase păcălită.

– Te-ai gândit să mă plătești, ca și când aș fi vreo târfă? Să-mi dai o bijuterie frumoasă și să mă vezi căzând pe spate? Dumnezeule,

iar ea îl lăsase. Se deschisese, fără ca măcar să fie nevoie de un pat. Stătea pe un scaun, fiind cât pe ce să se împreuneze pe dușumea, ca țăranii.

– Intenționam ca acest colier să fie un dar. Nu să te cumpăr cu el. Nu aveam nici o așteptare.

Avea vocea încordată. Bineînțeles că da. Eșuase.

– Acum cine minte? întrebă ea. Mă poți privi în ochi spunându-mi că nu te-ai gândit să primești sărutări în schimbul acestei bijuterii?

El strânse din dinți.

– Da, voiam să primesc sărutări în schimb. Dar ți-aș fi dat colierul oricum. Nu te-am forțat, Fiona. Îmi doresc din tot sufletul să evit ceea ce ne-a făcut să ajungem aici. Am fost răbdător. Și nu îmi cer scuze pentru că te doresc.

– Pentru viclenie ar trebui să-ți ceri scuze!

Își trase cămașa de noapte peste umăr și începu să încheie funda de la gât. El își trecu mâna peste cap.

– Nu a fost nici o viclenie. Dacă ai fi rezonabilă, ai înțelege asta. Seducția nu înseamnă înșelăciune.

– Nu așa cum o faci tu.

Mai avea încă o săgeată, se pare, iar aceasta își atinsese ținta. Ea se ridică brusc și se întoarse spre foc, trecându-și mâna prin păr. Era o fată proastă dacă credea că lui îi păsa de sentimentele ei. Dacă ar fi respectat-o, așa cum spusese, nu ar fi momit-o cu aur și smarald. Dar era un Campbell, la urma urmelor, plin de dorințe și de vicleșuguri. Iar ea își îngăduise să uite asta. Probabil că așa fusese ademenită și mama ei de se trezise singură într-o vâlcea cu Cedric. Fiona nu avea să fie atât de naivă.

Capitolul 26

A doua zi, dimineața devreme, se auzi o bătaie ușoară la ușă, trezind-o pe Fiona din visele însuflețite, pline de culori stacojii. În lumina cenușie a zorilor, se frecă la ochi și îi deschise, văzând-o pe Ruby intrând, cu tava cu micul dejun într-o mână. Mirosul de pâine caldă și de bacon plutea prin aer.

– Bună dimineața, milady. Ți-am adus... Servitoarea se întrerupsese, oprindu-se la capătul patului. O, bună dimineața și ție, milord. Nu am știut... Se opri din nou, făcând ochii mari când Myles înălță capul de pe pernă.

Încă adormită, Fiona uitase că el era acolo, dar își aminti cu iuțeală detaliile nopții. Căzătura peste scaun, lovitura la nas și tot ce urmase.

Dar acum era zi, și servitoarea stătea cu gura căscată privind la soțul ei, expresia ei sugerând că era mai mult decât surprinsă de prezența lui. Fiona se uită spre el și scoase un mic icnet. Se ridicase în capul oaselor și își netezea părul cu mâna.

– Ce? întrebă el răgușit de somn. Fiona se ridică lângă el și privi spre Ruby. Ce? întrebă el din nou.

– Iartă-mă, milord. Ai un ochi cam vânăt, răspunse Ruby.

– Adu-mi oglinda, mormăi el.

Ruby dădu fuga și lăsa tava pe masă, apoi găsi oglinda, pe podea, acolo unde fusese lăsată. I-o aduse, însă buzele ei strânse nu trădau nimic. Myles luă oglinda oarecum șovăielnic. Se uită întâi la Fiona.

– E groaznic?

Ea ridică din umeri.

– Nu atât de groaznic.

Oftând resemnat, privi și el în oglindă și pufni.

– Dumnezeule, mormăi el.

– Haide, o îndemnă Vivi. Spune-mi cum i-ai învinețit ochiul nepotului meu. O tăvăleală năbădăioasă, nu-i așa?

– Nu, a fost exact cum ți-am explicat. I-am lăsat scaunul în cale, și, pe întuneric, s-a împiedicat. Venise în apartamentul lui Vivienne cu speranța că, dacă avea să coasă alături de ea, avea să poată scăpa de neliniște, însă nu reușise decât să se aleagă cu o durere de gât și cu un zvâcnet în tâmple.

Vivienne se încruntă, manevrând lucrul de mână.

– Ai purtat cămașa de noapte?

Fiona se foi pe scaun.

– Nu se cade să fii atât de interesată de veșmintele cu care dorm. Credeam că ai lucruri mai importante cu care să îți ocupi mintea.

– Ei bine, nu am. Nu pot să-mi găsesc bărbat până nu mă întorc la curte. Ești singura mea sursă de divertisment. Înfipse acul prin

țesătură și apoi direct în deget. Au! Își vârî degetul în gură și mormăi. Pe toți sfinții din ceruri, cât detest cusutul.

Fiona zâmbi, în ciuda dispoziției apăsătoare.

– Îmi pare rău că nu te pot distra, dar pur și simplu nu am nimic de spus.

Nu era tocmai adevărat, desigur. Erau multe de spus, dar Vivi ar fi dezamăgită că lucrurile merseseră prost. La fel cum era și Fiona, căci Myles nu îi mai adresase nici un cuvânt după ce îl respinsese. El privise țintă în foc vreme îndelungată, iar ea se întorsese în cele din urmă în pat, rămânând trează aproape o oră, așteptând ca el să i se alăture. În cele din urmă, adormise, fiind surprinsă să-l vadă lângă ea dimineața.

– O, trebuie să fie ceva. Cel puțin spune-mi că v-ați cunoscut mai bine decât în noaptea nunții.

Fiona simți că îi ard obrajii. Plecă ușor capul peste lucrul de mână și ridică ușor din umeri.

– Nu? Vivi ridică din sprâncene mai să ajung cu ele până în tavan. Apoi râse înfundat și să lăsă pe scaun. Nu-mi pot închipui cum de se abține Myles. I-am spus să fie răbdător, dar habar n-aveam că avea să-mi ia sfatul atât de în serios.

– I-ai spus să fie răbdător? Cu mine?

Pe chipul lui Vivi nu se citea nici o remușcare.

– Da, și i-am spus și să fie drăguț. Dar nu este foarte drăguț din partea lui să își lase mireasa așa, ca și când ar fi o călugăriță atinsă de vărsat. Și să-ți fie rușine că l-ai făcut să aștepte atât de mult.

Fiona fu cuprinsă de un val de incertitudine, însă nu avea dispoziția necesară pentru a se lăsa mustrată.

– Nu mi-e rușine deloc. Nu l-am dorit din capul locului.

Vivienne clătină din cap.

– Dar l-ai lua acum, nu-i așa?

Fiona ridică din umeri neconvingător. Colierul acela o apăsa ca un jug când se gândea că intenționase să o ademenească cu el. Dar, la lumina zilei, se întreba dacă nu fusese prea pripită.

– Este un bărbat încântător, Fiona, spuse Vivi, și un soț bun. De ce nu l-ai dori?

Fiona strânse din dinți, și ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu e asta, Vivi. Dar nu-i atât de simplu. Uiți cine sunt? Și ce durere a pricinuit familia lui familiei mele?

Vivienne răsuci lucrul de mână și îl aruncă deoparte.

– Fiona, sincer, duci povara aceasta prea departe. Știu că tu crezi că Cedric a avut de-a face cu moartea mamei tale, dar sunt sigură că nu este așa.

– Este cumnatul tău. Bineînțeles că ai o părere bună despre el.

– Părere bună? Vivienne pufni cu delicatețe. A fost un ticălos. I-a frânt inima surorii mele. Și, deși a încercat să o dreagă, nu l-am iertat. Dar, în ciuda tuturor defectelor sale, Cedric iubește femeile și nu e câtuși de puțin un ucigaș.

Fiona simți o furnicătură la baza coloanei, care urcă spre ceafă. Îi era cald și frig totodată.

– I-a frânt inima Mariettei? Cum așa?

Vivienne o privi țintă, pentru prima dată serioasă, ca și când se străduia să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

– Nimeni nu este infailibil, să știi. Nici măcar cei pe care îi iubim din toată inima.

– Nu înțeleg.

Vivi privi în încăpere, ca și când cineva s-ar fi putut uita printr-o crăpătură sau ar fi ascultat la ușă. Se aplecă, iar Fiona făcu la fel, până când chipurile lor erau la doar câțiva centimetri distanță.

– Dacă Mari ar ști că ți-am împărtășit asta, m-ar arde pe rug. Dar îți voi spune oricum, că poate așa vei înceta cu prostiile acestea. Privi încă o dată în jur, apoi se uită țintă la Fiona. Cedric și Aislinn au fost iubiți.

Fiona se lăsă încet pe spate în scaun, cu frustrarea zvâcnindu-i în piept.

– Oh! ce prostie! Myles a încercat să mă convingă cu aceeași poveste. Încearcă să mă facă să cred că vinovat a fost tatăl *meu*, nu contele. Nu este altceva decât un zvon, o viclenie de-a lui Cedric menită să mă facă să cedez.

Dar Vivienne o prinse strâns de încheietură.

– Este mult mai mult decât un zvon. Am dovada.

Fiona rămase fără aer.

– Ce dovadă?

– Vino cu mine, și-ți voi arăta! Se ridică, lăsând lucrul de mână să-i cadă din poală pe dușumea. Întinse mâna spre Fiona. Vino odată!

O așteptă pe Vivi să se ridice de pe scaun, și ieșiră pe ușă, înaintând pe coridoare, până când ajunseră în fața capelei. Vivienne îi cuprinse mâinile și i le strânse.

– Ce-ți voi arăta, Fiona, nu trebuie să pângărească în vreun fel amintirile pe care le ai despre mama ta. A fost femeie, la fel ca mine și ca tine, forțată să facă alegeri dificile, șopti ea. Singura mea dorință este ca tu să fii fericită aici la Dempsey.

Fiona își simți inima grea, apoi îi stătu în loc. Habar n-avea unde o conducea Vivienne sau ce aveau să descopere. Nu știa decât că nu exista cale de întoarcere.

Vivienne deschise o ușă de lemn, și intrară. În interiorul capelei era întuneric, presărat cu pete vagi de culoare de la lumina care se strecura prin vitralii. Pereții lambrisați și întunecați erau acoperiți cu sculpturi alambicate, și câteva rânduri de lumânări înconjurau altarul. În față atârna un crucifix împodobit de pe care Iisus privea spre ele cu milă. Înaintară pe culoarul naosului și făcură la stânga, spre o altă ușă. Vivi bătu încet.

– Părinte Darius? Nu se auzi nici un răspuns. Se întoarse și îi făcu semn Fionei să se apropie, apoi împinse ușa. Părinte, spuse Viviene. Am nevoie să stau de vorbă cu tine. Se pare că am păcătuit din nou. Râse înfundat de propria glumă, însă tot nu veni nici un răspuns.

Apoi încuviință din cap și pătrunse în încăperea părintelui Darius.

– Nu putem să intrăm acolo, o mustră Fiona în șoaptă.

– Bineînțeles că putem. E singurul drum spre sacristie.

– Sacristie? Nu putem intra nici acolo.

Ce năzbâtii o punea Vivi să facă? Pătrundeau într-un loc sfânt ca și când nu ar fi fost altceva decât un grajd. Dar Vivi intră, trecând de patul preotului și de băncuța de îngenuncheat a acestuia, ducându-se drept spre o altă ușă. Aceasta era mică și ascunsă într-un colț. Luă o lumânare de pe noptiera preotului și-o aprinse.

Privi peste umăr și rosti încet:

– Dacă stai aici, te va descoperi probabil. Urmează-mă dacă nu vrei să fim prinse.

Fiona privi prin capelă. Rămăsese goală, și nu se vedea nici urmă de părintele Darius. Vivi dispăru pe scara de după mica ușă, în lumina pâlpâitoare a lumânării. Mânată de teamă și de curiozitate, Fiona închise ușa camerei preotului și o urmă pe mătușa lui Myles.

Vivienne aprinse torțele înșirate de-a lungul peretelui în timp ce cobora. Scara era scurtă și dădea într-o încăpere cu dulapuri, unele cu lacăte grele cât o ancoră. Un inel de chei de metal atârna

într-un cui, și Vivienne îl luă, punând jos lumânarea. Bâjbâi un moment până când o găsi pe cea pe care o căuta.

– Ar trebui să fie aici. Vivi introduse cheia într-unul dintre lacătele mai mici și răsuci până când acesta se deschise cu un clinchet.

Fiona tresări la auzul sunetului, căci în mica încăpere acesta răsună ca o palmă.

– Sunt sigură că nu ar trebui să îl deschizi.

Vivienne îi aruncă o privire exasperată peste umăr.

– Dacă Dumnezeu nu ar fi vrut să-l deschid, nu ar fi lăsat cheile la vedere. Ai încredere în Dumnezeu, Fiona!

Fiona se gândi să cugete la acest lucru, dar nu avu timp, căci ușa dulapului se deschise scârțâind și Vivienne îndepărtă câteva lucruri, scoțând în cele din urmă din colțurile cele mai depărtate un pachet prăfuit, învelit în muselină decolorată. Era legat cu un șiret simplu de piele. Așeză pachetul pe podea și desfăcu repede nodul.

– Cred că asta este, spuse ea încheind operațiunea. Materialul se deschise, și apăru un teanc de hârtii împăturite, legate cu altă fundă, de un stacojiu intens.

Fiona nu putea respira și nici înghiți, căci, deși încă nu aflase ce conțineau scrisorile acelea, știa că aveau să schimbe totul.

– Ce sunt acestea? întrebă ea cu voce dogită, simțindu-și palmele umede.

Vivi o privi în ochi și ridică pachetul ca și când ar fi fost potirul de la Cina cea de Taină.

– Scrisori. Scrisori de dragoste de la mama ta către Cedric Campbell.

Fiona simți că i se strânge stomacul și o cuprinde amețeala. Vivienne veni repede la ea și o prinse de braț.

– Ți-am spus că am dovezi, spuse ea. Susținând-o în continuare, Vivienne se aplecă și luă muselina și sfoara. Nu le putem citi aici însă. Stai să închid dulapul, și vom merge în camera mea.

Amețită, Fiona luă pachetul, reușind chiar să-l învelească în țesătură în timp ce Vivi încuia lacătul la loc, punând cheile în cui. Apoi o apucă de umeri răsucind-o și îndemnând-o să urce scările, stingând lumânările în timp ce ieșeau.

Când ajunseră la capătul scărilor, o apucă pe Fiona de braț.

– Lasă-mă pe mine întâi. O ocoli și intră în camera preotului. Se duse la ușă și o întredeschise, uitându-se în capelă. Îi făcu semn Fionei să o urmeze și păși înăuntru.

Înaintară grăbite pe culoar, dar, înainte să ajungă la ușa care dădea în coridor, aceasta se deschise, și intră părintele Darius. Fiona își încrucișă brațele deasupra pachetului, în timp ce Vivienne se așeză în fața ei ca să nu-l vadă preotul.

El le zâmbi cu căldură, și Fiona se gândi din nou cât de puțin semăna cu părintele Bettney. Dar era posibil ca asta să se schimbe după ce avea să-și dea seama că tocmai furaseră ceva din sacristie.

– Părinte Darius, spuse Vivienne cu entuziasm. Ce plăcere să te vedem.

– Asemenea, răspunse el. Nu v-am văzut la slujba de dimineață. Ochii i se încrețiră pe la colțuri. Și aproape în nici o dimineață săptămâna aceasta, dacă nu mă înșală memoria.

– Îmi pare rău, părinte. Dimineața sunt foarte tristă. Atunci îmi lipsește cel mai mult regretatul meu soț, și mă tem că plânsetele mele i-ar distrage pe membrii congregației.

Preoții nu ar trebui să pufnească sau să-și dea ochii peste cap, dar acesta o făcu.

– Vivienne, răbdarea lui Dumnezeu este nețărmurită, dar până și el trebuie să se sature de capriciile tale. Totuși, vino la slujbă mâine, și s-ar putea să te ierte – atât el, cât și eu. Mândria mea are de suferit atunci când nu îmi asculți predicile, să știi.

Vivienne arcui buzele amuzată.

– Nu cumva mândria este lucrul diavolului, părinte?

Părintele Darius râse, un sunet cald și amplu care răsună în toată capela. Fiona nu mai auzise niciodată un preot râzând până atunci.

De fapt, nu-și putea aminti dacă-l văzuse vreodată pe părintele Bettney făcând altceva decât să se încrunte și să mustre.

– Spiritul tău are câștig de cauză, milady. Dar, cu toate acestea, aș dori să te văd la slujbă din când în când. Acum, ce te aduce în capela astăzi? Pot să fac ceva pentru tine și pentru Lady Fiona?

Încuviință din cap spre Fiona, care strânse și mai tare pachețelul. Se simțea ca Irod care îl înhățase pe pruncul Iisus din ieslea sa.

– Nu, mulțumim, părinte, răspunse Vivienne amabilă. Am terminat. Am venit să ne rugăm pentru mama și tatăl lui Lady Fiona.

– Ah, da. Îmi pare rău pentru pierderea ta, milady. Mă voi ruga și pentru ei în această seară.

– Mulțumesc, părinte, șopti Fiona, căci mai mult de atât nu putea face, copleșită cum era de o multitudine de emoții.

– Mulțumesc, părinte, adăugă și Vivienne. Ești prea bun. Și promit să fac efortul de a participa la slujbă. Acum ar trebui să plecăm. Cu un zâmbet grăbit, o trase pe Fiona de-a lungul coridorului, și ieșiră pe ușa capelei. După ce o închiseră în urma lor, femeile se sprijiniră de lemn. Inima Fionei bătea gata să-i spargă pieptul, de parcă ar fi alergat kilometri întregi, și pachețelul de scrisori era greu ca o piatră de moară.

Vivienne îl luă.

– Ar fi mai bine să mă lași să le duc eu. Se întoarseră cu iuțeală în dormitorul lui Vivienne și se așezară pe pat. Desfăcură pachetul din nou. Vrei să le citești singură? Sau să rămân?

Fiona le privi țintă, ca și când scrisorile s-ar fi putut transforma în șerpi zbătându-se încolăciți sub ochii ei. Nici măcar nu îndrăznea să atingă funda stacojie cu care erau legate.

– Aș vrea să stai, te rog. Dar mai întâi trebuie să-mi spui de unde știi de ele, dat fiind că erau încuiate acolo.

Vivienne se ridică de pe pat și își turnă niște vin dintr-o carafă de pe masă. Sorbi cu sete înainte de a umple încă o cupă, pe care i-o întinse Fionei.

– Înainte să sosească părintele Darius, era un alt preot aici. Un bătrân destrăbălat, care se topea după băutură. Însă era o fântână nesecată de informații. Vivienne ridică din umeri cu delicatețe. Într-o seară, când era afumat bine, mi-a povestit despre scrisori. Cedric le-a pus acolo pentru ca sora mea să nu poată da niciodată de ele. Și, după ce mi-a spus preotul... Ei bine, mărturisesc că tentația de a le citi a fost mult prea mare.

– Le-ai citit? Pe toate?

Nu trebuia să fie un șoc, dar totuși era. I se părea o trădare nespus de dureroasă. Pentru prima dată, Vivi părea oarecum rușinată, lăsând capul în piept și privind în podea.

– Îmi pare rău, Fiona. Știu că nu ar fi trebuit, dar nu m-am gândit vreodată că te voi cunoaște. Părea un joc extrem de ademenitor pe vremea aceea, până când biata ta mamă a fost ucisă, desigur.

Fiona simți fiere în gură auzind-o.

– Scrisorile pomenesc ceva despre asta?

Vivienne clătină din cap.

– Nimic din câte îmi amintesc. Dar au trecut ani de când le-am citit.

– Cine mai știe că le-ai văzut? Sau măcar că există?

– Habar n-am cine știe despre ele. Preotul acela bătrân nu putea păstra secrete. De aceea am renunțat cu totul la spovedanie. De-abia respirând, Fiona privi din nou spre maldărul de scrisori. Scrisori de dragoste. De la mama ei către Cedric Campbell. Dorința de-a citi fiecare cuvânt era la fel de mare ca teama de ce urma să afle. Gândul la mama ei tânără, o tânără care tânjea după un bărbat care nu era soțul ei, o făcu pe Fiona să se îmbujoreze. Sorbi din vinul pe care i-l dădu Vivienne pentru a-și înghiți nodul din gât, apoi așeză paharul pe masă, lângă pat.

– Bineînțeles, acestea sunt doar scrisorile pe care Cedric le avea de la mama ta. Nu se știe ce s-a ales de scrisorile pe care i le-a trimis el ei, adăugă Vivienne.

Fiona îi aruncă o privire.

– Scrisorile lui către ea? Nu m-am gândit la asta.

Bineînțeles că nu, căci, până în dimineața aceea, nu știuse că cei doi comunicaseră. Și, într-adevăr, încă nu era sigură că teancul acesta de hârțoage dovedea ceva. Nu putea să afle decât dacă le citea.

Așa că trebuia să o facă.

Capitolul 27

Mama ei și Cedric fuseseră iubiți la curte. Fiona nu se mai îndoia acum de acest adevăr. La început, sperase ca scrisorile să fie falsificate, scrise de mâna altcuiva cu vreun scop diabolic, dar fiecare dintre ele dezvăluia detalii mărunte despre viața de la reședința Sinclair, pe care numai mama ei le putea remarca și pe care doar ea le putea cunoaște. Scria despre grădina în care cultiva flori și despre livada din spatele zidului. Scria despre dragostea profundă pentru fiecare dintre copiii ei, dar și despre faptul că tânjea să se întoarcă la curte, pentru a fi din nou cu Cedric. Ce straniu era să asiste la cele mai intime gânduri ale mamei ei, să-i afle secretele inimii și dorul aprins după un bărbat pe care nu-l putea iubi după voie, căci amândoi erau căsătoriți când se întâlniseră prima dată. Părea că Cedric răspunsese la fiecare scrisoare, căci mama ei răspundea la întrebări pe care le pusese el și pomenea unde s-ar putea întâlni când călătorea în nord. Se părea că legătura lor continuase și după ce James urcase

pe tron, iar Hugh Sinclair fusese alungat. Fiona își amintea de câteva ori când nu știuse unde plecase mama sa, dar era copil pe atunci și nu se gândise la asta. Vivienne stătea tăcută, citind scrisorile pe măsură ce i le dădea. La început, Fiona voise să le țină pentru ea, dar în curând își dădu seama că nu putea să îndure singură povara aceea. Era bucuroasă că nu era singură și primi batista din pânză fină pe care i-o întinse Vivienne când începură să-i curgă lacrimile pe obraz în șiroaie neîntrerupte. Nu știa ce anume din scrisori o făcea să plângă, atât de diverse și de profunde erau emoțiile. Trădare, căci mama ei îl înșelase în felul acela pe tatăl său. Deși fusese un bărbat dur, nimeni nu merita un astfel de tratament. Compătimire pentru femeia care nu avusese libertatea de a-și trăi viața așa cum ar fi ales să o facă. Și furie, fiindcă secretul sau dezvăluirea lui condusese cumva la moartea ei. Căci, cu siguranță, felul în care fusese brutalizată vorbea despre furie și răzbunare. Dacă existau scrisori de la Cedric, poate că tatăl ei știuse despre ele. Și dacă știuse, oare ce făcuse? Se gândi la broșă, broșa lui Cedric, darul de la un iubit înfipt în pielea mamei. I se întoarse stomacul. Fusese un act de gelozie, în mod sigur. Și cu toate acestea nu putea accepta gândul acela.

Trebuia să poată da vina pe altcineva.

Ultima scrisoare, datată cu doar câteva săptămâni înainte de moartea mamei sale, o lăsă fără respirație, deșteptându-i din ce în ce mai multe întrebări.

Dragul meu,

Mi-a sărit inima de bucurie primind știrile de la tine. Cât de mândru trebuie să fi fost că ai fost numit administratorul lui James la Dempsey. Ai reușit să-i câștigi respectul, și este extrem de norocos să te aibă ca prieten, la fel ca mine.

Lucrurile se schimbă aici în ultima vreme. Soțul meu devine din ce în ce mai vigilent, și sunt momente când mă tem pentru mine și pentru siguranța copiilor. Sunt lucruri pe care le voi discuta cu tine despre viitor, pe care nu îndrăznesc să le scriu într-o scrisoare. Se apropie timpul să trecem la fapte. Fiii mei cresc mari și puternici, și sunt mândră de amândoi.

Dar Simon se îndepărtează de mine. Mă tem că va ajunge într-un punct din care nu mai există cale de întoarcere. John e mereu atent și înțelept, dar este încă foarte tânăr și mai sensibil decât restul. Nu sunt sigură că este pregătit pentru ce urmează. Fetele

mele sunt o bucurie, jucăușe și suave. Mă rog în fiecare seară ca într-o zi lucrurile să se aranjeze, iar Myles al tău și Fiona mea să poată fi uniți prin căsătorie, așa cum am plănuit dintotdeauna.

Dragul meu, cât de tare doresc să te văd! Am nevoie de sfatul tău. Dar, mai mult decât asta, am nevoie de sărutul tău. A trecut aproape un an de când ne-am întâlnit ultima oară, și inima îmi este din ce în ce mai grea. Trimite-mi vorbă, și voi număra momentele, așa cum număr amintirile timpului petrecut împreună.

Iubita ta,

A.

Hârtia îngălbenită de timp căzu din mâinile Fionei și pluti spre pat. Vivienne o privi, iar pe chip i se citeau în egală măsură compătimirea și curiozitatea. Apoi întinse mâna și luă hârtia. O citi repede.

– „Se apropie timpul să trecem la fapte"? Ce vrea să spună prin asta? întrebă Vivi.

Inima Fionei trepidă ca o pasăre colibri, bătând disperată din aripi pentru a-și menține echilibrul și a nu se prăbuși la pământ.

– Nu știu. Nu înțeleg nimic. În afară de faptul că spera ca eu și Myles să ne căsătorim într-o zi.

– Înțelegi acum că nu i-ar fi făcut rău?

Pe Fiona o durea capul.

– Înțeleg că s-au iubit. Totuși, nu explică tot ce s-a întâmplat. Unii dintre membrii clanului meu au spus că l-au văzut pe pământul nostru în ziua în care a murit mama. A recunoscut față de Myles că era cu ea, dar jură că a lăsat-o în viață.

– Atunci înseamnă că trebuie să o fi atacat cineva după ce a plecat el.

– Dar cine?

Ochii Fionei se umplură de lacrimi. Putea nega adevărul până în ziua în care avea să moară, dar tot ce aflase susținea afirmația lui Cedric. Și făcea ca vinovatul cel mai plauzibil să fie tatăl ei.

Capitolul 28

John Sinclair stătea în sala cea mare și privea peste masa tocită de lemn, la consiliul căpeteniilor din Ținuturile Înalte, fiecare bărbat

fiind rege cu drepturi depline, apărătorul pământului său, hotărât să lupte pentru el până la moarte. Fiecare dispus să păstreze puterea iluzorie care însoțea gândul acesta. Sutherland, Ross, Mackay și Gunn și câțiva dintre căpeteniile mai mici. Cei dispuși să discute soarta lor colectivă se adunaseră la reședința Sinclair la cererea fratelui său și începuseră să se contrazică încă dinainte de a se așeza.

– De ce ar trebui să avem încredere în tine, Simon? Ești în aceeași tabără cu Campbellii acum. Cine spune că nu ne vei trăda? întrebă Sutherland, iar părul lui alb lucea în lumina slabă din sală.

Simon stătea la capătul mesei, cu piciorul încălțat în cizmă pe un scaun și cu o halbă în mână.

– Nu sunt în aceeași tabără cu cei din neamul Campbell, așa cum nu împart așternutul cu soția ta, Sutherland.

Ross râse zgomotos, cu un sunet răgușit care îi zgârie urechile lui John. Fălcile omului fluturară ca ale unui ogar când vorbi.

– Am văzut-o pe nevasta lui Sutherland. Nici eu nu m-aș culca cu ea.

– Ca și cum ea ar face-o, păduche nenorocit ce ești, îl repezi Mackay.

Era cel mai tânăr, dornic să-și dobândească locul printre ei.

În curând, începură să-și arunce cu toții glume barbare și insulte lăudăroase. Ca berbecii care se iau în coarne, își disputau întâietatea asupra unor piscuri stâncoase și pajiști pe care nu creștea mare lucru și nu înflorea nimic.

John îi lăsă să bodogănească pe necioplitii aceia plini de sine și de importanța lor în lume. Simon îi convocase acolo să comploteze, dar ce conta dacă îi jurau credință lui James când avea să ajungă în Ținuturile Înalte? Aici, la miazănoapte, erau izolați de politica din Edinburgh. Puteau promite un lucru și face altul, iar curtea regală nu era mai brează. Regele era nesăbuit să caute loialitate aici, printre acești cerșetori și hoți, dar ei erau și mai nesăbuiți dacă umblau după bucluc refuzându-l.

John știa asta acum, căci cugetase în singurătate în ultimele câteva zile, dar nu avea să-și împărtășească gândurile cu Simon. Fratele său nu bănuia cât i se schimbaseră sentimentele din ziua în care plecase Fiona. Înainte să vină Campbellii, se gândise doar la răzbunare, ca restul brutelor. Dar acum avusese timp să se gândească la viitor, la viitorul lui, și la tot ce aflase de la Cedric Campbell după nuntă.

– Nu vă mai împăunați degeaba. Avem chestiuni importante de discutat. Simon bătu cu halba goală în masă. După ce se liniștiră și își îndreptară atenția asupra lui, continuă: Regele sosește la Gairloch în septembrie. Acum, care dintre voi va îngenunchea ca o târfă, implorându-i dragostea, și care va sta ca un bărbat alături de mine și fratele meu, pentru a lupta pentru libertatea noastră?

Bărbații priviră cu stânjeneală unii la alții, însă nu vorbi nici unul.

– Ei bine? întrebă Simon din nou.

– Dacă regele ne învinge, Sinclair, nu va fi deloc milos, spuse Sutherland, privindu-l pe fiecare în parte.

– Milos? spuse Simon scuipând. Mila este pentru bătrâni și copile. Despre libertate vorbesc eu. Intenționează să vă lipsească de ea, de pământurile și de titlurile pe care le aveți. Și nu se va opri aici. După ce ne va avea la mână, James va strânge lațul, până când va trebui să îl implorăm pentru fiecare suflare. Tata a refuzat să trăiască așa, și eu voi face la fel!

Înflăcărarea lui îi îmboldi.

– Nici eu nu accept, strigă Mackay, ridicând pumnul solidar. Sinclair are dreptate. Regele se preface generos, spunându-ne că ne putem păstra pământurile. Dar ce drept are să ne ofere îngăduința lui? Clanul Mackay a ocupat zona aceasta dinainte ca primul Stewart să-și fi pus fundul pe tron. Nu îi voi jura credință lui și nici unui rege care nu vede dincolo de nevoile celor din Edinburgh.

– Nu este îndeajuns să câștigăm bătălia, nesăbuiților, strigă Sutherland pe deasupra izbucnirilor celorlalți. Regele va veni cu o forță modestă, dar, chiar dacă învingem, va trebui să-i luăm viața. Iar atunci ne vor sări Campbellii la gât, laolaltă cu toți cei care luptă pentru a-l răzbuna pe regele James. Vom aduce iadul asupra propriilor noștri oameni.

– Nu dacă avem ajutor de la Londra.

Simon rosti cuvintele rar, de parcă ar fi fost o piatră prețioasă. John tresări, ca și când l-ar fi bântuit o stafie.

– Ce ajutor? întrebă Ross.

Era cu un cap mai scund decât restul, dar de două ori mai lat.

Simon își reumplu halba, fără a se grăbi și părând a savura momentul.

– Ajutorul lui Archibald Douglas, desigur.

Sutherland pufni.

– Cu ce ne poate ajuta, din ascunzătoarea lui din Anglia?

– Știe cu ce ne confruntăm. Ne-a respectat dreptul la suzeranitate cât a fost regentul Scoției. Iar regele nu are moștenitori legitimi. Dacă James moare, domnia îi revine mamei regelui, soția lui Douglas, ceea ce înseamnă că Archibald va redeveni regent. Aș crede că ne va mulțumi, ba chiar ne va fi recunoscător, dacă strădaniile noastre îl vor readuce pe tron.

– Și ne va lăsa să ne conducem pământurile după cum considerăm de cuviință, adăugă Mackay, încruntându-se spre Sutherland.

John îi ascultă cum se luau peste picior și sorbi din cupă. Berea se acrise. Se gândi să se ridice și să își găsească niște vin. Vin bun, nu poșirca pe care le-o serveau acestor neciopliți. Erau în stare să continue ore în șir, dezbătând toate implicațiile, făcând planuri și răzgândindu-se, pentru ca apoi să o ia de la capăt.

Și își răceau gurile degeaba, căci Simon făcea întotdeauna ce voia el. Dar, de data aceasta, John avea propriile sale planuri.

O mișcare îi atrase privirea, și își ascunse zâmbetul în spatele halbei. Era Gen, privindu-l dintr-o arcadă a unui coridor de la etaj. Îi făcu un mic semn, iar el înclină discret din cap. Îi spusese să stea departe de gloata aceea de bărbați, și ea îl ascultase. Petrecuse toată dimineața întinsă în patul lui, lăsând pruncul lor să-i crească mare și puternic în pântec. Cât și-ar fi dorit să petreacă timpul alături de ea! Dar trebuia să fie aici, să îndrume oile acestea fără ca Simon să-și dea seama.

Întotdeauna era un sacrificiu să plece de lângă ea. Nu își imaginase că putea exista o astfel de femeie. Îl făcea să râdă și să ardă de dorință. Îl întărea și îi dădea curaj. Pentru ea, ar face orice, fapt pentru care îi fu și mai greu să audă următoarele cuvinte ale lui Simon.

– După ce vom fi dobândit susținerea celorlalte căpetenii din Ținuturile Înalte, fratele meu, John va merge la Londra. Va lua o scrisoare, întocmită și semnată de fiecare dintre noi, în care vom jura să îl susținem pe Archibald Douglas ca regent al Scoției dacă se va alătura planului nostru de a-l detrona pe James.

– Este trădare curată să iscălești o asemenea scrisoare! rosti Sutherland, izbind cu pumnul în masă. Nu voi semna așa ceva.

Simon zâmbi, cu o strâmbătură urâtă care-i contorsionă fața.

– Semnăm cu toții, ca nici unul dintre noi să nu-i trădeze pe ceilalți. Și va fi trădare doar dacă suntem prinși, dar fratele meu este un bărbat deștept. Nu-i așa, John?

Toți ochii se întoarseră spre el. Nu se clinti.

– Mai deștept decât v-ați putea închipui. Voi duce scrisoarea la locul cuvenit.

– Vedeți? spuse Simon, frecându-și mâinile de parcă ar fi fost realizarea sa, și victoria era ca și asigurată. De aceea am măritat-o pe sora noastră cu tânărul Campbell, nerozilor, ca fratele meu să poată umbla liber prin toată Scoția, mergând drept spre Londra. Poate pretinde că este loial oricăreia dintre părți, în funcție de locul în care se află și de cine întreabă. Vom coase scrisoarea în căptușeala vestei lui, astfel că, până nu și-o va scoate, nimeni nu va ști că este acolo.

– Până când va fi prins și cineva îi va pune sabia la gât. Mai curând ne va da în vileag numele decât să-și verse sângele, mormăi Ross.

Simon se aplecă și îl înșfăcă pe micul clevetitor de gât. Îl strânse, îndeajuns cât John să vadă că obrajii bucălați ai lui Ross se înroșiră.

– Fratele meu nu ne va trăda pe nici unul. În afară de tine poate, dacă mai spui așa ceva.

Simon îl împinse în scaun, iar Ross se înecă și tuși.

– Nu voi fi prins, rosti John, cu voce clară și puternică. Se ridică. În fața întregii lumi, avem puterea clanului Campbell de partea noastră. Aroganța lor îi face să creadă că suntem bucuroși de asta, că tremurăm în fața superiorității lor. Habar nu au că îi folosim ca pe o mantie pentru a ne ascunde adevăratul scop. Nici regele nu va ști până când nu va pune piciorul pe pământurile noastre, iar armata lui nevolnică va da nas în nas cu săbiile noastre. Chiar și fără ajutorul lui Douglas, am izbândi, căci avem surpriza de partea noastră, iar forțele regelui vor fi slăbite după săptămâni întregi pe apă. Dar, cu ajutorul lui Douglas, nu ne poate opri nimic.

Bărbații bătură cu palmele în masă strigând aprobator, înflăcărați de entuziasmul iscusit al lui John. Erau precum oile care behăiau în așteptarea hranei, iar cuvintele lui își atinseseră ținta. Le gâdilase orgoliul, căci erau siguri că meritau ce era mai bun.

Simon zâmbi, ridicând halba pentru a-l saluta.

John simți o undă vagă de remușcare atingându-i sufletul. Era Iuda în grădina Ghetsimani, trădându-l pe cel pe care îl iubea. Dar avea să facă acest lucru rău pentru cel mai temeinic dintre motive, rugându-se ca istoria și toți cei care-l cunoșteau drept fiul lui Hugh Sinclair să înțeleagă. Și astfel încât Fiona să nu fi fost sacrificată degeaba.

Capitolul 29

– Dă-mi voie să văd dacă te înțeleg bine, frate. Gropițele lui Robert Campbell se adânciră în obraji. Te-ai rănit la față... cu un scaun?

Myles își îndoi brațul și ridică o sabie de lemn spre pieptul fratelui său. Împreună cu câțiva bărbați i se alăturase lui Robert în curte pentru a se antrena. O hârjoneală bună cu fratele său, cu săbiile în mână, era exact lucrul de care avea nevoie pentru a-și limpezi mintea.

– Ți-am spus, era întuneric în încăpere, ripostă el.

Robert se aplecă, cercetând vânătaia cu mai mare atenție.

– Ei bine, este impresionant, fără îndoială. Data viitoare când voi pleca la luptă, îmi voi lăsa sabia acasă și voi lua în schimb un scaun. Deși, în lipsa miresei tale care să-l folosească, nu sunt sigur că m-aș descurca atât de bine.

– Nu l-a folosit. A fost pur și simplu în calea mea.

Fratele lui zâmbi larg.

– Voit?

– Nu.

Răsuci sabia și îl atinse pe Robert în umăr. Ziua era senină, și în aer plutea mirosul de flori, dar nu se odihnise cum trebuie peste noapte și îl durea capul din pricină că nu dormise destul și din cauza dorinței nepotolite. Stricase totul cu comentariul acela nesăbuit despre colier.

Dar fata reacționase exagerat. În seara aceasta, avea să încerce din nou. Avea să o sărute și să o lingușească, fiind cât se poate de sincer în privința intențiilor sale. Cu noroc și răbdare, abstinența lui autoimpusă avea să ia sfârșit.

Fratele său ripostă cu o lovitură dată cu sabia lui de lemn, și continuară să lovească și să pareze, să atace și să blocheze. Curtea trepida de activitate: bărbații exersau, și în curte intrau întruna căruțe încărcate cu provizii pentru castel. Râsetele femeilor pluteau spre ei din spălătorie și câteva dintre ele ieșiră cu coșurile pline de veșminte ude pentru a le întinde la soare.

– Tavish mi-a povestit despre năzbâtiile Fionei în timpul călătoriei voastre. Pare greu de stăpânit.

Fratele lui vorbea relaxat și respingea cu ușurință fiecare atac.

– Poate fi. Sau blândă ca o pisicuță, minți Myles.

– Lucrurile par armonioase între voi.

Robert fandă, dar Myles se aplecă, evitând lovitura.

– Suficient de armonioase.

– Cuvintele tale sunt la fel de nesigure ca ritmul picioarelor, frate. Răspunde-mi direct, cum e să fii soț?

„Era ca și când ai fi vârât într-un borcan de murături și lăsat acolo zile în șir."

– Bine.

Râsul lui Robert atrase atenția celorlalți care exersau, dar Myles le aruncă o privire încruntată, și se întoarseră rapid la treaba lor.

– Bine? spuse Robert. Nu prea pari entuziasmat pentru un bărbat în luna de miere.

Myles fandă pentru a-l lovi in picior, dar Robert se feri.

– Ne adaptăm. Cunoști împrejurările, Robert, răspunse Myles. E din neamul Sinclair, pentru Dumnezeu!

Nu intenționase să spună atât de multe, dar Robert îl scotea din sărite, și îi scăpaseră cuvintele înainte să-și dea seama.

– Sinclair, spui. Sunt la fel de aprigi în pat ca pe câmpul de luptă?

De data aceasta fratele lui mersese prea departe. Myles răsuci sabia de lemn cu toată puterea și îl izbi cu forță pe Robert în coapsă. Lovitura fu puternică ca un tunet și îl puse pe fratele său în genunchi.

– Dumnezeule! strigă Robert prinzându-se de picior.

Fusese o lovitură urâtă, însă Myles nu avea remușcări.

– Despre soția mea vorbești, frățioare. Ai face bine să ai grijă ce spui!

– Iar tu ai face bine să vezi ce faci cu sabia, ticălosule.

Robert îi arunca priviri încruntate de la pământ. După încă o secundă, Myles întinse mâna.

– Ai un cuțit în mânecă? întrebă fratele său, recăpătându-și umorul.

– Oh, nu te mai plânge atât. Nu te-am lovit așa tare. Și ai meritat-o. Când te vei însura, vei înțelege.

Robert scutură din cap, dar acceptă mâna lui Myles.

– Căsătoria te-a făcut îndărătnic.

Myles aproape că încuviință, căci fratele său era mai aproape de țintă decât știa. Cu toate acestea, era sătul de această conversație.

– Vrei să stăm aici să pălăvrăgim sau am venit să exersăm?

Ridică sabia din nou.

– Acum că m-ai ologit, vrei să spui?

Robert se frecă pe coapsă.

–Ah, uitasem că ai niște piciorușe fragile ca papura. Te voi lua mai ușor.

Myles zâmbi și își luă poziția, cu picioarele larg depărtate. Robert făcu același lucru, zâmbind la rândul său.

–Nu, te voi înfrânge și îți voi arăta cât de în urmă ești față de abilitățile mele remarcabile.

Luptară cinstit, dar cu toată forța, până când ajunseră lac de sudoare. Myles își trase cămașa peste cap și o aruncă la pământ.

–Ești gata să te predai? îl tachină Robert.

–Nu înainte să mă implori să fiu milos.

Astfel că o luară de la capăt, fandând înainte și înapoi, până când privirea lui Myles fu atrasă de o mișcare. Fiona traversa curtea cu Alyssa la un braț și cu un coș cu flori pe celălalt. Un lucru atât de încântător și de obișnuit, care totuși îi făcu inima să tresalte.

Soția lui privi spre el și zâmbi, cu o expresie sinceră și caldă precum soarele. Flutură ușor mâna spre el, legănând coșul, și câteva flori căzură la pământ. Și, când se aplecă să le culeagă, priveliștea fundului ei îi tăie răsuflarea, așa cum nu ar fi putut-o face nici o lovitură de-a lui Robert.

Sau așa crezuse, până când Robert îi înfipse mânerul sabiei de lemn în vintre.

Fiona îi privise exersând, în timp ce culegea flori cu Alyssa în grădină. Cu câtă putere învârteau săbiile, necedând nici unul în fața celuilalt. Mai văzuse bărbați antrenându-se, desigur, dar ce vedea acum era ca un dans, căci Myles și Robert se mișcau la unison, atât de asemănători și totodată atât de diferiți. Iar când Myles își scoase cămașa, ea rămase cu gura căscată, până când chicotelile Alyssei îi întrerupseră gândurile.

–Ar fi bine să închizi gura, Fiona, altfel s-ar putea să-ți intre o albină în ea.

–Nu ar fi prea plăcut, răspunse ea, simțind că se încinge, și nu de la soare.

Alyssa continuă neabătută:

–Dar e adevărat. Îl privești de parcă ar fi o farfurie cu marțipan.

Marțipan, într-adevăr. De când citise scrisorile înflăcărate ale mamei sale, atitudinea Fionei se schimbase. Se luptase să reziste tandreții și avansurilor lui Myles, dar acum, știind că mama ei își dorise

ca ei să fie împreună, nu mai avea atâtea motive pentru a-l respinge. Și, dat fiind că dușmănia dintre clanurile lor era bazată pe o acuzație eronată, poate că nu avea nici un motiv să-i reziste. Poate că frații ei știau ceva ce ei îi rămăsese ascuns. Însuși faptul că o dăduseră după un Campbell era o dovadă că doriseră acest armistițiu. Se părea că înțelesese totul greșit, dar acum pricepea. Fusese menită să-i fie soție dintotdeauna, din ziua în care se născuse. Gândul o făcu să simtă un fior în pântec, amețind-o. Sau poate că era totuși de la soare.

– Haide să mergem înăuntru! Mi s-a făcut sete deodată, spuse Fiona.

Traversă curtea cu Alyssa, apropiindu-se de bărbați, și Fiona nu rezistă să nu-i facă un mic semn soțului ei. Dar florile îi căzură din coș, așa că se aplecă să le adune. Nu văzu lovitura, dar auzi geamătul și bufnetul când Myles căzu la pământ. Fără să vrea, dădu fuga la el, trăgând-o pe Alyssa după ea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Robert, îngenunchind alături de silueta inertă a lui Myles.

Stătea pe o parte, dar îl întoarse cu ușurință pe spate și îi luă capul în poală. Avea ochii închiși strâns. Robert ridică din umeri și se sprijini în sabie.

– L-am învins.

– L-ai lăsat fără cunoștință.

El îl înghionti pe Myles cu vârful cizmei.

– Și-a făcut-o singur, împiedicându-se de propria lui cămașă. Căpățâna lui tare e de vină. Și aș putea spune că a devenit tare stângaci. Mai întâi scaunul, acum asta. Poate că mariajul l-a dat peste cap.

– Te-am văzut cum l-ai lovit în burtă, îl mustră Alyssa.

Robert ridică din nou din umeri și privi spre nori.

Ceilalți bărbați se strânseseră și ei, unii murmurând, alții aplecându-se să-l vadă pe fiul căpeteniei lor doborât de o simplă sabie de lemn. Fiona privi spre soțul ei, observându-i din nou trunchiul gol, acoperit de transpirație. Avea să roșească mai târziu, gândindu-se din nou la asta. Acum nu o interesa decât cum să-l facă să-și recapete simțirea. Îi îndepărtă părul umed de pe frunte și îl mângâie cu blândețe pe obraz.

– Myles, mă auzi? Gura lui zvâcni, și simți un tremur în umeri. Myles? întrebă iar.

Tremurul se înteți, și buzele îi zvâcniră mai tare. Ce se întâmpla cu el? Apoi deschise ochiul vânăt și o privi. Pe buze i se ivi un zâmbet. Izbucni în râs și deschise și celălalt ochi.

– Oh! Nu ești inconștient. Iritarea îi fu în curând înlocuită de ușurare. O inundă ca o ploaie de primăvară, și nu se putu abține să nu zâmbească la rândul ei. Nu ești rănit deloc.

Îl mângâie din nou pe obraz, poate puțin mai apăsat decât era nevoie.

– Au, femeie. Voi fi dacă nu încetezi cu loviturile.

Ridică brațele, o prinse de încheieturi și o trase mai aproape. Și ea îl lăsă.

– Credeam că ești rănit cu adevărat. Nu-și putu ascunde îngrijorarea, și el îi prinse privirea atrăgând-o mai puternic decât cu mâinile lui.

– Sunt rănit de fiecare dată când ne despărțim. Dar sărută-mă, și mă voi face bine din nou. O tachina, dar văzu dorința pe chipul lui. O iertase pentru partea ei de vină în cearta din urmă cu o seară. I-o citea în ochi.

„Nu-ți voi cere scuze pentru că te doresc." Inima îi trepidă amintindu-și cuvintele lui – și nu numai. Un sărut. Un lucru atât de mărunt, o rugăminte atât de mică, și totuși ei doi știau cât de mult însemna. Fiona se aplecă mai tare. L-ar putea săruta acum și în fiecare zi de atunci înainte dacă voia. Era soțul ei, la urma urmelor.

Robert își drese glasul.

– Crezi că te va săruta așa, frate? Murdar și împuțit, după ce te-ai tăvălit prin curte?

Bărbații râseră. Vraja se rupsese.

Myles râse binedispus, dar rămase cu ochii la ea. Ea își mușcă limba și se aplecă și mai tare, până când ajunse cu buzele aproape de urechea lui.

– Fă baie, și te voi săruta mai târziu.

Apoi se săltă iute, aproape lăsându-i capul să cadă în praf, dar el se ridică singur. Fiona zâmbi și înclină din cap spre Robert și spre ceilalți.

– Continuați! Nu mă lăsați să vă rețin. Fără a se mai uita spre Myles, se întoarse și o luă din loc, auzindu-l pe Robert spunând în timp ce se îndepărta:

– Blândă ca o pisicuță, într-adevăr.

Capitolul 30

Abia aștepta să vină seara. Declarația Fionei îl săgetase în piept, continuând să coboare în josul trupului. Nu-i promisese decât un sărut, dar ochii ei îi spuseseră mai mult. Se schimbase ceva în ea, și știa că un sărut, un sărut fermecător, îi putea aprinde dorința.

Se duse în camera lor, se spală și se îmbrăcă fără grabă, sperând ca ea să vină pentru a-i oferi sărutul acela cât mai repede.

Dar timpul trecu, și ea nu apăru. Deveni nerăbdător, gândindu-se că voia să îl tachineze și mai mult. Avea să întârzie la masa de seară dacă mai zăbovea, așa că se îndreptă spre sala cea mare și îi găsi pe Tavish, Robert și mama sa deja acolo, așteptând și îmbrăcați în haine alese.

Mama lui îi deplânse vânătaia de la ochi.

– O, Myles. Te doare?

– E în regulă, mamă.

– Robert mi-a spus că ai primit câteva lovituri serioase în curte.

Myles îi aruncă o privire fioroasă fratelui său.

– Mulțumesc, Robert. Eu poate că aș fi omis asta.

Robert zâmbi cu nonșalanță.

– Doar eu sunt vestitorul, și nimeni altul. Unde este mireasa ta încântătoare?

Myles se întoarse și se uită prin sală.

– Credeam că va fi aici. Nu a venit să se schimbe.

– Iat-o, spuse mama lui, privind spre intrare.

Și, într-adevăr, era acolo.

Lângă ea se afla Vivienne, înveșmântată în stacojiu, dar probabil că toată lumea o privea pe soția lui, căci intră în sală purtând o rochie de culoarea piersicii, în cea mai pală nuanță posibilă, atât de discretă, încât aproape că nu puteai distinge între pielea ei și rochie. Fusta de dedesubt era tivită cu dantelă și se clătina în timp ce mergea. Purta colierul de smarald, și lui Myles i se strânse pieptul văzându-l. Mulțimea din sală murmură aprobator.

Părul desfăcut îi cădea pe umeri în bucle, fiind prins în față sub boneta franțuzească împodobita cu mărgele. Era o zeiță. El se îndreptă mândru știind că era a lui și că în seara aceea urma să-i ceară să fie a lui din nou.

Fiona urcă pe podiumul unde o așteptau, iar zâmbetul îi părea mai șovăielnic și mai puțin sigur decât sugera înfățișarea ei.

Salută, împreună cu Vivienne, apoi privi spre el, sincer și direct. Făcu o reverență adâncă, de parcă ar fi vrut să-i ofere o priveliște încântătoare asupra decolteului ei.

– Iartă-mă, milord! Te-am făcut să mă aștepți prea mult.

El o auzi pe Vivienne râzând înfundat și se întrebă ce voise să spună Fiona. Întinse brațul, gândindu-se în clipa aceea cât de mult i-ar plăcea să-și lipească buzele de curbura gâtului ei.

– O asemenea frumusețe merită așteptarea. Cinăm?

Nu voia să cineze. Nu-i stătea gândul la mâncare, dar trebuia să încheie masa și să scape, astfel încât să-și poate duce mireasa sus pentru a-și primi sărutul promis. Era înveșmântat în nuanțe de albastru, își pieptănase părul negru și era proaspăt bărbierit. În seara aceea, părea cavalerul misterios și întunecat. În jurul lui plutea un aer primejdios, ceva instinctiv, de prădător. Și îmbătător.

Trupul lui radia căldură când ea acceptă brațul și îl lăsă să o conducă spre locul ei. Începură să se așeze și ceilalți în sală, și în curând încăperea se umplu de sunetele mesei servite. Servitorii așezară platouri cu friptură de mistreț, plăcinte cu carne și pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Mirosea divin, dar Fiona își simțea inima bătându-i puternic și se întrebă dacă avea să poată înghiți ceva. Se simțea expusă în rochia pe care o purta, căci le sesizase privirile insistente când intrase și auzise că se întrerupseseră din conversație, însă Myles o privise într-un asemenea fel încât prinsese curaj, chiar dacă doar pentru moment.

O privi în felul acela din nou, fără a spune nimic, mângâind-o doar cu ochii, până când privirea lui i se opri pe buze și rămase acolo. Fiona simți furnicături pe piele.

În cele din urmă, ridică ochii spre ea și-i zâmbi. O privire mai seducătoare nu-și putea închipui.

– Ești frumoasă.

– Și tu, spuse ea, apoi icni, surprinsă de propria ei sinceritate prostească. Dar el râse, și ea făcu la fel.

Stând pe podium alături de Myles, își bău vinul și ciuguli din mâncare, dar privi cu atenție în jur. Între zidurile acelea sălășluia bucuria, o apropiere pe care nu o văzuse niciodată la reședința Sinclair. Oamenii aceștia se iubeau și îl iubeau pe Myles. O vedea în ochii lor

când îi vorbeau și o dată sau de două ori simți că privirea lor caldă se opri asupra ei. Devenea una de-a lor.

O cuprinse o bucurie efervescentă, și îi îngădui să-i umple pieptul. Pentru prima dată, nu se strădui să o înăbușe și să o ascundă în spatele unor vorbe dușmănoase sau a unei gândiri obtuze. Își privi soțul mestecând o bucată de pâine, uitându-se la linia puternică a maxilarului lui, care se mișca într-un ritm stabil, și cumva mișcarea o făcu să se îmbujoreze. Își feri privirea și zâmbi în sinea ei.

– E ceva amuzant? întrebă Myles.

– Nu, milord, spuse ea zâmbind.

El mușcă din nou din pâine, uitându-se la colierul de aur și smaralde de la gâtul ei.

– Porți noua bijuterie. Mă bucur să o văd.

Ea își trecu degetul peste lanțul frumos lucrat.

– Sunt încântată să o port.

Soțul ei se întoarse puțin spre ea, și îl auzi oftând ușor. Inima-i tresări văzându-i expresia serioasă.

– A fost un dar, să știi, Fiona, spuse el încet. Nu un târg. Te-aș răsfăța dacă m-ai lăsa, fără vreun alt scop decât să îți fac pe plac.

– Știu.

– Atunci, cere-mi ceva ca să ți-o pot dovedi.

Cuvintele lui îi aprinseră focul în pântec, nu, chiar mai jos. Nu pentru că râvnea la bijuterii, rochii sau alte posesiuni, ci doar pentru că el i le oferea cu inima deschisă. Fusese nespus de generos cu ea din primul moment, chiar și atunci când îi pusese răbdarea la încercare. Vivi avea dreptate. Era un bărbat bun. Cum să nu îl dorească?

– Nu vreau multe. Era o minciună. Voia mult. Îl voia pe el. Deși este un lucru pe care ți l-aș cere. Ceva ce mi-ai promis cândva.

În ochii lui încolți speranța.

– Vreau să pot călări.

El păru dezamăgit, iar ea râse văzându-i surprinderea.

– La reședința Sinclair mi-ai promis ca îmi vei dărui un cal. Îți amintești?

El clipi o singură dată încet, ca și când ar fi încercat să își amintească. Apoi zâmbi larg.

– Ah, da. Un cal. Îmi amintesc, iar dimineață îți vom găsi unul.

Dumnezeule, era încântătoare, cu rochia ei pal și cu obrajii îmbujorați. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi crezut că voia să flirteze,

după cum își flutura genele și după cum îl tachina ca și când ar fi fost o curtezană aflată la mare căutare. Apoi râsese, și toate lumânările din încăpere păruseră palide în comparație cu strălucirea ei. Combinația era fermecătoare. Uluitoare.

Era vrăjit.

Terminase de mâncat. Știa că da, însă nu-și amintea ce băgase în gură, căci nu simțea pe buze decât sărutul pe care dorea să-l primească.

– Ți-am făcut necazuri, spuse ea. Și îmi pare rău pentru asta. Însă am avut motivele mele. Și știi care erau.

Atenția lui fu atrasă de acel cuvințel.

– *Erau?*

Ea încuviință din cap și își linse buzele. Avea să o sărute acolo în clipa aceea dacă mai făcea asta.

– Da. Dar am avut timp să cuget și mi-am dat seama că poate m-am grăbit disprețuindu-te.

Nu era o declarație de dragoste, însă, venind de la ea, așa părea.

– Cărui fapt i se datorează această schimbare îmbucurătoare?

– Contează?

El o privi un moment.

– Nu. Dar, trebuie să o spun, sunt foarte bucuros să o aud. Trebuie să sărbătorim.

Spuse ultimele cuvinte în șoaptă, ca și când i-ar fi împărtășit în secret. Ea își ascunse zâmbetul cu o mână.

– Poate că ar trebui.

– Myles, o vorbă, te rog!

Tavish veni spre el și se așeză pe scaunul de alături. Marietta stătuse acolo, dar cu câteva clipe în urmă plecase să vadă ce făcea soțul ei.

– Nu este cel mai bun moment, răspunse Myles.

– Nu durează decât un minut. Este vorba despre acoperișul de care au nevoie la moară. Mă gândeam...

– Scuzați-mă, domnilor, sunt sigură că nu aveți nevoie de părerea mea în această chestiune. Dar, milord Tavish, te rog să nu-l reții prea mult pe soțul meu la băutură. Aseară așa s-a întâmplat, și iată ce-a pățit.

Arătă spre ochiul vânăt. Tavish se opri, părând oarecum surprins. Apoi îi făcu cu ochiul.

– După cum ți-e voia, Lady Fiona. Ți-l trimit chiar eu, de îndată ce terminăm discuția.

Desigur, Tavish ar fi putut aștepta, dar, de îndată ce Fiona se ridică de pe scaun, începu să turuie despre acoperiș. Myles avea să-l asculte un moment, dar nu mai mult. Exact în clipa aceea se gândea să îi înfunde gura unchiului său cu un rulou și să dea fuga după mireasa lui. În schimb, începu să-l asculte cu jumătate de ureche privind spre Fiona, a cărei rochie strălucea în timp ce mergea, nu, *plutea*, în vreme ce se îndrepta spre scări. Așteptase destul. Putea să mai aștepte încă zece minute.

Poate.

Capitolul 31

– Și, după ce am reparat acoperișul, ar trebui să ne ocupăm de tot colțul de sud-vest. Aproape se prăbușește. Tavish luă o dușcă bună de vin, iar Myles profită de pauza din monologul lui.

– Grija ta este apreciată, Tavish. Îl voi pune pe Benson să se ocupe de treabă mâine-dimineață. Vom pune moara pe picioare până la următoarea ploaie. Se ridică înainte ca unchiul său să apuce să răsufle. Acum, dacă mă vei scuza, am alte îndatoriri.

– Ce alte îndatoriri? E aproape miezul nopții.

Myles își încrucișă brațele și privi spre Tavish.

– Oh! Oh, desigur! Ei bine atunci, te rog, nu mă lăsa să te rețin!

Myles le ură tuturor noapte bună și se îndreptă spre dormitor. Până să ajungă la ușă, ațâțarea lui era de netăgăduit. Își aranjă partea din față a hainei.

Asta era, atunci. Dumnezeule, dacă era un joc, cel mai crud dintre toate. Dar îi văzuse zâmbetul și obrajii îmbujorați.

Nu avea cum să se înșele în privința invitației ei. Și, dacă înțelesese greșit, urma să o acopere cu sărutări, până când aveau să fie într-un acord perfect.

Se opri în fața ușii. Nerăbdarea, ca și când ar fi deschis un cadou, îl asaltă. Căci era un cadou, ca această noapte și toate cele pe care aveau să le împartă. Myles mulțumi Cerului în tăcere și împinse ușa. Se deschise cu ușurință, și el intră. Încăperea era scăldată în lumini

și umbre, căci Fiona aprinsese o duzină de lumânări sau mai multe. Buștenii trosneau în foc. Făcu un pas înainte și închise ușa, încuind-o. Apoi se întoarse și rămase fără suflare.

Acolo, în fața focului care arunca reflexii roșcate-aurii, stătea mireasa lui. Cu pletele desfăcute și strălucitoare, era un înger coborât din ceruri, îmbrăcat în borangic, cel mai subțire pe care-l văzuse vreodată.

Nici măcar nu și-ar fi putut închipui vreo altă femeie care să pară atât de binecuvântată și totuși atât de ispititoare. Orice îndoială legată de cursul acelei seri se risipi. În seara aceasta urma să fie a lui.

– Mă surprinzi mereu, dar aceasta este surpriza mea preferată de până acum.

Avea vocea răgușită, chiar și pentru propriile lui urechi. Ea zâmbi, timidă, în ciuda înfățișării ademenitoare.

– Bun, căci nu sunt sigură că pot mai mult de atât.

– Nu-mi pot imagina ceva mai bun. Ești desprinsă din vis.

Și așa era. Era o bucurie să o privească pur și simplu, dar să o atingă era fericirea pură.

Se apropie, până când fu la un braț distanță de el, dar tot nu ridică mâna spre ea. Voia să și-o întipărească în memorie, să o soarbă din priviri fără a tulbura perfecțiunea momentului. Avea buzele întredeschise, traversate de limba roz, și lui Myles aproape că i se înmuiară genunchii. O, cât de mult o dorea! Dorea să simtă limba aceea pe buzele lui și brațele ei albe și zvelte împrejurul gâtului său. Dar mai ales voia să plângă de plăcere sub atingerile lui.

Era pregătită de data aceasta. Nu mai era domnișoara fragilă din noaptea nunții. Avusese timp să se obișnuiască cu el, să decidă singură ce voia. Și îl dorea.

Myles simți o durere în piept când răsuflarea și tot sângele îi năvăliră în vintre. Următoarele cuvinte aproape că-l dădură gata.

– Porți prea multe haine, milord.

Când devenise vocea ei atât de pasională? Cine era seducătoarea aceasta irezistibilă?

– Așa este. Vrei să mă dezbraci?

Ea păru nesigură, și pentru un moment Myles o văzu pe Fiona din prima lor zi, nesigură și șovăielnică, dar expresia dispăru, și ea clipi, încet și cu sfială.

– Dacă îți face plăcere.

– O, da, îmi face.

După încă o scurtă ezitare, întinse mâna spre nasturele de lemn de la gâtul lui. Văzu tremurul mâinilor ei. Era agitată. Dar, în seara aceea, avea să nu se grăbească și să îi arate adevărata măsură a dorinței, căci, făcând asta, avea să-și găsească la rândul lui împlinirea.

Intenționa să exploreze fiecare rotunjime și fiecare adâncitură, potopind-o cu sărutări și cuvinte dulci. Avea să zăbovească asupra celor mai dulci locuri, acolo unde gâtul se îmbina cu umărul, iar talia cu șoldul. Avea să facă toate lucrurile acelea încântătoare și nepermise la care visase de prima dată când o văzuse coborând treptele la reședința Sinclair.

Inima Fionei bătea atât de haotic, încât de abia putea respira. Nu știa nimic despre seducție, și toate instrucțiunile lui Vivi i se amestecau în minte, scurgându-se precum nisipul într-o clepsidră. Dar momentul ei sosise.

Nu fu ușor să desfacă nasturele trecându-l prin materialul gros al hainei, dar, când în cele din urmă reuși să-l desfacă pe primul, răsuflă ușurată de acea mică victorie. Încurajată, trecu la următorul. Haina lui era lungă, ajungându-i aproape până la genunchi, dar nu avea nasturi decât până la mijloc. Ceea ce era bine, căci nu își putea imagina că poate merge mai jos. Nu era atât de îndrăzneață.

În tot timpul cât se ocupa de nasturii lui, el rămase tăcut, privind-o. Nu o atinse, cum tânjea să o facă, ci pur și simplu... o privi. Privirea lui îi ardea pielea. După ce reuși să-l desfacă și pe ultimul, îndepărtă marginile materialului, dând la iveală cămașa de dedesubt. Apoi îl privi în ochi și îl provocă.

– Trebuie să fac singură toată treaba?

Ochii lui se întunecară. Zâmbi și își lepădă veșmântul de pe umeri în timp ce ea trăgea de mâneci. Haina căzu de pe brațele lui, iar el i-o luă din mâini, aruncând-o deoparte.

Apoi îi prinse fața în mâinile lui late, ridicându-i-o. Atingerea lui era ca de oțel și totodată blândă ca o adiere. Buzele lui pluteau deasupra gurii ei. Îi traversă obrajii și ochii, ca și când ar fi sorbit-o.

Ea închise ochii, lăsându-se pradă dulcelui chin. Voia să o sărute, și totuși o chinuia. Stătea în fața lui, aproape goală sub privirea sa. Era prea mult.

– Privește-mă, Fiona! Îi șopti cuvintele deasupra obrazului încins, apoi se retrase, astfel încât ea să-i poată vedea fața. Ce vrei de la mine?

Așadar, ajunseseră la asta. Avea să o facă să ceară.

– Te vreau cu totul, răspunse ea. Și era adevărat. Nu avea rost să o nege și nu exista nici un motiv să o facă. Se ridică pe vârfuri și își strecură brațele pe după umerii lui. Cu totul, spuse ea din nou, lipindu-și buzele de ale lui.

Voia să-l sărute ușor, să se joace și să o ademenească. Dar fusese îndeajuns. Se lipi strâns de el și își deschise buzele sub ale lui. Îi ținu fața în mâini, sărutând-o grăbit și flămând. Zăgazul se rupse, iar ea cedă, aplecându-și capul și primindu-i limba, buzele, apăsarea mâinilor. După asta tânjea, deși o negase, chiar și în sinea ei.

Myles îi cuprinse mijlocul cu brațele, lipind-o strâns de pieptul lui. Voia să fie și mai aproape. Sărutul lui nu făcea decât să întețească focul care îi ardea în pântec. Se gândi la toate momentele în care fusese răbdător și în care o privise cu atâta dorință, încât o lăsase fără respirație. Despre asta era vorba. Acest moment.

Această îmbrățișare. Acest sărut.

Mâini stângace și frenetice, ale lui, dar și ale ei, trăgeau de cămașă, și ea savură senzația pe care i-o dădeau pielea și căldura lui, care o ardea prin cămașa de noapte subțire. Myles își trecu mâna de-a lungul spatelui ei și îi cuprinse fundul, lipind-o mai tare de el. Îi sărută curbura gâtului, iar ea se arcui, făcându-i loc. Mâinile și gura lui păreau a fi peste tot deodată și totuși în nici unul dintre locurile în care îl dorea mai mult. În punctele în care ardea cel mai tare. Prinzând curaj, își strecură un deget pe sub talia pantalonilor și trase. El gemu și îi prinse lobul urechii între dinți.

– Ai în continuare prea multe haine, milord.

Trase din nou, iar el gemu și mai tare, răsucindu-și mâna în părul ei și trăgând la rândul său. Îi sărută gura iarăși, fierbinte și apăsat, cotropind-o cu limba până când o lăsă fără suflare. Coborî pe coloana gâtului, trecând cu dinții de-a lungul cărnii ei și mușcând ușor, până când ea se cutremură de dorință. Nu își imaginase că putea exista o asemenea dorință.

O trase spre pat, scoțându-și pantofii din mers. Se întinse și dădu cuverturile la o parte, apoi se întoarse spre ea. Stătea acolo, cu genunchii moi și îmbujorată de dorință.

O privi ca și când ar fi fost făcută din aur, ba chiar mai prețioasă. Fără să-și desprindă privirea de la ea, se lăsă în jos și îi ridică tivul cămășii de noapte. Încet, atât de încet, că aproape îi venea să și-o scoată singură, el ridică veșmântul, aplecându-se să îi sărute șoldul

după ce i-l dezgoli. Fiona nu-și putu reține un icnet precipitat. În cele din urmă, el i-o ridică și i-o scoase peste cap.

– Cămașa asta este făcută pentru păcat, murmură el. Trebuie să o porți în fiecare seară.

Ea deveni brusc sfioasă, căci între ei nu mai erau decât carne și aer, și totuși mâinile lui pe trupul ei erau atât de divine, încât renunță în curând la șovăială și se sprijini de speteaza patului, arcuindu-se pentru a-l lăsa să-i atingă pielea dezgolită. Myles își umplu palmele cu sânii ei, apropiindu-se astfel încât să-i poată săruta pe amândoi deodată. Sfârcurile ei se întăriră, ca și când i-ar fi ieșit în întâmpinare. Își împleti mâinile cu ale lui. Dacă acesta era păcatul Campbell, atunci avea să ardă de bunăvoie pentru el.

Se simțea liberă și nesăbuită, trăgându-l de păr și coborând cu unghiile de-a lungul spatelui lui lat. Mușchii i se încordă sub atingerea ei, și îi simți tresărind.

Mâinile lui urcară, și Myles îi cuprinse fața din nou, privind-o adânc în ochi.

– Nu-mi dau seama ce stele și-au schimbat poziția de te-au făcut să vii în patul meu, dar le voi mulțumi în fiecare zi, spuse el.

Ținea la ea. Nu o putea nega, căci, chiar și în inocența ei, știa că nu spusese în glumă cuvintele acelea. Nu avea să o nege nici ea. În acest moment de tandrețe nedisimulată, trebuia să recunoască și ea că ținea la el.

– Stelele au fost aliniate dintotdeauna. Doar că nu le vedeam eu.

– Le vezi acum?

– Da.

– Vii la mine de bunăvoie?

Inima ei era pe cale să explodeze.

– Da.

O sărută pe gură. Fiona se lipi de el, cuprinzându-l cu brațele pe după gât și ridicându-se pe vârfuri. El se aplecă și o prinse pe sub fund cu brațele, ridicând-o de la pământ ca și când nu ar fi fost mai grea decât o floare. Apoi se răsuci, și căzură amândoi pe pat.

O sărută frenetic de-a lungul gâtului și își strecură coapsa între picioarele ei, apăsând-o în punctul acela umed și încins.

Ea gemu și îl prinse de umeri, îndemnându-l să continue.

– Răbdare, iubito! Râse înfundat, cu gura lipită de clavicula ei. Avem toată noaptea să ne descoperim unul pe celălalt. Ai încredere în mine?

Nu avea încredere în nimic din ce se întâmpla, căci totul era prea încântător pentru a fi real. Cu toate acestea, încuviință din cap.

– Da, am încredere în tine.

O sărută din nou și își trecu mâinile peste trunchiul ei, mișcându-se mai încet decât luna, dar arzând mai tare decât soarele. Apoi urmară buzele, sărutând-o ici și colo, alinând asprimea bărbii cu limba mângâietoare. Îi desfătă sânii, întărindu-i sfârcurile, dar voia mai mult.

Își apăsă mâinile pe spatele lui, minunându-se de pielea fină și de mușchii încordați de dedesubt. Era încins și pasional, și ea oftă bucuroasă. În sfârșit, mâinile lui coborâră mai mult, oprindu-se chiar între picioarele ei. Sigure și fără grabă, degetele lui îi desfăcură pliurile intime și se strecurară între ele. Ușurarea și tensiunea se îngemănară, căci în ea începu să crească ceva nou și minunat.

Urmând aceeași cale ispititoare ca mâinile sale, o sărută coborând pe pântec, oprindu-se un moment pentru a-i explora ombilicul, făcând rotocoale cu limba înainte de a continua. Ce desfătare seducătoare! Atât de necuviincioasă, însă nu intenționa să-l oprească. Îi sărută un șold, apoi pe celălalt, jucându-se și gâdilând-o.

Apoi își puse fața între coapsele ei.

Ea icni și se zbătu, brusc stânjenită, dar el era de neclintit. Își strecură degetele în părul lui și trase, dar el nu se clinti.

– Myles.

Se gândise să-l oprească de la o asemenea necuviință. Doar nu voia să... O, ba da. În timp ce o mângâia în miezul cel mai sensibil al ființei, o săruta acolo, exact în punctul în care dorea cel mai mult. Își arcui trupul, nemaiputându-se controla. Închise ochii ca și când întunericul i-ar fi putut ascunde gândurile nerușinate, dar nimic nu putea deghiza felul în care se mișca deasupra gurii lui. Simți o încleștare în piept, ca și când inima stătea să-i explodeze, și răsufla greu. Dar, cu toate acestea, senzația irezistibilă continua. Valuri peste valuri de senzații minunate, din ce în ce mai intense. Și, exact când credea că nu mai putea îndura nici măcar o secundă, o cuprinse un vertij tulburător, ca și când ar fi alunecat pe gheață. Începu în degetele de la picioare, urcând până când îi ajunse între picioare, explodând ca o stea căzătoare, pulverizându-i gândurile. Fu orbită de o lumină albă, de parcă ar fi fost la poarta raiului.

Pluti pe ea timp de o eternitate, apoi se trezi în întuneric, coborând încet, grațioasă ca o pană.

Îl simți ridicându-se, dar nu-l putu privi în ochi. Fusese atât de nestăpânită, încât ar fi trebuit să-i fie rușine. El o prinse de bărbie și o întoarse spre el. Îi zâmbi fermecător. Își îngropă fața în curbura gâtului și îl sărută acolo, simțindu-i gustul de sare și de bărbat, și trase adânc aer în piept, ca și când ar fi vrut să îi absoarbă esența. Pulsul lui, la fel de rapid ca al ei, i se zbătea pe buze.

– Nu am știut că poți face asta, șopti ea și îl cuprinse cu brațele, dorindu-l și mai aproape.

– Ți-am spus că pot. Râse răgușit. Doar că nu m-ai crezut.

Apoi se mișcă din nou, iar părul fin de pe pieptul lui se frecă seducător de sânii ei sensibili. Inima-i bătu mai tare.

Sau era a lui? Erau atât de aproape, încât nu-și putea da seama.

– Mai este, da? întrebă ea.

– Da.

Respirația lui era ca un oftat sau poate ca o rugăciune. Își mișcă soldurile spre locul căutat și o umplu cu totul. Oftă în urechea ei, rugător și dornic.

Ea se ridică ieșindu-i în întâmpinare, apăsând salteaua cu picioarele. Ah, nu-și amintea partea aceasta atât de delicioasă. Mișcarea, respirațiile lor îngemănate și senzația splendidă pe care o simțea când el intra și se mișca înlăuntrul ei. Era mai bine, mult mai bine decât înainte. Fără durere, fără frică, fără ezitare. Doar ei doi într-un ritm atemporal.

Trupurile lor se mișcau împreună, mușchii de pe pieptul lui flexându-se deasupra sânilor ei, până când în cele din urmă o prinse de fund cu mâinile, pătrunzând-o mai adânc și mai repede și făcând-o să icnească din pricina ritmului. Se simți cuprinsă de fiori în tot trupul, și deodată nervii i se încordară, și se întinse brusc, într-o explozie mai puternică decât prima. Strigă de plăcere, în timp ce Myles continuă să o pătrundă, îndreptându-se spre culmi. Câteva secunde mai târziu, corpul lui se încordă și se arcui; îi simți respirația sacadată în ureche, șoptindu-i un alint de neînțeles. Se lipi de el, și se mișcară la unison până când el se relaxă, lăsându-se pe ea cu un oftat dulce și îndelung.

Își recăpătară suflul, iar Fiona începu să devină conștientă de locul unde se afla. Era greu, dar greutatea lui era o fortăreață menită să o protejeze. Se simți abandonată când, câteva momente mai târziu, Myles se rostogoli într-o parte, dar o trase lângă el și-o ținu în brațe.

– Cred că așa trebuie să fie, zise el în cele din urmă și o sărută pe frunte.

Ea nu găsi nimic de spus drept răspuns, așa că ea îl sărută pe piept și își lăsă capul pe umărul lui. Cu siguranță, avea dreptate. Nu-și putea închipui că putea fi mai bine.

Capitolul 32

Fiona îndepărtă gâdilitura de la ureche, dar aceasta reveni într-o clipă. Se scărpină și auzi râsetul înfundat al soțului ei. Chiar și cu ochii închiși, simțea soarele pe față, dar părea că de-abia se băgase la culcare. Amintirile nopții îi reveniră în minte ca mărgelele într-un șirag, strălucitoare și irezistibile. O durea trupul, însă era o durere plăcută, și se întinse să-și dezmorțească mușchii.

– Bună dimineața, frumoasă domnișoară, spuse Myles, gâdilând-o din nou la ureche.

Îl plesni peste mână în glumă.

– Încetează! Nu m-ai împuns destul?

El clătină din cap.

– Nici pe jumătate.

O trase la piept, apăsându-i fundul cu bărbăția trezită la viață.

Era de neoprit, acum că îl eliberase. Dar nu o deranja, căci îi arătase că și ea avea parte de plăcere. Totuși, se prefăcu a se opune, gândindu-se că așa se cădea.

– E dimineață, fiară ce ești. E timpul să te trezești și să începi ziua.

El se împinse cu forță în fesele ei și o cuprinse de mijloc cu brațul puternic.

– M-am trezit. Vezi?

Ea râse și încercă să scape, dar buzele lui pe umărul ei o făcură să-și înghită falsele reproșuri. Sărutul lui îi trezea simțurile la viață; o mușcă ușor de piele, apoi alină mica rană cu limba. Coborî cu degetul pe coastele ei, de-a lungul curbei șoldului, și se opri pe coapsă, iar atingerea lui o făcu să trepideze de nerăbdare. O invadă căldura, vlăguind-o de orice voință de a rezista. Cedă, de bunăvoie,

nestăpânită, oftând în pernă. Degetul lui urcă până în lateralul sânului, apoi coborî din nou spre șold, cu o atingere ușoară ca o pană.

Fiona ridică brațele spre cap, lăsându-l să îi mângâie trupul după voie. Gemu încet în urechea ei, și apăsarea mâinii lui crescu. Îi cuprinse sânul și își trecu un deget peste sfârc, până când se întări. Ei i se tăie răsuflarea. Nu s-ar fi gândit niciodată că avea să cunoască o asemenea plăcere răvășitoare. Umedă de atâta dorință, își apăsă fesele pe erecția lui, tânjind să fie mai aproape, una cu el.

Încet ca o șoaptă, el îi apăsă pântecul pe saltea și îi depărtă coapsele cu ale lui. Satisfacția i se revărsă în trup când el își strecură mâna sub ei amândoi, printre cârlionții ei, pentru a-i ațâța mugurașul. Degetele lui trasau cercuri, jucăuș, creând senzații atât de ademenitoare, că din gât i se desprinse fără să vrea un geamăt. Și oftă bucuroasă și ușurată când în cele din urmă el căută intrarea în ea și o pătrunse adânc.

Se mișcă încet, cu pieptul pe spatele ei, rostogolindu-se ca un val nesfârșit, mângâind țărmul, până când ea începu să miște din șolduri mai repede, mărind ritmul. Sânii i se frecau de așternuturi, adăugând o fricțiune încântătoare la mângâierile lui catifelate. Se apăsă în mâna lui, copleșită de dorință.

Și astfel se mișcară la unison, până când crezu că nu avea să mai poată respira din pricina presiunii care creștea în ea, dar, cu un ultim icnet, plămânii i se eliberară, și se prăbuși într-un extaz răvășitor; câteva secunde mai târziu, Myles i se alătură. Stătură întinși, respirând anevoios, până când în cele din urmă el se rostogoli pe spate.

– Nu aș mai coborî din patul acesta, spuse el oftând.

– Ni se va face foame până la urmă.

Se ridică în coate și îl privi. Avea părul răvășit și obrajii acoperiți de barbă. Și totuși, nu arătase niciodată mai chipeș.

Avea un chip minunat, frumos conturat. Trunchiul și brațele îi erau pline de mușchi. Da, era impresionant soțul ei. Se întoarse spre ea și îi aruncă un zâmbet îndeajuns de înflăcărat pentru a topi un lac înghețat.

I se strânse inima și o cuprinse un val de tandrețe, amenințând să o copleșească. Mama ei murise din pricina unui astfel de dor. Ea ar face bine să nu-și piardă capul. Era liberă acum să țină la el un pic. Era soțul ei, la urma urmelor, dar nu avea să fie atât de nesăbuită încât să-i dea toată inima ei. Poate doar o bucățică.

– Mi-e foame, acum că ai pomenit, spuse el. Luăm micul dejun și mergem să-ți găsim calul acela? Am putea călări până la Killean sau chiar la Oban, dar ar dura o zi sau două.

– Nu trebuie să cumperi un cal pentru mine, Myles. Lasă-mă să aleg unul din grajduri!

– Dacă avem unul care să-ți placă, atunci e în regulă. Dar mi-ar plăcea o scurtă călătorie cu tine. Și nu ai văzut mare lucru din ținuturile de pe aici. Dacă stau să mă gândesc, o călătorie la Oban este o idee grozavă.

Odată decizia luată, nimic nu părea a-l mai opri, așa că, a doua zi dimineață, Fiona se trezi pe un cal de împrumut, îndreptându-se spre Firth of Lorn și spre orașul Oban. Erau însoțiți de șase oșteni Campbell, care călăreau în față, vigilenți. Robert și Vivienne insistaseră să li se alăture, așa că alcătuiau un grup vesel de patru persoane. Călătoria era plăcută, iar vremea frumoasă.

Conversația era animată și deseori deocheată, căci Vivienne și Robert erau hotărâți să vadă cine spunea cea mai scandaloasă anecdotă.

– Măcar noua mireasă a regelui James are simțul umorului, le spuse Robert, mușcând dintr-un măr pe care îl scoase din buzunar. A fost curtată de Henric al Angliei, să știți. Dar când i-a cerut mâna, a refuzat. Se spune că a zis: „Chiar dacă sunt o femeie masivă, am gâtul subțire"

Ceilalți râseră, dar Fiona își duse mâna la gât.

– Regele Henric chiar i-a tăiat gâtul ultimei soții?

Robert încuviință din cap și mușcă din nou din măr.

– Da. Dar a complotat să-l trădeze și și-a meritat sfârșitul.

– Ce cruzime!

Soarele se ascunse după un nor, ca și când ar fi fost de acord.

– Da, este brutal. Dar trădarea trebuie pedepsită iute și aspru. Dacă e lăsată să supureze, poate infecta toată țara, și nici un rege nu riscă așa ceva.

– Marietta mi-a spus despre Janet Douglas, îl întrerupse Vivienne. Ce pedeapsă credeți că îi va da regele James?

– Janet Douglas?

Întrebarea ieși de pe buzele Fionei înainte ca ea să apuce să-și muște limba, căci Janet Douglas era verișoara îndepărtată la care se gândise să caute refugiu când fugise de Campbelli. Myles răspunse:

– Se spune că a conspirat cu fratele ei, Archibald Douglas, pentru a-l otrăvi pe James. Ai auzit ceva despre asta?

Fionei îi îngheță sângele, deși avea să spună adevărul.

– Ce aș putea eu să știu? Nu am mai văzut-o din copilărie.

Ceea ce era adevărat, dar, dacă ar fi reușit să fugă, acum ar fi cu femeia aceea. Deodată, fu bucuroasă că eșuase în misiunea aceea.

Răspunsul ei păru să îl satisfacă pe soțul ei, iar Robert răspunse la întrebarea lui Vivienne.

– Nu cred că-i va tolera nesupunerea. Poate spera să se aleagă cu închisoarea, dar cred că vrea să o transforme într-un exemplu. E greu de spus. E mătușa lui, chiar dacă doar prin alianță.

Discuția trecu la alte lucruri, mai plăcute, dar ziua se posomorâse pentru un moment, iar Fiona nu putu scăpa de senzația că ceva rău îi suflase în ceafă.

Oban era un oraș modest, așezat la țărm și presărat cu clădiri de toate mărimile. Cârciumi, croitorii, fierării, prăvălii de stofe și țesături și diverse alte stabilimente, fiecare cu firme colorate atârnate deasupra ușii. Oamenii umblau pe străzi, oprindu-se la tarabele de la piață pentru a cumpăra pește, fasole uscată sau țesături. Mirosul estuarului se îmbina cu cel de carne friptă și de prea mulți oameni aflați laolaltă.

– Se va lăsa întunericul în curând, spuse Myles. Haideți să luăm ceva de mâncare și să găsim un loc în care să ne odihnim.

– E încă devreme. Orașul de-abia se trezește, protestă Robert.

Myles încuviință din cap.

– Da, dar soția mea aproape că a adormit în șa, vezi?

Așa era. În ultima oră, se străduise să rămână trează și să înțeleagă câte ceva din conversație. Abia după ce intraseră în sat prinsese oareșce puteri.

– Sunt epuizată, trebuie să recunosc.

– De ce ești atât de somnoroasă, domniță? murmură Vivienne, ca să o audă doar ea. Ai un temei bun, sper, și nu din pricina saltelei incomode.

Fiona simți că se înroșește ca racul și privi în jur pentru a se asigura că nu o auzea nimeni. Robert și Myles păreau prinși într-o conversație despre locul în care să doarmă, iar ceilalți bărbați se împrăștiaseră când ajunseseră la marginea orașului.

Își lăsă buza să i se răsfrângă într-un zâmbet, răspunzând la fel de încet:

– Salteaua a fost pufoasă ca un norișor. Dar, vai, ce tunete și fulgere!

Râsul lui Vivienne le atrase atenția bărbaților, iar buzele lui Myles zvâcniră.

– Slavă Cerului, Fiona, spuse Vivienne. Nu mai răbdam nici măcar un moment știind că nu vă împăcați. Dar, ținând cont de faptul că soțul tău nu-și poate lua ochii de la tine, mă tem că te așteaptă încă o noapte de nesomn.

Fiona nu s-ar fi supărat prea tare, deși îi era foarte foame și era tare ostenită.

Myles își instrui ostașii să-și găsească singuri adăpost peste noapte, apoi aranjă să primească trei camere la cel mai mare han, pentru Robert, Vivienne, el și soția sa.

– Mâine îți vom găsi un cal bun Fiona, spuse Myles în timp ce se ospătau cu tocană parfumată de iepure și pâine de țară. Cinau în sala principală a hanului, cu Robert și Vivienne și alți zece oameni, aflați în Oban dintr-un motiv sau altul.

Locul era curat, cu fețe de masă și rogojini proaspete pe podea.

– Sunt două grajduri la fel de bune spre nordul orașului, adăugă Robert. Deși, dacă vrei bidivii excelenți, nu găsești grajduri mai bune decât cele de la Stirling.

– Nu mă interesează Stirling, spuse Vivienne, înmuindu-și pâinea în sos. Regretatul meu soț spunea că sunt prea multe amante în cătunul acela.

– Nu aș zice asta, Vivienne, dar mă tem că soțul tău avea amante în toate cătunurile. Era cel mai mare fustangiu din câți am cunoscut. Mă bucur că ai scăpat de el, spuse Robert.

– Presupun că și eu. Dar am chef de un nou soț.

– Să te căsătorești sau doar pentru divertisment? o tachină Robert.

Poate că Vivi se simțise insultată, dar nu se văzu.

– Cred că mi-ar plăcea să am unul al meu. Dar unul bun de data aceasta. Unul de casă, care nu umblă creanga. Dar să știe să țină o sabie în mână, desigur. Și trebuie să fie chipeș.

– E cam scurtă lista, cu asemenea condiții, remarcă Myles.

Vivienne încuviință din cap și gustă din tocană.

– Știu, dar am luxul frumuseții și al bogăției. Până când voi rămâne fără ele, intenționez să aștept un astfel de bărbat, nu mă voi mulțumi cu mai puțin. Și nu este o idee atât de deplasată. Gândiți-vă

la Fiona. I-a fost promisă lui Myles din ziua în care s-a născut. Dacă n-ar fi fost mila Domnului și a regelui, ar fi putut să fie căsătorită cu un boșorog gras și bețiv.

Fiona simți că se îmbujorează. Soarta fusese, într-adevăr, de partea ei, căci soțul său era tot ce își putea dori o fecioară. Și, în momentul acela, oboseala i se evaporă, înlocuită de dorința de a ajunge în pat.

Myles își întinse picioarele, care îi ieșiră de sub așternuturi, atârnând peste marginea patului scurt. Hanul era destul de curat, iar mâncarea acceptabilă, dar paturile erau mult prea mici pentru trupul lui mare. Un motiv în plus ca să-și înghesuie mireasa, presupunea. Fiona oftă în somn. După două nopți în care făcuseră dragoste neobosit, era firesc să fie epuizată, dar se ținuse bine, nedând înapoi de la nici un sărut. Se socotea extrem de norocos. Soția lui era o frumusețe, iar temperamentul ei din ultimele două zile fusese pe măsură. Îi spusese despre scrisorile de la mama ei, și se părea că lucrurile se schimbaseră. Nu îl mai considera dușman. Nici pe departe. În schimb, îl cuprinsese cu picioarele ei catifelate, șoptind cuvinte dulci când el pătrunsese în căldura ei. Se înfierbântă amintindu-și.

Nevoia de a-i face pe plac îi umplu pieptul.

Avea să caute cel mai frumos cal din câți existaseră vreodată în aceste ținuturi. Dacă nu aici, atunci în Stirling sau în Edinburgh. Dumnezeule, ar merge până la Londra dacă ar fi fost nevoie. Avea să o răsfețe și să-i arate toate bucuriile de care avea parte o mireasă Campbell.

În cele din urmă, Fiona se trezi și, deși mădularul lui își făcu simțită prezența, el îl ignoră pentru prima dată și îi spuse soției lui să se îmbrace. Dimineața se scurgea și aveau treabă – altă treabă – de făcut. Coborâră și îi găsiră pe Vivienne și pe Robert deja acolo. Bucățile de pâine și brânză rămase pe platoul dintre ei sugerau că luaseră micul dejun.

Robert clătină din cap și se întinse pe scaun când îi văzu.

– Era cazul să ieșiți din vizuină, iepurașilor. Mă gândeam să mai comand o bere dacă nu apăreați.

Myles se gândi să-l mustre pentru vorbele deocheate rostite în fața Fionei, dar ea râse și răspunse:

– Iepurii sunt îngrozitor de rapizi, Robert. Așa crezi că trebuie să fie?

Ah, da, se transforma într-o nevastă pe cinste, într-adevăr.

Luară micul dejun în grabă, iar apoi plecară toți patru pe străzile orașului Oban. Se plimbară fără grabă, iar doamnele stătură una lângă alta, chicotind și arătându-și lucruri în timp ce treceau pe lângă tarabele de la piață. Myles venea în urma lor, cu Robert alături.

– Ești fericit în dimineața aceasta, spuse Robert.

– De ce nu aș fi?

Într-adevăr. Înaintară în tăcere, dar, după un moment, Robert spuse:

– A tresărit ieri când a auzit de Janet Douglas.

Avea un ton firesc, dar Myles înțelese ce voia să spună.

– Cred că sunt verișoare îndepărtate. Numele de fată al lui Lady Douglas a fost Fraser, iar neamul ei este de mult timp aliatul clanului Sinclair. E firesc ca Fiona să fie alarmată.

Robert scuipă în timp ce înaintau, fără a mai spune nimic. Dar Myles își cunoștea fratele destul de bine.

– Spune ce ai pe suflet, Robert, îl îndemnă el după ce mai înaintară câțiva pași, lăsând doamnele să se îndepărteze ceva mai mult.

Robert se încruntă și își plecă ușor capul.

– Nu am nimic pe suflet, Myles, în afară de cântece deocheate și femei ușuratice.

Myles se opri, iar fratele său făcu la fel.

– Soția mea nu are nimic de-a face cu Janet Douglas.

– Nu am spus că are.

– Ai sugerat.

Robert clătină din cap și pufni.

– Sincer, frate, iartă-mă! Am petrecut prea multe zile în ultima vreme cu gândul la intrigile regale. Mă face să suspectez scopuri ascunse unde nu există nimic. Nu băga în seamă ce-am spus.

O luă din loc din nou, fluierând vesel.

Myles se gândi să îl tragă de limbă în continuare, dar ce rost avea? Fratele său erau nesăbuit dacă se gândea că Fiona avea habar de asemenea treburi necurate. Într-adevăr, Robert petrecuse prea mult timp la curte dacă îi trecea prin cap așa ceva.

După ce sosiră la grajd, inima Fionei începu să tresalte. Erau atâția cai frumoși, unii impunători și înalți, alții eleganți și suavi. Trecură printre iesle, admirând fiecare cal, mângâind câte un nas catifelat din când în când. Dar, la capătul unui rând, găsi o iapă sură, blândă, care semăna atât de mult cu Gwynlyn a ei, încât Fiona știu imediat

că trebuia să o aibă. Calul era exact cât trebuia de înalt, avea ciorapi albi și era țintat în frunte. Fiona se lipi de gâtul ei, murmurând cuvinte calde, în timp ce Myles își trecu mâna peste crupa iepei, mângâind-o. Nu era calul din copilărie al Fionei, desigur, dar avea o fire plăcută. O amușină pe Fiona, căutând să primească ceva.

– Îți place? întrebă soțul ei.

Fiona încuviință din cap, strivind o lacrimă ridicolă între pleoape. După toate lucrurile pentru care plânsese în viață, în special în aceste ultime câteva săptămâni, nu ar fi trebuit să o apuce plânsul fiindcă dăduse peste o iapă. Dar ceva vibră în interiorul ei când privi în ochii căprui ai animalului. Dacă era să aibă un cal, acesta trebuia să fie.

Myles îi făcu semn grăjdarului.

– O scoatem la aer. Aș vrea să văd cum umblă.

Grăjdarul era înalt, ciolănos ca un pelican, cu un nas pe măsură.

– Da, milord. Dar este promisă.

Fiona simți un junghi în inimă.

– Promisă? întrebă soțul ei.

– Da, milord. Un gentilom care a trecut pe aici ieri s-a uitat la ea și la încă vreo șase. Mi-a spus că vine într-o zi sau două să plătească.

– Dacă nu ți-a dat nici un ban, atunci calul acesta este încă de vânzare.

Grăjdarul își luă pălăria de pe cap, învârtind-o în mâinile murdare.

– Uh, ei bine, milord, s-ar putea să fie adevărat cumva, dar a fost foarte convingător și mi-a spus să nu îi vând fără acordul lui. Dacă nu cumva vreți să-i cumpărați pe toți șapte, n-aș vrea să pierd afacerea cu el. Îmi cer iertare, domnule.

Robert li se alătură.

– E o metodă problematică. Dacă omul nu se mai întoarce?

Grăjdarul se îmbujoră sub toată mizeria care-l acoperea.

– Cum spuneam, milorzi, a fost foarte insistent. Părea genul care nu acceptă să fie refuzat.

– E în regulă, Myles. Nu am nevoie de acest cal. Dar inima i se frânse nițel când spuse cuvintele. Știa că iapa aceea nu era Gwynlyn a ei, și totuși, pentru moment, își îngăduise să își amintească de vremurile plăcute de la reședința Sinclair.

Dar soțul ei nu terminase cu grăjdarul.

– Spune-mi cum îl cheamă pe omul acela și-l voi convinge. Dacă soția mea preferă acest cal, atunci îl va primi.

Ea se îmbujoră auzindu-l, flatată de hotărârea lui de a-i face pe plac, dar și stânjenită pentru grăjdar.

– Crede-mă, Myles, pot alege altul.

– Cum îl cheamă? întrebă și Robert.

Grăjdarul se uita de la un frate la celălalt, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

– Sir Goodman, milorzi. Din Ballengeich – sau așa zice.

Myles strânse din dinți, în timp ce Robert își dădu capul pe spate, pufnind atât de tare, încât iapa sură își lăsă urechile pe spate și făcu un pas înapoi spre zid.

– Cine este Sir Goodman? întrebă Fiona.

Cel care stârnise o asemenea reacție din partea fraților Campbell trebuia să fie un personaj curios. Vivienne li se alătură, cu ochii scânteind.

– Am auzit cumva ca ați pomenit de Sir Goodman? A ieșit la vânătoare?

– Se pare că este aici, in Oban, spuse Robert amuzat. Și vrea să pună mâna pe iapa Fionei.

– Cine este Sir Goodman? întrebă Fiona din nou, mai tare.

Myles cătină din cap și spuse încet:

– E îndeajuns să zicem că este un om influent care preferă să își țină afacerile pentru el.

Robert pufni.

– Afacerile, într-adevăr. Sunt sigur că are câteva în derulare chiar în clipa aceasta.

– Șșștt, îi spuse Myles fratelui său și apoi i se adresă grăjdarului: Mulțumesc pentru ajutor, băiete. Revenim dacă este nevoie.

Grăjdarul înclină din cap și se dădu deoparte. Myles așteptă până când se îndepărtă și nu-i mai putea auzi.

– Dacă Goodman este aici, nu vrea să știe nimeni. Grăjdarul va dubla prețul dacă află cu cine are de-a face. Dar ce naiba mai caută în ținuturile de vest? întrebă el, adresându-i-se doar fratelui său.

– Nu îmi închipui ce. Poate cercetează portul, pregătindu-se pentru o călătorie?

Myles se încruntă și își trecu mâna prin păr. Privi spre iapă, apoi spre Fiona.

– Sir Goodman este o cunoștință care dă dovadă de o mare generozitate, dar poate fi și extrem de îndărătnic. Dacă vom putea cumpăra sau nu acest cal depinde în întregime de dispoziția sa.

Fiona se simți stânjenită, fiindcă stârnise o asemenea tevatură din pricina dorinței de a-și alege un cal. Se îndrăgostise de iapă într-o clipă, dar se putea sacrifica cu ușurință alegând alta. Dumnezeu știa că pierduse ființe mai importante. Pierderea aceasta pălea în comparație cu cealaltă durere.

Atinse brațul soțului ei.

– Sincer, Myles, pot găsi altul.

Încruntătura lui se destinse auzind-o, și îi acoperi mâna cu a lui.

– Îl vom căuta pe Sir Goodman. Poate va fi dispus să încheiem un târg.

– O idee splendidă, spuse Robert, bătându-l pe Myles pe spate. Sugerez să luăm iapa în schimbul lui Vivi.

Capitolul 33

Oban era plin de cârciumi, iar Robert era sigur că aveau să îl găsească pe Sir Goodman bând în una dintre ele. Totuși, nu fu ușor să dea de el. Pe Fiona o dureau picioarele de la mersul pe străzile pietruite, dar continuară să caute, intrând în toate stabilimentele care le ieșeau în cale.

– Toată lumea pare să bea în afară de noi, mormăi Robert, când intrară într-o cârciumă cu uși verzi mari.

Locul mirosea a oi ude. Vivienne strănută.

Aici îl descoperiră, stând la o masă ca vai de ea, înconjurat de un cârd de muieri. Era înalt, roșcat și cam de aceeași vârstă cu soțul ei. Se așteptase să fie mai vârstnic. Îi zări pe Robert și Myles și le aruncă un zâmbet strâmb, fluturând din mână.

– Măi să fie, ce noroc se-abate astăzi asupra mea? Iată-i pe frații Campbell. Poftiți, domnilor! Bătu cu palma în masă și împinse o fată cu cotul. Faceți loc, frumoaselor!

Fetele șovăiră. Unele se uitară urât la Fiona și la Vivienne, în vreme ce altele priviră spre Myles și Robert cam cum se uitaseră ei la cai. Fiona aproape că se gândi că una dintre ele s-ar putea să vină să mângâie fundul soțului ei. Își strecură brațul pe sub al lui și strânse.

Sir Goodman clipi, ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine, și pe față îi apăru agale un zâmbet. Se ridică și veni spre ei.

– Aceasta trebuie să fie frumoasa ta mireasă, Myles. Bravo! Regele ți-a făcut dreptate.

Era mult prea familiar. Nu ar fi trebuit să i se adreseze soțului ei pe un ton atât de apropiat și nici să facă remarci pe seama ei, dar Myles nu păru deranjat.

– Bună să-ți fie ziua, Sir Goodman. Dă-mi voie să ți-o prezint pe soția mea, Fiona Campbell. Și, da, regele are întreaga mea recunoștință. Este înțelept, din toate punctele de vedere.

Fiona îl privi în ochi și văzu că ceața de la băutură dispăruse. O privea țintă, cu ochii scrutători ca de uliu și cu un licăr de prădător. Într-o clipă, înțelese ezitarea grăjdarului de a-l călca pe bătături.

Schiță o reverență.

Îi luă mâna liberă în palme, frecând-o cu degetele mari.

– Lady Fiona, este o plăcere. Când eram tânăr, am avut plăcerea de a o întâlni pe mama ta, și sper că putem să fim prieteni și noi.

Nici o altă vorbă nu ar fi putut-o surprinde mai mult, dar el îi lăsă mâna și se întoarse imediat spre Vivienne. Toate întrebările îi rămaseră în gât Fionei, înecând-o.

Vivienne făcu o reverență adâncă, fluturând cochet din gene.

Goodman zâmbi.

– Nu te-ai schimbat deloc, Lady Vivienne. Cât mi-a lipsit zâmbetul tău. Trebuie să vii să mă vizitezi din nou cât mai curând.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, domnule.

Sir Goodman zâmbi, vorbind mai tare:

– O, haideți! Să lăsăm ceremoniile deoparte în această frumoasă zi. Stați cu mine puțin. Se întoarse spre femeile din cârciumă, îndepărtându-le ca pe niște muște. Ajunge, luați-o din loc!

Îi făcu semn fetei care servea să debaraseze cupele murdare. Myles vorbi, în timp ce se așezară pe locurile abia părăsite de femeile bosumflate.

– Sir Goodman, sper că ești bine, sănătos.

– Sunt, Myles. Și, că veni vorba despre sănătate, cum o duce tatăl tău?

Fiona se miră de întrebare. Se părea că se dusese vestea despre atacul asupra contelui.

– Din ce în ce mai bine, sir. Dornic să revină în șa și să-și reia îndatoririle. I-am ținut eu locul, și totul este bine la castelul Dempsey.

Fiona auzi mândria din glasul soțului ei și se îndreptă nițel pe scaun.

– Excelent! Strădania ta va fi răsplătită.

Cupe curate pline până la refuz cu bere înspumată fură așezate dinaintea lor, iar Robert o ridică pe a lui și luă o dușcă zdravănă. Fiona sorbi și ea, întrebându-se ce hram purta străinul.

– Adu-ne și de mâncare, ceru Sir Goodman, fără să se deranjeze să întrebe dacă mâncaseră de curând sau dacă aveau alte planuri.

Nu aveau, desigur, iar Fiona era moartă de foame. Totuși, omul acesta era mai mult decât îngâmfat, și ceva nu era în regulă, căci Myles și Robert se purtau de parcă ar fi fost un nobil de cel mai înalt rang. Curiozitatea îi dădea din ce în ce mai mult ghes.

Sir Goodman luă o dușcă zdravănă din berea sa și se lăsă pe spetează.

– Urâtă treabă cu atacul, spuse el, așezând halba pe masă. Dușmanii noștri nu se dau îndărăt de la nimic pentru a-l vedea pe Douglas înapoi la cârmă. Dar nu voi tolera așa ceva. Trădătorii aceia lași vor suferi pentru asta. Ați aflat cine ar putea fi responsabil?

– Zvonuri sunt destule, dar nici unul nu e de crezut.

Soțul ei încuviință din cap și aruncă o privire în direcția ei.

Servitoarea reveni și puse pe masă farfurii cu tocană și pâine. Conversația se îndreptă spre vreme și spre alte lucruri mai simple cât timp mâncară, dar mintea Fionei se învârtea fără zăbavă, și stomacul părea să facă la fel. Cu fiecare moment scurs era tot mai sigură că Sir Goodman era ceva mai mult decât părea a fi. Se îmbrăca precum un simplu țăran, dar, dacă o cunoscuse pe mama ei, trebuie să fi petrecut o vreme la curte. Deodată, păru să fi trecut o viață de când citise scrisorile mamei ei. Într-un anumit fel, era o altă viață, căci mama ei vorbise rareori despre curte. Sau, dacă o făcuse, Fiona fusese prea mică pentru a înțelege. Cu toate acestea, omul aflat dinaintea ei o cunoscuse și o numise prietenă. O nevoie disperată de a afla mai multe deșteptă în ea o durere de multă vreme îngropată, nevoia de a înțelege cine fusese mama ei și prin ce trecuse. Poate că acest Sir Goodman avea niște răspunsuri.

Myles așteptă până aproape de finalul mesei pentru a pomeni despre iapă și simți neliniștea din ce în ce mai mare a soției sale. Când conversația lâncezi, trecu la atac.

– Am trecut pe la grajduri astăzi, domnule, ca să-i găsim miresei mele un cal bun. Așa am aflat că ești în oraș.

Goodman sorbi din halbă.

– Chiar? Și eu intenționez să-i dăruiesc un cal soției mele.

Myles simți că-i zvâcnesc tâmplele.

– Da, am auzit că soția ta călărește minunat.

– Așa e. Va trebui să vii să o vezi după ce se va însănătoși îndeajuns tatăl tău pentru a putea călători.

– Am fi foarte încântați. Știu că atât mama, cât și tata ar fi încântați să petreacă timp cu voi. Ah, mai este o chestiune, domnule, despre care mă întrebam dacă pot să-ți vorbesc.

Goodman înclină din cap.

– Spune, atunci.

Myles își frecă mâinile pe sub masă.

– Trebuie să întreb dacă ești hotărât cu privire la bidiviii pe care i-ai ales de la grajd. Grăjdarul ne-a informat că ai ales șapte frumuseți.

Sir Goodman se șterse la gură.

– Mare palavragiu, grăjdarul, dacă a dat din clanță despre treburile mele. Însă, da, am ales șapte, într-adevăr. Șase sunt potriviți să fie puși la trăsură și celălalt e pentru soția mea.

Nu suna bine. Evident, iapa sură era pentru soția lui.

Simți că Fiona îl privea, așteptând să mai spună ceva.

Probabil că ei i se părea o rugăminte simplă, dar Myles îl cunoștea pe acest om și, când venea vorba despre el, nici o rugăminte nu era simplă. Dar îi promisese un cal, și pe acela îl dorea.

– Mă întrebam dacă ar fi posibil să te răzgândești în privința celui sur, sir.

Vivienne și Robert se uitau țintă în farfurie, iar Fiona îl privi pe omul aflat de cealaltă parte a mesei. Goodman se lăsă pe spate, încruntându-se.

– Să mă răzgândesc? Nu prea-mi stă în fire. Credeam că știi asta.

– Știu, domnule, desigur. Dar soției mele i-a căzut cu tronc calul acela.

Goodman se uită spre Fiona.

– Zău, așa? Îți place iepșoara aceea, zici?

Fiona se îndreptă, iar bărbia ridicată fu un semn de avertisment îndeajuns de grăitor. Lui Myles i se strânse stomacul. Mireasa lui era capabilă să facă niște afirmații incendiare, și nu era de glumă cu omul acesta.

– Da, domnule, răspunse ea, calm și direct. Am avut una exact la fel când eram copilă. Ai fost cu adevărat prieten cu mama?

Toată lumea, în afară de Fiona și de Goodman, se foi stânjenită pe scaun auzind întrebarea ei bruscă, iar Myles se întrebă dacă aveau să piardă doar calul sau mai mult.

Myles acoperi mâna soției sale și murmură:

– Nu e momentul să vorbim despre asemenea lucruri.

Dar Goodman ridică mâna și se apleca, rostind cu voce scăzută, dar poruncitoare:

– Prostii. Nu refuz întrebarea.

Își netezi haina simplă de bumbac și își umplu cupa, turnând fără grabă din carafa de pe masă.

Myles îi aruncă o privire fratelui său, iar Robert ridică discret din umeri pentru a sugera că era la fel de uluit. Goodman luă o dușcă zdravănă și se întoarse spre Fiona. Stătea nemișcată ca o statuie.

– Indecizia este o slăbiciune. Așa că voi cumpăra toți cei șapte cai, după cum am planificat.

Lui Myles i se strânse inima de dezamăgire. Dar Goodman continuă să vorbească:

– Dar, sunt totodată nespus de generos. Și, prin urmare, Lady Fiona, dacă dorești calul acela, consideră-l al tău drept dar de nuntă din partea mea.

Fiona rămase fără suflare și își duse mâna la gât.

– Sir Goodman, nu trebuie să mi-o dăruiești. Soțul meu are mijloacele necesare pentru a o plăti.

Myles o strânse de mână pentru a o reduce la tăcere. Sir Goodman râse înfundat.

– Nu, zău? Atunci, ar trebui să se considere un mare norocos. Dar te asigur, fata mea, nici mie nu-mi lipsesc. Cât despre mama ta, da, mi-a fost prietenă foarte apropiată și loială. De fapt, s-ar putea spune că, dacă nu și-ar fi riscat viața pentru mine, ar fi posibil ca acum să nu fiu regele Scoției.

Capitolul 34

Fiona stătea dinaintea regelui Scoției într-o cârciumă umilă, unde era înconjurat de femei și bețivi. Nu visase niciodată să-l întâlnească și în nici un caz în asemenea împrejurări modeste. Purta o rochie

simplă de lână, fără nici o bijuterie sau podoabă în afară de inelul de nuntă cu smarald. Se forță să-și rețină imboldul de a-și netezi părul, căci nu ar fi reușit decât să își dea în vileag brusca agitație.

Acesta era bărbatul care îi alungase familia în nord, care se asigurase că erau dușmanii multora și care îl deposedase pe tatăl ei de titluri și de avere. Totodată, era cel care susținea că fusese prietenul mamei sale. Care îngăduise căsătoria și armistițiul dintre clanul ei și clanul Campbell. Ce incongruențe din firea sa îngăduiau o asemenea purtare contradictorie?

Simți că transpiră, iar Myles o strânse iar de mână.

– Mă bucur că te-am surprins. Regele James râse înfundat deasupra halbei. Îmi plac la nebunie surprizele adevărate. Cât despre detaliile legate de mama ta, va trebui să aștepți până într-o altă zi. M-a luat somnul de la băutură și am nevoie să mă odihnesc. Apoi se adresă lui Myles, lăsând-o pe Fiona să se simtă neputincioasă și ignorată. Cu siguranță îi înțelegea nerăbdarea de a afla mai multe. Dar regele terminase cu ea. Myles, îl voi trimite pe omul meu să îi transmită poruncile mele grăjdarului. Ia iapa când dorești. Mă îndrept spre Ballachulish dimineață, dar, după vizita acolo, mă voi opri la Dempsey înainte să mă întorc la Linlithgow. Nu voi sta mult, căci noua mea soție m-așteaptă. Spune-i mamei tale să nu se necăjească prea tare.

Myles zâmbi, dar Fiona simți o oarecare încordare în ținuta lui. Cu toate acestea, vorbi limpede și relaxat:

– Voi face după cum poruncești, Alteță, dar o cunosc prea bine pe mama. Te poți aștepta la oareșice surle și trâmbițe.

Regele râse, laolaltă cu Robert și Vivienne. Păreau să își fi recăpătat buna dispoziție, însă Fiona nu li se putea alătura. Prea multe întrebări și prea multe emoții confuze o copleșeau. Dacă pleca a doua zi, când aveau să discute despre mama ei?

Privi spre Myles, implorându-l din ochi să insiste în numele ei. Dar el scutură ușor din cap. Nu avea să mai primească răspunsuri pe tema aceea astă-seară.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Fiona după ce ea și Myles rămaseră singuri în cămăruța lor.

Nervii îi erau întinși și nu se putea decide ce sentimente avea în legătură cu întreaga întâmplare.

– Călătorește incognito pentru că așa dorește, Fiona, și nu am libertatea de a-l da în vileag. Dacă aș face-o, s-ar numi trădare.

Myles se așeză și începu să își desfacă un bocanc.

– Voi știați cu toții cine este. Nu părea să fie mare secret pentru voi.

– Eu și Robert am călătorit amândoi cu el în felul acesta. Iar Vivienne se pare că are o mulțime de informații. Sunt foarte sigur că nu vreau să îi cunosc metodele.

– Este regele, Myles, insistă Fiona. Dacă aș fi spus ceva care l-ar fi jignit? Și de ce merge îmbrăcat aproape ca un țăran?

Se îndreptă spre fereastră, apoi spre ușă, rozându-și o unghie.

– James are un simț al umorului ciudat, recunosc. Dar este mult mai ușor pentru el să se strecoare neobservat și să-și facă treburile fără a fi stânjenit de obligațiile regale. Este un joc pentru el și îl ajută să îi înțeleagă pe oamenii simpli. Este îndrăgit de popor, să știi.

Își desfăcu și celălalt bocanc și îi dădu drumul pe podea cu un bufnet.

– Îndrăgit de popor? Nu vezi decât ceea ce alegi să vezi. Pe-acolo de unde sunt eu, este foarte urât, căci nu-i pasă că înhață pământul clanurilor nordice. După propriile lui cuvinte, mama îi era prietenă, și, cu toate acestea, a trimis-o într-un loc în care nu se găsesc altceva decât pietre. Se opri din mers, privindu-l țintă. Și ce a vrut să spună cu faptul că și-a riscat viața?

Myles oftă din rărunchi.

– Fiona, l-ar fi putut arunca pe tatăl tău în temniță sau mai rău. Regele i-a cruțat viața de dragul mamei tale. Iar acum ți-a dat calul. Poate că tu ești cea care nu vede decât ce vrea să vadă.

Se așeză pe scaun în ciorapi, calm precum un lac în zori. Bineînțeles că era. Știuse din capul locului că se aflau în prezența regelui. Ea era cea care fusese luată prin surprindere.

Nu-și petrecuse viața ascultând un tată care vorbea neîncetat despre cruzimea și răutatea regelui James. Lacrimile îi ardeau ochii, dar nu avea să le verse.

Nu știu ce să înțeleg din asta.

Myles se ridică și se duse la ea, strecurându-și mâinile pe sub brațele ei.

– Acceptă. El este rege. Ce-a fost făcut e bun făcut. Și cel puțin a avut înțelepciunea și bunăvoința de a te mărita cu mine. Tonul lui era la fel de jucăuș ca atingerea.

O strânse de umeri, și ea se luptă cu dorința de a se apropia de el.

– A fost dorința mamei mele să ne căsătorim. Regele nu a avut nimic de-a face cu asta.

Myles o luă în brațe.

– Atunci, recunoaște-i generozitatea pentru că a încuviințat. Sincer, Fiona. Gândește-te! James l-ar fi putut șterge pe tatăl tău de pe fața pământului, dar a ales să îl lase să trăiască. Nici măcar nu l-a alungat din Scoția, așa cum a făcut cu mulți alții. E adevărat, James nu este întotdeauna milos, și poate că tatăl tău a avut motive întemeiate să îl disprețuiască, dar în cele din urmă ar fi putut fi mult mai rău. Așa că acum decizia îți aparține. Vrei să fii fiica mamei tale sau a tatălui tău?

– Sunt a amândurora, șopti ea, lăsând lacrimile să i se scurgă pe obraji. Nu pot să întorc spatele la tot ce înseamnă Sinclair. Am fost crescută să îl urăsc pe acest rege.

– Dar, cu toate acestea, mama ta a dorit să-l vadă pe tron. Cu siguranță, orice bărbat pentru care ea și-a riscat viața merită puțin respect din partea ta.

– Dar cum a fost în pericol? Ce s-a întâmplat?

El îi dădu o șuviță desprinsă pe după ureche.

– Nu știu nimic despre asta. Dar îl voi întreba pe tata când ne întoarcem acasă. Poate știe el. Până atunci, vrei să nu mai judeci ca o Sinclair? Cuvintele lui îi stârniră confuzia, iar apropierea îi făcu trupul să se relaxeze, deși mintea îi era în continuare tulburată. Își lipi pieptul de sânii ei și se aplecă să îi murmure lângă gât: Sincer, Fiona, nu îmi pasă ce crezi despre acest rege. Dar, dacă alegi să îl privești cu rea-voință, ascunde-ți gândurile. Ar sări la gâtul propriei sale mame dacă ar crede că aceasta nu-i arată respect.

Ea plecă ușor capul, căldura respirației lui topindu-i rezistența. Myles o sărută sub ureche, și ea oftă, iar frustrarea i se domoli.

– Îmi ceri să-mi declar credința față de un om care s-ar ridica împotriva propriei mame?

Myles ridică privirea și îi zâmbi.

– Mama lui este englezoaică. E un motiv suficient.

Ea începu să râdă încet. Nu putea rămâne supărată când îi zâmbea și glumea cu ea în felul acela. Dorința lui era un lucru tangibil, țesându-se ca o pânză împrejurul ei. Nu avea nici voința, nici dorința de a-i rezista.

– Ei bine, poate că sunt suficient de curtenitoare încât să recunosc că mi-a oferit un soț potrivit.

Myles se încruntă.

– Potrivit? Asta crezi despre mine?

Ea ridică ușor din umeri, iar în colțurile buzelor îi înflori un zâmbet.

– Pentru moment. Dar, cu puțin efort, s-ar putea să mă faci să mă răzgândesc.

El își descreți fruntea.

– Mm. Și cum aș putea face asta, Lady Fiona?

Vocea lui deveni o șoaptă răgușită. Fiona întoarse capul să îl sărute, dar el se aplecă și o privi în ochi.

– Nu. Spune-mi! Cum aș putea să-ți fac pe plac?

Se făcu roșie ca racul, stânjeneala învingând pofta trupească. Lista de lucruri nerușinate pe care spera că avea să le facă cu ea, pe care avea să i le facă, era lungă și păcătoasă. Gândurile legate de rege se evaporară ca o ceață, înlocuită de imagini în care se tăvălea cu Myles în așternuturi. Dar nu putea explica asemenea lucruri. În schimb, îl trase spre pat, șoptind:

– Surprinde-mă!

Capitolul 35

În săptămânile de după întoarcerea de la Oban, soția lui Myles înflorise. Vivi și Alyssa o adorau, și până și mama lui se obișnuise să aibă un ton mai puțin înghețat în prezența ei.

Zâmbetele Fionei veneau la fel de repede și de ușor ca dorința ei de a se tăvăli în patul lui. Gândul îi făcu capul să i se învârtă, și simți o gheară în vintre. Soția lui era deopotrivă ademenitoare și angelică.

Acum, la aproape o lună de când îi luase calul, primiseră în sfârșit vestea că regele avea să sosească la Dempsey.

Mama lui nu lăsase nici un detaliu la întâmplare. Fiecare colțișor al castelului fusese curățat, fiecare cal fusese periat de-i strălucea părul și fiecare Campbell de dincoace de zidurile fortăreței purta cele mai bune straie pe care le avea.

Stindardele fluturau, și vestitorii suflau în trompete când James trecu pe sub poartă, îndreptându-se călare spre locul în care stăteau Myles și familia sa.

Contele făcu un pas înainte, sprijinindu-se într-un baston, și îl salută călduros pe rege după ce acesta descălecă.

– Ce bine că te văd pe picioarele tale, Cedric. Îmi pari teafăr și sănătos.

– Sunt, Alteță. Mulțumesc mult că ați spus-o. Bine ați revenit la Dempsey!

Regele îi salută pe toți, oprindu-se în fața lui Myles și a Fionei. Îi luă mâna și o ridică la buze.

– Ne întâlnim din nou, frumoasa mea Fiona. Ce-ți face calul?

Ea se îmbujoră și zâmbi.

– Plină de viață, Alteță. Ne potrivim de minune.

James râse și încuviință.

– Mă bucur să aud asta. Vom vorbi mai târziu noi doi.

Își continuă drumul, dar Myles se uită la chipul soției lui. Știa că se gândea din nou la mama ei.

Tatăl său ezitase să discute cu Fiona despre legătura lui cu Aislinn. Cât despre restul, nu spusese decât că doar regele putea împărtăși povestea, așa că trebuia să aștepte vizita acestuia.

Iar acum venise.

În seara aceea aveau a se ospăta, a dansa și a fi desfătați de menestreli și muzicieni. Ochii Fionei străluceau de nerăbdare, și Myles simți un val de mândrie că îi putea oferi o asemenea viață. Era una de-a lor acum și nu mai era nici urmă de ostilitate în firea ei.

Încă nu aflaseră nimic despre cei care fuseseră în spatele ambuscadei din pădure, dar Myles era încrezător că frații ei nu jucaseră nici un rol. În ultimele săptămâni, Fiona îi povestise despre tinerețea ei, dezvăluindu-i relația ei cu Simon și cu John. Cel mai mare părea necizelat și crud, dar, din cele spuse, fratele ei John era cumpătat. Myles spera că, fără dușmănia tatălui lor, care să-i îndemne la răzbunare, poate avea să vină momentul potrivit pentru a face pace cu adevărat între clanurile lor. Dar situația era neclară în cel mai bun caz, căci se auzeau zvonuri de răzmeriță în nord.

Priveliștea din fața Fionei era spectaculoasă. Sala cea mare scânteia de atâtea stindarde și pânzeturi fine. Tipsii de aur împodobeau mesele încărcate de bucate. Muzicienii cântau o melodie vioaie

de după un paravan, în timp ce toți membrii clanului Campbell se purtau pe măsura prezenței augustului vizitator.

Regele James ședea între Cedric și Marietta, iar Robert și Myles se așezaseră de o parte și de cealaltă a părinților lor. Tavish era prezent și el, alături de Vivi și de Alyssa. Chiar și Darby, cu părul răvășit acum pieptănat cu grijă, stătea îmbrăcat într-o nouă haină frumoasă. Era un tânăr frumușel, dar trăgea de guler de parcă ar fi fost un ștreang.

Fiona se aplecă spre soțul ei.

– A spus regele cât intenționează să stea?

Myles se întoarse spre ea.

– O zi sau două. James pleacă după cum îl taie capul, dacă nu cumva are vreun scop în minte. A spus că veți vorbi, și o veți face în curând. Dar trebuie să aștepți să-ți spună el.

Era nerăbdătoare. Aștepta de săptămâni întregi, și o rodea curiozitatea să afle cum îl ajutase mama ei pe rege să urce pe tron. Luă un dumicat de vânat, dar i se păru că avea gust acru. Înghiți și alungă gustul cu vin.

Seara continuă cu jongleri și trubaduri, noi feluri de bucate și conversație, până când, în cele din urmă, regele făcu semn că terminase cu ospățul. La o șoaptă a lui Lady Marietta, servitorii curățară mesele cu iuțeală, și în curând sala fu pregătită pentru dans. Fiona își șterse mâinile în poală, deodată agitată.

În ultimele câteva zile, exersase cu Vivi și Alyssa, cărora li se păruse foarte amuzant că nu știa să danseze. Dar nu avusese cine să o învețe la reședința Sinclair și nici nu se iviseră ocazii pentru o asemenea preocupare ușuratică.

Poate că de vină era prezența regelui sau doar ideea că era expusă privirilor tuturor Campbellilor, însă i se umeziră palmele și i se strânse stomacul. Înghiți în sec și întinse mâna spre soțul ei.

El se apropie și îi șopti la ureche:

– Nu te simți bine? Ești palidă ca o stafie.

Fiona scutură ușor din cap și trase aer în piept. Stomacul i se liniști un moment.

– Nu, sunt bine. Cred că e de la sosul de la vânat.

El îi puse un pahar de vin în mână.

– Ia, bea! Te duc sus dacă ai nevoie să te întinzi.

Nu se simțea atât de rău încât să accepte momeala.

– Ce rău ești, încerci să mă seduci ca să nu iau parte la petrecerea regelui.

Myles râse înfundat.

– Te-aș lăsa să te bucuri de o duzină de seri ca aceasta, dacă asta îți dorești, dar ai fost verde ca mușchiul pentru o clipă. Te simți, într-adevăr, bine?

Fiona sorbi din cupă și lăsă căldura vinului să i se împrăștie în trup.

– Da, mult mai bine acum. Nu pot să-mi irosesc lecțiile de dans. Myles îi aruncă o privire neîncrezătoare, iar ea se simți rănită. Nu crezi că am ajuns să stăpânesc câțiva pași? Alyssa este o profesoară bună.

– Atunci, poate că ar fi trebuit să petreacă puțin timp cu mine. Se îmbujoră, iar ea zâmbi.

Rareori se întâmpla ca soțul ei să aibă motiv să roșească. Sau să-și recunoască nepriceperea. Fiona își strecură mâna sub masă și îl strânse de coapsă.

– Ne vom descurca noi.

El zâmbi larg și suav. Îi cuprinse ceafa cu mâna și o trase aproape, sărutând-o pe buze. Nu era deloc cuviincios în fața atâtor oameni, ca să nu mai spunem în prezența regelui, dar Fiona cedă. După ce soțul ei îi dădu drumul, îl văzu pe James privindu-i, cu un zâmbet strâmb pe chipul său regal.

– Ți-am făcut un bine, Campbell, spuse regele îndeajuns de tare încât să audă mai toată lumea.

Myles se întoarse și încuviință din cap spre suveranul său.

– Da, Alteță, și sunt peste măsură de recunoscător.

– Așa și trebuie. Iar acum va trebui să mi-o cedezi pe frumoasa ta mireasă. Dar numai pentru un dans. Lady Fiona, îmi faci onoarea?

Se ridică și îi întinse mâna. Fiona se simți iar cuprinsă de amețeală, dar o alungă trăgând adânc aer în piept. Nu se cădea să leșine când o invita regele la dans. Încuviință și se ridică de pe scaun.

– Aș dori un *coranto*[1], spuse regele peste umăr.

Lady Marietta îi șopti iute unui servitor, care dădu fuga să le transmită muzicienilor.

Fiona se îndreptă, alungând tremurul. Era doar un bărbat, nimic mai mult. Înfruntase și lăsase în urmă douăzeci de Campbelli, nu-i

[1] Dans în ritm vioi, de origine franceză (n.red.)

așa? Ei bine, aproape. Cu siguranță se putea învârti pe ringul de dans cu un singur bărbat. Chiar dacă era regele Scoției.

Își așeză mâna pe brațul lui întins și îl lăsă să o conducă spre centrul încăperii. Muzicienii își începură melodia vioaie, și, după un moment de emoție, se lăsă fermecată de dans. Când rată un pas, el nu ezită, ci se mulțumi să o conducă spre următorul. Era dificil să converseze, atât de concentrată era să nu-l calce pe picioare, dar, la final, ajunseră față în față, și regele se înclină ușor.

– Dacă vrei să afli de ce îi sunt îndatorat mamei tale, poate că vei dori să faci o plimbare împreună cu mine prin grădină, dimineață, spuse el.

Fiona ezită un moment mai îndelung decât se cuvenea, apoi făcu o reverență. Îl privi scurt.

– Mi-ar plăcea foarte mult, Alteță.

Ea se ridică, și regele îi luă brațul, așezându-i-l în îndoitura cotului său, apoi se îndreptară spre podium.

– Minunat. Atunci, te voi înapoia soțului tău, înainte să spun ceva necuviincios.

– Necuviincios, Alteță?

Simți că-i tresare inima și apoi i se strânge în piept. Regele se apropie. Îi simți răsuflarea caldă pe ureche când șopti:

– Încă ai sărutul soțului tău pe buze, draga mea. Mi se pare foarte seducător. Ar fi mai bine să mergi să mai primești unul de la el.

A doua zi fu caldă; aerul era umed de la parfumul câmpurilor fertile ce-și ofereau bogățiile, iar Fiona i se alătură regelui James printre flori. Era îmbrăcat din nou cu veșminte obișnuite, mai degrabă ca Sir Goodman decât ca alteța regală din urmă cu o seară.

– Porniți în călătorie astăzi? îl întrebă ea.

Încuviință din capul roșcovan, cu ochii strălucitori intenși.

– Da. Mă așteaptă soția la Linlithgow, și mărturisesc că tânjesc după puțină companie feminină.

Fiona privi în pământ, nefiind sigură cum să răspundă. Era când prea direct, când frustrant de vag.

– Sunt sigură că regina vă va primi cu bucurie afecțiunea, murmură ea.

Regele râse înfundat, deși ea nu intenționase să facă o glumă. Într-adevăr, nu pricepea ce i se părea amuzant.

– Da, poate că da. Și este cât se poate de vădit că tu nu.

– Alteță?

Privi spre el speriată.

– M-ai săruta dacă ți-aș cere-o?

Un val de căldură îi urcă din pântec în obraji.

– Nu, Alteță, nu aș face-o.

– Dar sunt regele tău.

Fiona simți tonul glumeț din vocea lui.

– Da, dar nu soțul meu. Însă puteți fi sigur că la bătrânețe voi regreta negreșit că am refuzat această oportunitate.

El râse tare și îi așeză brațul pe al lui.

– Semeni cu mama ta, frumoasa mea Fiona, și ai spiritul ei. Vino să ne plimbăm și să ne bucurăm de soare înainte de a mă vedea nevoit să pornesc la drum.

Se plimbară în tăcere pentru un moment, singurele sunete fiind ciripitul păsărilor din copaci și foșnetul rochiei ei. O cuprinse amețeala, și se întrebă dacă putea să vorbească sau dacă protocolul cerea să îl aștepte pe el.

– Câți ani aveai când a murit mama ta, Fiona?

Aproape că se împiedică auzind întrebarea. Pentru un rege, nu avea prea multă finețe.

– Aproape zece, Alteță.

Se opriră, și el se întoarse cu fața spre ea.

– Dacă voi afla vreodată cine a ucis-o, ai cuvântul meu că va fi tranșat și înfipt într-un țăruș.

Imaginea era prea vie, iar Fiona se chinui să tragă aer în piept. Se apropie, pentru a-și păstra echilibrul, și o cuprinse greața, cum se întâmplase și cu o seară în urmă.

Regele o susținu, prinzând-o de umeri.

– Îmi pare rău, fetițo. Nu am vrut să fiu atât de sugestiv. Am vrut doar să spun că ucigașul ei va plăti. Haide, așază-te pe banca aceasta un moment.

Fiona nu înțelegea de ce era atât de slăbită. Era mai puternică de-atât. Era totuși o Sinclair, la urma urmelor. Nu după nume, dar prin sânge.

Se îndreptară spre bancă și se așezară pe ea.

– Iertați-mă, Alteță! Mă tem că m-a luat amețeala de la căldură.

– Hmm... poate. Se așeză lângă ea și o cercetă minuțios. Apoi râse înfundat. Ce știi despre mine?

Era o întrebare mai înspăimântătoare decât oricare alta.

– Sunteți regele.

– Și? o îndemnă el când ea tăcu.

Jocul acesta de-a șoarecele și pisica era obositor. Punea întrebări peste întrebări, când ea nu voia decât să primească răspunsuri la propriile incertitudini. I se întoarse stomacul.

– Sunteți regele. Știți că sunt disperată să aud povestea legată de mama, și cu toate acestea nu mi-ați dezvăluit nici un crâmpei de informație.

El ridică din sprâncene și făcu ochii mari, iar Fiona aproape că se plesni peste gura ei mare. Regele avea să o arunce în temniță pentru o asemenea insolență. Dar, în schimb, el izbucni în hohote de râs și se pocni peste coapsă amuzat.

– Spiritul și temperamentul mamei tale. Ai dreptate, desigur. Cât de nepoliticos din partea mea să te chinuiesc astfel. Clătină din cap, ca și când cuvintele ei l-ar fi amețit. Mama ta a fost în slujba mamei mele la curte, fiind doamna de companie a reginei Margaret. Știai asta, nu?

Fiona încuviință, și inima îi tresăltă, acum că părea că el avea să-i spună în sfârșit ceva valoros.

– Da, dar rareori vorbea despre asta – cu mine, cel puțin.

Regele continuă:

– Era preferată de mulți pentru zâmbetul și deșteptăciunea ei. Era nespus de frumoasă – chiar mai frumoasă decât tine, iar tu ești absolut splendidă.

Fiona nu auzi decât complimentul. Nu era o insultă să fie considerată mai prejos de mama ei. Regele trase aer în piept și se așeză mai comod pe bancă.

– Pe când aveam unsprezece ani, tatăl meu vitreg, Archibald Douglas, s-a străduit să mă întemnițeze la castelul Tantallon. Cum eram necopt, nu mi-am dat seama la început că nu aveam libertatea de a pleca. Conduceam castelul, dar nu prea aveam cu ce mă delecta.

Fiona își împreună mâinile în poală. Regele părea pregătit să spună o întreagă poveste, și nu ar fi fost de folos ca ea să-l întrerupă.

– Duceam o viață retrasă, dar în multe zile mama ta venea să stea de vorbă cu mine. Aveam și alți vizitatori, dar doar câțiva mă informau despre ce se întâmpla în afara zidurilor temniței mele. Căci asta era. Se îmbujoră și privi în gol pentru un moment, ca și când s-ar fi luptat cu amintirile. Vocea lui fu înflăcărată când rosti următoarele cuvinte: Cinci ani am trăit astfel, aproape încătușat pe proprietatea

mea, știind în tot acest timp că Douglas își umplea cuferele cu aurul meu și fura pământ de la cei care îmi erau loiali pentru a-l oferi clanului său.

Ea înghiți, stânjenită. Tatăl ei îi fusese loial lui Douglas până în ziua în care murise. Știa că nu era cazul să-i reamintească asta regelui.

– Dar mama ta a fost mereu sinceră cu mine, așa că la ea am apelat când m-am gândit la o metodă de evadare. Ai mai auzit povestea aceasta?

O privi scrutător. Fiona clătină din cap.

– Nu, niciodată.

El îi oferi un mic zâmbet.

– Ei bine, când am crescut, ajungând la vârsta bărbăției, unele dintre doamnele care mă vizitau erau, să spunem, mai puțin plăcute ca mama ta. Douglas s-a gândit să mă țină ocupat cu femei ușuratice, crezând că distracția mă va satisface, făcându-mă să uit de tron. Nu a funcționat, desigur. La cincisprezece ani, tânjeam să preiau frâiele țării pe care mă născusem să o conduc. Astfel că, într-o seară, nobila ta mamă, îmbrăcată ca o femeie simplă, a intrat în camera mea. Mi-a adus veșmintele unei târfe, o perucă, sulemeneală și pudră pentru a mă deghiza. Râse înfundat. Eram o muiere arătoasă, trebuie să o spun.

Fiona nu-și putea imagina ce înfățișare avea, căci bărbatul din fața ei nu era câtuși de puțin feminin. Murmură ceva neconvingător, iar regele își continuă povestea:

– După ce m-am deghizat, mama ta m-a ajutat să mă strecor pe lângă paznici și să urc într-o căruță pe care Cedric o pusese să aștepte în curte. Am plecat de acolo direct la Stirling, unde aștepta armata Campbell, laolaltă cu mulți dintre cei care doreau să mă vadă smulgându-mi tronul din ghearele lacome ale lui Douglas. Dacă nu ar fi fost Cedric și mama ta, nu se știe care ar fi fost cursul istoriei.

Fiona auzise zvonuri despre cum evadase regele cu mulți ani în urmă, dar nimic de felul acesta. Nu avusese habar că mama ei jucase un rol atât de important. Cum de fusese posibil? Își duse degetele la frunte.

– Alteță, pot să fiu sinceră?

– Poți, spuse el, încrucișându-și brațele.

– Părinții mei trebuie să fi fost căsătoriți, nu?

Regele încuviință.

– Erau. Iar tu și frații tău veniserăți deja pe lume. Nu-ți amintești de Tantallon?

Fiona își amintea foarte vag că se mutaseră la reședința Sinclair, dar habar n-avea unde stătuseră înainte. Clătină din cap.

– Nu e de mirare. Trebuie să fi fost foarte mică. Ai locuit acolo cu mama ta, dar tatăl tău era plecat deseori, în slujba ticălosului de Douglas. Chipul îi fu traversat de un nor. Tatăl tău a trădat Coroana, Fiona, dar nu am nimic de împărțit cu tine sau cu clanul tău, atâta timp cât oamenii îmi arată că sunt loiali. Recunosc, când Cedric m-a rugat să pecetluiesc logodna dintre tine și Myles, am șovăit. M-a asigurat că, după dispariția lui Hugh, neamul Sinclair va sluji din nou cu credință Scoția. Îmi poți da cuvântul în privința aceasta?

Fiona înghiți, și rochia i se umezi din nou de transpirație. Asta voiseră frații ei. O dăduseră pe mâna dușmanului pentru a-și dovedi devotamentul față de regele James. Își dădea seama acum că John avusese întotdeauna dreptate și că sacrificiul ei garanta siguranța viitoare a clanului ei.

O invadă un val de siguranță și certitudine. Încuviință.

– Da, Alteță. Vă făgăduiesc credința și loialitatea noastră. Suntem umilii slujitori ai Alteței Tale.

Regele zâmbi și o bătu ușor pe mână.

– Bun. Atunci, mă voi opri bucuros la reședința Sinclair pe parcursul marelui meu tur de peste câteva săptămâni. Voi ridica ancora la finalul lunii. Își așeză mâinile pe genunchi și o măsură cu privirea. Nu cu desfrânare, ci mai degrabă ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară. Cred că mama ta îți zâmbește din ceruri în clipa aceasta. Ar fi foarte încântată că suntem prieteni.

Fiona simți lacrimi de bucurie umplându-i ochii.

– Cred că este, Alteță. Sunt onorată că mă considerați astfel.

– Bun, atunci. Dat fiind că vom fi prieteni, nu îmi vei purta o pică prea mare dacă îți spun că voi avea nevoie de soțul tău la Linlithgow pentru câteva săptămâni.

– De soțul meu?

Ce sentiment ciudat și pustiitor îi provoca gândul absenței lui.

– Da, vreau ca oștenii Campbell să călătorească împreună cu mine, dar îți voi înapoia iubitul îndeajuns de curând. Chestiunile de stat trebuie să aibă întâietate în fața celor amoroase.

– Să plece în călătorie? Astăzi?

Nu-și putu ascunde surpriza, iar regele râse înfundat.

– Văd că te-am tulburat cu graba mea. Poate că aș mai putea sta o noapte, dar plecăm mâine în zori. Și să nu spui nimănui că m-ai convins. Nu pot îngădui ca toate frumoasele să-și închipuie că mă pot duce de nas.

Se ridică de pe bancă și întinse un braț. Fiona îl luă, gândindu-se că ar mai trebui să-l întrebe și alte lucruri, că voia să știe mai mult despre mama sa și despre noaptea aceea când el evadase, dar deodată toate gândurile îi zburară la Myles și la faptul că avea să plece a doua zi dimineața. Urma să plece la curte, în mijlocul intrigilor și al unor frumuseți răpitoare.

Sângele i se învârteji în vene, și o cuprinse din nou greața. De data aceasta nu se putu abține. Se desprinse de rege, aplecându-se peste bancă, și vomită ce mâncase la micul dejun.

Simți mâinile regelui pe talie, susținând-o. Îi întinse o batistă.

Se șterse la gură, iar greața fu înlocuită de umilință. Dumnezeule, ai milă! Tocmai vomitase în fața regelui. Exista ceva mai necuviincios?

El o bătu cu blândețe pe spate.

– E mai bine acum?

Ea încuviință, dar nu îl putu privi în ochi.

– Iertați-mă, Alteță!

– Nu e nimic de iertat. Soțul tău știe?

Ea se încruntă și privi spre el.

– Ce să știe soțul meu?

Regele râse.

– Cum ce? Că ești însărcinată, desigur.

Capitolul 36

Myles se plimba de colo-colo în sala cea mare. Soția lui era cu regele James de mult prea mult timp. Și în grădină, pe deasupra. Probabil că o lipea de un copac chiar în momentul acela, încercând să-i fure un sărut. James nu avea limite când era vorba despre soțiile altora. Le colecționa așa cum colecționează un băiat pietre frumoase, admirându-le, apoi strecurându-le în buzunar și uitând de ele. Myles se întoarse și o apucă în cealaltă direcție. Fiona nu merita să fie

tratată astfel. Habar nu avea despre obiceiurile de la curte și purtarea destrăbălată de acolo. Ar fi trebuit să refuze când ea îl rugase să o lase să vorbească cu James singură, dar ochii ei albaștri îl imploraseră și era atât de nerăbdătoare să afle mai multe despre mama ei. Totuși, fusese îndeajuns de tolerant. Răsucindu-se pe călcâie, ieși pe ușă în lumina soarelui. Strălucirea îl orbi, dar nu încetini pasul. Bocancii lui lăsau urme adânci în pământ, până când îl opri în loc un val de parfum ademenitor din grădină. Și îi găsi acolo pe soția sa și pe rege.

Fiona stătea cu spatele la el și se întoarse când se apropie. Părea împietrită, i se citea vinovăția pe chip și își apăsa o batistă de dantelă pe buze. Se părea că Alteța Sa îi dăduse un suvenir. Poate mai mult.

Ochii regelui licăreau amuzați. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să fie surprins și să facă paradă de superioritatea sa. Știa că nici un bărbat nu l-ar provoca la duel, că oricine ar face-o s-ar trezi într-o campanie militară într-o țară îndepărtată. Myles nu ar risca așa ceva. Nu pentru că era laș, ci pentru că nu voia să o lase pe Fiona să-și poarte singură de grijă.

– Myles, spuse regele, ai sosit exact la timp.

Fiona avea ochii mari și rotunzi ca niște farfurioare. Dumnezeule, ce-i făcuse James?

Regele puse mâna posesiv pe cotul ei și o îndemnă să înainteze.

– S-ar putea să aibă nevoie să se odihnească un moment. Dar îți sugerez să găsești o altă bancă. Nu miroase prea bine lângă cea de aici. Vino să mă cauți când soția ta nu va mai avea nevoie de tine. Trebuie să vorbim. Regele înclină din cap spre Fiona. Aștept cu nerăbdare să te văd în această seară, draga mea, când te vei simți mai bine. O după-amiază plăcută!

Spunând acestea, îi lăsă singuri.

Mintea lui Myles o lua razna. Respira cu greu, ca și când ar fi fost împuns în stomac. Cât de firesc o îndepărtase regele, văzându-și de drum...

Myles se uită la chipul ei și descoperi emoții pe care nu le putea numi. Nu tulburare, ci mai curând uluire. Poate că nu era așa cum bănuia el. Poate că regele nu făcuse decât să-i împărtășească ceva neașteptat despre mama ei. Se luptă cu impulsul de a-i cere să-i spună ce se întâmplase, căci, orice s-ar fi petrecut, nu ea era de vină. O cuprinse de cot, în locul în care tocmai fusese mâna regelui.

– Vrei să stai jos?

Ea încuviință din cap și se îndreptară spre altă bancă, nu departe de prima, dar ascunsă în umbra unui măr. Parfumul liliacului și al caprifoiului îi înconjura din toate părțile. Fiona își tamponă fruntea cu batista.

– Pari tulburată. A spus regele ceva neplăcut?

Ea făcu o pauză, apoi clătină din cap.

– Mi-a spus cum l-au ajutat tatăl tău și mama mea să evadeze.

Myles știa de mult despre implicarea tatălui său în aventura aceea, dar habar n-avea că Aislinn Sinclair participase și ea. Însă asta explica multe.

– Ce altceva ți-a mai spus?

Fiona îi întâlni privirea, și obrajii ei palizi se îmbujorară.

– Se pare că nu are nimic de împărțit cu familia mea, acum că tatăl meu nu mai este în fruntea clanului.

– Asta e bine. Atunci, armistițiul și-a îndeplinit scopul.

Ea încuviință din cap și își duse mâna din poală spre abdomen.

– Da. Se pare că așa este.

Regele trebuia să se înșele. Nu putea să fie însărcinată. Nu chiar atât de repede. Dar, în timp ce stătea pe bancă lângă Myles, numără zilele. Trecuse o lună de când fuseseră la Oban. Și Dumnezeu știa că nu stătuseră degeaba în tot acest timp. Aproape în fiecare zi împărțiseră așternutul, și nici măcar o dată în tot acest timp nu se gândise la perioada menstruală lunară. Într-adevăr, acum, că se gândea, nu mai avusese menstruație de dinainte de a pleca de la reședința Sinclair. Maică Precistă! Se întâmplase în noaptea nunții?

Era posibil, presupunea.

Dacă regele credea că purta un Campbell în pântec, nu avea să țină secretul pentru sine.

Privi spre copacii încărcați de fructe și simți o afinitate cu ei. Fertili și înfloritori. Înăuntrul ei, înflorea o nouă viață.

– Se pare că mai este ceva. Își privi din nou soțul în ochi și simți că îi dau lacrimile. Myles, cred că s-ar putea să fiu însărcinată.

El o privi țintă un moment, ca și când nu ar fi auzit, apoi pe chip i se așternu un zâmbet strălucitor precum soarele.

Râse ușor, spunând:

– Ești sigură?

Ea clătină din cap.

– Nu chiar. Dar este posibil.

Myles privi spre abdomenul ei și își lipi mâna cu blândețe de el, ca și când ar fi putut afla ceva, dar ochii i se întoarseră repede la chipul ei.

– Fiona, eu... Sunt nespus de bucuros.

O îmbrățișă și încearcă să o sărute pe gură, dar ea se întoarse ca să o sărute pe obraz în schimb. El înțepeni văzându-i reacția și îi dădu drumul.

– Ești nefericită din pricina asta?

Ea râse încet și își apăsă din nou batista pe gură.

– Nu, sunt la fel de bucuroasă. Doar că – o cuprinse greața din nou –, doar că ar fi trebuit să știu că un copil din neamul Campbell o să-mi provoace asemenea necazuri.

Apoi se aplecă într-o parte și vomită stânjenită din nou.

– Voi patru veți călări cu mine până la Linlithgow, spuse regele din scaunul lui de lângă șemineu. Stătea cu picioarele întinse, dar tonul aspru îi contrazicea postura indolentă. Vreau ca toate mințile strategice să se gândească la modul în care am putea reteza mai bine capul acestei fiare. Douglas devine prea îndrăzneț. Vrea să lovească înainte să produc un moștenitor. Doresc să rezolvăm treaba aceasta înainte să navighez spre nord.

Myles stătea la masă cu Tavish și cu Robert, în vreme ce contele se plimba dinaintea lor.

– Suntem la dispoziția voastră, Alteță. Mă întreb dacă ați dori ca unul dintre noi să rămână în urmă și să păzească Dempsey în caz că se vor tulbura apele, spuse contele.

Myles se întrebă dacă tatăl lui se referea la el. Căpitanul gărzilor era pe deplin capabil să mențină ordinea în absența lor, dar tatăl său părea a urmări să găsească o scuză pentru el, astfel încât să poată rămâne cu Fiona.

Regele privi în flăcări, fără a răspunde imediat.

– Cred că Dempsey este în siguranță. Vă veți întoarce într-o lună sau chiar mai repede.

Myles fu cuprins de dezamăgire, dar încercă să o ignore. Era o mare onoare să fie chemat la curte, și fusese nerăbdător să se întoarcă. Până când o adusese pe Fiona acasă. Acum părea că tot ce voia era să se hârjonească și să stea tolănit cu soția sa. Îmblânzise luptătorul

din el. Poate că regele simțise asta și se gândise să-i reamintească de datoria lui.

– Ați luat o hotărâre în privința lui Janet Douglas? întrebă Cedric, umplând o cupă și înmânându-i-o regelui.

Regele o apucă și sorbi din ea, relaxat, ca și când ar fi vorbit despre lucruri obișnuite, despre vreme sau despre meniul din seara aceea.

– Va arde pe rug în două săptămâni. Privi spre ei pentru a le vedea reacția. A intenționat să mă otrăvească. Propriii ei fii au depus mărturie împotriva ei. Nu văd altă soluție.

Myles încearcă să păstreze o expresie neutră. Nu era cazul ca James să îi vadă nemulțumirea cu privire la această veste.

– Dar acoliții ei? întrebă Tavish, mișcându-și picioarele sub masă.

Regele ridică din umeri.

– În afară de Douglas, nu am dovezi clare despre aceștia. Fiii ei nu vor să spună nimic împotriva nimănui în afară de mama lor. Totuși, vestea despre executarea ei se va răspândi repede și își va îndeplini scopul.

Myles se întoarse spre fereastră. Nu știa mare lucru despre Janet Douglas, și, până să se căsătorească cu Fiona, nu i-ar fi păsat deloc de o femeie trădătoare. Poate că merita să moară, dar James putea foarte bine să o întemnițeze. În schimb, intenționase să manipuleze nobilii folosindu-se de ferocitatea acestei pedepse.

Dacă era în stare să-și execute propria mătușă, ce dușman ar îndrăzni să îl provoace? Era o strategie strălucită, desigur, menită să avertizeze căpeteniile din Ținuturile Înalte, dar îl făcuse pe Myles să-i înghețe sângele în vene. Era o veste pe care trebuia să nu i-o împărtășească soției sale.

Privi spre Robert, iar fratele său ridică ușor din umeri, ca și când nu ar fi fost decât un capriciu al regelui. Myles știa că el și Fiona erau împreună datorită norocului și bunăvoinței regelui, dar acum James dovedea că putea la fel de ușor să-i despartă chemându-l pe Myles la curte. Regele se juca cu viețile altora ca și când ar fi fost piese de șah. Myles și mireasa lui erau norocoși. Janet Douglas, nu.

Și cina din seara aceea fu un eveniment grandios, cu bucate alese și cu voie bună, dar de îndată ce regele termină de mâncat, Myles se întoarse spre Fiona.

Nu putea sta acolo cât dura dansul pălăvrăgind despre nimicuri când Fiona lui era alături, apropiindu-se și atingându-l fără să vrea

cu sânul pe antebraț. Nu când trebuia să o părăsească a doua zi dimineața.

– Iarăși ești palidă, draga mea, spuse el. Poate că ar trebui să te însoțesc în cameră.

Fiona îl privi la rândul ei, cu ochii limpezi și strălucitori.

– Dimpotrivă, milord. Mă simt foarte plină de energie. Puiul de somn de după-amiază mi-a făcut nemaipomenit de bine.

Myles nu-și desprinse privirea de la ea, dar sorbi din vin înainte de a vorbi din nou. Arăta bine, într-adevăr, cu obrajii îmbujorați și cu o rochie care îi accentua nuanța cremoasă a pielii. Voia să-i smulgă rochia aceea cu dinții.

– În acest caz, aș putea sugera să te însoțesc în dormitorul nostru?

– Dar de ce? Sunt... oh.

Se îmbujoră și-i zâmbi grăbită. El se apropie de ea.

– Plec dimineață, cu mare regret. Aș vrea să petrec fiecare moment până atunci revărsându-mi afecțiunea asupra ta.

Ea plecă sfioasă capul, apoi ridică privirea spre el, uitându-se printre genele dese.

– Acum, că ai pomenit despre asta, milord, mă simt puțin amețită. Ar trebui să mă duci direct în pat.

Myles simți că sângele îi explodează în vintre atât de repede, încât aproape că îl cuprinse amețeala și pe el. Privi peste umăr, unde stătea mama lui.

– Fiona nu se simte bine. O duc sus.

Marietta se aplecă pentru a se uita la nora ei și se încruntă.

– Mie mi se pare că arată cât se poate de bine.

– Mamă, spuse el mustrător.

Ea își dădu ochii peste cap și îi făcu semn cu dosul palmei să plece.

– O, dați-i drumul! Vă scuz eu în fața regelui.

Myles râse înfundat și o ajută pe Fiona să se ridice de pe scaun, strângând-o de umeri când se ridică. Ieșiră din sală cu pași măsurați, dar, după ce scăpară de privirile celorlalți, urcară iute treptele și înaintară pe coridor, dând buzna în camera lor. Myles o cuprinse de mijloc și o sprijini de ușă, sărutându-i buzele moi, care se desfăcură, chemându-l. Intenționa să profite cât de mult putea de noaptea aceea, care începea în acea clipă.

Ea tremură în brațele lui și își plecă ușor capul, oftând.

– Myles. Îi șopti numele ca pe o rugăciune și îi cuprinse spatele. Cum voi îndura să stau fără tine? Cuvintele ei îi făcură inima să tresară, gata să îi iasă din piept. Înălță capul pentru a se uita la chipul ei.

– Îți va fi dor de mine? șopti el.

Avea ochii mari și întunecați, ca și când nu ar fi vrut să recunoască asta, dar încuviință din cap și îi cuprinse fața în palme. Îl sărută în colțul gurii, lăsându-l fără suflare.

– Da, șopti ea. Îl sărută și în celălalt colț. Da. Își simțea trupul ușor, plutind pe aripile brizei, ancorat doar de palmele ei catifelate pe obrajii lui. Își trecu un deget pe deasupra buzelor lui și se uită țintă la gura lui, făcându-l să creadă că avea să moară de cât de mult o dorea. Da, spuse ea încă o dată, apoi îl sărută.

Sufletul lui se topi pe buzele ei, pe limba și brațele cu care îi cuprinse umerii. În locurile în care trupurile lor se întâlneau era viu, și simțea nevoia de a veni cu tot trupul spre ea. O lipi de ușă, cu forță, ca și când ar fi vrut să devină unul, și tot nu simțea că era îndeajuns de aproape. Îi înlănțui mijlocul cu brațele și o ridică, ducând-o spre pat. Căzură amândoi și începură imediat să-și scoată veșmintele. În câteva momente, respirau precipitat, bucuroși și goi, neîncătușați de țesături sau de sfială. O potopi cu sărutări, adorând-o cu mâinile și cu gura.

Era călătoria și destinația lui. În acea primă zi la reședința Sinclair, crezuse că era un trandafir cu ghimpi, dar nu, era o orhidee, rară și delicată, înflorind doar pentru el.

O lipi de așternuturi, dar ea îl împinse, îndemnându-l să se întindă pe spate. Se rostogoli și râse înfundat. Dumnezeule, ce ispită încântătoare! Părul îi atârna pe piept, gâdilându-l seducător, în timp ce mâinile ei îl mângâiau peste tot. Și, când îl luă în gură, plăcerea fu copleșitoare. În tot regatul, nu putea să existe o nevastă ca a lui.

Și, mai târziu, când stăteau întinși istoviți și satisfăcuți, Myles înălță capul, privind uluit spre această femeie cu care fusese binecuvântat.

– Te iubesc, Fiona.

Ea îi atinse fața și-i zâmbi.

– Și eu te iubesc, spuse ea, și știa că era adevărat.

Capitolul 37

– Milady, vino și las-o pe Sofia să-ți ghicească viitorul!

Țiganca avea un accent puternic, la fel de aspru ca părul ei negru. O trăgea insistent pe Fiona de mânecă. Fiona râse, îndepărtând-o.

– Nu, mulțumesc.

Se bucura de vizita făcută după-amiaza în sat, cu Vivi. Văzuseră căruțele colorate oprite pe coama dealului din apropiere și caii lățoși ai țiganilor păscând iarba. Nu departe de marginea orașului, se vedea un pâlc de corturi, iar materialul colorat scânteia în soare.

În săptămânile de când soțul ei și ceilalți plecaseră cu regele, Fiona se luptase neîncetat cu greața și cu o oboseală copleșitoare. Părea că pruncul era hotărât să își facă simțită prezența. Dar, cu o zi în urmă, se trezise plină de energie, fără pic de greață. Mâncase tot ce îi puseseră dinainte, iar astăzi se simțea îndeajuns de bine încât să iasă la aer cu mătușa lui Myles. Soarele verii târzii era încântător și nici măcar țiganca insistentă nu îi putea strica buna dispoziție. Și, deși îi era nespus de dor de soțul ei, întoarcerea lui se apropia cu fiecare zi ce trecea.

– Frumoasă doamnă, spuse țiganca din nou, îți voi împărtăși cuvinte minunate. Am daruri uimitoare și multe să-ți spun. Da, vino cu mine!

Avea ceva fascinant femeia aceasta, cu ochii ei întunecați și exotici și cozile groase legate cu un batic.

Vivienne râse.

– Îți va fura monedele și-ți va spune minciuni.

Femeia făcu un pas înainte și îi aruncă un zâmbet enigmatic lui Vivienne.

– Ai auzit multe minciuni în viața ta, milady, dar nici una de la mine. Vino în cortul meu mai târziu, și Sofia îți va spune viitorul. Dar, mai întâi, ea este cea care mă cheamă.

Îi luă brațul Fionei și o trase după ea. Fiona râse și se lăsă dusă. Avea chef de o aventură. S-ar putea să fie întocmai ce trebuia.

– Te găsesc eu după ce termin, strigă ea peste umăr spre Vivi.

Țiganca o călăuzi spre cel mai apropiat cort și ridică foaia de la intrare. Fiona intră pășind pe un covor gros și clipi în interiorul slab

luminat. Mirosul dulce de iasomie și cuișoare îi asaltă nările. Nervii îi zumzăiau de emoție.

În mijlocul cortului se aflau două scaune și o masă. Țiganca o îndemnă spre unul din scaune, spunând:

– Stai aici! Așteaptă!

Fiona se așeză sfioasă, așteptându-se ca țiganca să se așeze pe celălalt scaun, dar nu o făcu. În schimb, duse un deget la buze, ca și când ar fi avertizat-o pe Fiona să tacă. Apoi se duse spre celălalt capăt al cortului și ieși prin altă parte.

Trecură câteva momente, iar Fiona începu să se întrebe ce se întâmplase cu femeia. Era foarte ciudat. Neliniștea i se strecură printre gânduri ca briza adiind printre frunze. Apoi cortul se deschise, și apăru o siluetă. Nu țiganca, ci un bărbat. Era înalt, purta glugă și o mantie maro țesută în casă. Fiona se ridică brusc, iar inima îi stătu în loc.

Dar omul își lepădă gluga, și ochii săi de safir familiari o pătrunseră, spulberând-o.

– John?

El zâmbi încordat și nesigur.

– Fiona, mă bucur să te văd.

O duzină de întrebări i se învolburară în minte, atât de multe, că nu știa de unde să înceapă. Apariția lui o zgudui ca o furtună pe mare, și se gândi imediat cum își luase rămas-bun cu răceală de la ea în ziua în care plecase de la reședința Sinclair. Fusese furioasă pe frații ei pentru că o dăduseră pe mâna dușmanului, dar trădarea lui John o duruse cel mai tare.

Dar iată-l, sosind fără veste, ca un înger al apocalipsei, într-o mantie întunecată și murdară. Surpriza fu înlocuită de neliniște.

– Ce faci aici?

– Șșștt, încet. Pereții de pânză nu sunt prea groși.

Se apropie, făcându-i semn să șadă.

Nu voia. Voia să stea în picioare. Sau, mai mult de atât, voia să fugă, căci, oricare ar fi fost scopul pentru care se afla acolo, Fiona simțea că nu avea să iasă nimic bun din asta.

El îi puse o mână pe umăr, blând, dar insistent, iar ea se așeză șovăind pe scaun. Se așeză și el în fața ei, împingând scaunul, astfel încât să nu aibă masa între ei. Îl privi țintă și se întrebă dacă nu cumva era un vis. Era palid și obosit, cu pete întunecate sub ochi. Pentru un moment, îi păru rău, dar alungă gândurile acelea bune.

– Dacă te preocupă zidurile de pânză, de ce mă acostezi într-un cort, pe furiș? Vorbi încet, dar acuzația se făcu simțită în tonul ei precipitat.

Chipul lui John era grav.

– Avem multe de vorbit, Fiona. Îmi pare rău pentru calea folosită, dar nu știam cum aș fi primit de Campbelli.

Ea se încruntă.

– Ai fi primit respectul cuvenit dacă ai fi sosit cu inima deschisă. Dacă te prind aici, vor crede că pui ceva necurat la cale. Cum cred și eu.

El se aplecă și își puse coatele pe genunchi. Clătină din cap.

– Sper din tot sufletul că mă vei înțelege, surioară, dar ascultă tot ce am de spus și judecă abia la final. Vrei să faci asta?

Precauția îi spunea să sară de pe scaun și să nu asculte un cuvânt. Însă era fratele ei și îi fusese aliat în trecut. Încuviință din cap înciudată. El se lăsă pe spate și oftă.

– Atunci, spune-mi, cum o duci în mijlocul acestui clan. Cum te tratează?

Se gândi o clipă să-i spună că erau brutali, căci el fusese cel care le-o dăduse, fără a se gândi la bunăstarea ei.

– E prea târziu pentru o asemenea întrebare, nu crezi? Răul ar fi gata făcut.

El se îmbujoră.

– Știu. Port povara aceasta cu mine din ziua în care ai plecat. Deși sunt sigur că nu mă crezi. Mi-am făcut griji pentru tine în fiecare moment. Așa că, răspunde, sunt răi sau buni?

Părea serios, mai serios decât îl văzuse în ani întregi, și mânia i se domoli.

– Sunt buni, John. Mai curtenitori decât ți-ai putea imagina. M-au întâmpinat ca pe una de-a lor.

Pe chipul lui se citi ușurarea.

– Și ce fel de om este contele?

Fiona ezită, întrebându-se cât de mult să-i împărtășească. Nu cu mult timp în urmă, îl disprețuise pe Cedric pentru fapte crude pe care nu le comisese. Dar John nu știa nimic despre nevinovăția lui. Întinse mâna și luă palma fratelui său.

– Nu este un monstru, cum credeam noi. De fapt, am motive întemeiate să cred că nu este responsabil pentru moartea mamei noastre.

John își trase mâna dintr-a ei, mijind ochii.

– Ce te face să spui asta?

Nu avea să o creadă. Toată viața crezuse, la fel ca ea, ce era mai rău despre Cedric Campbell.

Trebuia să-și aleagă cuvintele cu grijă.

– Se pare că el și mama erau prieteni, chiar și după ce James a urcat pe tron. Ei... corespondau.

– Contele ți-a spus asta?

– Nu. Nu vrea să-mi vorbească despre ea. Dar am văzut scrisorile ei.

El făcu ochii mari auzind-o.

– Ce scrisori?

Fiona își împreună mâinile. Vestea avea să fie un șoc, dar cel mai bine era să-i spună.

– Deși ar părea imposibil, cred că mama ținea la el. Și el la ea. Scrisorile vorbeau despre dragoste.

John rămase nemișcat pe scaun, iar pe fața lui nu se citea nici surpriză, nici condamnare. Ca și când ar fi știut. Fiona îl privi în ochi și văzu ușurare.

– Mi-a spus ceva similar în ziua nunții tale. La început, am crezut că născocea o poveste pentru un scop de el știut, dar, în ultimele săptămâni, am început să mă întreb dacă vorbele lui erau adevărate. Și m-am gândit la lucrurile pe care mi le-a spus mama înainte să moară. Lucruri care nu aveau nici un sens pe atunci.

– Ce lucruri?

– Mi-a spus că nu eram ca voi, ceilalți. Că eram diferit, menit pentru ceva măreț.

Pe Fiona o cuprinse neliniștea.

– „Nu sunt sigură că e pregătit pentru ce urmează", șopti ea.

– Ce? întrebă el.

– Mama scria asta în ultima ei scrisoare către Cedric. Ai idee ce voia să spună?

John își trecu mâna prin părul tuns scurt și cugetă o clipă, ca și când gândurile i-ar fi fost prea încurcate pentru a le formula. Apoi răsuflă cu putere.

– Voia să spună că Cedric Campbell e tatăl meu.

Cuvintele îi înțepară buzele, dar simți o ușurare atât de mare că spusese în sfârșit adevărul. Era fiul lui Cedric Campbell. Când contele i-o spusese, în ziua nunții ei, nu îi venise să creadă. Dar, cu cât

cugeta mai mult, cu atât se limpezeau lucrurile. Frânturi de sfaturi pe care i le șoptise mama sa, înălțimea lui, care o depășea cu mult pe a tuturor celor din neamul Sinclair. Chiar și felul în care îl tratase Hugh Sinclair după ce Aislinn fusese ucisă. Se uită la chipul uluit al surorii sale. Căzu pe speteaza scaunului și își apăsă pieptul cu ambele mâini.

– Cedric este tatăl tău? Vorbi încet și precis, ca și când nu ar fi auzit bine.

El încuviință din cap.

– Mi-a spus-o chiar el și, deși am fost la fel de șocat ca tine să o aflu, nu văd de ce ar inventa contele o astfel de minciună. Nu îl ajută cu nimic. Se ridică și începu să umble de colo-colo, nemaiputând sta jos nici o clipă. Timpul se scurgea și avea atâtea de zis. Cred că ta... cred că Hugh e posibil să fi știut. Chiar și despre mine.

Ea făcu ochii și mai mari.

Ce te face să crezi asta?

– Îți amintești, la câteva zile după moartea mamei, că Hugh m-a bătut atât de tare, încât mi-a curs sânge din ureche?

Fiona încuviință din cap în tăcere.

– M-a lovit pentru că îndrăznisem să sugerez că nu Cedric fusese cel care îi făcuse rău. Mama îmi povestise despre prietenia lor, vezi tu, deși nu știam de când dura sau cât de profundă era. Se plimba de colo-colo în timp ce vorbea, încercând să scape de amintirile amare. Dar, când i-am zis-o lui Hugh, m-a făcut mincinos și a zis că, dacă mai spun asemenea minciuni, mă va îneca în lac. Înflăcărarea făcea ca vocea lui să fie răgușită. Tuși și se întoarse spre sora lui. Știa că vinovatul nu era Cedric. Căuta doar un motiv pentru a-l ucide. Iar acum bănuiesc că mama se pregătea să-mi spună cine era tatăl meu. Cedric i-a dat broșa pentru a mi-o da mie.

– De ce?

Vocea surorii lui era slabă, obrajii îmbujorați.

– Mi-a spus că mă va recunoaște drept copilul lui și că broșa îmi va permite să trec în siguranță pe orice pământ al clanului Campbell, dacă aleg să merg la el. Nu și-a dat seama că nu am primit-o niciodată, nici că mama nu a avut nicicând șansa să-mi povestească toate acestea, până când l-ai înțepat tu cu broșa, în ziua nunții tale. Credea că știam și că am ales să port numele Sinclair.

Oftă și se așeză pe scaun. Faptul că spusese ce avea pe suflet nu-l ajutase deloc. În schimb, îl epuizase complet. Și nu făcuse ce avea

de făcut decât pe jumătate. Nu am văzut stindardele înălțate la castel când am intrat în sat. Înseamnă că nu este acasă contele?

Fiona îl privi cu ochii încețoșați.

– Cedric este cu soțul meu și cu regele la Linlithgow.

Inima i se strânse în piept de dezamăgire. Trebuia să se întâlnească cu membrii clanului Campbell înainte de a-și continua călătoria. Scrisoarea semnată de toate căpeteniile din nord era cusută la loc sigur în căptușeala hainei, însă îl ardea ca un fier înroșit în foc. Era nerăbdător să scape de ea, deși avea să-i pecetluiască soarta, laolaltă cu a lui Simon.

– Când se întorc?

– Nu mai devreme de o săptămână sau mai mult.

Sora lui se ridică de pe scaun și își apăsă mâna pe burtă, mergând de colo-colo. Ar fi vrut să își permită luxul de a-i îngădui să se obișnuiască cu dezvăluirea. Dar timpul se scurgea.

– Fiona, mai am ceva de spus.

Ea deveni palidă și se așeză din nou pe scaun.

– Cum se poate să fie mai mult de atât? Te rog, John! Te rog, nu-mi spune că Hugh Sinclair a făcut ceva îngrozitor!

Se luptase de multă vreme cu temerea aceea, dar clătină din cap.

– Sincer, nu știu, Fiona.

– Dar cu siguranță ai o idee cu privire la cine este vinovatul, nu-i așa?

John se încruntă. Cum putea să o facă să înțeleagă că era posibil să nu îi poată face niciodată dreptate mamei lor și că, în acest moment, având în vedere ce avea să urmeze, nu mai conta?

– Fiona, ascultă-mă! Nu mai avem timp. Există un plan despre care trebuie să-i spun contelui imediat. Și ceva ce trebuie să știi și tu. Mâinile ei căzură fără vlagă în poală.

– Ce mai este?

– Armistițiul nu a fost menit să țină niciodată. Căsătoria ta a fost un șiretlic.

– Un șiretlic? Culorile stridente ale cortului se încețoșară. Văzu fața lui John și îi auzi cuvintele de parcă ar fi fost sub apă. O cuprinse de mâini, dar era prea cald și o strângea prea tare. Parcă ar fi fost niște cătușe într-o forjă încinsă. Se scutură de ele. Cum adică un șiretlic?

– O cursă pusă la cale de Simon, menită să ne facă să câștigăm timp, astfel încât să ne putem alia cu celelalte clanuri din nord. Neamul Sinclair s-a unit cu clanurile Sutherland, Mackey, Gunn și altele. Când James va naviga spre nord și va ajunge la Gairloch, o armată de mii de voinici va fi acolo pentru a-l face bucăți. Intenționează să îl ucidă pe rege.

Cuvintele aspre pătrunseră prin ceața tulburării ei. Se ridică din nou. Să-l ucidă pe rege? Tulburarea îi acceleră pulsul.

– Mi-ați vândut viitorul pentru nimic altceva decât o... diversiune? Mâinile îi căzură vlăguite pe lângă corp. Știai că acesta era planul lui Simon?

Pe chipul lui se citea rușinea. Da, știuse și îi părea rău, dar nu ajuta cu nimic remușcarea lui. El și Simon riscaseră, folosindu-i trupul drept trofeu. Era de neiertat.

Neamul Campbell ar fi putut fi unul de brute, și totuși frații ei ar fi trimis-o la pierzanie, să sufere de una singură.

El se ridică și o prinse de umeri.

– Fii furioasă pe mine, dacă trebuie, dar sunt mai multe vieți în joc în afară de ale noastre. Pot opri asta, Fiona. Dacă spui că le ești devotată celor din clanul Campbell, voi veni de partea ta și voi da în vileag complotul. Dacă va fi avertizat, regele poate respinge aproape sigur acest atac.

Ea se desprinse din strânsoarea lui.

– De ce ar avea încredere în tine acum? De ce aș avea eu încredere în tine?

– Pentru că sunt fratele tău. Știu că am dat greș până acum, dar încerc să te protejez de azi înainte. Se opri, ca și când și-ar fi cântărit cuvintele, și răsuflă precipitat. Fiona, am un document semnat de toate căpeteniile din nord. Dovada trădării lor. I-l voi preda soțului tău, și poate face ce vrea cu el.

Frica și agitația îi pârjoleau pielea. Se îndepărtă de el.

– Cum a ajuns un asemenea document în mâinile tale?

– Eu sunt mesagerul, însărcinat să i-l duc lui Archibald Douglas. Clanurile cred că el le va ajuta să îl ucidă pe rege.

Simți că are un bolovan în stomac.

– Numele lui Simon este acolo?

John încuviință din cap.

– Nesăbuiților! Regele vă va arde pe rug pentru asta.

Regretul îi schimonosea chipul.

– Nu pot lua înapoi ce ți-am făcut, Fiona. Zarurile au fost aruncate, și l-aș scăpa pe Simon dacă aș putea, dar planul căpeteniilor din nord este condamnat la eșec și nu va provoca altceva decât suferință. Poate că, dacă voi fi eu cel care aduce această veste, regele ne va acorda clemență. Dacă nu, atunci este mai bine ca eu și Simon să fim sacrificați decât ca întreaga Scoție să fie aruncată în război.

Fiona își apăsă degetele pe tâmple, dar nimic nu putea opri agitația din mintea ei. Era prea mult. Simon urmase calea tatălui lor, alegând răzbunarea, ca orice fiu loial. Acum se părea că John făcea același lucru, după ce aflase că era parte din neamul Campbell.

Fiona nu putu rezista să nu pună întrebarea.

– Dacă Cedric nu ți-ar fi spus că este tatăl tău, i-ai fi dus scrisoarea lui Archibald Douglas, în loc să o aduci aici?

El îi susținu privirea, și ea văzu tristețea din ochii lui.

– Nu întreba.

– Aș fi putut avea un sfârșit groaznic, ceea ce este încă posibil. Pentru amândoi.

Rămase fără suflare la gândul că Myles avea să o respingă. John veni iute lângă ea.

– Tu nu ai luat parte la asta. Voi jura pe viața mea.

Fiona se gândi la comportamentul ei copilăresc din timpul călătoriei de la reședința Sinclair spre castelul Dempsey și la răbdarea de care dăduse dovadă Myles. Se părea că trebuia să-l pună la încercare încă o dată, și de data asta era un lucru atât de grav, încât era posibil ca dragostea lui să nu reziste. Cât de mândră fusese că era o Sinclair! Acum nu simțea decât rușine.

– Spui că mai durează o săptămână sau mai mult până să se întoarcă? îi întrerupse John gândurile.

Ea încuviință din cap. El își frecă maxilarul cu mâna.

– Nu pot aștepta atâta. Trebuie să ajung la rege înainte de a porni pe mare.

– Crezi că vei putea să te duci pur și simplu la porțile palatului, cerând o audiență? Va refuza să te vadă.

– Nu am de ales.

– Îl pot ajuta eu să pătrundă în palat, spuse o voce feminină.

Atât Fiona, cât și fratele ei săriră și se întoarseră. Ușa cortului se deschise, și înăuntru păși Vivienne.

– Ai dreptate, spuse ea. Pereții cortului nu îți asigură prea multă intimitate.

Capitolul 38

– Fiona, nu pot să stau cu mâinile în sân până când se vor întoarce soțul tău și contele. Trebuie să plec de îndată spre Linlithgow.

Fratele ei umbla de colo-colo în cămăruța sa de la han. Ea și Vivienne îl însoțiseră după ce plecaseră din cortul țigăncii.

– Dar s-ar putea să-i ratăm pe drum. Sunt mai multe căi de aici la Linlithgow.

Vivienne stătea pe pat într-o rochie rubinie, nuanța intensă fiind în contrast cu umbrele din încăpere.

– Să-i ratăm? John ridică din sprâncene. Poate să-i ratez, milady. Călătoresc singur.

Vivienne se ridică de pe pat cu eleganță.

– Prostii! Nu poți intra fără mine. Ai nevoie de ajutorul meu.

John strânse din dinți.

– Oferta ta e foarte generoasă, dar nimic nu-mi prisosește mai mult în această călătorie decât o femeie. Nu vei face decât să mă încetinești. Și mi-aș face prea multe griji.

Vivienne zâmbi, iar Fiona știu că nu avea să dea înapoi.

– Pot călări la fel ca un bărbat, spuse ea. Vei pierde mai mult timp în fața porții palatului dacă regele va refuza să te vadă. Iar dacă faci gălăgie, paza te va pune în cătușe și te va arunca în temniță, dar eu te pot ajuta să intri imediat.

John miji ochii.

– Temnița va fi ultima mea problemă dacă ajung prea târziu pentru a-l împiedica pe rege să ridice ancora. Crede-mă, milady, îți apreciez oferta, dar trebuie să purced în această misiune fără ajutorul tău.

Se contraziceau de aproape o oră, vorbind unul peste altul și gândindu-se cum ar putea să împiedice bătălia și să-l salveze pe Simon de ștreang.

Neîncrederea lui John în Vivienne era palpabilă. Și era firească, dat fiind că se condamnase singură, recunoscând că ascultase conversația din cort.

– Vivienne are dreptate, John, spuse Fiona. Nu are rost să te grăbești dacă nu poți intra în palat, dar poate că ar trebui să vin

eu cu tine și să implor o audiență. Regele a fost foarte curtenitor cu mine la ultima lui vizită.

Vivienne își dădu ochii peste cap.

– Fiona, iartă-mă, dar ești naivă. Regele ar putea prea bine să creadă că ai luat parte la complot. Însă eu voi mărturisi că l-am auzit pe fratele tău dezvăluindu-ți povestea. Colțul gurii i se arcui într-un zâmbet. Și, cu siguranță, mă voi pricepe mai bine decât oricare dintre voi să găsesc drumul spre camera regelui.

Vivienne nu avea rușine, nici prea multe principii morale, trăsături avantajoase pentru cineva care pleca într-o asemenea călătorie. Fiona zâmbi, în ciuda stânjenelii, și privi spre fratele ei.

– Are dreptate și de data aceasta. Nu văd nici un motiv să mai prelungim discuția, John. Trebuie să mergem cu tine.

– Nu-mi place, e crucea mea, nu a voastră, spuse el. Și nu vreau ca regele și contele să creadă că mă ascund după fustele femeilor.

Fiona zâmbi și mai larg.

– Regele s-a ascuns el însuși după fusta unei femei, doar că o purta chiar el. Am putea să-i amintim de asta dacă e necesar.

Împotriva tuturor protestelor lui John, porniră a doua zi dimineață cu zece ostași Campbell, fiecare dintre ei ales de către Vivienne pentru vitejia și discreția sa.

John îl măsură pe fiecare în parte cu atenție.

– Pare extrem de imprevizibilă, îi șopti el Fionei, uitându-se țintă la Vivienne, care era călare pe cal.

Fiona aranjă frâul iepei sure și privi în direcția în care se uita el.

– Nu o subestima. Este uimitor de iscusită. Suntem norocoși să o avem de partea noastră.

– Dar *chiar este* de partea noastră? Ești sigură?

– Este loială clanului Campbell, John, dar și noi suntem acum, îți amintești? Deci, da, sunt sigură. Dacă nu cumva ai vreun alt scop pe care nu ni l-ai mărturisit?

Ideea o făcu să se înfioare, dar expresia fratelui ei o liniști.

– Știi totul. Nu mai am secrete. Nu pot îndura apăsarea lor. Nu doresc decât să găsesc o cale de a-l scăpa pe Simon din nenorocirea aceasta.

Fiona încuviință din cap și îndepărtă o lacrimă. Fratele lor era lăudăros și vulcanic, și nu avuseseră niciodată liniște din partea lui. Însă nu avea să-l trădeze sau să-l sacrifice dacă o puteau scoate la capăt altfel.

Călăriră din greu timp de șase zile, dormind doar câteva ore pe noapte. Fiona se descurca destul de bine, forțându-se să facă față epuizării și grețurilor ocazionale, nerăbdătoare să-și vadă soțul. Copilul părea să tolereze și el călătoria, și era recunoscătoare pentru asta. Dar mintea îi era în permanență asaltată de grija că mesajul pe care îl purtau avea să-l facă pe Myles să se îndepărteze de ea. Dacă avea să creadă că ea știuse de asta tot timpul, care urma să fie reacția lui? Totuși, era un risc pe care trebuia să și-l asume. Viitorul țării depindea de reușita sau de nereușita acestui demers.

În cele din urmă, ajunseră la Linlithgow. Palatul era așezat într-o vale, la marginea unui lac, înconjurat de pomi fructiferi. Deși soarele era încurajator, Fiona simți că i se strânge pieptul de frică. Se rugă, așa cum o făcuse în fiecare zi de când călătoreau, să fie primiți de rege și răsplătiți pentru graba lor. Se rugă în mod deosebit ca noua loialitate a lui John să fie răsplătită cu milă atât pentru el, cât și pentru Simon.

Înaintară pe străzile pietruite ale satului, pe lângă prăvălii de condimente și negustori de vin, croitorese și aurari, până când ajunseră la porțile palatului. După cum se așteptau, fură opriți de străjeri.

– Lăsați-mă pe mine, murmură Vivienne spre Fiona și John, înainte de a-și îndemna calul să înainteze. Bună ziua, sunt Lady Vivienne Ramsay. Aceasta este Lady Fiona Campbell și fratele ei. Cerem o audiență la rege imediat, într-o chestiune de cea mai mare importanță.

Unul din străjeri făcu un pas înainte, vădit neimpresionat.

– Regele nu primește vizitatori, milady. Vă rog să vă întoarceți altă dată.

Calul ei săltă în lături, ca și când ar fi fost iritat de refuz.

– Regele va dori să ne vadă. Posedăm informații extrem de importante pentru viitoarele sale călătorii. Te rog să îi trimiți un mesaj imediat și să-i spui că suntem aici.

El nu se uită la ea.

– Fără vizitatori astăzi, milady, din porunca regelui.

Vivienne privi în jos.

– Spune-i că suntem aici. Asta din porunca mea.

Fiona se foi în șa. Cât de poruncitoare părea Vivienne! Totuși, paznicul nici măcar nu clipi, iar Fiona începu să se teamă că vor da greș.

– Mă supun regelui, milady. Luați-o din loc!

– Cum te numești, băiete?

Străjerul ridică bărbia.

– Seamus Mackenzie, milady.

Ea se apleacă peste gâtul calului astfel încât chipul ei să fie foarte aproape de al lui.

– Ei bine, Seamus Mackenzie, sper că îți dorești arzător să fii acuzat de infamie, căci numele tău va fi totuna cu o boacănă de proporții mărețe dacă nu ne lași să trecem.

Fiona schimbă o privire îngrijorată cu fratele ei. Vivienne îl avertizase pe John să nu se amestece, dar el nu părea să mai reziste. Cu toate acestea, când John deschise gura să vorbească, Fiona clătină discret din cap.

Străjerul strânse din buze. Întoarse capul, uitându-se încruntat la ea preț de un moment, după care gesticulă spre alt oștean.

– Condu-i în curte, apoi transmite mesajul lor șambelanului regelui. El poate decide ce să facă. Oamenii voștri trebuie să rămână în afara porții.

Ultimele cuvinte îi fură adresate lui Vivienne, și făcu semn cu bărbia lui bine conturată în direcția oștenilor Campbell.

Vivienne se ridică, zâmbind afectat.

– Mulțumesc.

Descălecară și trecură împreună pe sub poartă, pătrunzând într-o curte plină de oameni. Femei în rochii sofisticate de mătase și satin și bărbați îmbrăcați la fel de ales, ba în veșminte chiar mai impunătoare. Privirile se îndreptară asupra lor, unele discrete, altele scrutându-i fără disimulare. Vivienne păși cu capul sus, iar Fiona încercă să-i imite încrederea, deși tremura pe dinăuntru. Pe fruntea lui John se vedeau broboane de sudoare.

Străjerul îi instrui să aștepte lângă o fântână mare de piatră, pe care erau sculptați minuțios căpcăuni, dragoni, sirene și unicorni. Așteptară. Trecură treizeci de minute bune până să se întoarcă.

– Miladies, milord, regele poruncește să veniți imediat și să mergeți în apartamentele sale. Pe-aici!

Vivienne îi zâmbi triumfător Fionei, netezindu-și rochia.

Străjerul îi conduse prin sala cea mare, pe lângă un șemineu enorm, cu trei secțiuni, printr-un labirint de coridoare, până când ajunseră în cele din urmă în fața unor uși late de lemn. Acolo văzură alți câțiva străjeri, și călăuza lor murmură ceva în urechea unuia

dintre ei. Omul încuviință din cap și bătu de două ori în podea cu bastonul, anunțându-i.

Ușile se deschiseseră, iar Fiona privi spre camera opulentă. Îl văzu pe rege stând în capul unei mese lungi, cu o duzină de bărbați împrejur. Îi zări pe Cedric, pe Tavish și pe Robert. Apoi inima îi fu invadată de bucurie, căci îl zări pe Myles, iar nerăbdarea și curiozitatea i se citeau pe chip.

El zâmbi larg când o văzu, dar privi spre rege. James încuviință din cap.

– Du-te și salută-ți nevasta, omule!

Fiona își reținu strigătul de bucurie când Myles veni alături de ea și o luă în brațe, strângând-o. Ușurarea i se răspândi în membrele obosite. Îl strânse tare, fără a spune nimic. Când avea să afle scopul misiunii lor, poate că avea să fie furios, dar pentru moment, cel puțin, era fericit să o vadă.

Regele și ceilalți se apropiară, iar Vivienne trecu pe lângă Fiona, pregătindu-se să îi farmece cu zâmbetul ei, salutându-i pe câțiva, spunându-le pe nume și readucând grupul spre capătul mesei.

Fiona fu recunoscătoare pentru intervenția lui Vivi și își îmbrățișă soțul încă un moment, până când el se aplecă și îi cuprinse fața în mâini. Ochii îi erau plini de întrebări.

– Ce faci aici?

Îi venea să plângă, copleșită până la lacrimi de importanța a ceea ce trebuia să îi împărtășească, dar alungă lacrimile și își adună tot curajul. Privi spre John.

– Cred că-ți amintești de fratele meu.

Myles privi spre el, iar expresia îi trădă îngrijorarea. Îi dădu drumul Fionei și înclină ușor din cap.

– Desigur. Încântat. Deși împrejurările sunt foarte ciudate.

John se înclină adânc.

– Într-adevăr, așa este.

Cedric li se alătură, venind să stea lângă John, cu precauție, dar cumva vulnerabil. Fiona nu se putu abține să nu privească de la unul la celălalt, căutând asemănări. Le văzu, în linia maxilarului și privind nasul coroiat. Subtile, dar neîndoielnice pentru oricine s-ar fi întrebat.

– Milord, spuse John țeapăn, înclinându-se spre conte.

– John, sunt foarte încântat să te văd.

Umerii lui John se relaxară aproape insesizabil, și Fiona își înghiți încă o lacrimă. Cât de ciudat trebuia să fie acest moment pentru ei, însă timpul nu era de partea lor.

Fiona își strânse soțul de braț.

– Myles, fratele meu aduce vești pe care regele trebuie să le audă imediat. Avem nevoie de o audiență privată.

– Despre ce e vorba, Fiona?

– Nu pot spune până când nu pleacă ceilalți. Te rog, Myles! Este absolut necesar ca regele să fie informat cât mai repede.

El îi cercetă chipul.

– Îl voi ruga.

Fiona privi, laolaltă cu John și cu Cedric, spre Myles, care plecă de lângă ea, îndreptându-se spre rege pentru a vorbi în șoaptă cu el. John și Cedric se uitară din nou cu îngrijorare unul la celălalt.

James părea mai interesat de fundul lui Vivienne decât de veștile pe care i le aducea Myles. Totuși, flutură dintr-o mână și atrase atenția tuturor.

– Domnilor, lăsați-ne singuri!

În curând, Fiona și Vivienne rămaseră cu regele, Cedric, Myles și John. Greața Fionei părea hotărâtă să revină, deși, fără îndoială, mai degrabă de la încordare și oboseală decât din pricina copilului pe care îl purta în pântec. Însă pereții camerei i se clătinau dinaintea ochilor, și se prinse de marginea mesei.

Myles veni alături de ea și îi strecură brațul pe sub al lui.

– Vino, stai aici!

O conduse spre un scaun nu prea îndepărtat de rege, dar ceilalți rămaseră în picioare. Vivienne făcu un pas înainte.

– Alteță, am onoarea de-a vi-l prezenta pe Sir John Sinclair, fratele lui Lady Fiona.

James se ridică de pe scaun și rămase cu mâinile la spate, privindu-l scrutător, cu o atitudine de suveran absolut. Îl cercetă pe John, de la bocancii tociți până la mantia maro ponosită.

John se mișcă de pe un picior pe altul, apoi făcu un pas înainte, îngenunchind în fața regelui.

– Alteță, sunt umilul vostru servitor. Vă rog să iertați această întrerupere și să-mi ascultați mesajul!

Regele se întoarse și se îndreptă spre scaunul său. Se așeză brusc.

–Sper, pentru binele tău, că această veste merită timpul pe care ți-l acord.

John rămase într-un genunchi, cu capul plecat.

–Cred că veți găsi informația utilă, Alteță. Tulburătoare, dar folositoare.

Regele se aplecă înainte.

–Tulburătoare, spui? Nu e prea înțelept să-mi aduci vești tulburătoare, nu crezi? Însă se știe că cei din neamul Sinclair nu prea dau dovadă de înțelepciune, nu-i așa?

Fiona își dădu seama după tonul lui că îl lua peste picior, iar urechile lui John se înroșiră. Nu se putu abține să nu intervină. Se ridică de pe scaun.

–Alteță, va suntem nespus de recunoscători pentru prietenia pe care ați oferit-o clanului nostru. Venim aici în spiritul prieteniei și al loialității, pentru a vă avertiza de o primejdie iminentă.

Privirea regelui se îndreptă spre ochii Fionei, și fata se liniști, făcându-i semn fratelui ei.

–Ridică-te, Sinclair! Spune-mi ce ai de spus!

Fiona se gândi să se îndrepte spre John și să îl prindă de braț, dar rămase nemișcată, țintuită pe loc de emoție. Se părea că era singur cu povestea sa despre trădare.

–Nu este nici un secret, Alteță, că Hugh Sinclair urmărea să vă îndepărteze de tron. Vocea lui John era puternică, iar Fiona simți un val de mândrie văzându-i curajul, deși tresări totodată amintindu-și de loialitatea greșit aleasă a familiei sale. Crescând lângă el, am fost învățat să doresc același lucru. Totuși, ca bărbat, doresc să știți că loialitatea mea vă aparține întru totul.

James înclină din cap, cu o expresie goală.

–Așa și trebuie. Eu sunt regele tău.

–Da, Alteță, și știu că sunteți un suveran înțelept și generos. Totuși, cei din Ținuturile Înalte urmăresc chiar și acum să vă îndepărteze de tron și să îl readucă la putere pe Archibald Douglas.

James se ridică instantaneu, și întreaga pretinsă relaxare dispăru. Fratele ei tresări, dar rămase neclintit.

–Cine dintre cei de acolo se aliază cu Douglas? Dă-mi, te rog, numele lor!

John înghiți în sec.

–Vă ofer mai mult de atât, Alteță. Vă pot da semnăturile lor. Făcu un pas înapoi și își scoase haina, în vreme ce toți ceilalți îl priviră

curioși. O așeză pe masă, dar, când scoase pumnalul din teacă, ceilalți bărbați se îndreptară spre rege, ca și când ar fi vrut să-l protejeze, până când își dădură seama care erau intențiile lui John. Fiona își simțea tâmplele zvâcnind și se așeză pe scaun. Regele era furios, nu încăpea îndoială, și Fiona rosti în șoaptă o rugăciune, implorându-l pe Dumnezeu să îl păzească pe fratele ei.

John strecură vârful lamei în căptușeala hainei și trase. Sunetul țesăturii sfâșiate umplu aerul cu un șuierat amenințător.

Myles se uită spre Fiona, și ea simți o strângere de inimă când văzu stânjeneala din ochii soțului ei, căci îndoiala pe care o zări nu se limita doar la John, ci o includea și pe ea.

În cele din urmă, John scoase hârtia din veșmânt și, cu o mână tremurătoare, i-o dădu regelui. James îl privi îndelung, cu buzele strânse. Apoi, ca și când i-ar fi ignorat pe toți cei prezenți, se așeză pe scaun și citi documentul. Chipul i se înroși ca racul. Nările i se umflară, și Fiona se întrebă dacă nu cumva urma să scoată flăcări pe ele.

– Cine a văzut asta? întrebă James, privind spre John.

– Doar cei ale căror nume sunt pe hârtie, Alteță, spuse fratele Fionei. M-am oferit să i-o duc lui Douglas eu însumi ca să o pot aduce Alteței Voastre în schimb.

Regele se ridică și puse papirusul în mâinile lui Cedric.

– Pe coroana mea, jur, toate numele de pe lista aceea sunt ale unor oameni morți.

Myles mai fusese martor la izbucnirile regelui, dar de data aceasta era ceva mai mult. Dorința lui arzătoare de a-i înfrânge pe Archibald Douglas și pe aliații săi i se citea în fiecare mișcare.

– Și cum ai aflat despre acest complot? întrebă James.

Umerii lui John se prăbușiră sub greutatea întrebării. Își plecă smerit capul.

– Nu voi avea o minciună pe conștiință, Alteță, așa că trebuie să mărturisesc. M-am numărat printre ei.

Orice mișcare încetă timp de o fracțiune de secundă la auzul acestei dezvăluiri uluitoare. Myles îl auzi pe tatăl său gemând, iar Fiona își apăsă mâinile pe piept. Myles simți că i se încing plămânii și se sufocă când privi spre ea, căci pe chipul ei se citea durerea, nu și surpriza. Știa despre acest complot. Dar de când?

Regele îl înconjură pe John, cu privirea fixă ca un șarpe.

– Ai făcut parte?

– Da, Alteță, dar doar pentru scurt timp. Mi-am dat repede seama de greșeală, și vă implor să ne arătați clemență mie și fratelui meu. Căsătoria surorii mele a fost un vicleșug, și armistițiul cu clanul Campbell nu era menit să dureze, dar, pe viața mea, mă rog să rămână valabil. Nu văd să existe cineva care să vă învingă, căci sunteți adevăratul rege de drept.

– Ce generos ești că-mi susții domnia! Tonul regelui săgetă atmosfera, iar Myles își auzi soția trăgând adânc aer în piept.

Căsătoria lor fusese doar un vicleșug? De aceea opusese o asemenea rezistență?

Fiona își plecă fruntea peste mâinile împreunate, ca și când se ruga. Și, într-adevăr, trebuia să se roage, căci existau slabe șanse ca vreunul din frații ei să scape din nenorocirea aceasta. Ce aroganță nesăbuită condusese la această nebunie? Regele avea să-i sfâșie în bucăți pentru o asemenea trădare.

Lui Myles i se strânse stomacul de groază. Dacă soția sa știuse de acest complot, nu dăduse nici un semn, și totuși îl păcălise de mai multe ori. Din momentul în care coborâse treptele reședinței Sinclair, fusese orbit de ea. Era posibil ca ea să fi știut de acest complot din ziua nunții lor?

Dumnezeule, era posibil să nu fi știut?

Myles privi spre Fiona, și ea înălță capul. Pe obrazul palid îi curgea o lacrimă, iar el simți că avea plumb în piept, căci pe fiecare trăsătură a chipului ei se citeau vinovăția și regretul. Mințise. Îl folosise ca pe o jucărie, iar el o lăsase. Amintirile, prea vii și deodată dulci-amare, îi zburau prin minte, izbindu-se una de cealaltă, în vreme ce inima i se lupta cu mintea. Nu ar fi putut să îl trădeze în halul acesta. Și totuși, părea că o făcuse.

– Nu vă pot spune cât de mult regret, Alteță, zise John, îngenunchind din nou.

Regele se uită spre el ca și când ar fi fost un excrement pe pantoful regal.

– Voi, cei din neamul Sinclair, provocați mai mult bucluc decât meritați.

Tatăl lui Myles făcu un pas înainte.

– Nu este un Sinclair, Alteță. Este un Campbell... fiul meu... deși nu a știut-o vreme îndelungată.

Myles își simți plămânii strânși în menghină când privi spre tatăl său. Sigur nu auzise bine. Sau poate că era un truc menit să îl protejeze

pe fratele Fionei? Dar contele puse mâna pe umărul lui John și încuviință spre el încurajator. Regele părea la fel de uluit ca Myles. Făcu un pas înapoi și se așeză din nou pe scaun, privind dinspre conte spre John și înapoi.

Podeaua se clătină sub picioarele lui Myles. Soția lui nu părea nici de această dată surprinsă, pe chipul ei citindu-se doar vinovăție. Știa și despre fratele ei, se părea. Ce fântână nesecată de informații fusese, numai de-ar fi știut să îi pună întrebările potrivite.

– Nu-mi plac secretele, Cedric, spuse regele după un moment.

– Iertați-mă, Alteță. Am păstrat acest secret doar pentru a proteja demnitatea soției mele. Nu vreau să fie batjocorită pentru faptul că eu am călcat greșit.

Myles simțea că se sufoca din pricina nodului imens pe care îl avea în gât. Era îndeajuns de rău că soția lui îl mințise și comisese trădarea, dar se părea că și tatăl său fusese duplicitar. Legătura cu Aislinn era o insultă față de soția contelui. Dar niciodată nu existase un indiciu că Myles avea un frate vitreg bastard. Și, pe deasupra, unul care, până de foarte curând, complotase să-l asasineze pe regele Scoției. Din clipă în clipă, Dumnezeu avea să-și coboare fulgerele din ceruri asupra acestei blasfemii îngrozitoare.

Fiona privi cum expresia soțului ei se preschimbă din confuzie în șoc și furie. Cât de mult își dorea să îl îmbrățișeze, să îl liniștească și să-i promită loialitatea ei, dar privirea pe care el i-o aruncă îi spulberă toate speranțele. Avea ochii întunecați, neîncrezători și disprețuitori. Nu conta că ea nu luase parte la toată tărășenia. O învinovățea prin asociere, așa cum făcuse prima dată când o întâlnise.

Regele răsuflă din toți rărunchii.

– Fiul tău sau nu, Cedric, a plănuit să mă ucidă.

Contele răspunse încrezător:

– Și totuși, își riscă viața aducându-vă acest avertisment. Pune la bătaie clanul Sinclair, singura familie pe care a cunoscut-o vreodată, și pe propriul său frate, ca să vă poată proteja acum.

Expresia regelui se înăspri.

– Dacă Janet Douglas ar fi ales în ultimul moment să nu-mi toarne otravă în cupă, te-ai aștepta să o iert?

– Eu aș face-o dacă ar bea-o ea, Alteță. Acest tânăr... Cedric se împotmoli. Fiul meu ar fi putut merge direct la Londra. Ar fi în siguranță în casa regelui englez, dar, în schimb, a sacrificat multe pentru a veni aici. Vă implor, dați-i o șansă să își dovedească nevinovăția.

Regele respira precipitat, iar Fiona își simți plămânii gata să explodeze de neliniște. John rămase cu capul plecat și simțea că se dădea bătut. Fiona nu putea să stea cu mâinile în sân, nefăcând nimic, în timp ce destinul lui era hotărât dinaintea ei.

– Alteță, spuse ea, ridicându-se și ducându-se de partea cealaltă a lui John. Îi surprinse privirea lui Cedric și expresia îngrijorată. Alteță, spuse ea din nou, dregându-și glasul, vă amintiți de conversația noastră din grădină, la Dempsey?

Regele se încruntă.

– Nu am timp pentru ghicitori copilărești, Fiona. Spune ce ai de spus și cât mai repede.

Ea simți că roșește.

– După cum singur ați recunoscut, cei care v-au ajutat să dobândiți tronul au fost contele și mama mea. Fratele meu este rezultatul uniunii lor, neavând nici o picătură de sânge Sinclair. Știe asta acum, și depun mărturie că nu veți găsi un supus mai credincios.

În râsul înfundat și crud al lui James nu se simțea nici o urmă de umor.

– Și ce rol ai jucat tu în această măreață șaradă, domniță? În afară de rolul de fecioară sfielnică, vreau să spun.

Înțepătura cuvintelor sale o săgetă direct în piept. Soarta ei era legată de a lui John și-a lui Simon, dar mai mult o preocupa faptul că era posibil ca Myles să nutrească gânduri nedrepte în privința ei.

John înălță capul.

– Nu a știut nimic, Alteță. Am urmărit să o ținem departe de toate planurile.

– Aruncând-o în patul unui Campbell? Dacă ești la fel de loial ca supus pe cât ești ca frate, atunci aș face bine să-mi păzesc spatele.

Mintea Fionei se învârtea disperată, gândindu-se ce ar putea spune pentru a câștiga siguranța fratelui său, dovedindu-și nevinovăția în fața soțului ei, dar, înainte să apuce să mai rostească un cuvânt, regele continuă:

– Străjer! strigă el și imediat apăru unul. Condu doamnele într-o cameră unde pot aștepta în liniște.

Fiona privi spre Cedric și văzu îngrijorarea pe chipul lui. Se gândi să vorbească din nou, dar el clătină ușor din cap. Trebuia să aibă încredere în el că avea să sară în apărarea lui John. Ce ciudat că legătura dintre regele James și Cedric Campbell avea să le decidă

soarta – pe a ei și pe a fraților ei. Deși nu atât de ciudat, poate, căci, într-un fel, mereu fusese astfel.

Străjerul făcu semn spre ușă. Fiona se întoarse și se uită spre soțul ei. Privirea rănită de pe chipul lui îi sfâșie sufletul. Era ca și când s-ar fi îndoit de fiecare moment pe care îl petrecuseră împreună, dar ea nu putea spune nimic pentru a lămuri ce rol jucase și pentru a-și arăta căința.

Însă Vivienne părea hotărâtă să încerce. Ocolind străjerul, se îndreptă spre rege.

– Lady Fiona nu a avut nici un rol în toate acestea, Alteță. Nu știa nimic despre complotul menit să vă facă rău și nici nu s-a înțeles cu frații ei în privința armistițiului. L-am auzit pe John mărturisindu-i totul cu câteva zile în urmă.

Regele de-abia îi băgă de seamă cuvintele, însă Fiona spera că avea să se vadă o schimbare pe chipul lui Myles. Se relaxase puțin, deși se ferea s-o arate, ca și când se străduia să creadă ce era mai rău.

– Este adevărat? murmură Myles spre ea.

– Știi că da. În ciuda tuturor greșelilor mele, nu te-am mințit niciodată.

Voia să implore și să plângă pentru a-l convinge, dar alesese să vorbească în șoaptă.

Momentul dură cât o viață întreagă, și, cu toate acestea, trecu într-o clipă. Privi țintă în ochii lui, sperând din tot sufletul că el avea să-i vadă dragostea strălucind în ei și avea să arate în vreun fel că o credea, dar el privi înspre John, și sentimentul că fusese trădat era mai puternic decât acțiunile ei. Nu era vorba doar despre ei doi. Regele flutură din mână, alungându-i.

– Lăsați-ne, am spus.

Fiona îl strânse pe Myles de braț, dar ochii lui rămaseră ațintiți asupra lui John. Nu putea face nimic, se părea, așa că se lăsă condusă de străjer.

În timp ce mergeau, Vivienne o cuprinse cu brațul pe după mijloc. Brusc, oboseala călătoriei și grijile năvăliră asupra ei, și o cuprinse amețeala. O strânse pe Vivienne de mână în timp ce mergeau pe coridor. Străjerul le conduse într-o încăpere aurită, plină de catifea și de mobilier acoperit cu brocarturi, iar Fiona se prăbuși pe o canapea.

– Adu-ne vin, porunci Vivienne unei servitoare care aștepta la ușă, și niște mâncare.

Din nou tonul ei imperios. Fiona încercă să zâmbească, în ciuda epuizării.

– Te-ai descurca bine într-un palat regal.

– Merit unul, răspunse Vivienne. Acum, odihnește-te puțin. Nu se știe de cât timp vor avea nevoie bărbații.

– Nu putem face nimic altceva?

Pentru prima dată, Vivienne părea îngrijorată.

– Ne putem ruga.

Capitolul 39

– Juri pe viața surorii tale și pe tot ce îți este drag că ceea ce ai spus este adevărat? îl întrebă regele pe John, care stătea încă îngenuncheat pe podea.

– Da, Alteță. Fiecare cuvânt.

Myles privi cum umerii lui John se clătinară, căci interogatoriul dura de ceva vreme.

– Și juri că mi-ai spus totul, fără să omiți nimic?

John încuviință.

– Da, Alteță.

Vocea nu îi tremură nici o clipă și nu implora milă. Myles fu impresionat, dar poate că naivitatea era cea care îl îmboldea pe John și pur și simplu nu-și dădea seama de cât de aproape era să-și piardă capul.

Contele rămase neclintit, lângă John, iar Myles se simți ciudat de abandonat privind de pe margine.

– Ridică-te, spuse regele în cele din urmă, iar John se supuse. James se apropie, atât de mult încât John se lăsă pe spate, dar nu se clinti. Ne vei ajuta să-i capturăm pe fiecare dintre cei aflați pe lista aceea, spuse regele. Vei depune mărturie împotriva fiecăruia, chiar și împotriva propriului tău frate. După ce vei face asta și doar atunci, îți voi decide soarta.

John încuviință, și aproape că i se înmuiară genunchii, dar contele întinse mâna și îl echilibră.

– Și sora mea? întrebă John.

Myles simți gheață în vene, înaintându-i spre inimă. Aceasta era întrebarea pe care tânjea și el să o pună, dar se temea de răspuns. Regele făcu ochii mari și răsuflă precipitat printre buze.

– Îndrăzneala ta nu are limite.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect, Alteță. Vreau doar să mă asigur că Fiona va fi bine. Nu a fost în nici un fel implicată în toate acestea și nu vreau să sufere din pricina acțiunilor mele. Sau ale lui Simon.

Regele îl privi țintă, ca și când ar fi sperat să-i citească toate secretele din minte, apoi se întoarse spre Myles, privind încruntat.

– Soția ta a pricinuit ceva bucluc, nu-i așa?

Răceala din Myles se transformă în gheață.

– Doar la început, Alteță. A devenit o soție foarte loială.

– I-ai încredința viața ta? Și a mea?

Cuvintele regelui i se răsuciră ca un pumnal în piept, iar inima lui Myles se frânse în două, căci, deși o iubea pe Fiona cu toată ființa lui, nu putea garanta în acel moment că fusese sinceră. Ezitarea lui fu suficientă pentru a stârni îndoială.

– Exact cum credeam, spuse regele. Ești înțelept, Myles, să nu ai încredere în femei. Mai ales în fiica lui Hugh Sinclair.

Îl cuprinse panica. Indiferent de jignirile ei, închipuite sau reale, Myles știu în clipa aceea că nu avea să renunțe niciodată la ea.

– Am încredere în ea, Alteță.

Vocea lui fu stridentă și îl arse pe gât. Regele James clătină din cap și privi spre conte.

– Voi, cei din neamul Campbell, aveți o slăbiciune ciudată pentru femeile Sinclair.

– Și eu am încredere în ea, răspunse tatăl lui Myles. Deși nu ne-am înțeles prea bine la început, sunt convins că și ea calcă pe urmele mamei ei când vine vorba despre loialitate.

– Atunci, va avea șansa să o dovedească. Acum, luați loc! Avem multe planuri de făcut.

Era târziu când Myles se întoarse în camera în care așteptau soția sa și Vivi. Îl cuprinse ușurarea când o văzu întinsă pe canapea. Vivienne duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

– De-abia a adormit, șopti ea. Las-o să se odihnească, căci este copleșită de griji.

Dar Fiona se ridică auzindu-i pașii.

– Myles?

El se duse spre canapea și se așeză într-un genunchi dinaintea ei.

– Ce vești ai despre fratele meu?

– Este bine, pentru moment, dar regele a pus condiții. Când vor fi îndeplinite, va fi hotărâtă soarta lui John.

– Așadar, regele nu are încă încredere în el.

Myles clătină din cap.

– Îl condamni?

– Nu. Oftă încet. Așa e drept, presupun. Nu vreau să-l văd pe John pedepsit, dar și-au făcut-o cu mâna lui și el, și Simon.

Cuvintele ei ușurară puțin presiunea pe care o simțea Myles în piept, și el se așeză lângă ea pe canapea. Vivi se lăsă și ea pe un scaun din apropiere.

– Există slabe șanse pentru Simon. Trebuie să te pregătești pentru asta.

Myles rosti cuvintele cu mare regret, căci ar fi cruțat-o de vestea aceasta dacă ar fi putut.

Buzele ei tremurară.

– Știu. Nu i-a fost ușor lui John să-l dea pe mâna regelui. Nici mie. Chiar dacă acțiunile sale sunt greșite, este totuși fratele meu. Nu a vrut decât să îl slujească pe tata, chiar și după moartea acestuia.

– Să nu îi spui asta regelui, Fiona, șopti el, ca și când pereții ar fi avut urechi, ceea ce nu era exclus într-un palat regal ca acesta. Compasiunea pentru orice trădător este o crimă în ochii lui James. Iar soarta ta nu este hotărâtă încă.

Pe chipul ei se citiră spaima și surpriza în egală măsură.

– Regele se îndoiește și de mine?

– Are încredere în puțini oameni, iar vestea aceasta l-a înciudat.

O strânse de mână, dar nu mai spuse nimic.

– Dar tu? Mă disprețuiești? șopti ea.

El se retrase abia sesizabil, căci, în adâncul sufletului, știa că era nevinovată. Chiar dacă se împotrivise și îl făcuse să alerge după ea când se întâlniseră prima dată, sinceritatea fusese scutul și arma ei. Declarase că-l iubea, și-o credea.

– Să te disprețuiesc? Pe tine, femeia pe care o ador? Pe tine care îmi dai cel mai mare dar dintre toate? Și întinse mâna, mângâind pântecul ce-l adăpostea pe copilul lor. Fiona, am mers pe un drum nesigur. Dar, oricare ar fi forțele care mi te-au adus, sunt sincer recunoscător. O trase și mai aproape. Și, dacă e să spunem adevărul,

vreau să știi că, dacă mi s-ar da șansa să schimb trecutul, te-aș lua în căsătorie din nou.

– Ai face-o?

– Da, dacă m-ai vrea.

Pe obrazul palid al soției lui alunecă o lacrimă, iar el i-o șterse.

– Te-aș vrea, șopti ea.

O sărută atunci, tandru și dulce, și ar fi cerut mai mult dacă Vivienne nu ar fi oftat dramatic de pe scaunul ei.

– Voi doi mă faceți să plâng. Ar trebui să-mi găsesc un soț.

Myles întoarse capul spre mătușa lui.

– Ei bine, s-ar putea să ai ocazia. Călătorim spre nord mâine, dar poți să rămâi aici până ne vom întoarce.

– Spre nord? întrebă soția lui. Unde în nord?

– La reședința Sinclair.

Fiona nu se gândise că avea să-și mai vadă casa vreodată, și inima îi tresăltă la gândul că urma să-și reîntâlnească sora.

– Iar eu vă voi însoți?

Soțul ei încuviință, dar nu zâmbi.

– Regele are nevoie de tine, iubito. Deși am obiectat pe cât de mult am îndrăznit, nu vrea să se răzgândească. Se gândește să trimită câte o mică armată spre fiecare fortăreață din nord, pentru a pune mâna pe căpetenia care a semnat hârtia aceea.

Simon urma să fie unul dintre cei vizați.

– Dar ce legătură are asta cu mine?

– John ne-a spus despre un pasaj de la reședința Sinclair care duce de la capelă până la țărm. Știi de el?

Fiona încuviință din cap și simți că o cuprinde greața. Nu se încumetase să pătrundă decât o singură dată în locul acela întunecat. Când erau mici, ea și frații ei intraseră acolo, provocându-se unii pe alții să îl traverseze până la capăt. Era umed, mirosea urât și era plin de făpturi cu multe picioare, așa că nu înaintase mai mult de câțiva metri înainte de a face cale întoarsă.

– Știu de el, spuse ea.

– Planul regelui este ca tu să intri prima în reședința Sinclair, purtându-te ca și când ai fi venit să o vizitezi pe sora ta. Dar, după ce vei intra, trebuie să mergi la pasaj și să deschizi porțile. Asta le va permite oamenilor noștri să pătrundă înainte ca fratele tău să prindă de veste.

Încăperea începu să se învârtă cu ea, și se sprijini de brațul soțului ei. La naiba cu tunelurile întunecate și cu miriapodele! Nu putea leșina la o asemenea cerere.

Capitolul 40

– Mama ta mi-a făcut un mare serviciu cândva, fetițo. Mă aștept la același lucru din partea ta. Dacă vei duce la bun sfârșit sarcina aceasta, numele Sinclair își va recăpăta demnitatea. De vei da greș, voi ști că ești trădătoare.

Regele înmână frâiele unui oștean și se întoarse spre Fiona. John și Myles stăteau alături de ea la marginea unei păduri dese, pe panta de vest a pământului clanului Sinclair. În pâlcul acela de pini, armata regală era bine ascunsă de oricine i-ar fi putut urmări din fosta ei casă. Călăriseră întins pentru a ajunge aici, iar acum succesul depindea de ea.

Simțea îngrijorarea strecurându-i-se ca un vierme în piept, dar nu putea să se trădeze.

– Nu voi da greș, Altețã.

– Bine. Atunci, aștept să deschizi porțile de fier din pasaj cât mai curând. La amurg, John și Myles vor fi la ieșirea exterioară a tunelului, pentru a-i conduce pe câțiva dintre oamenii mei prin el, astfel încât să ajungă în capelă. Apoi eu voi conduce restul soldaților prin poarta din față. S-a înțeles?

Fiona încuviință din cap, cu inima în gât. Lacrimi de emoție îi întunecau privirea, și clipi, alungându-le. John făcu un pas în față și îi puse cu blândețe mâna pe braț.

– Aș vrea să te pot însoți, Fiona, dar Simon crede că sunt în Londra.

Ea îi acoperi mâna cu palma ei.

– Voi fi bine, John. Am exersat ce să spun, și Simon nu are motiv să se îndoiască de mine.

– Cu toate acestea, fii prudentă și nu uita să o cauți pe Genevieve a mea. Te va ajuta.

Regele își drese glasul.

– Luați-vă odată rămas-bun. Timpul trece.

Fiona își îmbrățișă fratele, strângându-l cu putere. Nu avea rost să zăbovească, fiindcă nu ar face decât să îi stârnească temerile și să-i înmoaie siguranța. Era un plan îndrăzneț să se strecoare în reședința Sinclair ca și când totul ar fi fost bine pe lume, dar era cea mai rapidă modalitate de a pătrunde înăuntru.

John se dădu înapoi.

– Călătorie sprâncenată, Fiona!

– Pe curând!

Apoi Fiona se întoarse spre Myles, cu ochii plini de lacrimi.

El o apucă de mână și o conduse într-un loc mai retras, departe de rege. Îi cuprinse fața între palme și o sărută pe buze cu grijă, însă furia îi întuneca ochii.

– L-am implorat pe rege să se răzgândească, dar e hotărât. Însă ascultă-mă! Nu te pune în primejdie. Dacă nu găsești o cale să deschizi poarta, nu te teme, vom pătrunde prin altă parte și vom învinge, orice ar fi.

– Iar regele mă va numi trădătoare, spuse Fiona.

Myles scutură din cap.

– Amenință din obișnuință, dar va avea de-a face cu mine dacă se gândește să te acuze.

Fiona zâmbi la sfidarea înflăcărată a soțului ei. Își îndreptă privirea spre regele James, care era prea departe pentru a le auzi cuvintele șoptite.

– Ai rostit cuvinte trădătoare acum, bărbate. Poate că sângele meu blestemat de Sinclair își pune amprenta asupra ta.

Încercă să glumească pentru a-l liniști, dar el se încruntă și mai tare.

– Ai grijă cu Simon! Spui că nu are motiv să fie îngrijorat din pricina ta, dar are multe de ascuns, și s-ar putea să devină suspicios. Evită-l dacă poți!

– Simon mă crede o fată prostuță, căreia nu-i pasă deloc de politică. Dacă îi voi spune că te disprețuiesc, mă va crede. Ba chiar s-ar putea să se laude că face dreptate atacându-l pe rege.

Soțul ei oftă cu atâta putere, că îi răvăși părul.

– Evită-l, Fiona! Ai grijă de tine și de copilul meu! Mă auzi?

Ea se ridică pe vârfuri și depuse un sărut pe buzele lui. Nu avea să-l părăsească lăsându-l atât de îngrijorat.

– Nu te necăji, iubitule! Ai uitat ce curajoasă am fost în noaptea în care am fugit de tine? Știi că sunt foarte deșteaptă.

– Te-ai rătăcit în pădure și te-am prins. Asta chiar înseamnă deșteptăciune?

Ea zâmbi, deși nu părea un zâmbet sincer.

– M-am strecurat din patul tău fără nici un sunet, l-am păcălit pe Tavish cu o minciună și, dacă nu ar fi fost ploaia, aș fi ajuns mult mai departe.

Soțul ei înclină capul și se gândi un moment la asta.

– Ești pusă pe șotii. Poate că ar trebui să fiu îngrijorat de faptul că te revezi cu fratele tău trădător, la urma urmelor.

Asta o făcu să zâmbească fără rețineri, căci știa că glumea.

– Mă iubești? întrebă ea.

– Știi că da.

– Atunci, trebuie să ai încredere în mine și să-ți ții promisiunea.

El o trase mai aproape, strângând-o în brațe.

– Ce promisiune?

– Într-o zi, în dormitorul nostru de la Dempsey, mi-ai oferit o mie de sărutări. După ce se va încheia acest chin, vreau să mergem acasă și să le primesc pe toate.

Fiona trecu de porțile dărăpănate ale reședinței Sinclair călare pe îndrăgita ei iapă sură, cu inima duduindu-i în urechi. Era exact așa cum le lăsase, însă, cu toate acestea, totul părea schimbat, ca și când fiecare povârniș era mai abrupt, iar soarele arunca umbre mai contorsionate.

Nu trecuse de curtea interioară, când un tânăr slab se apropie. Îl cunoștea drept tânărul William.

– Lady Fiona? întrebă el surprins.

– Chiar eu. Ce mai faci, William?

Ochii lui priviră în jur înainte de a se opri asupra calului ei.

– Sunt bine, milady. Mulțumesc pentru întrebare. Luă frâiele și conduse calul spre un podium, astfel încât Fiona să poată descăleca. Iertați-mi îndrăzneala, milady, dar ce va duce la reședința Sinclair, și singură, pe deasupra?

– Aș întreba același lucru.

Vocea aceea veni din spate și o făcu să tremure. Era Simon. Strânse din pumni, dar, cu ceva efort, îi desfăcu.

Zgomotul din urechi se înteți. Se concentră asupra respirației, sperând că el nu avea să-i observe agitația. Forțându-se să fie

zâmbitoare, coborî de pe cal pe podium și apoi cele două trepte. Abia după ce atinse pământul avu încredere sa privească spre fratele ei.

– Am venit în vizită, în timp ce clanul Campbell se desfată la curte. Mi-e dor să-mi văd sora. E bine?

Simon se încruntă. Era mai masiv decât își amintea ea; mușchii de pe gâtul lui păreau și mai pronunțați.

– E bine. Unde sunt oștenii tăi? Doar nu ai venit singură? Privi spre poartă și puse mâna pe mânerul sabiei. Fiona trecu pe lângă el, îndreptându-se spre sala cea mare. I-am lăsat în sat, netrebnicii. Se gândesc să găsească niște fete dornice, deși le-am spus că nici o femeie Sinclair nu îi va primi. Își scoase o mănușă de călărie în timp ce înainta, sperând să pară nonșalantă, deși i se înmuiaseră picioarele.

Simon o urmă.

– Câți ostași sunt cu tine?

Se ocupă de cealaltă mănușă și continuă să înainteze.

– Ce? O, nu știu. Șase, poate? Încerc să nu acord atenție nici unuia dintre ei. Urcă repede treptele care duceau spre sală. Unde este Marg?

– Nu știu, mormăi Simon. Înaintă un pas și o prinse de braț, făcând-o să se oprească. Fiona, mi se pare ciudat că sosești aici fără veste și neînsoțită. Atât de neglijent este soțul tău?

Ea își lovi mănușile de palmă.

– Soțul meu – rosti cuvântul cu dispreț – este ocupat să se joace de-a politica în Edinburgh și nu are habar că sunt aici. Dempsey este un loc groaznic. Plin de Campbelli, știi. Nu vă voi ierta pe tine și pe John pentru că m-ați forțat să trăiesc în mijlocul lor. Își trase brațul din strânsoarea lui, se rugă să aibă putere și porni din nou. Unde este John, apropo? întrebă ea, încercând să-și imagineze cum ar suna Vivi în asemenea împrejurări. Am câteva mustrări pentru el, trebuie s-o spun. Fiona se opri după câțiva pași și se întoarse spre Simon când acesta nu răspunse. Ei bine? Când el o privi încruntat, măsurând-o, Fiona simți că o trec fiori pe șira spinării. Ce se întâmplă cu tine? întrebă ea.

– Nimic, spuse el în cele din urmă. Dar John nu este aici.

– Unde este? În sat?

El o privi încruntat încă un moment, apoi ridică din umerii aceia masivi.

– E plecat. Acum, dacă vrei să o vezi pe Margaret, atunci mergi, însă eu am lucruri importante de făcut. Nu am timp să fac pe gazda curtenitoare.

Ea se încruntă, asigurându-se că el o văzu.

– Nimeni nu se așteaptă să fii curtenitor, Simon. Dar aceasta este casa mea încă, și mă descurc singură.

Se întoarse, deși abia se mai ținea pe picioare. Avea să o lase în pace, așa că putea să le caute pe sora ei și pe Genevieve. Mai erau mai puțin de două ceasuri până la amurg. Nu avea mult timp.

Minutele se scurseră în vreme ce-și căuta sora. Nu mai fusese la reședința Sinclair de luni întregi, și toți cei pe lângă care trecea o opreau, vrând să o salute, însă nimeni nu părea să știe unde era Marg. Fiona era cordială cu toată lumea, căci nu voia să pară nerăbdătoare, dar timpul se scurgea ca apa printre degetele ei. În cele din urmă, dădu de Margaret, așezată pe o bancă sub o fereastră, în vechiul domnitor al Fionei. Stătea cu lucrul de mână în poală, fără să se fi atins de el.

Zâmbetul lui Margaret o încălzi ca o rază de soare. Fata sări de pe bancă, și Fiona o cuprinse în brațe, strângând-o cu căldură. Fu copleșită de bucurie și își sărută sora pe obraji.

– Marg, ce dor mi-a fost de tine! Nu poți să-ți imaginezi.

– Și mie de tine. Îngrozitor de tare. Este atât de diferit fără tine.

– Știu, scumpa mea. Știu. Îndepărtă părul blond de pe chipul surorii sale. M-am gândit la tine în fiecare zi. Dar trebuie să m-asculți acum. Am multe de spus, și unele lucruri sunt foarte serioase. Dar, înainte de toate, o cunoști pe servitoarea Genevieve?

– Da, lucrează la bucătărie. Dar de ce?

Ochii lui Margaret licăreau de curiozitate.

– Trebuie să o găsim și să ajungem în capelă. Îți explic totul după ce vom fi acolo.

Margaret înclină capul.

– Este o rugăminte ciudată. Nu mai putem să stăm un minut aici? De-abia ai sosit.

Fiona se duse la ușă și se uită pe hol. Nu era nimeni pe holul întunecat. Închise ușa, întorcându-se la Margaret.

– Știu că nu prea are sens și îmi pare rău să te împovărez atât de repede cu asta, dar frații noștri pun la cale un complot. Ai auzit despre planurile lor? întrebă Fiona.

Zâmbetul lui Margaret păli.

– Complot? Nu, dar par să exerseze des. Și John lipsește de săptămâni întregi.

Fiona încuviință din cap. Neliniștea ei crescu când observă lumina aurie a soarelui care se pregătea să apună. O trase pe sora ei spre ușă.

– Vino cu mine să o găsim pe Genevieve! Vă voi spune amândurora o poveste uimitoare după ce vom fi toate laolaltă. Dar, Marg, Simon nu trebuie să audă. Pune la cale ceva îngrozitor, și depinde de noi să îl oprim.

– Să-l oprim? Cum?

Marg alunecă pe podea. Fiona uitase de insistența surorii sale, dar, măcar de data asta, fata trebuia să aibă pur și simplu răbdare. O trase spre ușă.

– Răbdare, Margaret. Te rog, ai încredere în mine și fă cum îți spun! Înțelegi?

Margaret încuviință din cap și o urmă, însă chipul ei frumos era umbrit de șovăială. Fiona deschise ușa și ieși pe coridor, bucuroasă că nu era nimeni acolo. Ajunseră în sală și se îndreptară spre bucătărie. În jurul lor, membrii clanului Sinclair intrau și ieșeau, văzându-și de treburile zilnice. Era o zi obișnuită, la fel cum fusese ziua nunții ei.

Surorile ajunseră în bucătărie în câteva momente.

– O vezi? șopti Fiona.

– Acolo, aceea este Genevieve, zise Margaret și-i făcu semn discret.

Fiona o recunoscu pe văduva încântătoare al cărei soț murise într-un atac în urmă cu un an. Venise la reședința Sinclair cu doar câteva luni înainte de plecarea Fionei. Dar, când fata se întoarse, Fiona rămase fără suflare. Era minionă ca un elf, însă nu puteai să nu îi observi burta rotundă. Fiona își duse mâinile la pântec, solidară, căci era limpede că Genevieve era însărcinată, însă John nu-i spusese nimic. Numai bărbații erau în stare să omită asemenea detalii. În bucătărie nu erau prea mulți oameni. Cu toate acestea, era nevoie de discreție. Ea și Margaret se apropiară, ca și când nu ar fi avut un scop specific, dar, când Genevieve ridică privirea și le văzu, se opri din treabă, aparent surprinsă.

– Lady Fiona.

Ce frumoasă era Genevieve! Nu era de mirare că ochii lui John sclipiseră de drag când vorbise despre ea. Fiona zâmbi, sperând că fata avea să vadă un semn de prietenie în gestul ei.

– Tu ești Genevieve? întrebă ea, pentru a se asigura.

– Eu sunt, milady.

Făcu o reverență și încercă să își șteargă făina de pe șorț, fără succes.

– Am nevoie de tine. Trebuie să vii imediat.

Genevieve făcu ochii mari. Fiona se aplecă, aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nu o auzea nimeni altcineva.

– Am un mesaj de la John, șopti ea. Nu te teme!

Mergând repede, cele trei femei ajunseră la capelă, și Fiona aproape că se prăbuși de ușurare că nu îl întâlniseră pe Simon pe drum. Înăuntru, clădirea era întunecată și mirosea a covoare vechi de rogoz și a lumânări de seu. Fu izbită de contrast, căci grija afectuoasă pe care servitorii Campbell o arătau lăcașului lor de rugăciune se vedea. Locul trist în care se afla nu era binecuvântat cu un devotament similar. Poate că de aceea Dumnezeu nu venea niciodată aici.

Fiona privi in jur, cutremurându-se la gândul că l-ar putea întâlni pe părintele Bettney. Timpul petrecut departe nu îi îmblânzise sentimentele față de el. Avură noroc, căci nu se zărea nicăieri.

– Spune-mi, despre ce este vorba, Fiona? întrebă Marg, încrucișându-și brațele.

Părea că avusese destulă răbdare.

– Vino și îngenunchează cu mine! Dacă intră părintele Bettney, vreau să creadă că ne rugăm. Trebuie să vă explic lucrurile repede.

Se îndreptară spre altar, și îngenunche pe o bancă de rugăciune între celelalte două fete. Privi spre fereastra înaltă, uitându-se la soarele care apunea, și știu că trebuia să vorbească repede și să fie convingătoare.

Cât de iute putu, le șopti detaliile planului lui Simon și faptul că John se răzgândise. Nu omise nimic, căci, dacă le prezenta deschis situația, oricare din ele îi putea lua locul în cazul în care dădea cumva greș.

– John este în siguranță și în apropiere? șopti Genevieve, cu ochii licărind de lacrimi.

Fiona încuviință din cap.

– Arde de nerăbdare să te vadă.

Fața încordată a servitoarei se relaxă puțin, deși tensiunea continua să radieze din ființa ei și din mâna pe care și-o pusese pe pântec.

Fără să vrea, Fiona făcu la fel, ca și când ar fi vrut să se asigure că și pruncul ei era în siguranță.

Genevieve văzu mișcarea și zâmbi.

– Și tu, milady?

Fiona încuviință din cap, dar Margaret nu le acorda atenție, încă zguduită de celelalte știri.

– Nu înțeleg, spuse ea. John a fost un Campbell în tot acest timp? Și acum intenționează să ne trădeze? Suntem încă familia lui.

Îi tremura vocea, și Fiona o prinse de mână.

– Suntem familia lui John, Marg, și Simon la fel. Și aș face orice pentru a schimba asta dacă aș putea, dar frații noștri s-au așezat în tabere opuse față de Coroană. Unul din ei va pierde. Nu mai putem evita acest fapt. Eu sunt de partea lui John, nu doar pentru că alegerea lui e mai sigură și va aduce bunăstare clanului nostru, ci și pentru că este de partea binelui. Simon nu urmărește decât să ucidă și să se răzbune. John dorește să facă pace cu regele nostru.

– Ești sigură? Poate că neamul Campbell te face să crezi asta. Ei sunt dușmanii, știi doar, spuse Margaret.

Fiona își cuprinse sora cu un braț pe după umeri și o strânse.

– Scumpo. Mândria bărbaților este dușmanul. Suntem victimele ei, nimic altceva. Deși Margaret părea a se îndoi încă, Fiona nu mai avea timp să o convingă. Ascultă, trebuie să intru în pasaj și să deschid porțile. Vrei să vii cu mine și să ții torța? Genevieve poate sta de pază, în caz că intră cineva în capelă. Nu putem da greș.

Myles, cu John arătându-i drumul, îi conducea pe oștenii regelui pe țărmul stâncos, până când ajunseră la intrarea exterioară a pasajului. Veniseră pe jos și lăsaseră caii cu regele, așa că înaintau cu greu. Dar în cele din urmă o găsiră, ascunsă printre pietre uriașe și acoperite de crengi groase, care păreau să fi crescut acolo dintotdeauna. John își scoase sabia și lovi lemnul gros, iar metalul se izbi de stâncă.

– Încet, spuse Myles, altfel ne vor auzi.

Nu avea încredere deplină în John, chiar dacă era fratele Fionei – sau, de fapt, chiar al lui. Dar acum se părea că trebuia să lucreze împreună. Myles ridică ramura, și John lovi cu sabia astfel încât să nu atingă stânca, ci doar lemnul. Creanga se rupse în două, și ei trecură la următoarea.

– Vezi să nu mă tai din greșeală, îl avertiză Myles.

John ridică dintr-o sprânceană, ca și când ar fi vrut să spună că nu ar fi deloc accidental. Poate că nici fratele lui nu avea încredere în el prea mult.

Soarele apuse până când retezară ei crengile rămase. În cele din urmă, intrarea era liberă, iar Myles sări înainte trăgând de mâner. Ușa era încuiată. Spera că Fiona avea să reușească. Neavând altceva de făcut în afară de a aștepta, Myles le spuse bărbaților să stea și să se odihnească, așa că se așezară cu toții pe stânci.

– Câte porți sunt în pasaj? îl întrebă Myles pe John după un moment.

– Trei. Cea de-aici, una la intrarea de lângă sacristie și una cam la jumătatea distanței dintre acestea. Sunt cam două sute de pași de aici până în celălalt capăt. Dacă m-aș fi gândit, aș fi descuiat porțile înainte să vin la Dempsey. A fost o neglijență nesăbuită. Fiona nu ar mai fi fost nevoită să se ocupe de asta.

– Pare să facă față, răspunse Myles, deși răsuflă precipitat gândindu-se la ea și la pruncul lor între zidurile acelea.

John îl privi.

– Poate face față oricărei provocări. Dar nu ar fi trebuit să îi îngădui lui Simon să o forțeze să se căsătorească. Am dezamăgit-o cu asta.

Myles tresări la sugestia că nu era un soț bun, dar John continuă:

– Dar se pare că vă potriviți. Cred că ține la tine.

– Ne potrivim. Și ține la mine, într-adevăr.

John îl privi cu seriozitate.

– Și tu ții la ea?

– Da. Putea spune mai mult în privința aceasta, dar nu era momentul potrivit.

– Atunci, să-i fii credincios. Mai credincios decât a fost tatăl nostru soției sale.

Cuvintele fuseseră rostite cu blândețe, dar Myles simți înțepătura nemulțumirii lui John. Probabil nu e ușor să afli că ești bastard. Iar Myles se luptase el însuși cu dezamăgirea pe care o simțise auzind mărturisirea contelui. Crezuse că tatăl său era mai presus de asemenea lucruri, că avea o judecată și o purtare impecabile. Dar se părea că până și căpetenia clanului Campbell avea slăbiciuni omenești.

– Ce opțiuni avem dacă nu reușim să intrăm pe aici? întrebă Myles, concentrându-se asupra problemei cu care se confruntau.

– Opțiuni? repetă John.

– Da, dacă Fiona nu poate deschide porțile, cum altfel putem intra? În afară de poarta principală, desigur.

John privi spre reședința Sinclair, deși nu se putea vedea mare lucru din locul în care se aflau.

– Există un punct vulnerabil în zidul de nord. Este pe jumătate prăbușit, și poate că ar putea fi escaladat. Nu pot spune cu certitudine. Poate că a fost reparat cât am fost plecat. Dar Fiona nu va da greș. Atâta timp cât va trece de Simon, totul va fi bine.

Cuvintele lui erau destul de încrezătoare, dar tonul sugera că încerca să se convingă pe sine de acest lucru. Myles întinse mâna și mai încercă o dată ușa.

– Poate că ar trebui să încercăm să spargem broasca din partea aceasta. Am câștiga timp dacă Fiona întârzie.

John încuviință, și se apucară de treabă.

– Nu va da greș, spuse John din nou, dar știau amândoi că era posibil să se întâmple asta.

Capitolul 41

– Intrarea în pasaj este în spatele sacristiei, șopti Fiona, încercând să-și ascundă tremurul din voce. John a spus că cheile ar trebui să fie într-un borcan lângă ușă. Margaret, vom căuta în timp ce Genevieve stă de pază în capelă.

– Dacă văd pe cineva? întrebă Genevieve cu mâinile încrucișate peste piept.

Fiona nu avea un răspuns folositor.

– Distrage-l cum poți. Și vorbește tare. Te voi anunța când intrăm în pasaj. Se întoarse spre sacristie și simți un fior de groază pe coloană. Tunelul acela fusese un loc al fantomelor și al fricii pe când era mică, și, adevărul fie spus, simțea același lucru și acum. Singurul lucru salvator era faptul că Myles o aștepta la celălalt capăt.

Trecu repede împreună cu Margaret pe lângă altarul înălțat și intră în încăperea din spatele acesteia. Era întuneric, nu erau ferestre și un iz de mosc satura aerul dinăuntru. Fiona găsi o mică torță pe podea. Era prăfuită și, după ce o aprinse, dădu o lumină chioară, dar

nu se gândise să aducă alta, așa că avea să se folosească de puțina lumină pe care i-o putea oferi aceasta.

O ridică în sacristie. Umbrele dansau pe pereții cenușii de piatră ai micii încăperi, dând la iveală dulapuri așezate la rând și veșmintele preotului atârnate într-un cârlig. Îi trecu prin minte gândul la scrisori secrete de dragoste, cele scrise de Cedric și ascunse de mama ei, dar îl alungă pe cât de repede îi venise. Preotul Sinclair era un om posomorât, care nu ar fi luat parte la așa ceva. Dacă mama ei ascunsese scrisorile, cu siguranță se aflau în altă parte.

O cuprinse grija și oftă. Auzind-o, Margaret își strecură mâna într-a ei.

– Ce facem acum? șopti sora ei.

Fiona se uită spre ea și îi întâlni privirea, căci, în lunile în care fuseseră despărțite, Margaret crescuse și era aproape la fel de înaltă ca Fiona. Bess avusese dreptate. Nu mai era un copil.

– Trebuie să găsim cheile. Intrarea este în spatele acelui covor.

Arătă spre zidul opus, spre o tapițerie tocită și mâncată de molii. Se îndreptă spre ea și împinse țesătura ușor într-o parte, dând la iveală o ușă mică, dar stinghia roasă de vreme de care era atârnată pârâi și pocni, și deodată tapiseria se prăbuși la pământ. Fionei i se strânse stomacul, căci acum oricine ar fi pătruns în încăpere și-ar fi dat seama că intrase cineva acolo. Dar nu avea ce face. Misiunea începuse, și trebuia să continue să înainteze.

Trase de mâner, și ușa scârțâi când o împinse, dar nu opuse rezistență.

Poate că nu avea să fie atât de dificil, la urma urmelor. Dar dinaintea ei se întindea intrarea, întunecată și amenințătoare. Nasul îi fu asaltat de un miros de mucegai. O pânză de păianjen pluti spre ea. Tunelul nu mai fusese folosit de ceva vreme – cel puțin nu de cineva cu două picioare.

– Le-am găsit, șopti Margaret, exact unde a spus John că vor fi. Se dusese spre colțul unde se aflau câteva borcane și coșul. Ridică mâna și îi arătă cheile. Sunt grele.

Grele precum teama Fionei, fără îndoială. Le luă din mâna surorii sale.

– Te-ai mișcat repede, Margaret. Mulțumesc. Dar ar fi bine să ne grăbim. Îi voi spune lui Gen...

Comentariul Fionei fu întrerupt de vocea lui Genevieve.

– O, bună seara, părinte.

Dumnezeule mare, venise părintele Bettney. Fiona ascunse torța în colț, apoi se duse să arunce o privire în capelă. Era acolo, îndreptându-se spre servitoare, cu încruntătura omniprezentă pe chip.

– Ce faci aici, fato?

Genevieve îngenunche din nou pe bancă.

– Mă rog, părinte. Vrei să mi te alături, te rog?

Ochiul preotului tresări.

– Se face târziu. Du-te și roagă-te în altă parte!

– Dar, părinte... Se opri și răsuflă tremurător. Privirea i se îndreptă spre ușa sacristiei înainte să se întoarcă la el. Mama zace pe patul de moarte. Trebuie să mă rog pentru sufletul ei, și nu este acesta cel mai sfânt loc?

Fiona făcu semnul crucii din spatele ușii sacristiei. Să minți un preot, mai ales unul atât de aspru precum acesta, nu era de bine pentru misiunea lor.

– Dacă zace pe patul de moarte, ar trebui să fii alături de ea. Dă-i drumul acum! Du-te înapoi în sat!

Fiona văzu indecizia pe chipul lui Genevieve, și gândurile i se zbăteau în minte. Ce să facă? Să fugă în tunel și să spere că preotul nu avea să observe? Sau să iasă și să-l distragă, sperând că avea să le lase în pace? Frica îi paraliză membrele, făcând-o să respire greu. Se uită spre Margaret. Fata era lipită de perete, cu ochii mari în semiîntuneric.

– Te rog, părinte, spuse Genevieve. Cu siguranță, Dumnezeu va pleca urechea mai degrabă la rugăciunile tale decât la ale mele. Roagă-te cu mine pentru câteva momente. Apoi mă voi putea întoarce la mama, știind că am făcut tot ce-a ținut de mine.

Timpul se scurgea. Noaptea avea să se lase dintr-o clipă în alta. Fiona trebuia să acționeze. În câteva clipe, bărbații aveau să fie la poartă. Nu îi putea dezamăgi. Întinse mâna și luă torța, strângând cheile în palmă.

– Grăbește-te, îi șopti surorii ei. Nu îl mai poate reține prea mult pe preot.

Înaintă repede, dar cu prudență, spre intrarea tunelului și pătrunse înăuntru. Margaret ezită doar un moment, apoi trecu pragul, pe urmele Fionei. Întinse mâna și închise ușa. Cu puțin noroc, era posibil ca preotul să creadă că tapiseria căzuse singură.

Torța de-abia pâlpâia. Nu vedeau decât la câțiva centimetri înaintea lor. Fiona încerca din răsputeri să nu-și închipuie nenumăratele

creaturi fugind din calea luminii. Simți o pânză de păianjen atingându-i fața, ca mâna unei fantome.

– Vom fi bine, Margaret. Nu e nimic aici în afară de umbre și de câțiva păianjeni. O mințise pe sora ei. Se ruga în tăcere să găsească mai mult curaj. Îi bătea inima ca unui iepure, atât de tare, încât abia putea respira. Totuși, făcu pas după pas, și înaintară. Dar nu trecu decât un moment până când ușa se deschise, și părintele Bettney strigă în urma lor.

– Tu, de colo! izbucni vocea preotului, răsunând ca tunetul. Ieși afară imediat! Nu ai ce căuta în acest pasaj.

Umbra lui părea amenințătoare pe fundalul luminii chioare din sacristie. Silueta lui subțire umplea cadrul ușii ca un copac lipsit de frunze. Frica și frustrarea se izbeau în interiorul Fionei.

Ce se întâmplase cu Genevieve? Nu se vedea nici urmă de ea.

– Părinte Bettney, eu sunt, Fiona.

Ridică torța în dreptul feței.

– Fiona? Încruntătura lui se adânci. Înaintă câțiva pași și o apucă de încheietură. Am auzit că te-ai întors. Dar nu ai ce căuta în acest tunel.

Încercă să-și desprindă mâna, dar strânsoarea lui era de fier. Iute, o trase în sacristie, și Margaret o urmă. Ce puneți la cale? întrebă el, aruncând priviri încruntate de la una la alta. Semnele de vărsat de pe obrajii lui erau în contrast cu îmbujorarea care îi cuprinsese fața.

Mintea Fionei era goală, și, în panica momentului, nu se putea gândi la nici o poveste, în afară de adevăr. Era singura ei speranță de a intra înapoi în tunel la timp.

– Sunt într-o misiune vitală, părinte. Te rog, înțelege, este necesar să deschid porțile pasajului.

– De ce? întrebă el șuierător.

Dumnezeu să le salveze, nu avea timp de explicații! Dar sigur un slujitor al Domnului, chiar și unul atât de rău ca acesta, ar fi de partea salvării vieților.

– Știi despre planurile lui Simon? Să lupte cu regele?

El miji ochii.

– Și de aș ști, ce te privește pe tine?

– Vom pierde războiul, părinte. Bunii și curajoșii noștri oșteni vor pieri. Dar oamenii din clanul Campbell așteaptă să intre în reședința Sinclair. Dacă îi lăsăm să-l ia pe Simon, nu va fi vărsat deloc sânge de Sinclair.

Fața preotului se înroși deodată. Cuvintele îi țâșniră de pe buze, împroșcând salivă.

– Fată proastă! Ce ai făcut? Vrei să lași dușmanii să intre?

Izbucni furios, copleșind-o cu intensitatea furiei. Margaret se ascunse în spatele Fionei, care întinse mâinile pentru a-l domoli pe preotul mânios.

– Nu sunt dușmanii noștri, părinte. E un mare sacrificiu să-l predăm pe Simon. Mi se frânge inima din pricina asta. Dar, dacă o facem, armistițiul va rămâne valabil, și clanul Sinclair își va recăpăta locul de drept printre marile familii ale Scoției. Regele a promis.

– Minciuni! Nimic altceva decât minciuni, fată nesăbuită ce ești! I-am avertizat pe frații tăi că Cedric Campbell te va face să devii una de-a lor. La fel cum a făcut cu mama ta. Scuipă pe podea, ca și cum numele ei i-ar fi lăsat gust de fiere în gură.

Fionei îi înghețǎ sângele în vene.

– Ce știi despre Cedric Campbell și mama?

Pe fața lui apărură broboane de sudoare, care i se prelingeau ca un pârâiaș în cutele obrajilor.

– Știu că folosea pasajul acesta pentru a se întâlni cu el, târfa vicleană! Vocea lui săgetă aerul, atât de stridentă, că ar fi putut să spintece tot ce-i ieșea în cale. Întinse mâna și îi luă cheile, aruncându-le într-un colț.

Temerile Fionei sporiră când auzi acuzațiile lui.

– Mama nu a fost o târfă.

Disprețul deformă expresia preotului; ochii îi ardeau.

– Știu eu mai bine. Din când în când, traversa tunelul acesta pentru a se culca cu el. I-am văzut, împerechindu-se ca animalele în pădure. Margaret răsufla precipitat în urechea Fionei, iar preotul continua să vorbească. Furia lui creștea cu fiecare cuvânt. Mama ta a comis adulterul! O ușuratică necredincioasă! Își flutură degetul strâmb pe sub nasurile lor, vorbind iute și furios. Nu avea pic de loialitate față de soțul și față de clanul ei! Și tu, se pare, ești făcută din aceeași stambă murdară.

În timp ce el tuna și fulgera, în mintea Fionei se contură treptat un gând, precum chiciura ce se întinde încet pe geam. Preotul fusese cel care o văzuse ultimul pe mama ei. El îi cărase trupul în sală în ziua în care murise.

– Tu ai fost?

Răsuflând greu, Fiona de-abia putea rosti cuvintele. Părintele Bettney rânji, un dement prins în nebunia sa, făcând mișcări bruște. Făcu spume la colțurile gurii în timp ce vorbi:

– Nu avea pic de rușine! Nici o remușcare. Flutură din pumn, iar cuvintele lui șuierară în aerul uscat.

Fiona simți răsuflarea precipitată a lui Margaret în ceafă.

– O asemenea imoralitate cerea purificare. I-am dat toate șansele să se spovedească, dar nu voia să se căiască. Mi-a râs în față și m-a făcut prost. Până când am dus-o la apă. Se răsuci spre ele, cu o expresie frenetică de triumf și certitudine. Atunci, mi-a implorat iertarea.

– La apă?

Fiona simți că i se face rău, dar alungă senzația. O prinse pe Margaret de mână. Sora ei se lipi de ea, și o simți tremurând.

– Aislinn Sinclair și-a pângărit sufletul cu cel mai grav păcat, dar binecuvântarea mea i-a redat puritatea. Eu i-am ucis demonii poftei carnale. Rugăciunile și intervenția mea sunt cele care i-au îngăduit să moară fără păcat.

Fionei îi amorțise limba, și de-abia își găsea cuvintele. Se forță să le rostească, sigură de acum de răspunsul lui:

– Tu ai ucis-o.

Preotul pufni, un râset înecat, de om dement.

– Am salvat-o! Am botezat-o în pârâul acela, ca sufletul ei să poată fi liber în împărăția raiului! Dacă nu aș fi fost eu, ar arde în focurile Gheenei!

Pe Fiona o ardea gâtul auzindu-i mărturisirea lăudăroasă.

– A fost o crimă, monstru nemernic! Nimic altceva! Pe tine te va pedepsi Dumnezeu.

Îl împinse, nepăsându-i de pericol. El se răsuci, izbind-o de perete. Capul ei se lovi de piatră. Impactul o lăsă fără respirație. Amețită, dar hotărâtă, încercă să se ridice. Margaret dădu fuga lângă ea, dar preotul o doborî și se urcă deasupra Fionei.

– Văd că te-au transformat într-o târfă Campbell și pe tine.

Vocea lui era răgușită, înflăcărată și aspră. Avea ochii sticloși de furie, îmbătat de ideea lui deformată de moralitate.

Pe Fiona o cuprinse groaza, apăsătoare și neagră ca moartea însăși. Margaret se ridică încet, privind dinspre Fiona spre ușă, în timp ce în curte se auzea larmă. Din toate direcțiile, pătrunseră strigăte în capelă.

Preotul se aplecă, iar respirația lui fetidă pluti deasupra feței Fionei.

– Dacă ticăloșii de Campbelli vor pătrunde pe porțile noastre, sufletele tuturor morților Sinclair te vor blestema. Tu ne-ai adus aici!

Larma deveni mai puternică. Fiona nu-și dădea seama cine striga, nici de unde veneau strigătele, dar se rugă ca oamenii regelui să fi intrat. Preotul o prinse de bărbie și o strânse cu o mână osoasă.

– Ești la fel de nemernică precum mama ta, cățea trădătoare!

Se întinse în spate și luă torța cu mâna cealaltă. Cu o mișcare rapidă, o aruncă pe tapiseria prăbușită la pământ. Țesătura veche se aprinse într-o secundă și fu cuprinsă de flăcări. Margaret țipă și sări să o stingă, dar părintele Bettney se ridică și o plesni cu putere, doborând-o din nou.

Fiona se trase de lângă foc, dar se gândi să se apropie de Margaret. Frica înlocui furia. Preotul intenționa să le ucidă pe amândouă, și nimeni nu avea să le salveze, căci Fiona dăduse greș în misiunea ei. Iar pruncul ei urma să piară laolaltă cu ele.

Strigătele de afară se auziră mai clar, mai aproape și mai precipitate. Preotul aruncă o privire spre capelă. Se întoarse și luă cheile de pe podea, iar privirea lui plină de ură se îndreptă spre Fiona. Aproape că îi stătu inima în loc. Nu putea respira sau cere ajutorul. Și unde era Genevieve?

El luă veșmintele preoțești de pe perete și le aruncă în foc.

– Se cuvine, cred, să muriți în flăcări.

Ieși din sacristie și trânti ușa. Scârțâitul cheii în încuietoarea metalică zgârie aerul. Ceva greu izbi lemnul, iar Fiona se întrebă dacă răsturnase altarul peste ușă. Încăperea se umplu de fum când se aprinseră veșmintele. Sări de la locul ei și se împinse cu toată puterea în ușă. Nu se clinti. Erau prizoniere.

– Ar fi trebuit să fi ajuns la noi până acum, spuse John, ridicându-se să privească spre reședința Sinclair.

Se chinuiau cu încuietoarea de o oră, dar degeaba. Ușa stătea neclintită, și nu înaintaseră câtuși de puțin spre capelă.

Agitația lui Myles crescu, devenind tot mai îngrijorat odată cu lăsarea serii.

– Nu mai putem aștepta. Regele va ataca poarta principală în curând. Du-ne în locul unde am putea să sărim peste zid.

Le făcu semn oștenilor. În câteva secunde, săriră toți în picioare și o luară la fugă spre reședința Sinclair.

– Aici este, le arătă John în timp ce alergau. Vezi locul acela mai jos decât restul?

Myles de-abia distingea prin umbra amurgului, dar zări o gaură în zidul de piatră. Alergară până când ajunseră la cel mai apropiat colț al fortăreței, iar apoi înaintară în tăcere de-a lungul zidului. Nu se auzeau strigăte de alarmă, iar Myles îi mulțumi lui Dumnezeu că înaintaseră până acolo. Continuară până ajunseră exact sub partea prăbușită a zidului de apărare.

– Ce se află exact de partea cealaltă? îl întrebă Myles pe John.

– Grânarul. Câțiva dintre noi putem urca pe acoperiș și putem aștepta acolo până îi auzim pe ostașii regelui la poartă, răspunse John.

Myles se uită la zid. Nu aveau cum să urce toți și să treacă dincolo, dar, stând pe umerii unuia dintre ei, câțiva ar putea să-l escaladeze. Ceilalți vor trebui să se întoarcă la poartă și să pătrundă odată cu regele. Nu era ușor cu armele lor și cu dorința de a nu fi descoperiți, dar, după câteva încercări, șase dintre ei li se alăturară lui John și Myles pe acoperișul grânarului. Myles se uită prin curte. Nu părea nimic suspect și nu se vedeau bărbați gata de luptă. Poate că Fiona nu reușise să deschidă poarta, dar era limpede că membrii clanului Sinclair nu aveau habar ce avea să urmeze.

Se auzi sunet de copite, atât de slab, că Myles nu era sigur că nu i se păruse. Dar curând se iscă larmă și se auzi o izbitură în poarta de lemn.

– E timpul! strigă Myles. Sărise de pe grânar și se îndrepta rapid spre sală. Izbucni haosul, și aerul se umplu de strigăte, în timp ce bărbații Sinclair alergau de colo-colo, neînarmați și nepregătiți, căci cine s-ar fi obosit să atace o dărăpănătură ca asta?

Curtea se umplu de străjeri ai regelui călare și de încă o sută de oameni pedeștri. Aerul vibra de zăngănitul săbiilor și de strigătele furioase ale bărbaților.

– Trebuie să-l găsim pe Simon! strigă Myles.

– Vezi în sală, răspunse John pe deasupra zăngănitului metalic. Pe aici!

John îl trase pe Myles înapoi, lipindu-se de zid. Se mișcară la unison, fără a fi atacați de nimeni, căci toți bărbații Sinclair cu arme

se îndreptară spre poartă să se lupte cu oamenii regelui, în timp ce John și Myles înaintară în tăcere pe după zid.

– Aici, prin bucătărie. John îl împinse pe lângă o ușă, printre strigătele stridente ale servitoarelor. Alergând pe lângă mese și sobă, John strigă la ele: Nu vă alarmați! Rămâneți ascunse, și totul va fi bine. Dacă vă vedeți bărbații, spuneți-le să se predea. Înaintară, trecând pe lângă alte servitoare speriate, care fugeau de colo-colo. John o opri pe una dintre ele. Bertrice! L-ai văzut pe fratele meu?

Ea făcu ochii mari, ca și când ar fi văzut o fantomă.

– Alerga spre curte când s-au auzit primele strigăte. Credeam că sunteți în Londra.

– M-am întors. Acum mergi în bucătărie și așteaptă acolo.

Myles îl urmă pe John îndeaproape, și traversară sala cea mare în fugă, îndreptându-se spre ușă și coborând treptele. Acolo, John se opri un moment, privind scena. Dinaintea lor se desfășura un măcel: bărbații se luptau în toate colțurile curții, unii cu săbii, dar la fel de mulți apărându-se cu torțe și furci.

– Îl vezi? întrebă Myles.

John avea chipul încordat, iar Myles fu cuprins de compasiune. Nu erau rudele de sânge ale lui John, dar fuseseră singura familie pe care o cunoscuse vreodată. Dacă ar fi fost în locul lui John, poate că nu ar fi fost atât de curajos.

– John, strigă o voce firavă.

Se întoarseră amândoi.

Era Genevieve, făcând cu mâna de pe treptele din spate. Avea rochia sfâșiată și îi curgea sânge din colțul gurii.

– Genevieve! John alergă pe trepte spre servitoare, iar Myles îl urmă.

– John, strigă ea, vino repede! Preotul este cu Fiona și cu Margaret în capelă.

John o îmbrățișă cu o mână și îi șterse sângele cu cealaltă.

– E în regulă, Gen. Mergi și stai cu ele! Vei fi în siguranță acolo, și, când se va termina lupta, voi veni să te găsesc.

Ea îl trase disperată de braț.

– Nu! Nu, nu înțelegi. Preotul a ucis-o pe mama ta. L-am auzit spunând-o, iar acum vrea să incendieze capela, cu ele înăuntru!

Frica, mai arzătoare decât soarele, îl asaltă pe Myles. Fără vreo vorbă, el și John porniră spre capelă. Myles își simțea picioarele de plumb. Se mișcau prea încet. Chiar în clipa aceea, Myles vedea fumul

ițindu-se pe sub ferestre, și se forță să alerge mai repede. Regele îi poruncise să îl prindă pe Simon cu orice preț, dar viața Fionei era mai importantă.

Ajunseră la ușă și o deschiseră, cu Genevieve în urma lor. Izul de fum era puternic, dar doar un firicel se zărea în capelă. Myles rosti o scurtă rugăciune, recunoscător. Nu ajunseseră prea târziu.

Dar strigătul lui Genevieve îi alungă ușurarea.

– Sunt în sacristie!

Îi urmări privirea, și îi sări inima din piept din nou, căci pe sub ușa sacristiei ieșeau tentacule groase de fum negru. La baza ușii, altarul era înclinat într-o rână, blocând calea.

– Am încercat să mut altarul, dar era prea greu, suspină Genevieve.

Bărbații se repeziră într-acolo, opintindu-se când împinseră altarul. Myles învârti mânerul, dar ușa era încuiată. Bătu în ușă.

– Fiona! strigă el. Suntem aici!

– Myles? se auzi strigătul ei înăbușit. Tușea, laolaltă cu Margaret. Grăbește-te, te rog!

Nu pierise. Încă putea să o salveze. Avea să o scoată din încăperea aceea și dacă trebuia să treacă prin zidurile de piatră cu propriul trup.

John scoase sabia și, cu mânerul, sparse încuietoarea. Fu nevoie de zece lovituri, dar în cele din urmă cedă. Myles deschise ușa sacristiei. Fumul, des și înțepător, năvăli asupra lor ca un monstru. Flăcările se întindeau într-o parte a cămăruței, dar Myles intră, nepăsându-i de primejdie.

Imediat după ușă, le găsi pe Fiona și pe sora ei, ghemuite pe podea. Tușeau și plângeau. Slavă Cerului! O ridică pe Fiona în brațe și o scoase iute din încăpere. John veni în urma lui și o luă pe Margaret. Le duseră pe culoar și le așezară pe strana cea mai apropiată de ușă, unde intra aer mai proaspăt. Deși avea fața pătată de funingine și de lacrimi, soția lui era teafără și nevătămată. Flăcările nu ajunseseră la ea. El se simți copleșit de bucurie.

– Unde este preotul? gâfâi Fiona. Trebuie să îl găsești. El a ucis-o pe mama.

– Voia să ne omoare și pe noi, suspină Margaret, iar lacrimile i se scurgeau din ochii roșii.

– Ar fi trebuit să știu. John își plecă ușor capul, ca și când ar fi fost doar vina lui. Cum de nu ne-am dat seama?

– Nu v-ați dat seama pentru că erați nesăbuiți! Orbiți de păcatele mamei voastre! strigă părintele Bettney din ușa capelei.

Myles scoase sabia în timp ce preotul înainta spre ei cu un pumnal încovoiat. Iar lângă el erau Simon și o duzină de bărbați Sinclair.

Plămânii Fionei se blocară din nou, deși se goliseră în sfârșit de fum. Însă fumul fusese înlocuit de frică. Erau în minoritate, prizonieri, din nou, în capelă. Ochii lui Simon erau arzători, țintuindu-l pe John ca fierul încins. Ura lui pulsa în aer. John rămase neclintit, dar, când duse mâna la sabie, nu găsi nimic. O lăsase jos când o ridicase pe Margaret, iar acum era neînarmat.

Simon scuipă pe podea, cu sabia scoasă și pregătită.

– Nu văd nesăbuiți ! Doar trădători. Iar tu, John, ești cel mai mare dintre ei. Vrei să zici că te consideri fiul lui Hugh Sinclair?

Fumul înțepător se răspândea din sacristia incendiată, în valuri înecăcioase. Lemnul de deasupra încăperii începu să șuiere și să trosnească. Și, într-o fracțiune de secundă, Fiona văzu că disperarea lui John se transformă în încredere tăcută.

– Nu, răspunse el calm. Mă consider fiul lui Cedric Campbell.

Ochii furioși ai lui Simon se făcură mari, apoi din ei nu mai rămaseră decât două fante. Oștenii Sinclair din jurul lui murmurară surprinși.

– Tu! Știam! Părintele Bettney gâfâia, arătând cu degetul strâmb spre John. Ești plodul care a ieșit din legătura lor păcătoasă.

Simon mai făcu un pas și ridică sabia amenințător.

– Ce spui?

Soțul Fionei se apropie de John, cu arma ridicată, iar Fionei îi stătu inima în loc.

– Cum ai auzit, spuse John ridicând sfidător din bărbie. Cedric Campbell este tatăl meu, așa că sunt de partea lui. Dar, înainte să fluturi sabia aceea spre mine, să știi asta: regele deține documentul cu semnăturile tuturor căpeteniilor din Ținuturile Înalte care au jurat să-l ucidă. Fiecare dintre ei va fi arestat, și vom fi cu toții pedepsiți după cum va considera de cuviință. Dacă ne cruți, s-ar putea să te cruțe la rândul său. Îl voi implora să te lase în viață. Dar, dacă murim, vei muri și tu.

Myles se apropie, continuând să-și îndrepte sabia spre Simon. Doi frați Campbell împotriva unui Sinclair. Simon se frecă pe falcă, privind iute de la unul la altul. Fumul devenea din ce în ce mai înțepător. Tavanul de lemn începu să ardă mocnit.

– Ucide-l, strigă preotul. E un fiu de curvă și un trădător. Te va lăsa fără reședința Sinclair!

– Taci! strigă Simon. Lasă-mă să mă gândesc!

Preotul dement scoase un strigăt animalic. Îl împinse pe Simon în lături și țâșni înainte, țintind pumnalul direct spre inima lui John.

Fiona țipă. Soțul ei păși în fața lui John, dându-l deoparte, și își înfipse sabia adânc în pântecul părintelui Bettney. Oțelul pătrunse în carne, iar agonia preotului care bolborosea surprins făcu stomacul Fionei să se întoarcă de repulsie. Myles răsuci sabia, ridicând-o spre coastele preotului; apoi, cu piciorul, îl împinse pe acesta care se zbătea, scoțând lama însângerată. Părintele Bettney își duse mâna la rană. Sângele țâșni, împroșcând câteva picături pe obrazul lui Margaret, iar preotul se prăbuși la pământ.

Simon sări, atacându-l pe soțul ei, care îi pară lovitura. Într-o clipă, se auziră strigăte la intrare. O duzină de bărbați sau mai mulți, îmbrăcați în culorile regale, dădură năvală în capelă. Regele era în fruntea lor.

Fiona strigă din nou și le trase pe sora ei și pe Genevieve deoparte. Cele trei se lipiră de perete, iar bătălia începu fără zăbavă. Perdeaua de fum se îngroșa în timp ce bărbații își învârteau săbiile sau împărțeau pumni și împlântau pumnale.

Fiona căută o ieșire, dar nu era ușor de ajuns la ușă din locul în care se aflau. Și, adevărul fie spus, chiar dacă ar fi fost, Fiona nu era sigură că își putea desprinde privirea.

Oțelul zăngănea în mormăielile bărbaților, ale căror săbii se ridicau și cădeau; în toată această larmă, Margaret plângea încet, iar lemnul altarului trosnea în vreme ce era cuprins de flăcări. Fiona își strânse sora în brațe și îi șterse sângele cu mâneca murdară de funingine. Genevieve se lipi de ele, fără a-și lua privirea de la John.

Într-o parte, frații Fionei luptau și ei, cu chipurile congestionate, încordați și furioși. Mânia îi transformase în cei mai aprigi dușmani. Fionei i se frânse inima văzându-i luptând unul împotriva celuilalt.

– Cedează, și vei trăi și mâine, spuse John, îndreptând o lovitură spre umărul lui Simon. Voi implora clemență în numele tău.

Simon fandă și se feri.

– Încă o zi sub conducerea lui James? Mai bine mor, bastard jegos! Cum mi-ai putut face asta?

Lovi, dar rată.

– Ție? strigă John. Nu te-ai sinchisit că o sacrifici pe Fiona. Nu e nici o diferență.

Se luptară în cerc, mișcându-se în jurul stranelor și al băncilor de îngenuncheat și apropiindu-se tot mai mult de femei. Fiona căută o armă în jur. Avea să se avânte în luptă și să-i pună capăt. Luă un sfeșnic din cârligul de pe perete.

– Fiona nu e decât o fată, strigă el. Tu erai fratele meu.

Atacă, tăindu-l pe John pe braț. John tresări și își duse mâna la rană, cât pe ce să alunece și să cadă. Simon zâmbi malefic, simțind că avea să iasă triumfător. Se repezi cu toată forța spre pieptul lui John. Genevieve țipă și încercă să sară înainte, dar Fiona o ținu și văzu că lovitura nu-și atinse ținta. Pe chipul lui Simon se citea brusc uimirea. Arma sa căzu zăngănind pe podea, și el își duse mâna la piept. Printre degete, se iți vârful sabiei ieșindu-i dintre coaste.

Fusese lovit din spate.

Regele apăru, respirând precipitat, având un zâmbet victorios pe față.

– O fi fost fratele tău, trădător ticălos. Dar eu sunt regele tău.

Bătălia se încheiase. Simon și preotul zăceau morți pe dușumea, laolaltă cu mult prea mulți oșteni buni și loiali. Fiona își șterse o lacrimă de pe obraz și cercetă fețele celor rămași în picioare, deși era greu să vezi prin fumul tot mai des.

În cele din urmă, îl văzu, stând în capătul îndepărtat al capelei, istovit, dar viu. Soțul ei!

Părea să o caute din ochi, prin fum. Apoi se întoarse și îi surprinse privirea. Un zâmbet obosit îi arcui colțul gurii. Fiona se desprinse de Margaret, iar Myles traversă încăperea în grabă. Brațele sale, minunate și sigure, o traseră la pieptul lui. Se terminase totul: lupta, intrigile și teama. De-abia putea răsufla de ușurare. A doua zi avea să-i plângă pe Simon și pe oștenii pe care îi pierduseră, dar, în acest moment, nu-și dorea decât să stea lipită de Myles și să-i mulțumească Domnului că îi ascultase în cele din urmă rugile. Regele se apropie, prinzându-l pe John de umăr.

– Nu a fost ușor ce ai făcut, tinere Campbell. Dar ți-ai dovedit loialitatea. Tatăl tău va fi mândru.

John înclină din cap o dată, solemn.

– Mă rog să izbândească în a-l prinde pe mai-marele clanului Sutherland în seara aceasta.

– Nu am nici o îndoială că toți trădătorii vor fi învinși.

– Și ce se va alege de clanul Sinclair? întrebă John.

Regele se uită prin capela înecată în fum și la flăcările care se întindeau pe zid și spre acoperiș.

– Mă voi gândi la asta. Dar, pentru moment, haideți să plecăm de aici înainte să se prăbușească totul în jurul nostru.

Fratele Fionei se întoarse și o zări pe Genevieve. În sfârșit zâmbi și întinse mâna. Servitoarea scoase un mic țipăt și porni spre el. Myles o trase pe Fiona spre ușă, în timp ce John le strângea pe Genevieve și pe Margaret de umeri.

– Afară, haideți cu toții! strigă regele.

Ieșiră unii după alții din capelă și, la fel de iute cum grinzile fuseseră cuprinse de flăcări, se răspândi vestea printre membrii clanului că Simon Sinclair nu mai era mai-marele lor.

Fiona stătea între Myles și rege, privind cum lupta din curte lua sfârșit și cum toți ostașii lăsau armele jos, punând mâna pe câte o găleată, pentru a ajuta la stingerea flăcărilor din capelă. Lucrară la unison, Sinclair cot la cot cu Campbell, uniți de un scop comun. A doua zi, aveau să fie răni de îngrijit, inimi de alinat și, din nefericire, morți de îngropat, dar se încheiase cu vrajba. De data aceasta, armistițiul avea să dureze.

Fiona îi zâmbi soțului ei și simți bucuria crescând în ea, precum pruncul din pântec. O uniune Campbell–Sinclair.

Da, de data aceasta, armistițiul avea să dureze.

Epilog

Natura avea un umor ciudat, într-adevăr. Afară, vântul urla ca o ursitoare mânioasă în noapte, aspru și rece, mușcând amarnic. Dar, între pereții uscați ai castelului Dempsey, era bucurie și voie bună. În sala cea mare se simțeau căldura și fericirea.

Fiona Campbell stătea pe trepte și cerceta mulțimea care aștepta. Undeva în mijlocul cunoștințelor și al rudelor ei, avea să-și găsească soțul.

Îl văzu pe Tavish imediat, la fel de roșcovan ca întotdeauna, lângă Cedric și Marietta. Iat-o și pe Vivi, la braț cu un potențial soț. Exact după asta umblase în timpul vizitei la Linlithgow, în vreme ce restul se ocupau cu înăbușirea răzmeriței. Sau așa spusese. Și iată-le pe Marg și pe Alyssa, cu capetele apropiate, șoptindu-și vreun secret aparte. În lunile de când Marg venise să locuiască aici, deveniseră la fel de apropiate ca perlele într-un șirag. Fiona își simți sufletul tresăltând de bucurie. Aceasta era familia ei.

Trădătorii din nord fuseseră învinși, iar regele își consolidase poziția asupra tronului. John, deși era pe deplin un Campbell, conducea acum clanul Sinclair, iar oamenii se bucurau, căci erau sătui de vrajbă și primeau cu brațele deschise pacea pe care le-o adusese. Fiona simți absența lui ca pe o împunsătură, dar știa că urma să îl vadă când avea să se încălzească vremea și să vină în vizită cu Genevieve și cu copilul lor.

Fiona privi înspre cealaltă parte a sălii. Ah, în sfârșit! Soțul ei. Ea șovăi pe treaptă când el își îndreptă zâmbetul spre ea și se grăbi spre scări. Fiona rămase fără aer de emoție, iar trupușorul din brațele ei se întinse și căscă.

Era Aislinn Elizabeth Campbell, care se pregătea să-și facă intrarea la ospăț. Avea patru luni și semăna cu toți pruncii Campbell din încăpere, cu părul negru des și cu gropițe în amândoi obrajii. Lui Robert îi plăcea să atragă atenția asupra lor spunând că semănau cu ale lui.

Dar, când Fiona privea spre chipul pruncului, îl vedea pe Myles – și spera să mai aibă o duzină. Ce turnură ciudată luase viața ei! Însă, cu toate piedicile, ajunsese să aibă parte de o mare fericire. Mama ei ar fi fost foarte încântată.

Fiona ajunse la ultima treaptă, iar Myles o întâmpină cu un sărut indecent. Mai avea până la o mie, dar erau aproape. Și nespus de fericiți din acest motiv.

El se aplecă și își lipi buzele de obrazul moale și dolofan al fiicei lor. Ea gânguri și zâmbi, iar Fiona se întrebă dacă mai fermecase vreun prunc un bărbat așa cum o făcuse fiica lor. Avea să frângă ceva inimi.

Myles ridică privirea și zâmbi spre Fiona, cu ochii verzi scânteietori în lumina sălii.

– Încă mă faci să aștept. De ce a durat atât? întrebă el.

Ea clătină din cap, prefăcându-se serioasă.

– Nu a fost vina mea. Fata suge întruna și e tare îndărătnică.

Soțul ei râse și întinse mâna, răvășind ciuful întunecat și mătăsos al fiicei sale.

– Nici nu mă aștept la altceva de la o fetiță din neamul Sinclair. Poate că are nevoie de un frate sau doi?

Fiona simți ceva trepidații în pântec și se întrebă dacă nu cumva avea deja unul acolo. Era prea devreme să-și dea seama, dar avea suspiciunile ei. Însă râse și răspunse:

– Frații mei nu au reușit să mă îmblânzească. Poate că are nevoie de un soț chipeș și puternic.

Myles îi luă o buclă și o răsuci pe după degete, un gest pe care-l repeta atât de frecvent, încât Fiona nu era sigură dacă el îl făcea conștient sau nu.

– Nu va exista niciodată un soț demn de fiica noastră, spuse el zâmbind.

– Ah, aroganța nețărmurită a Campbellilor, îl tachină Fiona.

El clătină din cap.

– Nu, m-ai înțeles greșit, nevastă. Combinația dintre noi doi este cea care nu poate fi depășită.

Ea izbucni în râs, șoptindu-i:

– Ce cuvinte dulci, milord! Plănuiești să mă ademenești să vin în pat?

El zâmbi deschis și sincer, iar inima ei tresăltă, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Myles o privea în felul acela. Dacă nu îi purta copilul în pântece în clipa aceea, urma să se întâmple curând.

– Niciodată nu am plănuit să te păcălesc, draga mea, spuse el. Sau să te forțez să te predai. Am vrut doar să te fac să te îndrăgostești de mine.

– Și așa s-a întâmplat. Definitiv.

– Da?

Soțul ei părea încântat. Fiona râse.

– Nu ți-o spun aproape în fiecare zi?

El se apropie, iar buzele lui ajunseră chinuitor de aproape de ale ei.

– Mai spune-mi-o o dată!